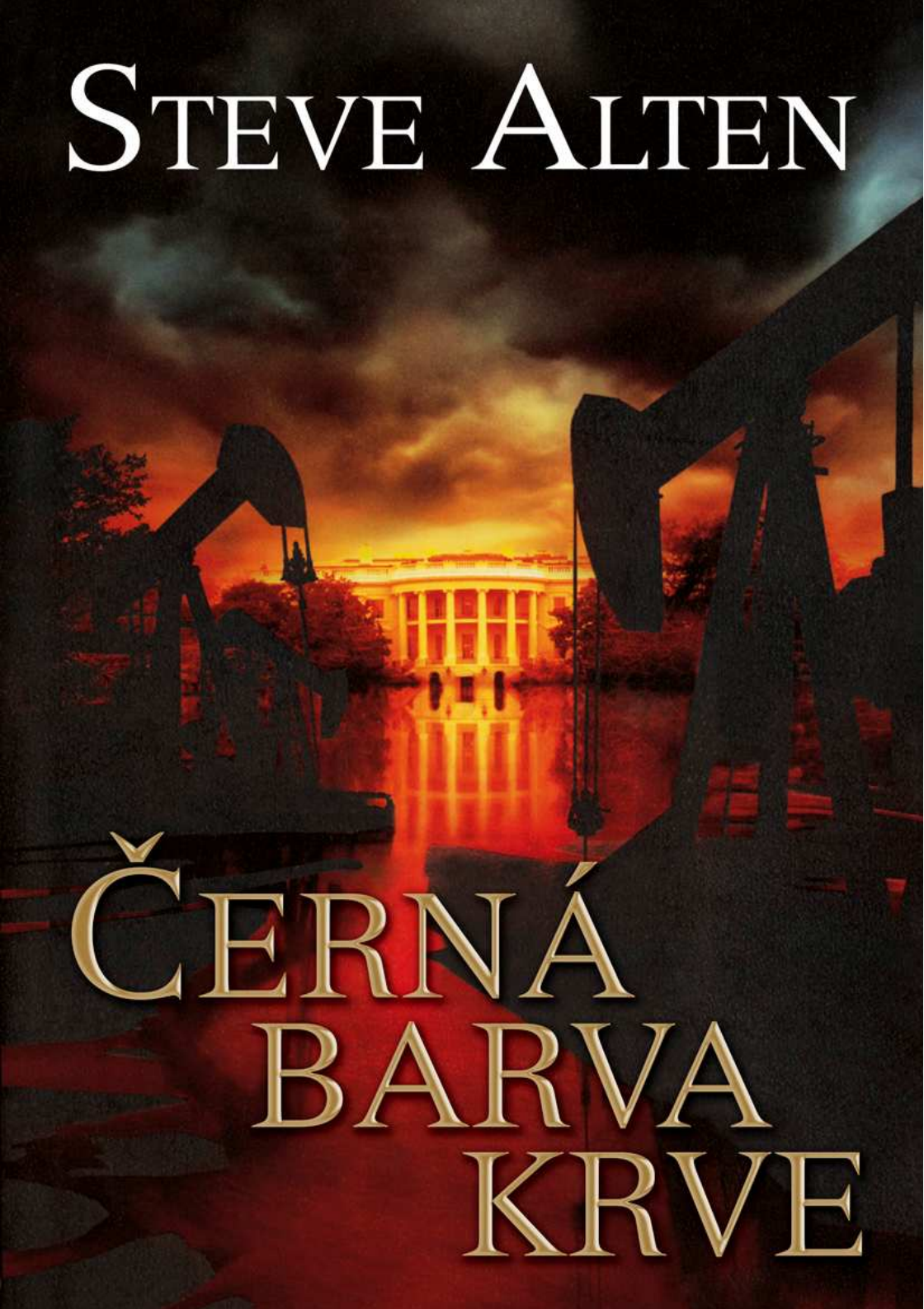

STEVE ALTEN

ČERNÁ
BARVA
KRVE

STEVE ALTEN

**ČERNÁ
BARVA
KRVE**

Přeložil Jiří Špalek

Pozn.: citáty z Bible jsou převzaty z Bible ekumenická, Česká biblická společnost, 2003; citát z Koránu převzat z Korán, Academia, 2000, překl. I. Hrbek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2007 Steve Alten

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Shell Game*

(Published by Sweetwater Books, Springville)

přeložil © 2009 Jiří Špalek

Redakce textu: Tomáš Toula

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-594-3

VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu věnuji těm, koho 11. září 2001 postihlo neštěstí...

odvážným mužům a ženám v ozbrojených silách, kteří riskují životy ve snaze zajistit volnost a svobodu...

a těm zde doma, kdo jsou odhodláni zajistit tyto svobody tím, že se domáhají informací a naléhají na dodržování zásad otevřené společnosti a jsou si přitom vědomi toho, že nejvyšší formou vlastenectví není smířlivost, nýbrž projev nesouhlasu.

PODĚKOVÁNÍ

MÉ NEJVŘELEJŠÍ DÍKY a vděčnost patří všem, kdo přispěli k tomu, že kniha *Černá barva krve* vznikla.

Především děkuji svému příteli a literárnímu agentovi Dannymu Barorovi z Baror International; dále svému agentovi Matthewu Snyderovi ze sdružení Creative Artist Association; manažerce a produkční Belle Averyové; a své vynikající vydavatelce Lissy Peaceové z Blanco & Peace. Rovněž svému právníkovi Joelu McKuinovi z firmy Colden, McKuin & Frankel a své vydavatelské guru Trish Stevensové z United Representatives.com.

Zvláštní dík patří lidem z Cedar Fort, kteří měli důvěru v tento projekt a na jeho podporu vytvořili dotisk. Má vděčnost patří rovněž Lyleu Mortimerovi a Lee Nelsonovi, řediteli prodeje Timu Schuhemu, který usiloval o vznik této knihy, a vydavateli Erinu Seawardovi.

Tato kniha je sice román, v jednotlivostech se však skrývá značný podíl skutečnosti. Proto jsem vděčný těm, kdo mě velkomyslně nechali nahlédnout do svého soukromého života a přispěli tak k autenticitě a bohatosti děje příběhu. Mé díky patří Richardu Lawrenceovi, Charlesu Jonesovi, Nathalii Tarabadiové (Enyotic Designs Ltd.), Dino Gardnerovi, Ianu Primoschovi, Mikeu Worleyovi (www.PolicePractices.com), Greg Croft Seismic Services, a Kevinu Lasagnaovi. Jelikož jsem jako prameny použil více než čtyřicet vydaných knih a dvě kartotéky plné materiálů z výzkumu vhodné k prostudování, chtěl bych jako vynikající prameny vyzdvihnout dva: *Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of OU* (*Překročení Rubikonu: Pád amerického impéria na konci Věku ropy*) od Michaela C. Rupperta, a hraný dokument *Obsession: Radical Islam's War Against the West* (*Posedlost: Válka radikálního islámu proti Západu*).

Zvláštní dík patří těm, kdo nesouhlasili s tím, aby jejich jména byla zveřejněna, jejichž informace a podněty však jsou nedocenitelné.

Dále chci poděkovat své asistentce Leise Coffmanové za aktualizování mé osobní webové stránky a za všechnu její práci na programu Adopt-An-Author, a Eriku Hollanderovi za nádherný design obálky a mistrovskou

grafickou úpravu.

A nakonec chci poděkovat své manželce a partnerce Kim za její lásku a podporu, rodičům, kteří mi byli neustále pohotově ku pomoci, i čtenářům: vám děkuji za neustávající podporu, za vaše dopisy a příspěvky. Vaše komentáře jsou vždy vítané a to, čím přispějí, znamená mnoho. Zůstáváte tím nejcennějším podnětem pro mou činnost spisovatele.

AUTOROVA OSOBNÍ POZNÁMKA

KDYŽ SI VYDAVATEL, jenž má mou důvěru a jenž mě „provedl“ již sedmi romány, z nichž většina se zabývá obludnými tvory, přečetl rukopis knihy *Černá barva krve*, sdělil mi, že žádné z větších vydavatelství tuhle knihu nikdy nevydá. „Není to nekonvenční román; protagonista musí být větší hrdina a musí zachránit, co se jen dá... a román je navíc příliš kontroverzní. Prostě nedokážu uvěřit, že by prezident Spojených států vědomě dopustil, aby se taková hrozná věc mohla vůbec přihodit.“

Moje odpověď byla prostá: „Kdybych ještě v srpnu roku 2001 napsal knihu o saúdských nacionalistech prodávajících výcvik v amerických leteckých školách s úmyslem použít bezpečnostní nůž na otvírání krabic k únosu letadel, se kterými pak vrazí do nějakých budov, uvěřil byste něčemu takovému?“

Přítel nakladatel chvilku uvažoval. „No dobrá, ale tu knihu byste ani tak nedokázal prodat.“

Nejspíš má pravdu.

Jenže *Černá barva krve* není ani standardní román, ani literatura faktu. Kniha byla napsána jako varovný příběh založený na znepokojivých faktech a nepohodlných pravdách použitých k tomu, aby se až příliš reálný scénář promítl na cestu, po které jsme se v blažené nevědomosti vydali.

Na projektu se podílejí dva roky výzkumu; klíčové informace mi za pochodu poskytovali moji znepokojení příznivci a fanouškové v armádě, v ropném průmyslu a mezi politiky, které moje práce zaujala, a podobných informací se mi rovněž dostalo od jednotlivců, kteří museli projít až přespříliš mnohým utrpením. Leccos z toho, co mi pověděli, na mě působilo jako noční můry a celý tento projekt měl za následek tak silný dopad na mou nervovou soustavu, že nakonec vyvolal trvalé poškození. (Čtyři měsíce před vydáním knihy mi byla diagnostikována Parkinsonova choroba.)

Jsmeli my těmi monstry v příběhu, pak se ta hrůza stává až příliš reálnou. Pravicoví znalci věci mě budou obviňovat, že lidem vnucuji teorii spiknutí – že se zařazuji mezi „levicové poděsy“. Pravda je taková, že jsem členem Demokratické strany, mám však daleko k liberalismu, a hněv v mém příběhu vycítí jak demokrati, tak republikáni. Mám radost, že tuto

knihu vydala konzervativní skupina pocházející ze státu tradičně patřícího mezi červené.

Červené státy, modré státy. Naprostý nesmysl. Všichni jsme hrdí Američané, takže mi dovozte, abych vám představil dvě barvy, které dělicí čáru ve Spojených státech a v ostatním světě vystihují líp: černá a zelená.

Černá je barva nafty, uhlí a oxidu siřičitého, který se každý den vypouští do atmosféry – sedmdesát milionů tun. Černé jsou číslice v účetních knihách ropných společností, miliardové zisky, které udržují u moci blízkovýchodní vlády, jimž pramálo záleží na vlastních lidech, zisky, jež končí v rukou extremistických skupin. Tytéž miliardy dolarů umožňují průmyslu fosilních paliv lobbovat u našich politiků a tím je přimět, aby nebránili dalšímu znečišťování. Černá je barva rakoviny a smrti, barva menšin, které zahynuly v New Orleansu proto, že vyřešení problému tohoto města bylo příliš nákladné; černá je barva krve ze zranění způsobeného kulkou a minometnou palbou. Černá je barva srdce, jež ztratilo někoho milovaného ve válce, o které vědělo, že je nespravedlivá. A konečně černé je i datum, jež se objeví v kalendáři všech těch, kdo zažijí nejčernější den v našich dějinách... až v jednom z našich měst exploduje jaderná zbraň a desetitisíce bytostí promění v popel, miliony vystaví ozáření a navždy poskvíní to, co zbude z naší civilizace.

Zelená znamená řešení, které může této katastrofě zabránit. Je to barva čisté energie a nových úspor, jež s sebou tato energie přináší. Je to barva našeho prostředí, až otočíme směr působení důsledků klimatických změn, snížíme množství emisí CO₂ ve vzduchu a těmito léčivými zákroky srazíme teplotu naší planety.

A konečně zelená je barva peněz, a proto dokud nafta bude černá, zelené nebude nikdy dovoleno kladně ovlivňovat naši civilizaci.

Těm z vás, jejichž obličej zrudne (a zmodrá), když budou tvrdit, že klimatické změny nejsou skutečné, že nafta je hojnost a že naši volení zástupci se nikdy nebudou podílet na něčem protiprávním ani nebudou krýt žádné podrobnosti špatných činů, kladu otázku, které z informací na posledních stránkách knihy *Černá barva krve* jsou skutečné. Nejprve si příběh přečtěte, abyste informace mohli zvážit v jejich náležitém kontextu, a potom politika, který se domáhá vašeho hlasu v příštích volbách, požádejte, aby se prohlásil buď za kandidáta zelené, nebo za kandidáta fosilních paliv –

– neboť... podívejte se, kam nás červená a modrá dostaly...

– Steve Alten, EdD

„Lež zemřela. A byla prokleta, a namísto ní vstala pravda.“

ROBERT BROWNING

„Jediné, co zlo potřebuje k vítězství, je, když dobří lidé setrvají v nečinnosti.“

EDMUND BURKE

„A sedm andělů s polnicemi se připravilo, aby začali troubit...“

ZJEVENÍ JANOVO, 8:6

PŘÍBĚH, KTERÝ JE PODKLADEM HRY SKOŘÁPKY – OBDOBY HRY, KTEROU SOUČASNÍ POLITICI HRAJÍ S VEŘEJNOSTÍ

HRA POCHÁZÍ JIŽ Z PATNÁCTÉHO STOLETÍ. Tři skořápky, rovná plocha, měkká kulička. Pouliční hráč předvádí své hbité prsty, posunuje skořápky v kruzích, které se navzájem překrývají, načež se přihlížejících zeptá, kde se kulička nachází. Ohlašte obnos, který sázíte, a skořápku zdvihněte; je-li kulička pod ní, vyhráváte. Při této hře však nejde o dovednost nebo o náhodu, jde o klam, protože kulička byla zručnou rukou přemístěna zpod skořápky, pod níž zcela jasně měla být, pod jinou, a všichni předchozí „výherci“ se jimi stali na základě dohody.

V rozsáhlejším měřítku hra skořápky představuje deformovanou demokracii zahalenou do pláštíku měnicího způsob, jímž společnost nahlíží na svět – představuje lži rozšiřované manipulací s fakty, vydávanými za pravdu, avšak bez faktů. Je to pokrytectví, jež rve tkanivo společnosti – pokrytectví radikálů, kteří ve jménu Boha zabíjejí nevinné, pokrytectví politiků, kteří kladou „loajalitu“ výš než schopnosti, pokrytectví korporací, jež profitují z krveprolití, a pokrytectví médií, která zkreslují svá sdělení, aby uspokojila požadavky těch, kdo v nich inzerují. Je to zákonodárství založené na nenasytosti namísto na potřebě – systémy zdravotní péče, které plní pokladnice farmaceutických firem namísto toho, aby prospívaly nemocným, energetická politika, ve které si monopol uchvátil pro sebe soukromý sektor, navíc chráněný členy Kongresu, přísátými ke zdroji příspěvků na svou kampaň. Je to politika, která chrání zájmy a potřeby mocných a doslova nabízí mezery v zákonném zabezpečení, mezery dodávající odvahy nájezdníkům na Wall Street, aby se zmocnili penzijních fondů – odměna poskytovaná systémem za „nepřátelské převzetí“. Je to federální rozpočet, který investuje miliardy do zbraní hromadného ničení, ale jen centů do vojáků v boji, a přitom skrývá smutnou skutečnost, že z každých tří dospělých bezdomovců jeden

je válečný veterán, že jeden z každých čtyř veteránů z války v Iráku a Afghánistánu má problémy s duševním zdravím, že ty, kdo bojovali za naši zemi, vláda, která se halí do hvězd a pruhů, zanechala kdesi vzadu a odmítá postarat se o náležité zabezpečení potřeb našich vojáků.

A hru skořápky lze nejvíc ze všeho připodobnit ke společnosti propadlé naftě; zisky z ní vkládají moc do rukou politiků, financují zkorumpované režimy, z těchto zisků pocházejí peníze na zbraně sloužící k zabíjení, na stavbu škol, v nichž se vyučuje jak nenávidět, na podporu teroristických organizací, které si za svůj cíl vybírají demokratické státy.

Ale jako ve všech velkých podvodech, pravda nakonec odhalí holou skutečnost: že konec nafty je na spadnutí, že nemáme alternativní zdroje, že extremistická ideologie zesílila v důsledku selhání vůdců, které jsme si sami sobě určili... a realita toho, kam směřujeme, se potom projeví v plném světle.

Tento román se kolem roku 2012 nebo právě
v tom roce stane skutečností.

Vezměte toto varování na vědomí... hodiny již odměřují čas.

„Aby lidé páchali zlo, musí nejprve věřit, že to, co dělají, je dobré.“

ALEKSANDR SOLŽENICYN,
romanopisec a nositel Nobelovy ceny

„Nejčestnější smrt je smrt zabitím. A nejčestnější zabití a nejslavnější mučednický čin je, když je člověk zabit pro Alláha.“

HASAN NASRALLÁH,
generální tajemník Hizballáhu

„Během měsíců, jež následovaly (11. září 2001), jsem také jasně vyhlásil zásady, jimiž se budeme řídit v této nové válce: Amerika nebude čekat, až bude znovu napadena. Hrozbám budeme čelit dřív, než se projeví v plném rozsahu. Naším postojem vůči teroristům bude útok, budeme s nimi bojovat i za hranicemi, abychom jim nemuseli čelit zde ve vlastní zemi.“

PREZIDENT GEORGE W. BUSH,
27. května 2006

„Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou.

Zvolal mohutným hlasem: „Padl, padl veliký Babylón a stal se doupětem démonů, skryší všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka;

neboť vínem Božího hněvu pro smilství té nevěstky byly opojeny všechny národy, králové světa s ní smilnili a bohatí kupci země bohatli z její rozmařilosti a přepychu.“

ZJEVENÍ JANOVO, 18:1-3

PŘEDMLUVA

WASHINGTON

23. LISTOPADU 2007

HOTELOVÉ APARTMÁ je bohatě vyzdobeno tkaninami smetanové barvy a kobercem, jehož barva s nimi ladí; tyrkysové závěsy jsou zatažené a brání výhledu na centrum Washingtonu. Malý stolek pokrývá řada hliníkových ohřívacích van na ohřívacích podnosech, místnost zaplňuje vůně míchaných vajíček, slaniny a dohněda osmažených bramborových plátek.

Plukovník pozemního vojska Graeme Turnbull, přezdívaný „Bull“, Byk, si nevšímá kručení v žaludku a svíravého pocitu hladu; tvrdý pohled jeho modrých očí míří na dva civilisty, sedící naproti němu u malého konferenčního stolu. Ryan Gessaman, člověk s hranatou postavou i obličejem, něco po čtyřicítce, má na sobě tmavý oblek a motýlka, který ladí s barvou obleku; pracuje jako starší asistent Richarda Perlea, prezidenta Rady pro obrannou politiku, ve washingtonských mocenských kruzích známého jako „Princ temnot“; je blízkým osobním poradcem bývalého ministra obrany Donalda Rumsfelda, a významný investor v řadě firem zabývajících se obranným průmyslem. Perle je rovněž spoluzakladatelem Projektu nového amerického století (Project of New American Century, PNAC), politického mozkového trustu založeného v roce 1997; trust prosazuje myšlenku převahy amerického vlivu na záležitosti světa.

Gessamanovu společnici, ženu s hustými kudrnatými blond vlasy sahajícími až na ramena a s pronikavými očima barvy lískových oříšků, Turnbull nezná, dosud se nepředstavila. Kostým barvy námořnické modři zčásti skrývá její podle všech známek atletickou postavu.

„Plukovníku, opravdu vám nemůžeme přinést něco k snídani?“

„Ne, díky, pane.“

„No, kdybyste se náhodou rozmyslel...“ Gessaman otvírá zapečetěnou

složku. „Takže vy nyní působíte v Camp Anacondě. Jak dlouho jste v Iráku?“

„Hned od začátku. Začal jsem v Afghánistánu u 187. bojového leteckého pluku ‚Rakkasanů‘. Byli jsme na zemi jako první. V Íránu zrovna tak. *Ne desit virtus* –“

„– ať nechybí statečnost,“ překládá žena. „Kdy vás vojenská rozvědka získala?“

„Hned ten den, kdy lidé od psychologických operací zjistili, že mluvím plyně arabsky.“

„Takže u vojenské rozvědky jste byl dva roky a potom to byla kontrarozvědka. Zřejmě jste měl pořádně co dělat... přes sto výsledků.“ Ženiny oči se zúžily. „Povězte mi, plukovníku, co nejzajímavějšího jste se při těch ‚sezeních‘ dozvěděl?“

Turnbull se zamračil. „To není nic pro vás.“

„No, zkuste to.“

„V roce 2005 jsem hlásil, že bin Ládin uprchl do Hadramautu v Jemenu a že je pod ochranou lidí z kmene Sajíd. Ta informace šla dál podle určeného pořadí, ale nakonec všechno usnulo. Zdá se, že hadramautští Sajídové jsou v nějakém spojení se saúdskou královskou rodinou... a kdybychom po něm šli, urazili bychom naše saúdské přátele. Líp prostě je tvářit se, jako že máme za to, že se ten darebák číslo jedna schovává někde v jeskyni v Afghánistánu, než se tomu skutečnému nepříteli postavit, co?“

Žena přikývla. „Vaši frustraci a rozčarování sdílím, plukovníku. A jen tak mezi námi – CIA vyhodnotila, jaké následky by dopadení bin Ládina mělo. Někdy je líp nechat lumpy naživu než se postarat, aby byli mrtví.“

„A proto teda financujeme sunnitské povstalce, kteří mají vazby na al-Káidu?“ Turnbull vidí, jak z obličejů přítomných vymizel jakýkoli výraz. „Nojo, už je to tak – vím o tom, a většina z ostatních hlavounů ve vojenské rozvědce taky. Faktem je, že čtyřicet pět procent těch cizích bojovníků jsou Saúdové, a polovička z nich má co dělat se sebevražednými bombovými útoky. Člověk si nemusí zrovna nějak moc namáhat mozek, aby si udělal představu o tom, odkud ti hoši dostávají peníze a zbraně.“

„Je to složitá situace, plukovníku,“ odpovídá Gessaman.

„Když na vás střílejí, tak ne.“

„Ty šíitské povstalce je třeba udržet v mezích.“

„Podívejte, příteli, řekneme si něco na rovinu: nepracuju v politice, a to staré ‚nepřítel mého nepřítele je můj přítel‘ u mě neplatí, pokud definici dějin nechápete jako časové období kratší než pět let. Bin Ládina jsme

podporovali, aby držel v šachu Sověty, podporovali jsme Saddáma, aby držel v šachu Írán... a teď podporujeme al-Káidu, aby se Irák neproměnil v šíitský stát? Napadlo vás někdy, jak to, že nás teď nikdo zrovna nedrží v přátelském objetí?“

Žena hledí upřeně přímo před sebe, neříká nic, ale její mlčení říká vše.

„Vratme se k Iráku,“ pokračuje Gessaman. „Prezident se rozhodl zvýšit tam počet vojáků. Co si o tom myslíte?“

Turnbullův pohled je ledově chladný. „Co si o tom myslím, není nic pro vás.“

„Jen mezi námi.“

„Jen mezi námi...,“ opakuje Turnbull opovržlivě. „Vrchní velitel způsobil lesní požár, a teď si myslí, že ho uhasí benzinem. Bagdád je džungle, bojuje tam proti sobě tolik frakcí, že by bylo potřeba mít seznam, abychom věděli, na koho střílet. Zvýšit počet vojáků? A odkudpak je prezident chce vzít? Strčit tam skautíky? Já pracuju s vojáky, kteří už prošli tolika změnami, že se domáhají zavedení věrnostního programu. Moji povolanci jsou tak ztahaní, že už ani pořádně neunesou zbraň, natožpak aby se účastnili bojových operací, tam by jejich přítomnost spíš ohrožovala celou četou. A záložáci a lidi z Národní gardy? Pěkné překvapení, neříct jim, že rozmísťování oficiálně nezačne dřív, než se jejich boty dotknou písku, což má znamenat, že těch šest měsíců, které jejich jednotka stráví v mobilizačních střediscích, se nepočítá.“

Gessaman ho přerušuje: „Morálku nechte stranou, plukovníku. Chceme od vás slyšet, jak hodnotíte –“

„Morálku nechat stranou? Na skutečném bojišti deziluze a morálka nejdou moc dobře dohromady. Naši hoši chtějí dokončit akci, a přitom ani pořádně nevědí, oč při té akci jde. Minulý měsíc moji vojáci zabili nějakého chlapa, který ukládal u silnice bombu. A ukázalo se, že to je seržant irácké armády, patřil k těm, koho máme cvičit jako náhradu za nás! Tak pro koho teda sakra bojujeme? Během posledních devadesáti dní tři z mých svobodníků spáchali sebevraždu. A byli to stateční, vynikající vojáci... ovšem když sem přišli, ještě než měli za sebou tři období služby. Dva byli na antidepresivech, třetí se o sebevraždu pokusil už deset týdnů předtím. Jeho vojenský psychiatr a já jsme osobně podepsali doporučení, že by se neměl vracet do aktivní služby. A můj velící důstojník na to reagoval tím, že prý máme nedostatek vojáků, a žádost zamítl.“

„Vzato na vědomí, plukovníku,“ odtušila blondýna. „Vážnost situace chápeme, a proto tu jste. Teď kdybyste své připomínky zaměřil zpátky na

činnost nepřítele.“

„Promiňte, paní, neslyšel jsem vaše jméno.“

„Ano, jistě, to jste neslyšel. No – tak ti povstalci, plukovníku.“

„Povstalci jsou takový malý kousíček velké záhady. Před rokem jsme spadli přímo do občanské války mezi sunnity a šíity, a teď vidíme stále výraznější známky šíitského hnutí, které si vytklo za cíl rozpoutat celonárodní krveprolití zaměřené proti americkým vojákům. Cílem těch bojůvek je vylákat nás ze zelené zóny a potom nás palbou raketových granátů iránské výroby uzavřít v nepřátelských čtvrtích. Výsledkem je, že jsme nyní přerušili veškeré vojenské zásahy na širší frontě, a místní sunnitské obyvatelstvo je pomalu vybíjeno nebo se musí někam vystěhovat. Invazí do Iráku jsme v podstatě radikalizovali celou muslimskou komunitu a ze sekulární společnosti udělali šíitský národ.“

„Podle vašeho názoru, plukovníku – které uskupení dělá největší škodu?“

Turnbull upřel na Gessamana pohled. *Hrajou na mě nějakou habad'uru, někam se mě pokoušejí zatlačit...* „Které uskupení je nejhorší? Šíitská Eskadra smrti? Mahdího armáda? Sadrova organizace? Můžete si vybrat. V podstatě je cvičí Íránci. Samozřejmě, když jste náhodou šíita žijící na jihu, jsou to sunnitští extremisté, podporovaní našimi saúdskými a jordánskými spojenci. Tahle uskupení jsou hned tu, hned zase jinde, jak se jim zlíbí, a mají pod kontrolou celé městské čtvrti, někdy i celá města, a irácká domobrana a policie jim nechávají volnou ruku. Civilisti mají moc velký strach, než aby se odvážili vyjít z domu, a oblasti, které bývaly smíšené, jsou teď segregované na sunnity a šíity – čistě z nutnosti. K tomu přidejte nedostatek elektřiny a vody, plus exodus deseti tisíc Iráčanů každý den, a máte skoro neudržitelnou situaci. To ale už víte, že jo, pane Gessamane?“

Gessaman to nechává bez odpovědi.

„Teď si promluvíme o vás, plukovníku.“ Blondýna listuje ve složce. „Oba vaši rodiče mají kořeny ve Skotské vysočině, vaše rodina přišla do Ameriky těsně po druhé světové válce. Dědeček byl válečný hrdina –“

„Ano, paní, bojoval proti Rommelovi v severní Africe.“

„Podle toho, co máte v životopise, pocházíte z dlouhé linie válečníků.“

„Klan Turnbullů bojoval v každé válce už od té doby, kdy ‚dlouhán Longshanks‘ vpadl do Skotska.“ Plukovník se usmívá. „Byli jsme divoká sorta, jediná banda výtržníků, na kterou byla vůbec kdy vypsána odměna – na celý klan.“

„Povězte mi o Johnu Turnbullovi.“ Blondýna ho obdaří krátkým povzbudivým úsměvem.

„John Turnbull... no, tenhle můj předek byl opravdu sekáč. Podle dochovaných skotských lidových zkazek se proslavil tím, že při nájezdech Williama Wallace zabil víc Angličanů než kterýkoli jiný náš příbuzný, který kdy nosil kilt. Do bitvy si vodíval stokilového mastifa. Jednou srazil hlavu čtyřem anglickým rytířům a ten jeho pes se mezitím zakousnul do jejich zbraní. Ten příběh je pravdivý. Nějaký čas poté ten anglickej ksindl jménem Kerr toho psa popravil, a John zlostí úplně ztratil hlavu. Zapomněl, co všechno se naučil, a tak mu usekli ruku, a potom ztratil i hlavu. Doslova. Válka je převít, co?“

Blondýna se opět důkladně zadívá do svých poznámek. „Podle skotských dějin Turnbullové dalších dvě stě let vedli válku na Kerrových pozemcích.“

„Jo, to jsme udělali. Koukněte – my Highlandři... na dluh nikdy nezapomínáme.“

„A přitom nejspíš pozabíte plno lidí.“

„Na tohle nejsem zrovna moc pyšný, to vezměte na vědomí. Ale člověk dělá, co musí.“

„Ženy a děti taky?“

V plukovníkovi se probudí obezřelost. *Je to špionka. Nejspíš ze CIA. Bacha, Bulle, tahleta ženská je vlk v beránčím rouše...*

Než stačí odpovědět, Ryan Gessaman vpadne do rozhovoru. „Plukovníku, s Irákem máte pravdu, stal se z toho opravdu takový špinavý propletenec. Byla chyba, že jsme do toho šli? Rozhodnutí necháme na historii. Ale problém, který demokracii nedovoluje, aby v Iráku zapustila kořeny, je stejný jako ten, který hrozí Americe – islámští radikálové. A všechno to má původ v Íránu.“

„Slyšel jste někdy slova ‚islámský waqf?‘ ptá se blondýna. „Má to vztah k dávné islámské představě, která říká, že muslimové mají oprávnění domáhat se každého území, kterého se jejich lidé někdy zmocnili silou; každého takového dobytého území, včetně těch, kde k tomu došlo třeba před víc než tisíci lety.“

„To je interpretace zastávaná radikály,“ opáčil plukovník. „Waqf je akt, při kterém se islámským vůdcům předává do správy určité území, aby tam pomáhali chudým.“

„Jenomže my máme co do činění s radikály, plukovníku. Amerika v Iráku zakopla a radikální islamisté toho využili k tomu, aby svými

chapadly sáhli do celého muslimského světa. Včera Hizballáh zavraždil Pierra Gemayeda, libanonského křesťanského kabinetního ministra, jednoho z mála čelných představitelů, kteří se postavili na odpor syrskému vlivu. Máme co do činění s nebezpečnou ideologií, navíc podněcovanou náboženskou nenávistí, které je jedno, jestli pobíjí muslimské nebo nemuslimské civilisty – jen aby dosáhla svého cíle. Tihle radikálové infiltrovali přinejmenším do pětapadesáti zemí a neustanou, dokud znovu nepokoří nebo znovu neobsadí každý kousíček země od Madridu až po Blízký východ, a potom ještě něco víc. Jejich vliv se rychle šíří arabským světem: čím je to násilí radikálnější, tím větší mocí ti lidé disponují.“

Gessaman přikyvuje. „Vzato kolem a kolem, je to jen další nacistické Německo, až na to, že tihle zabíjejí pro Alláha, a to je daleko mocnější faktor, než byl Führer. Radikální islám vyhrává ve válce mozků rozsáhlou propagandou. Děti v Palestině, Jordánsku, Íránu a Saúdské Arábii se už od útlého věku učí nesnášenlivosti vůči Západu. Učebnice a videotextové prostředky vykreslují Židy a křesťany jako zvířata sající krev, zatímco lidé ze Západu jsou uctívači Satana. Máme videozáznamy dětí z první třídy, jak zpěvem vzývají džihád a vychvalují možnost vyhodit ve jménu Alláha samy sebe do luftu. A jestli nám věci připadají špatné už teď, vězte, že to bude ještě o moc horší. Za dalších pět let bychom se mohli dožít útoků svým rozsahem rovných Armageddonu, a ty by mohly znamenat konec otevřených společností, jak je známe.“

„Za pět let, plukovníku,“ opakuje blondýna. „Do pěti let bude Írán vyrábět obohacený uran. Jen pomyslete na to, jak jaderný Írán změní Blízký východ. Jaderných zbraní se budou dožadovat Saúďové, po nich Egypt, Jordánsko, Sýrie... uvolňování napětí, zřeknutí se jaderných zbraní? Ale to ještě není to nejhorší. Jak zabráníme Íránu, aby dodával jaderné zbraně teroristickým uskupením? Jsou snad nějaké pochybnosti o tom, že je tihle islámští radikálové použijí? Vzpomínáte si, jak jsme se jedenáctého září cítili bezmocní? Představte si, že se jednoho dne probudíte a dozvíte se, že nějaký kufřík s jadernou náloží právě vymazal z povrchu země New York nebo Chicago, Filadelfii nebo Miami –“

„– nebo všechny najednou!“ vpadne jí do řeči Gessaman. „Únos letadla vyžaduje dlouhodobé plánování a specifické dovednosti, ale nám se pořád ještě nedaří učinit tomuhle přítrž; propašování tuctu patnáctikilotunových kufříkových jaderných bomb pak bude brnkačka. Tucet Hirošim, plukovníku. Myslíte, že ministerstvo vnitřní bezpečnosti tomu dokáže zabránit? A co přistěhovalectví? Nedokážeme se vypořádat ani s tím, že

denně proklouzne přes hranici tisícovka Mexičanů, a šest let po jedenáctém září zůstává veškerý přístup do země prakticky nechráněný. A sám víte, jak to je s Washingtonem, když dojde na nějakou teroristickou hrozbu: politici vždycky čekají, až se něco stane, a pak teprve reagují. Myslíte, že demokracie budou lepší? Nějakými jen tak nezávaznými činnostmi se nic nezmění.“

„Zbraně hromadného ničení... a naše obyvatelstvo v bezprostředním nebezpečí.“ Plukovník Turnbull vydechne, a zazní v tom vyčerpání. „Ve vši úctě, tohle páchne stejně jako ta samá nekonzervativní taktika, kterou Cheney a Rumsfeld používali v roce 2002.“

„Chcete tím říct, že Íránci nepředstavují žádnou hrozbu?“

„Milá dámo, povím vám něco, co už stejně asi víte: nejprospěšnějším spojencem, kterého jsme měli v boji s Tálibánem, *byli* Íránci. Vždycky považovali bin Ládina za teroristu, a v Afghánistánu už bojovali s pašunskými sunnity. Íránci nám tajně poskytovali vojenskou pomoc a zpravodajské informace proti Tálibánu – do té doby, než George Bush udělal nenadálé čelem vzad a prohlásil, že Írán je součástí osy zla, i když s jedenáctým zářím neměl vůbec co dělat.“

„A co Ahmadínežádovy výhrůžky?“

„Ahmadínežád je akorát jen takový mamlas... íránská obdoba krajně pravicové politické komentátorky Ann Coulterové. Jeho popularitě u šíitů prospěla právě naše reakce na něj, společně s invazí do Iráku. Poskytli jsme mu přesně to, po čem šel – vědomí přítomnosti. Totéž jsme udělali před čtyřiceti lety v případě Castra, a podívejte, kam jsme se tím dostali.“

„Když Castro dostal od Sovětů jaderné zbraně, zakročili jsme bez váhání,“ odráží jeho námitku Gessaman. „Ahmadínežádovými řízenými střelami jsou radikálové s kufříkovými jadernými bombami. Představte si ten nejhorší scénář – americká města zničená bez varování, desítky milionů lidí doslova vypařené, další miliony mrtví a umírající. Hospodářství v troskách, v ulicích panika.“

„Je to naprostá noční můra,“ praví žena, „a Írán má zásadní důležitost. Rumsfeld to v Iráku pohnojil, o tom není sporu, ale nekonzervativci měli pravdu v jednom: hrozbám se musí čelit ještě před tím, než přijdou, jsou to sponzoři teroru, a mezi nimi je třeba hledat viníky. Prostě si nemůžeme dovolit, aby se v Perském zálivu dostal z lahve džin jaderné války.“

Plukovníku Turnbullovi buší srdce jako o závod. „Proč tu jsem?“

„Jste tu proto, že znáte nepřítel, protože jste viděl, co dokáže. Jste tu proto, že máte přístup ke zdrojům, které můžeme potřebovat.“ Ryan

Gessaman zavírá složku. „Plukovníku, jen tak na okamžik si představte, že jste nový ministr obrany. Anebo ještě líp – příští prezident. Váš hlavní poradce vám právě potvrdil, že během příštích pěti let bude Írán mít obohacený uran, že dokáže vyrobit kufříkové jaderné bomby a předat je radikálním extremistům. Jak teroristům zabráníte v použití těch zbraní k tomu, aby zdecimovali náš národ i západní společnost?“

„No, řekl bych, že preventivním napadením.“

„Jistě,“ odpovídá Gessaman, „ale s jakou bojovou silou? Sám jste řekl, že Irák znamená pohromu, naši vojáci jsou vyhořelí, armáda má nebezpečně málo lidí, a americký lid chce mít naši zemi pryč z Perského zálivu. A i kdybyste do toho šel, na invazi do Íránu byste potřeboval až půl milionu vojáků, možná i víc, abyste si udržel kontrolu – o čemž vlastně nikdo z nás nevěří, že by se mohlo stát. Kde byste ty vojáky sehnal?“

„Mohl byste vyhlásit brannou povinnost,“ navrhuje blondýna; dělá čertovi advokáta.

Gessaman vrtí hlavou. „Na to by americká veřejnost nikdy nepřistoupila.“

„No tak dobrá,“ ustupuje plukovník, „tak invazi prostě nepodnikneme, jednoduše zničíme jejich jaderná zařízení, přesně tak, jak to v jednaosmdesátém udělali Izraelci s tím iráckým reaktorem.“

„Dobrá možnost,“ prohlašuje Gessaman, „jenomže existují potenciálně desítky takových zařízení, o většině z nich se ani neví, mnohé z nich jsou v podzemí. A k tomu – jsou tu výcvikové tábory teroristů, vojenské základny... ne, když něco takového uděláme, musí to být buď všechno, nebo nic. A vzpomeňte si, co jste už jednou řekl: invazí do Iráku jsme v podstatě radikalizovali celou muslimskou společnost. Dny preventivního útoku na jinou zemi jsou pryč... pokud se nejedná o spravedlivou věc.“

„Tím myslíte když oni udeří jako první?“

„Přesně tak.“ Blondýna spočine očima na Turnbullovi. „Svět neměl žádný problém s tím, když jsme po jedenáctém září vpadli do Afghánistánu. Loni v květnu jsem seděla na přísně tajné schůzce prezidenta Bushe a jeho nejvýznamnějších poradců pro národní bezpečnost. Jednalo se o tom, jak přepsat pravidla studené války. Když dojde na jaderné bomby v kufříku, stará pravidla odstrašující síly přestávají platit. Než skončí Bushovo prezidentské období, prezident ještě oznámí, že kdyby snad někdy na půdě Ameriky nebo na půdě jejích spojenců vybuchla jaderná kufříková bomba, zemi, která ten materiál dodala, budou Spojené státy brát jako ,plně zodpovědnou‘ za následky.“

Plukovník Turnbull si utírá kapičky potu z čela. „Co přesně znamená ,plně zodpovědnou‘?“

„Tomu pojmu se úmyslně ponechal neurčitý význam, uvažuje se o jaderném úderu nebo o jiném typu odvetného útoku. Kdyby snad měl takový útok přímou souvislost s Íránci a s forenzním šetřením jejich jaderného potenciálu, výsledek by jednou provždy změnil geopolitickou situaci.“

„Moment... vy opravdu chcete, aby nás napadli?“

„Ovšemže ne!“ brání se Gessaman. „Ale hypoteticky – kdyby to udělali... potom by svět pochopil a naše odpověď by byla oprávněná.“

„Uvažujte o tom,“ dodává blondýna. „Eliminujte toho šíleného íránského prezidenta a radikální mulláhy, a demokracie má zčistajasna šanci, že zapustí kořeny. Už žádná další jaderná hrozba, žádní další iráňští povstalci přecházející do Iráku, a radikálním prvkům islámu zasadíme smrtelný úder. Hovoříme o záchraně západní společnosti, a přitom Arabům umožníme vyhrabat se z doby kamenné, a to definitivně.“

Plukovník Turnbull se opře v židli; náhle se mu udělalo nevolno. „Abych v tom měl jasno: chcete dopustit, aby některé americké město bylo zničeno jadernou bombou, abychom pak měli výmluvu pro to, že z Íránu uděláme parkoviště?“

„To ne; jenom z těch cílů v Íránu, které vybereme. Jaderná zařízení, vojenské základny, výcvikové tábory teroristů. Preventivní úder, kterým se zabráni desítky jaderných útoků na americká města.“

„Ale nechat zlikvidovat milion Američanů?“ Plukovník si opět utírá z čela pot.

„Váš dědeček bojoval ve druhé světové válce,“ připomíná mu blondýna. „Představte si, co by se bývalo stalo, kdyby Roosevelt čekal ještě šest měsíců, než do války vstoupil. Byla by ztracena celá Británie, projekt Manhattan by se opozdil, pokusy Hitlerova Německa s těžkou vodou byly téměř hotové... a Německo by válku vyhrálo.“

„Ale dovolit jaderný útok... na americké půdě?“

„News Flash, plukovníku: Roosevelt *věděl*, že se Japonci chystají k útoku na Pearl Harbor – a dovolil, aby k němu došlo!“

„O tom jsem slyšel, jenom se mi tomu nikdy nechtělo uvěřit.“

„Tak tomu uvěřte,“ poznamená Gessaman. „Americké zpravodajské služby už celé měsíce předtím rozluštily šifry nepřítele a jeho spojení jsme monitorovali dlouho před sedmým prosincem. Druhá světová válka byla Rooseveltovým Irákem. Byl si vědom, že Kongres ani americký lid by

nikdy nesouhlasili s dalším zapojením do bojů v Evropě, pokud by se ovšem nestalo něco drastického... nějaká událost tak hrozná, tak odpudivá, že by vyburcovala emoce veřejnosti a ospravedlnila hromadné volání do zbraně. Když se FDR dozvěděl, že Japonci přicházejí, vydal příkaz, aby na moře vypluly letadlové lodě, a dovolil, aby došlo k devastaci Pearl Harboru. Obětoval tisíce nevinných Američanů a Američanek, aby naše země byla donucena jít do války, války, kterou Bílý dům tajně vyprovokoval, abychom měli možnost bojovat a porazit zlo, ohrožující celý svět.“

Plukovníkovy oči dostávají tvrdý výraz. „A Bush? Chcete říct, že dopustil, aby stejným způsobem došlo k jedenáctému září?“

Ryan Gessaman posměšně poznamenává: „Teda fakt, plukovníku, nenapadlo mě, že by někdo ve vašem postavení byl teoretikem spiknutí.“

Blondýna se naklání dopředu, její široký úsměv má za účel odsunout plukovníkovu otázku stranou. „Plukovníku, tohle je pouze rozhovor mozkového trustu. Pentagon takovéhle řečnění provozuje osm dní v týdnu. Ale postavme se čelem k faktům: islámští radikálové chtějí dostat do rukou jadernou pumu, a když do hry vstoupí Írán, najednou se ukáže, že ta hrozba je hodně skutečná. Asi budeme zajedno v tom, že od jedenáctého září máme poměrně štěstí, ale přístupy do země dál zůstávají nechráněné a naše pohraniční hlídky selhávají téměř v každé zkoušce, které je vystavíme. Jistě, mohli bychom jen tak sedět a modlit se, aby naše výzvědná síť další vlnu útoků zarazila, až na to, že k vyhození nějakého města do povětří není potřeba celý tým teroristů, stačí jediný sebevražedný bombový atentátník s jadernou náloží v kufříku. Ale když jednotlivé proměnné v téhle rovnici dostaneme pod kontrolu, tu hrozbu můžeme zlikvidovat.“

„A kterépak proměnné už máte pod kontrolou?“ táže se Turnbull. „Republikáni přišli o účast v obou komorách, neokonzervativci přišli o Rumsfelda. A až přijde rok 2008, Bílý dům může obsadit další Bill Clinton.“

Blondýna se usmívá, ale její zlatohnědé oči barvy lískových oříšků jsou studené jako led. „Špatně vyhodnocujete terén, plukovníku. Během doplňovacích voleb korupční skandály vychýlily kyvadlo pryč od Republikánské strany. To uklouznutí se během příštích dvou let napraví. Demokratická strana bude hrát tvrdě, bude vyhrožovat, že sníží financování armády, ale v závěru bude mít z voleb v roce 2008 takové obavy, že povolí a Bush si pořád bude moci dělat, co bude chtít.“

Blondýna celý ten hovor nakonec odbývá mávnutím ruky. „No, tohle všechno jsou jen řeči. Než se vůbec bude moci uvažovat o nějaké akci, musí být plán, a tu oblast světa nikdo nezná líp než vy.“

Plukovník Turnbull si odkašlává. „Nic osobního, paní, ale mám rodinu, se kterou jsem se posledních pár let sotva viděl. Svě peklo jsem si už odsloužil, takže pokud vám to nevadí, na tu práci byste si asi měla najít někoho jiného.“

Blondýna se opře, její tvář na okamžik zrudne. „Vy si myslíte, že jste byl v pekle? O tom, co je to peklo, nemáte vůbec představu, plukovníku! Před pár lety zemřel můj prastrýc. Když mu bylo deset, jej a jeho rodiče a sestry, tety, strýce a bratrance i sestřenice spolu s ostatními Židy ze vsi nacisti sehnali do houfu a strčili do dobytčáků. Ti šťastnější se cestou do Osvětimi udusili. Když dorazili do tábora smrti, ženy tam oddělili od mužů a odvedli je rovnou do plynových komor. To se stalo před tím, než nacisti přišli na to, že pece můžou běžet dnem i nocí, když v nich jako palivo poslouží tuk z hořícího lidského masa.“

Může vám připadat, že jsem necitelná, plukovníku, a možná že taková doopravdy jsem. Ale když se v noci vracím domů, když objímám manžela, který mě miluje, a líbám své dvě děti, které zbožňuju – a když budu muset třeba zaprodat svou duši, abych tím získala jistotu, že je nespálí na popel nějaký šílenec v turbanu, kterému vymyli mozek, aby věřil, že když bude zabíjet nevěřící, půjde za to do ráje... tak to tedy udělám.“

Odmlčí se, zadívá se oknem na Washington. „Minulý týden jsem se dívala na CNN... Glen Beck hovořil s bývalým izraelským ministerským předsedou Benjaminem Netanjahuem a zeptal se ho, o čem se Židé poučili z holocaustu. A víte, co Netanjahu odpověděl? ‚Když vám někdo řekne, že má v úmyslu vás zničit, měl byste mu věřit.‘“

Přinutí se k úsměvu, vrací se jí ztracená rovnováha. „Já vím, že jste člověk oddaný myšlence blaha rodiny, plukovníku, proto jste tady. Chtěla bych, abyste si na okamžik představil sebe a své blízké, jak žijete před staletími na Skotské vysočině, v době, kdy se Longshanks chystal k vpádu do Skotska. Kdybyste věděl, že můžete svou zemi i své krajany zachránit tím, že obětujete pár klanů a tím jednou provždy odvrátíte hrozbu ze strany Angličanů, udělal byste to?“

Plukovník Turnbull skřípe zuby, nervy v čtyřhlavém svalu pravé nohy způsobují, že se mu noha chvěje. „Tak dobrá, paní, jsem váš člověk.“

„Chcete-li, aby lidé bojovali, musíte dosáhnout toho, aby věřili, že existuje nějaké ohrožení, že jim hrozí nebezpečí. Toto je nedílná součást islámské propagandy.“

– ITMAR MARCUS,
Palestinská Media Watch

„Bush a Cheney stále silněji tlačí ten případ do popředí, aby mohli napadnout Írán, přesně tak, jak to udělali před vpádem do Iráku.“

– ROBERT FOX,
The First Post,
1. července 2007

„Každý, kdo bojuje s netvory, by měl hledět, aby se přitom sám neproměnil v netvora.“

– NIETZSCHE

„O americkém způsobu života se nevyjednává.“

– VICEPREZIDENT DICK CHENEY

„Íránský hlavní jaderný vyjednaváč, na nějž Západ nahlíží jako na umírněného prostředníka působícího v Teheránu, tento týden odstoupil, a to před zahájením zásadních rozhovorů s Evropou, týkajících se íránského jaderného programu; dal tím najevo, že íránské představitelé asi zavřeli dveře před každým možným dojednaným uspořádáním během zatím nikam nevedoucích jednání se Západem.“

– NAZILA FATHI A MICHAEL SLACKMAN,
New York Times,
21. října 2007

ZIMA ROKU

2011

„Zatroubil první anděl: Nastalo krupobití a na zem začal padat oheň smíšený s krví. Třetina země, třetina stromoví a veškerá zeleň byla sežehnuta.“

– ZJEVENÍ JANOVO, 8:7

„Jo, na těch schůzkách ve Staré vládní budově jsem byl, a byli jsme tam vlastně všichni, jednou ten, jindy onen. British Petroleum, Chevron, Conoco-Phillips, Shell, Exxon-Mobil, U.S. Oil and Gas... ale jenom nejvyšší řídící pracovníci, ti obyčejní byli úmyslně drženi stranou. To byl ten varovný signál, faktor schopný přijatelného popření. Všichni jsme věděli, co je v sázce, viděli jsme zprávy přicházející z Kaspické pánve, a to všechno dělalo Cheneyho plán ještě naléhavějším. Rumsfeld nám ukázal družicové snímky ropných polí, Wolfowitz toho mezitím nejvíc napovídal o tom, jak dělníci budou v bezpečí, jak se budou neustále těšit přízni, a po celou tu dobu na nás vymáhal údaje o tom, jak dlouho nám bude trvat, než ropa znova poteče – jako kdybychom měli křišťálovou kouli. Hoši od společnosti Brown a Root měli podrobné mapy irácké energetické infrastruktury; člověk by řekl, že v tom jeli s tou dámou ze CIA od samého začátku. Všichni akorát omílali do zblbnutí a pořád dokola totéž, já jenom přikyvoval a vrtalo mi hlavou, co tam k čertu vůbec děláme: mám tím na mysli, že Bushové se zrovna v té době ujali svého úřadu a vrátili se i ke scénáři, co sestavili, a přitom nikdo vlastně nevěřil, že k tomu dojde. Za pět měsíců ta letadla vrazila do Dvojčat, a každý teď najednou ‚věděl‘. Výpovědi v Senátě, co následovaly... no, prostě fór. Teda – nikdo nebyl ani vzat pod přísahu.“

– ANONYMNÍ ŘÍDÍCÍ PRACOVNÍK ROPNÉHO PRŮMYSLU
schůzka Zvláštní skupiny pro energetiku

„CIA dne 13. srpna roku 2002 dokončila tajnou šestistránkovou zpravodajskou analýzu (označenou ‚Dokonalá bouře‘), která představovala nejhorší scénáře, k nimž by mohlo dojít po odstranění Saddáma Husajna, provedeném pod vedením USA. Podle tehdejšího ředitele CIA George Teneta byla ta analýza zastrčená až na poslední místo v tlusté knize hlášení, předané Bushovu týmu pro národní bezpečnost k projednání na schůzce 7. září 2002, na níž válka s Irákem byla tématem číslo jedna.“

– WALTER PINCUS,
The Washington Post,
červen 2007

KAPITOLA 1

Írán prohlašuje, že dokáže vyrobit tucet jaderných řízených střel

Associated Press: 11. prosince 2011

TEHERÁN – Íránský prezident Mahmúd Ahmadínežád dnes oznámil, že se jeho zemi podařilo obohatit dostatečné množství uranu vhodného pro použití ve zbraních; toto množství postačí na výrobu tuctu atomových bomb. „Více než celé jedno desetiletí nás Západ a sionistický režim nutily tajit naše úsilí nadále zůstat svobodnou mocností. Díky našim význačným úspěchům, kdy se nám podařilo přinést našemu lidu jadernou sílu, jsme učinili další krok na cestě k nezávislosti. Íránský program obohacování nyní poskytuje dost uranu pro tucet jaderných řízených střel, které stačí k tomu, aby zničily nepřátele, ohrožující naše hranice. Velký islámský národ se již dál nenechá zastrašovat Západem. Sionistické hnutí bude smeteno a zničeno jednou bouří, západní mocnosti, které si podmanily Irák, pak bouří další.“

McKuinova vláda odpověděla na íránské sdělení prohlášením, že Ahmadínežádovu vládnutí se daří akorát vést vlastní lid „nebezpečnou cestou k sebezáhubě“.

Nedávný vzestup Ahmadínežádovy popularity u národa, příživované pokračujícím násilím v Iráku, mu umožnil změnit íránskou ústavu, čímž si prodloužil své prezidentské období.

DIRKSENOVA BUDOVA SENÁTU

MÍSTNOST SD-366

12. PROSINCE 2011

09.06 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

JEDNÁNÍ VÝBORU PRO ENERGETIKU A PŘÍRODNÍ ZDROJE

Senát Spojených států

110. zasedání Kongresu

„Prosím o klid v sále.“ Předseda výboru David Keller, senátor za Kalifornii, přeběhne pohledem po sále plném lidí; dbá na to, aby se nedíval přímo do kamer přenášejících průběh jednání. „Chtěl bych vám všem poděkovat za to, že jste se dostavili, zvláště senátorům, kteří se rozhodli, že se dnes společně s námi zúčastní první z řady schůzek, jež, jak doufám, povedou ke skutečné změně v úloze, kterou v našem globálním hospodářství, životním prostředí a v bezpečnosti našeho národa hraje energie. Ve světle nedávných událostí v Íránu mě nenapadá nic, co by bylo důležitější.

Otázky, na které se dnes zaměříme, se týkají současných a budoucích energetických potřeb jak Spojených států, tak světa jako celku, se zvláštním zřetelem na ropu a zemní plyn. Pokud se ti, kdo dnes budou na půdě Senátu vypovídat, podělí o své názory na další postup v tomto směru, a to v situaci, která na nás klade značné nároky, výbor i já osobně jim budeme velmi vděční. Senátore Poschnere, vy pravděpodobně přednesete několik úvodních připomínek?“

„Děkuji, pane předsedo, a zvláště děkuji ctěným účastníkům panelové diskuse, kteří se laskavě uvolili účastnit se tohoto dopoledního zasedání.“ Republikánský senátor za Virginii se odmlčí, aby mohl zaznít potlesk, a pokývne hlavou k ženě a čtyřem mužům, usazeným pod hlavním pódiem u stolku pro „svědky“, kteří budou vypovídat před Senátem. Upraví si brýle s drátěnými obroučkami a začne číst z připraveného prohlášení.

„Dámy a pánové, žijeme v časech, jaké nemají v minulosti obdoby. Světová populace roste o čtvrt milionu lidí denně. To, zda dokážeme obyvatelstvo naší země nakrmit, obléci, vzdělat a vůbec udržet na úrovni,

bude záviset na naší schopnosti vyrovnat se s globálními požadavky na energii. Za posledních dvacet let došlo jen k malým změnám. Fosilní paliva dosud kryjí osmdesát pět procent našich potřeb, a ropa je z nich na prvním místě. Spojené státy každý den spotřebují přibližně dvaadvacet milionů barelů ropy, což představuje téměř čtvrtinu světové spotřeby čtyřiašedesáti milionů barelů denně. Očekává se, že tato závratná množství porostou ročně o dvě procenta a do roku 2020 dosáhnou sto sedmi milionů barelů denně – s tím, jak hospodářství Číny, Indie a dalších asijských zemí, které se mění v industrializované země, bude nabírat nebyvalou rychlost...”

Ashley Brown Futrell III., ve své rodině a mezi přáteli láskyplně nazývaný prostě „Ace“, Eso, si pod stolkem pro svědky protahuje levou nohu. Pro čtyřiačtyřicetiletého ropného geologa s postavou vysokou 193 centimetrů a vážícího 114 kilogramů, bývalou fotbalovou hvězdu Georgijské univerzity, je těžké vydržet příliš dlouho sedět v jedné poloze. V levém koleni mu praská, zní to, jako když člověk šlape po šterku; koleno má za sebou dvě operace patelárních šlach, klouby, trpící chronickou artritidou, bolí. V těch dnech, kdy potíže poleví, vzpomíná na každou zdařilou přihrávku, kterou dal během své vysokoškolské sportovní kariéry, připomínající let meteoru; když má špatné dny, vzpomíná jen na bolest.

Zaklání hlavu silně doprava a zase zpátky, až mu obratle krční páteře „zaskočí“ na místo. Potom si metodicky, postupně láme klouby jednotlivých prstů a přitom vrhne kradmý pohled na hodinky.

Devět hodin deset minut. Ještě šest hodin, než vypadnu na Dullesovo letiště. Potom hodina letu, pak další, než dostanu zavazadla a chytím taxík do města. Osm hodin... osm dlouhých hodin, než zase budu držet Kelli v náručí. Už žádné další dlouhé cesty, Futrelle, ať si Kelli říká, co chce. A hotovo. Ace dlaní hledí komunikátor Blackberry a listuje fotografiemi uloženými ve své fotogalerii. Kelli a jejich dvě děti se z nich na něj usmívají, až se mu srdce tetelí samou radostí. Při svých cestách za hranice Ace myslí na svou ženu každý den; nejtěžší chvíle přicházejí na konci každého osmnáctihodinového pracovního dne, když uléhá sám do postele v pokoji nějakého cizího hotelu, zírá na stropní ventilátor a dumá, jestli je Kelli v pořádku... drásán pocitem viny, že není s ní. Třiaadvacet dní... nejméně desetkrát už pomýšlel na to, že se nejbližším letadlem vrátí domů, jeho žena však vždy naléhala, aby vydržel. Dnes on a Kelli budou konečně sdílet lože – v apartmá v Central Parku – a zítra pojedou autem domů na Long Island a shledají se s dětmi.

Opět se dívá na hodinky.

Ace potkal Kelli Doyleovou v předposledním ročníku na univerzitě v Georgii – on jako náhradník quarterback v třetí řadě, náhle postrčený do světél reflektorů; ona úchvatná blondýna s úsměvem venkovského děvčete a s vlohami stát se až pohoršlivě zanícenou bojovnicí. Byla v týmu All-American ženského lakrosu a pozemního hokeje, nezdolná sportovkyně libující si v tom, že svou výkonností zahanbuje soupeřky. Vztah Ace a Kelli trval téměř až do promoce, kdy Ace procházel svým „šedým obdobím“. Kelli, vždy zaměřená na to, aby žila naplno a získala od života co nejvíc, žila dál bez něho. Po šesti letech se plamen rozhořel znovu, když na sebe náhodou narazili v Orlandu při obstarávání fondů. Za dva měsíce se vzali.

Čtrnáct let manželství, většina těch let manželství dobré. Dům, auta, dvě nádherné děti, dvě dobře placená zaměstnání – americký sen... to vše s neustálou hrozbou té proklaté bulky v levém prsu. Operace, chemoterapie, potom dva roky odkladu, než nemoc postoupila. Další kolo chemoterapie však Kelli drsně připravilo o chuť bojovat... ale stačilo to? Tuhle cestu sem chtěl zrušit, ona však trvala na tom, aby jel, a slíbila mu dobré zprávy, až se vrátí.

Tři dlouhé týdny... už nikdy nic takového. PetroConsultants mě můžou klidně vyhodit, když budou chtít. Všude kolem je spousta jiných zaměstnání. Obrací se tváří k ostatním čtyřem členům panelové diskuse. Hned napravo od něj je Ellen Wulfová, místoředitelka u Energy Information Administration, po její pravici je Michael Bach-Marklund, vědecký pracovník CSIS, Střediska strategických a mezinárodních studií. Vedle něj je Rodney Lemeni, ekonom zastupující tu Chevron, Texaco a Caltex, potom Christopher Santoro, konzultant z Cambridgeského sdružení pro energetický výzkum (Cambridge Energy Research Association). CERA je sesterská organizace Aceova zaměstnavatele PetroConsultants a obě spadají pod neustále expandující IHS Energy Group. *Docela by mě zajímalo, jestli některý z těchhle lidí musí strávit dvaadvacet týdnů v roce na cestách?*

Senátor Poschner hovoří jednotvárně dál. „Poslechněte si tyhle statistiky: Čína každé dva roky přihazuje poptávku po energii rovnající se poptávce středně velké země. Loni přidala dalších čtyřiačtyřicet tisíc megawattů – víc, než kolik představuje naše největší elektrárenská společnost – a přesto v šedesáti procentech země ještě měli výpadky. K tomu Indie má –“

Ace se opět vrtí, čeká, až se senátor prokouše dobou, kterou má přidělenou na svou řeč. Ace pracuje patnáct let jako inženýr u PetroConsultants a tohle všechno už slyšel – statistiky, varování, doporučení, nekonečná dohadování. O upřímnosti přítomných senátorů nikdy nepochyboval – určitě ne teď, a ani před šesti lety ne, když naposledy vypovídal před nově zřízeným Kongresem, vedeným demokraty. Avšak přesvědčit nějaký výbor, aby jednal, se pořádně liší od legislativní smršťe, zvláště když si Bílý dům hraje do noty s průmyslem fosilních paliv.

Možná bych měl té práce jednoduše nechat. Ne že bych na něco takového už nepomýšlel. Určitě bych sehnal místo u některé z větších ropných společností... pokud ovšem spálím mosty hned teď, zatáhnu oponu, řeknu Kongresu, co doopravdy vím... jo, to by bylo něco jiného. Většina z těchto hlavounů dostává od hlavních ropných společností, těch „šesti sester“ nikoli ropy, ale šesti sester černé břechky, příspěvky na svou kampaň; ti, kdo je nedostávají, už příští rok volby nepřežijou. Je řada na tobě, Aci. Buď zabezpečuj rodinu, nebo klesni při posledním vzplanutí slávy...

„Děkuji, pane senátore. Tím se dostáváme k prvnímu z našich svědků, kteří budou vypovídat. Ace Futrell je starší administrátor u ženevské PetroConsultants, nyní součástí IHS Energy Group. Tým pana Futrella shromažďuje podklady pro zprávu o světových zásobách ropy. Zprávu jeho organizace předloží –“

Co třeba některá větší univerzita? Práci jako učitel bych pravděpodobně dostal. Ovšem, museli bychom se uskrovnit. Zřící se aut, zapomenout na ten okružní výlet lodí. Třeba bych mohl vzít pár nočních směn u McDonalda a smažit hamburgery. Mohla by to být docela zábava. Tam u nich zrovna napálili minimální mzdu na osm dolarů pětadvacet centů, to by mělo stačit na účet za kabelovou televizi. No, a co se stane, když si nebudeme moci dovolit zdravotní pojištění nebo vysokoškolské studium nebo letní tábor...

„Pane Futrelle, vy jste pár posledních týdnů pobýval v zahraničí. Výbor vysoce kladně hodnotí, že jste odložil cestu domů a účastníte se dnešního zasedání. Pane Futrelle...?“

... nebo benzin, případně jídlo...

„Hej, Aci, žádají si vás.“ Ellen Wulfová ho dloubne do ramene a vrátí ho do přítomnosti.

„Pane Futrelle, ptal jsem se, jestli jste připraven vypovídat.“

„Vypovídat? Ano... omlouvám se. A – moje jméno se vyslovuje Futroll: jako pe-trolej, takže ‚pane Futrole‘.“ Ace si upravuje mikrofon, potom čte ze svých poznámek. „Pane předsedo, páni senátoři, je pro mě ctí být tu dnes s vámi na tomto zasedání. Byl jsem požádán, abych promluvil na téma globální produkce ropy a zvláště pak o tom, kolik ropy zbývá ve světových zásobách. Jelikož jsem se právě vrátil z dlouhé cesty po řadě oblastí Blízkého východu, mám tu předběžné výsledky, vycházející z našich nejnovějších údajů; než však výbor s touto informací seznámím, považuji za důležité, abychom se obeznámili s několika zásadními pravidly téhle hry. První se týká základního zákona výroby energie – zákona snižující se návratnosti. Když se zahájí první průzkumný vrt na ropu, víme jen velmi málo o tom, jaká bude vydatnost ropného pole, avšak když se vyčerpá poslední vrt, víme skoro všechno. Vzorec je konzistentní a jasný – vydatnost každého ložiska ropy stoupá a poté klesá způsobem, který, jak zjistil M. King Hubbert, otec ropné geologie, má podobu křivky ve tvaru zvonu. První ropa vyčerpaná z vrtu je něco jako smetana, nejsnáze přístupná. Výtěžnost zdroje vystoupí k vrcholu, potom produkce klesá, a čím je proud ropy slabší, tím obtížněji se čerpá. Jistě, dokonalejší technika nadále zvyšuje výhledový potenciál každého ložiska, ale i technika má svá omezení.“

Nudíš je, Futrelle. Nejsou tu proto, aby vyřešili ropnou krizi, ale jen a jen proto, aby ji naopak rozvířili.

„Maximální výtěžek ropy odpovídá vrcholu Hubbertovy křivky, bodu, v němž lze ovoce ještě snadno česat z nižších větví stromu. Ropa OKT znamená ‚odhadované konečné těžitelné‘ množství ropy, která se v podzemí ještě nachází, přičemž klíčové slovo je ‚těžitelné‘. V souhrnu se tedy věci mají takto, páni senátoři: K získání energie je opět zapotřebí energie, a v tomto případě k tomu, aby se získala ropa, je zapotřebí ropa. Jestli jsou k vytěžení tří barelů potřeba dva barely, tak tedy čerpáte. Ale jak výtěžnost ropného pole klesá a vy dokážete vytěžit dva barely nebo ještě méně těmi druhými dvěma barely, potom už nemůžete čerpat dál, a pokud to uděláte, návratnost investované energie má zápornou hodnotu. To mějte na paměti, páni senátoři. Znamená to, že ropa nám dojde dlouho před tím, než vůbec dostaneme ze země poslední kapku.

Hubbert správně předpověděl, že produkce ropy ve Spojených státech dosáhne maxima mezi roky 1966 a 1972. Toto maximum nastalo v roce 1970, třebaže ještě celý rok trvalo, než tato skutečnost vyšla najevo. Od té doby jsme se z největšího světového producenta ropy stali jejím největším

dovozcem; toto je role, na kterou nyní dotírá Čína. Zatím ještě máme aktivní rezervy v Mexickém zálivu, domácí dodávky pro větší část Ameriky však skončily.

A ostatní svět? Hubbert předpověděl, že vrchol světové těžby ropy nastane mezi roky 2000 a 2005. Dosáhli jsme toho vrcholu? O tom není sporu. Od roku 2003 do dneška nebylo objeveno žádné nové ložisko, jehož vydatnost by překračovala pět set milionů barelů. No, takže kolik ropy tedy zůstalo? Tohle předpovědět je o něco těžší, protože národní společnosti, vyvážející ropu, mají tendenci pracovat utajeně a klamavě. Například Kuvajt nedávno lhal o svých údajných zásobách, aby chránil své produkční kvóty, které stanovil OPEC: mezi producenty ropy je to až příliš běžná praxe. Ropné společnosti se nechovají o nic lépe. Protože musejí za zásoby platit daně, mají tendenci ohlašovat ‚nová‘ naleziště na starých ropných polích, což je praxe, která sice udržuje ceny akcií, ale pro světové potřeby energie toho dělá jen málo. Před šesti lety museli odstoupit vedoucí pracovníci Shell, když akcionářům chybně vykazali zásoby ropy... rozdíl činil čtyři miliardy barelů – účetní chyba, která měla podle odhadu hodnotu sto třicet šest miliard dolarů.“

Ace si přisune před sebe další papíry s poznámkami. „Zde je několik tvrdých dat, která té rovnici vyhovují. Náš lidský druh každých deset dní spotřebovává asi miliardu barelů ropy, z toho na Spojené státy připadá pětadvacet procent. Namísto toho, abychom uzákonili politiku, která energií šetří, stále jí spotřebováváme víc a víc. Očekává se, že poptávka po ropě i zemním plynu a uhlí v Americe vzroste během příštích dvaceti let o dalších čtyřicet procent, a přitom nejsme jedinou zemí, která spotřebovává stále víc energie. Jak již řekl senátor Poschner – nároky na energie, vycházející z Asie, především z Číny a Indie, jsou nesmírné. Do roku 1990 spotřeba energie v Číně rostla jen polovičním tempem oproti jejímu HDP, ale během posledních pěti let tam došlo k zásadnímu a nebyvalému růstu hospodářství, a to vedlo ke čtyřnásobnému zvýšení spotřeby energie. Přispěli jsme k tomu i my, při mobilizaci čínské pracovní síly hrál klíčovou roli náš vývoz automobilů. Zvláštní obavy vzbuzuje nedávný přechod Číny od uhlí k naftě a zemnímu plynu, je to změna vynucená působením emisí oxidu uhličitého, které ničí kvalitu ovzduší v jejích velkých městech. Výsledkem je, že spotřeba ropy vzrostla ze čtrnácti milionů barelů za den v roce 2004 na nyníjších devatenáct milionů barelů, což se téměř rovná spotřebě Spojených států. A vezme-li se v úvahu, že 1,4 miliardy obyvatelstva Číny je čtyřnásobek počtu obyvatel USA, pak z

představy, jak vysokých čísel by její spotřeba nakonec mohla dosáhnout, se až točí hlava. A jako Spojené státy, i Čína dováží většinu ropy ze Saúdské Arábie; dále následují Írán, Venezuela a Súdán.“

Předseda Keller ho přerušuje. „To, že si přímo konkurujeme s Čínou, není žádné tajemství, pane Futrelle. Výbor by však rád věděl, kolik nafty zbývá, především v Saúdské Arábii. Ta, jak se zdá, je jediná, která globální nárůst spotřeby dokáže pokrýt.“

Ace přikyvuje na souhlas. „Saúdská Arábie je klíčová, o tom není pochyb. Má pět polí klasifikovaných jako super giganti, a v několika z nich se ropa čerpá již téměř šedesát let. Ghawar je mega-gigant, sestává z několika super gigantů. To pole měří 280 kilometrů, široké je 25 až 32 kilometrů, a funguje od roku 1951. Ve prospěch Saúdů mluví to, že mají normu na udržování svých vrtů až do výtěžnosti pětasedmdesáti procent – což je daleko víc, než jaká je v tomto odvětví nejvyšší hodnota.“

Předseda ho znovu přerušuje. „Výbor včera vyslechl zprávu pana Nansena Saleriho, ředitele rezervoáru Saúdi Aramco. Podle pana Saleriho Saúdové narazili na neotevřená ropná pole, která by mohla vystačit na pokrytí světových potřeb nejméně do roku 2054. Z vašeho výrazu usuzuji, že o tom nejste přesvědčen.“

„Ne, pane, to opravdu nejsem, a nejsem jediný. Navzdory gestům, jež předvádí na veřejnosti, královská rodina zarazila cizincům provádění inspekci jak vrtů, tak tankerů. A výsledkem je, že naše údaje uvádějí hodnoty množství v tom regionu, které jsou přinejlepším zastaralé. A pokud jde o ta neotevřená ropná pole... tuhle písničku už slyšíme celé roky. Kdyby mi v dnešní době královská rodina sdělila, že v poušti panuje sucho, pravděpodobně bych si tam vzal plášť do deště.“

Jeho poznámka vyloudí ve tvářích několika přítomných demokratů úsměv.

Udělal to prima, průmysl rychlého obcerstvení by mohl člověka, jako jsi ty, potřebovat...

Bob Prichard z Texasu, senátor za republikány, zatvrdělý příznivec ropného průmyslu, v tom však nijak velkou legraci nevidí. „Pro upřesnění, pane Futrelle, příslušníci královské rodiny jsou už přes šedesát let naši přátelé a spojenci. Vedle toho, že jsou naším hlavním dodavatelem levné ropy, také prokázali, že mají stabilizující vliv na ostatní členy OPEC, a navíc představují jedinou zemi na Blízkém východě, která podporuje naši nynější válku proti terorismu.“

A taky financují učení radikálního islámu a nenávist vůči Západu, a

patnáct lidí z jejich země uneslo naše letadla. Ale co znamená mezi přáteli pár tisíc mrtvých civilistů...

„A teď se vás ptám, pane – a prosím, aby se to dalo do záznamu: Máte nějaké závažné důkazy, kterými by se vyvrátily informace, které nyní dodává Saúdi Aramco?“

„Závažné důkazy? Nemám, pane senátore; nicméně...“

„Děkuji, pane Futrelle.“

Ace zatne zuby, avšak nemíní se vzdát. „Pane senátore, pozvali jste mě sem proto, abych vypovídal, ne proto, abych debatoval o politice. PetroConsultants akceptují skutečnost, že země třetího světa údaje o zásobách ropy běžně přehánějí. Jenom loni byly Venezuela, Dubaj, Irán a Irák přistiženy při lži. Nemůžu tvrdit, že zrovna my jsme jiní. Nakonec – kolik desítek miliard dolarů z pomoci New Orleansu se tajně převedlo na obnovu vrtných ropných plošin, poškozených hurikánem Katrina?“

Ouha; tohle že mi jen tak vyklouzlo? Ace senátorovi oplácí jeho vzteklý pohled.

Tvář senátora Pricharda dostává tmavší odstín červené, a lidé přestávají hovořit. „Pane předsedo, žádám, abyste ty komentáře ze záznamu pro veřejnost vyškrtl, nemají žádnou souvislost...“

„Pane senátore, chtěl jsem tím jen říct...“

Předseda Keller mu skáče do řeči. „Myslím, že víme, co jste chtěl říct, pane Futrelle. Kdybyste laskavě na závěr své výpovědi uvedl nejnovější údaje...“

Ace se zhluboka nadechne; jeho krevní tlak odmítá klesnout. „Poslední připomínku, jestli smím, pane předsedo – pro záznam. Výbor by sice nakonec mohl uzákonit opatření, kterými by se část těch čtyřiceti procent ropy, spotřebovávané na výrobu elektrické energie, nahradila zemním plynem, uhlím, jádrem nebo nějakou jinou formou alternativní energie, nicméně nyní neexistuje žádné výhledové ani krátkodobé řešení, jak se vypořádat s našimi požadavky na dopravu a zemědělství. Dovolte, abych se vyjádřil naprosto jasně: bez ropy použité v umělých hnojivech a v pesticidech by výnosy kukuřice klesly ze sto třiceti bushelů na akr na třicet, a totéž platí i pro ostatní plodiny, včetně obilí, potřebného jako krmivo pro dobytek. Průmyslové traktory pohání právě nafta, a díky jí mohou dvě procenta našeho obyvatelstva nakrmit ostatních tři sta milionů lidí, a právě benzin přispívá k tomu, že se na náš trh vůbec dostane zboží podléhající zkáze. Když do hospodářství ropa přestane téct, masy lidí budou hladovět – a to je fakt, pane senátore. Jediný způsob, jak se té noční

můry zbavit, je investovat nyní do zdrojů obnovitelné energie a uzákonit významné změny, které zásadně upraví infrastrukturu naší země, něco, co si vyžádá přes deset let, a k tomu výhledové plánování a investice. Podle názoru řady odborníků se to mělo udělat už hodně dávno.“

Předseda Keller vyčkává, až utichne potlesk posluchačů. „Vaše doporučení jsou náležitě vzata na vědomí. A teď – jaké jsou odhady?“

Ace vyjímá z kufříku zapečetěnou obálku. „Pane předsedo, páni senátoři, na základě všech dosažitelných ukazatelů možných dodávek jsou v PetroConsultants toho názoru, že světová spotřeba ropy dosáhla vrcholu v létě roku 2003. Zčásti k tomu přispěly nečekané ztráty v Iráku při požárech vrtů a útoky povstalců na ropovody na začátku druhé války v Zálivu. Vycházíme-li z nynější a z projektované spotřeby a vezmeme-li v úvahu válku probíhající na Blízkém východě, další a další útoky hurikánů v Mexickém zálivu, které nabývají na síle a jsou stále ničivější, a k tomu možné další teroristické útoky ohrožující hlavní ropovody, pak předpokládáme, že ve světě nastane vážný nedostatek ropy před příchodem roku 2017.“

V místnosti to zašumí, jednotlivé skupinky lidí se dávají do hovoru.

„Takže šest let, pane Futrelle?“

Ace přikývne. „Nebo možná ještě dřív, pane předsedo.“

„Ministr Rumsfeld také řekl, že dopoledne 11. září měl v Pentagonu přednášku pro členy Kongresu a upozorňoval, že při teroristických útocích, k nimž v budoucnu dojde, je třeba počítat s neočekávaným. Krátce nato dostal do rukou zprávu, že došlo k útoku na severní věž. A zanedlouho poté se dozvěděl, že byla zasažena i druhá věž. V přednášce pokračoval, načež v 9.38 byl zasažen Pentagon. To absolutně nedává smysl. Jestliže ministr obrany dál kongresmanům přednášel o překvapivých teroristických útocích i poté, co se dozvěděl, že do obou věží Světového obchodního střediska narazila dvě letadla, je neuvěřitelné, že v přednášce pokračoval, aniž by na tento „neočekávaný“ teroristický útok reagoval. Fakt, že se ani jeden z Komise (pro vyšetřování událostí 11. září) zmíněnou zprávou blíže nezabýval, hovoří za vše.“

– MICHAEL KANE,
„Sloni v kasárnách: Naprosté selhání Komise
pro vyšetřování událostí 11. září“
Středisko pro výzkum globalizace

„Nejdůležitější pro nás je nalézt Usámu bin Ládina; je to náš prvořadý požadavek, a neustaneme, dokud ho nenajdeme.“

– PREZIDENT GEORGE W. BUSH,
13. září 2001

„Nevím, kde je. Nemám tušení, a vlastně je mi to jedno, tak důležité to není. Není to naše priorita.“

– PREZIDENT GEORGE W. BUSH,
13. března 2002

KAPITOLA 2

AURORA, ILLINOIS

12. PROSINCE 2011 8.06

CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„MARY CHRIS, už jsem se zpozdlil! Kde mám to sladidlo Sweet’N Low?“ Doug Dvorak, oblastní náčelník policie v Auroře, prohledává kuchyňské skříňky a zásuvky a zanechává po sobě příšerný nepořádek.

„Zapomněla jsem ho koupit,“ volá z ložnice manželka. „Vezmi si cukr.“

„To nemůžu! Zrovna jsem začal s tou novou dietou.“

„Tak si vezmi med.“

„To je taky cukr!“

„Tak si to vypij hořké!“ Manželka vchází do kuchyně; z kaštanových vlasů jí visí kulma. „A odkdy vlastně držíš dietu? Vyvádíš kolem toho jako posedlý.“

„Trénuju na jarní maraton.“

„No fajn. Tak to můžeš po práci zaběhnout do Wal-Martu pro nový budík.“

„Přece jsem ti říkal, že půjde spravit.“ Doug si nalévá kávu do hrnku s logem Chicago Bears; polyká svůj hořký elixír a šklebí se odporem.

„Tak ho ale sprav dneska večer. Nemůžu si dovolit zase se zpozdit.“ Otírá mu z kozí bradky kávu, líbá ho. „Dávej na sebe pozor.“

„Ale jo, neboj.“

* * *

Aurora, ležící 70 kilometrů na západ od Chicaga, má 165 000 obyvatel žijících na předměstích ve čtyřech okresech; má šest školních obvodů a sedm sídlišť. Historicky vzniklé centrum dělí řeka Fox na východní a západní část. Aurora má renovované kino a několik kostelů a mostů, pocházejících z konce devatenáctého století.

Náčelník Dvorak dohlíží na Oblast jedna, do níž patří západní část Aurory a její centrum. Také řídí program zavedení městské hlídky na bicyklech a velí jednotce pro zvláštní úkoly. K policejní stanici mu zbývá ještě deset minut, když mu volá dispečer.

* * *

Ray Henry se po návratu z dvou bojových nasazení v Iráku stal majitelem a generálním manažerem půjčovny nákladních automobilů Aurora Truck Rental. Dvorak nachází bývalého štábního seržanta v jeho kanceláři; s telefonem v ruce sedí za stolem.

Mávnutím ruky zve Dvoraka dovnitř, gestem naznačuje „minutku, hned to bude“ a do notesu, již plného nečitelně načmáraných poznámek, si zapisuje jakási čísla. „No dobrá, dobrá; ale řekněte Jerryemu, že ten nákladník chci mít do hodiny zpátky, a s novými destičkami předních brzd, jinak přejdu ke Kendalloví!“ Zavěšuje. „Promiň, Dougu. Díky, že ses stavil. Jak se má Mary Chris?“

„Fajn. Tak co se děje?“

„Pravděpodobně nic, jenže zase se mi jak svrbění v konečcích prstů ozývá ten můj ‚vojenský instinkt‘. Včera pozdě večer přišli dva zákazníci, prý by chtěli koupit jeden z našich nákladníků. Blízkovýchodní týpci, údajně vysokoškolští studenti, oba bydlí na stejné adrese. První varovné světýlko byly jejich řidičáky, oba vydané v Jižní Karolině. V těchhle dobách by mohl navzdory všemu tomu bezpečnostnímu prověřování sehnat řidičský průkaz snad i bin Ládin. Ale když jsem těm dvěma řekl, že si pro své záznamy budu muset pořídit kopie jejich průkazů, najednou nevěděli kam s rukama. Druhé světýlko se rozsvítilo, když chtěli platit hotově: abych byl přesný – bylo to sedmnáct tisíc pět set dolarů.“

„Jaký druh nákladníku?“

„Pětimetrový, jeden z těch klimatizovaných mrazicích vozů, co se v nich přepravují potraviny podléhající zkáze.“

„Rekli, nač ho potřebují?“

„Prý na potraviny, ale poznal jsem, že lžou. Tady jsou kopie jejich řidičských průkazů.“ Henry podává Dvorakovi fotokopie.

Dvorak čte jména. „Džamal al-Júsuf, sedmadvacet let. Omar Kamel Rádí, jedenadvacet let. Fajn, prověřím to.“ Zvedá se k odchodu. „Řekni svým holkám, že se uvidíme na sobotním fotbalovém tréninku.“

„Jistě. Ale neřekl jsem ti ještě o tom posledním červeném světýlku. Ti mezuláni měli na sobě trička s emblémem Cubs. Kdo nosí žerzej s Cubs

ted' v prosinci, zvlášť když Bears hrajou tak, jak hrajou. Pletu se, nebo ne?“

* * *

Dvouposchodový činžák má cihlové průčelí a nachází se devět a půl kilometru od Waubonsee College. Dvorak se ujišťuje, že mrazicí auto není nikde v dohledu, potom jde za domácí, Dawn Darconteovou, ženou něco po třicítce.

„Byt si najali v říjnu, a prý jsou to studenti.“

„Byly s nimi někdy potíže?“

„Ne. Jsou hodně sami pro sebe. A zaplatili předem na rok.“

„Není to na studenty trochu nezvyklé?“

„Je to trochu nezvyklé na kohokoli.“

„Viděla jste je někdy s nějakými učebnicemi?“

„Pracuju na plný úvazek ve videotéce. Mohli by si nastěhovat nebo vystěhovat třeba městskou knihovnu, a asi bych si toho vůbec nevšimla.“

Vede ho nahoru k bytu 2-D. Dvorak několikrát zaklepe. Čeká.

Žádná odpověď.

„Vzpomínáte si, kdy jste je viděla naposledy?“

„Možná před týdnem. Ten vysoký, Omar, chodí ráno běhat. Mám klíč; chcete dovnitř?“

„Bez povolení k domovní prohlídce bych musel mít souhlas bydlících nebo důkaz, že byt opustili. Co jejich auto? Ještě je tam venku před domem?“

Žena vyhlédne přes zábradlí ven. „Ne, je pryč.“

Dvorak vyloví z kapsy vizitku. „Kdyby se ukázali, zavolejte mi.“

* * *

Dvorak byl zpátky ve své kanceláři před čtvrt na dvanáct. Do dvanácté již zjistil, že ani Džamal al-Júsuf, ani Omar Kamel Rádí nejsou na Waubonsee College zapsaní. Do čtvrt na tři odpoledne téhož dne se dozvěděl, že oba podezřelí zrušili šekový účet u místní pobočky Citicorp, každý z nich vybral přes 65 000 dolarů. Po přezkoumání vývoje vkladů obou mužů vyšlo najevo, že peníze ukládali již čtyři měsíce a všechny že pocházely z jedné banky na Kajmanských ostrovech.

Do půl sedmé večer toho dne měl Doug Dvorak v ruce povolení k domovní prohlídce.

„Čína, znechucená častými výpadky elektřiny, vybudovala největší elektrickou rozvodnou síť na světě a oproti stavu v roce 1995 víc než zdvojnásobila výrobu elektřiny. V roce 2003 rovněž zahájil v blízkosti Šanghaje provoz vlak na magnetickém polštáři, který dokáže jet rychlostí přes 480 kilometrů v hodině; náš železniční systém se však doslova rozpadá.“

– U.S. NEWS & WORLD REPORT,
19. února 2007

„Tento program poskytuje spotřebitelům možnost vyzkoušet si vysoce úsporná vozidla GM, která tato automobilka nabízí ve středních velikostech.“

– DAVE BORCHELT,
generální manažer General Motors pro oblast jihovýchodní Asie ohledně
nového programu ochrany ceny paliv; nejvyšší cena byla na jeden rok
stanovena na 1,99 dolarů za galon. Vozidla připadající v úvahu zahrnují
Chevrolet Tahoe a Suburban (pouze do váhy půl tuny), a Hummer H2,
s průměrnou spotřebou 1 galon na 14,50 km.
Květen 2006

„Sněmovna reprezentantů odhlasovala zákon zahrnující širokou oblast využití energie; zákon stanoví, že většina zařízení bude 15 % své spotřeby energie získávat z obnovitelných zdrojů, jako jsou větrné elektrárny a solární energie. Prezident George W. Bush se zapřisáhl, že tento zákon vetuje, protože jeho znění nepodporuje růst domácí produkce ropy a plynu.“

– JOHN M. BRODER,
International Herald Tribune,
5. srpna 2007

KAPITOLA 3

DIRKSENOVA BUDOVA SENÁTU

MÍSTNOST SD-366

12. PROSINCE 2011

10.27 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

JEDNÁNÍ VÝBORU PRO ENERGETIKU A PŘÍRODNÍ ZDROJE

Senát Spojených států

110. zasedání Kongresu

„PROSÍM O KLID V SÁLE!“ Předseda výboru Keller udeří kladívkem a zavládne ticho. „Šest let, pane Futrelle? Výboru se z mnoha zdrojů, a při víc než jedné příležitosti, dostalo ujištění, že světové zásoby ropy budou stačit poptávce přinejmenším až do roku 2029. Ve Zprávě o ročním výhledu spotřeby energie, vydané samotnou EIA, Informační agenturou pro energii, se říká, že –“

„Dovolte, pane předsedo, abych poznamenal, že odhady EIA vycházejí z netechnických předpokladů. Údaje ministerstva energetiky o nynějších a minulých stavech rezerv lze považovat za celkem přesné, ale předpoklady dalšího vývoje byly nastaveny tak, aby se rovnaly očekávanému růstu domácí spotřeby. Byly to politicky motivované předpoklady, pane senátore, nic jiného. Je to jako ptát se nějakého ekonoma: dočkáte se jedině nepodložených slibů zářivých vyhlídek.“

Sál se zaplní hlučným hovorem lidí, mluví jeden přes druhého. Keller tluče kladívkem, až ten halas přehluší a ztiší. „Budeme pokračovat! Uděluji slovo senátoru Ashtonovi.“

Na člověka upoutaného na invalidní vozík vypadá zástupce Alabamy docela čile. „Pane předsedo, to, že ve světě ropa nakonec dojde, je nepopíratelný fakt, ale naznačovat, a ještě k tomu bez důkazů, že nám dojde během šesti let, je prostě nezodpovědnost. Loni jsem se osobně

účastnil energetické konference pořádané přímo zde ve Washingtonu Střediskem pro strategická a mezinárodní studia. Slyšel jsem výpovědi řady odborníků, včetně ředitelů ze Saúdi Aramco, kteří nám předložili podrobné mapy svých ropných polí. Saúdské předpovědi, podložené materiály U.S. Geological Survey, výrazně popírají ‚osobní názory‘ pana Futrella. Konzervativní odhady naznačují, že zásoby činí šest set miliard barelů, přičemž se nezapočítává významná část regionu Rub al-Chálí, kde se vrty teprve musí zahájit. Žádám tedy, aby odhady pana Futrella byly ze záznamu určeného pro veřejnost vyškrtnuty.“

„Schváleno.“

Ace se opře a celým tělem mu probíhá pocit jakési tupé necitlivosti, zatímco republikáni a demokraté se dohadují, zda se jeho prohlášení má ze záznamu jednání odstranit.

Předseda Keller se znovu ujímá řízení schůze. „Hlasovat o jakémkoli návrhu budeme až poté, co výbor vyslechne výpověď ostatních panelistů. Pane Santoro, rád bych slyšel váš názor na saúdské zásoby.“

„Děkuji, pane předsedo.“ Christopher Santoro si upravuje mikrofon tak, aby mohl přes stůl upírat pohled na Ace. „Cambridgeské sdružení pro energetický výzkum CERA provedlo svou vlastní studii saúdských ropných polí, která jsou předmětem jednání. Shodujeme se se senátorem Ashtonem v tom, že tyto zásoby představují víc než šest set miliard barelů, plus dalších dvě stě miliard dosud neobjevených zásob, a možná dalších sto miliard v polích, na nichž sice bylo dosaženo vrcholu těžby, která však stále ještě mají zásoby těžitelné při použití nových technologií. To tvoří dohromady devět set miliard barelů nafty, dost, aby to pokrylo světovou spotřebu daleko za rok 2035. Také máme za to, že s tím, jak se bude vyvíjet technologie těžby, budou ropné společnosti dál vrtat do větší hloubky a s větší přesností, a domnívám se, že i pan Futrell bude souhlasit s tím, že v tomhle není nikdo lepší než Saúďové. Saúdi Aramco svou pomalou a stabilní produkcí prodloužila životnost každého ze svého velkého rezervoáru, přičemž tempo ubývání ropy těžbou činí v průměru pouhé jedno až dvě procenta ročně. Samozřejmě bychom byli rádi, kdyby Saúďové otevřeli kohoutky a zdvojnásobili produkci, avšak vrhnout na trh lacinou ropy by také mohlo tento průmyslový obor destabilizovat. Saúďové si toho jsou vědomi a své nesmírné zásoby využívají k tomu, aby ceny stabilizovali. Přesto však, jak ukázala historie, vždycky, když nastane nějaká krize, ať je to hurikán v Zálivu nebo tuhá zima v Japonsku, tok ropy vždycky zesílí, aby kompenzoval poptávku. Na základě studií CERA, a s

ohledem na nové techniky těžby a alternativní zdroje energie, které se začínají objevovat, můžeme s jistotou očekávat, že světové rezervy vydrží až za rok 2043, možná dokonce až do roku 2050.“

Několik členů výboru odměňuje jeho prohlášení potleskem.

Rodney Lemeni, ekonom z Chevron/Texaco, napůl zvedá ruku a dodává: „Souhlasil bych s panem Santorem – za předpokladu, že ropné společnosti budou dál mít pevné zázemí a oporu ve vládě Spojených států.“

Jo, poněvadž ropné společnosti potřebují každé čtvrtletí pár miliard dolarů, aby se dál udržely na nohou... Ted' zvedá ruku Ace. „Pane předsedo, aby bylo jasno, naše rozborů údajů vzaly v úvahu všechny faktory, včetně zdokonalených technologií těžby. Faktem je, že jsme nezačlenili ropná pole, kde dosud nebyla zahájena těžba, která se nacházejí v saúdské ‚prázdné končině‘, Rub al-Chálí. Důvodem je, že nejprve musíme mít poznatky o geologické nebo seismické situaci, které teprve prokážou, co tam dole doopravdy je.“

„Ano, ale vzhledem k tomu, že existují rozsáhlá pole, navíc v blízkosti Ghawaru, nepředpokládal byste, že budou ještě nějaká další?“

„Pane, jestli jsem se za patnáct let, co v tomhle oboru pracuju, o něčem poučil, pak je to tohle: když něco nemá tu správnou vůni, tak to teda smrdí.“

„Senátore Thorntone, přejete si na to odpovědět?“

Robert Thornton, republikánský senátor za Aljašku, se nakloní blíž k mikrofonu a osloví výbor: „Chtěl bych všem ctěným hostům poděkovat za to, že se účastní dnešního zasedání. Když jsem vyslechl připomínky pana Futrella, doufám, že naši přátelé zde v křeslech Demokratické strany dospěli k poznání, že těžba v národním parku Arctic National Wildlife Refuge již nepřipadá v úvahu, zůstává však zásadní nutnost zabezpečit jak nynější, tak i budoucí energetické potřeby naší země.“

„Odpověď? Ano... pan Futrell.“

Ace uchopí mikrofon; jeho mysl je teď plně zapojená do boje. „Při vší účtě k senátoru Thorntonovi – jestli nějakí ‚odborníci‘ trusí kolem sebe řeči o šestnácti miliardách barelů ropy objevených v ANWR, čísla, která udává U.S. Geological Survey, jsou daleko přesnější, berou v úvahu odhadované konečné těžitelné zásoby, nikoli objem. V Arktidě je zásoba na míň než rok a dostat ji na trh by trvalo deset let. Zásoby v Arktidě nejsou nic jiného než pouhá berlička, a přitom malá, drahá a podle mého názoru politicky motivovaná.“ *Tak, a teď... ke komupak se přikloníte,*

senátore? Ke mně nebo k British Petroleum?

„Co si to dovoluujete, pane?“ vyštěkne senátor Thornton. „Tohle je jednání obou stran, máme za povinnost hledat řešení, ne shánět hlasy, a já se nenechám poučovat a urážet od nějakého...“

Od nějakého koho? Od člověka, který bude někdy v budoucnu smažit hamburgery? Futrell se začíná silně potit v podpaží, ale před Thorntonovým pohledem neuhýbá; celá senátorova kampaň za znovuzvolení je založená na zahájení těžby v národním parku ANWR.

Předseda Keller ho nechává ještě minutku povídat. „Prosím, senátorka Henková.“

Paní Danelle Henková, demokratická senátorka za Louisianu, obdařít přítomné mateřským úsměvem. „Děkuji, pane předsedo. Byla bych ráda, kdyby se účastníci diskuse vyjádřili k nekonvenčním zdrojům energie, zvláště k viskózní ropě a k dehtovým pískům. Domnívám se, že tyto zdroje mohou představovat významné zásoby ropy.“

Jako první odpovídá Ellen Wulfová. „Paní senátorko, EIA počítá s dvěma sty miliard těžitelných barelů v dehtových pískách v kanadské provincii Alberta. Zpracování dehtových písků sice není levné, myslíme si však, že potenciální výtěžek zaručuje, že se výdaje vrátí. Také se hovoří o novém poli ve Venezuele.“

„Ano, pane Futrelle, ale buďte stručný.“

Ace cítí, jak mu do tváře stoupá červeň. „Mým úmyslem není říkat na všechno ‚ne‘, pane předsedo, ale mám dojem, že je třeba, aby výbor znal všechny podrobnosti. Kanada, navzdory tlaku Ameriky, v záležitosti rozšíření těžby dehtových písků váhá, a to vzhledem k jejímu charakteru. Dehet neteče ze země jako ropa. Technologie zahrnuje flotaci s použitím horké vody, aby se tenké vrstvy ropy oddělily od písku, a aby se dehet přeměnil na syntetickou ropu, musí se ještě přidat ropný destilát. V podstatě jde o povrchovou těžbu, a navíc při tom vznikají celá jezera znečištěné odpadní vody. Tenhle způsob je rovněž nákladný z hlediska energie, vyžaduje až dvacet procent veškeré kanadské produkce zemního plynu, a je pochopitelné, že obětovat toto množství se jim tam moc nechce. Pokud jde o Venezuelu, ropný pás Orinoka obsahuje jeden z největších známých objemů bitumenu na světě, a při současných způsobech těžby je výhled výtěžnosti syntetické ropy nízký, pouhých pět až deset procent. Opět opakuji, všechno končí u ekonomie.“

„A co syntetické palivo, pane Futrelle?“ Otázku položil senátor Bill Rawlins, veterán z první války v Zálivu. „O dotování syntetického paliva

Senát hovoří už tak dlouho, kam až mi sahá paměť.“

To je otázka, která si odpovídá sama, a otázka dobrá. „Pane senátore, syntetické palivo není nic jiného než gigantický daňový únik, vymyšlený hrstkou chamtivých společností, které přišly na způsob, jak využít daňové pobídky, které Kongres uzákonil v osmdesátých letech. Syntetické palivo se vyrábí za použití bromidu a uhlí, ale společnosti, provozující asi tak padesát procent závodů na výrobu syntetického paliva ve Spojených státech – a název ‚závody‘ používám v širokém smyslu – jednoduše skrápějí uhlí naftou nebo dehtovou smolou, aby z té daňové díry v zákoně, kterou Senát odmítá ucpat, mohly získávat rozsáhlé daňové úvěry. Dotace je skrytá v paragrafu 559 zákona o daňových úlevách a lobby za syntetická paliva, používající orwellovský název Rada pro energetickou nezávislost, každoročně vydává dva miliony dolarů na to, aby se udržela.“

Senátor Rawlins se spokojeně usmívá. „Děkuju, pane Futrelle. Naši političtí přátelé na druhé straně uličky snad vaše připomínky vezmou v úvahu.“

Předseda Keller si uvědomuje váhu, kterou mají názory komory. „Tuhle záležitost musíme nechat na později. Jelikož však projednáváme otázku fosilních paliv, rád bych slyšel názory na solární energii, větrnou energii a na energii z dalších možných zdrojů. Prosím, pane Bach-Marklunde.“

„Děkuji, pane předsedo, děkuji i vám, senátore Ashtone, že jste se účastnil naší loňské konference. Středisko strategických a mezinárodních studií předložilo zprávu o současných předpovědích v oblasti energetiky, které se zabývají alternativními řešeními otázky fosilních paliv. Hlavní možnost představuje zemní plyn, v současné době kryje přibližně čtvrtinu našich energetických potřeb a o něco menší podíl potřeb jinde ve světě. Zemní plyn lze čistě spalovat ve spalovacích motorech, problémem je vývoj způsobu skladování, který by umožňoval používat jej v automobilech. Stlačený zemní plyn nevyhovuje z hlediska objemu benzinové nádrže, kapalný zemní plyn vyžaduje pro skladování velmi nízké teploty. Přitom zemní plyn, stejně jako ropa, není nevyčerpatelný zdroj. EIA odhaduje, že zásoby vydrží do roku 2050, analytici v tomto průmyslovém odvětví však shodně tvrdí, že spíš dojdou před rokem 2025, a to proto, že další naleziště se hledají obtížněji, jsou daleko menší a rychleji se vyčerpají. Na rozdíl od ropy se zásoba plynu nesnižuje postupně, a když plyn dojde, prostě a jednoduše zhasne. Zemní plyn lze dovážet v kapalné formě, získané ovšem ochlazením na minus sto šedesát

dva celé dvaadvacet setin stupňů Celsia, a navíc jsou zapotřebí speciální tankery a speciální přístavní zařízení, a taková jsou nyní v USA jen tři.

Vítr může být nejslibnější obnovitelný zdroj pro výrobu elektřiny, a tato technologie je na postupu, nejmodernější turbíny dokážou vyrobit až tři megawatty. V současné době vítr pokrývá necelá dvě procenta naší spotřeby, nicméně takové země jako Dánsko dosáhly až deseti procent. Aby tento obor mohl nějak výrazně přispívat, vyžaduje dodatečné finanční zdroje, aby se vyřešily některé technické problémy, a hodně z našich přepravních tras bude třeba renovovat, aby se větrná energie mohla přepravit k velkému množství spotřebitelů. Jak naznačil pan Futrell, uchýlíme-li se k tomu, přinese to s sebou významné změny v infrastruktuře.

Solární energie v nynější době pokrývá necelé jedno procento našich potřeb. Podobně jako energie získaná z větru, i tento zdroj je čistý, obnovitelný, a příslušná technologie se zdokonaluje, nové tenkovrstvé solární články s povlaky barviva PV se ukazují jako velmi slibné, pokud jde o snižování nákladů. Švýcaři mají blízko k dokončení vývoje nového článku s titanovým barvivem, který by mohl představovat zatím nejlevnější fotovoltaické panely.

Vodní energie v současné době pokrývá tři procenta světové spotřeby – zde, ve Spojených státech, devět procent – avšak rozšíření této technologie má své hranice, protože řeky, které mohou být přeměněny v přehradní jezera, jsou už využité. Mikroprojekty využívající menší řeky a bystřiny se jeví jako slibné pro řídkěji osídlená území.

Geotermální energie nadále stagnuje. Zastavil se rovněž rozvoj jaderné energie, a to kvůli nákladům, problémům s jaderným odpadem a kvůli možnosti, že se jaderné elektrárny mohou stát cílem teroristů. Jádru v nynější době pokrývá dvacet procent naší výroby elektřiny, avšak pouze necelá čtyři procenta naší celkové spotřeby energie.

Ze všech v současné době dosažitelných alternativních zdrojů energie pouze dva mohou nahradit nebo doplnit naftu jako palivo pro dopravní prostředky. První jsou vodíkové palivové články. Vozidla s pohonem na etanol sice jdou nadále dobře na odbyt, avšak celkový přechod na vodík vyžaduje nárůst v infrastruktuře o bilion dolarů. Vodík je navíc vysoce hořlavý a velké podniky nejsou schopny vyčlenit na tuto technologii potřebné značné investice, pokud nebudou mít naději na plné zapojení federální vlády.

Slibnější je etanol E85, směs skládající se z osmdesáti pěti procent

bioetanolu a patnácti procent benzinu. V Brazílii již E85 v čerpacích stanicích nahradil čistý benzin. Většina Američanů o tomhle neví, ale všechna nová americká auta mají dvoupalivové motory, to znamená, že spotřebitel může přepínat mezi E85 a benzinem, aniž je třeba provádět nějaké úpravy motoru. Ať už se etanol vyrábí z kukuřičného škrobu nebo z cukru, je to čisté palivo, vhodné pro farmáře a přátelské k životnímu prostředí, avšak přechod na etanol opět vyžaduje výraznou podporu federální vlády, aby se mohly provést změny v naší infrastruktuře, v tomto případě v zemědělském sektoru.“

„Děkuji, pane Bach-Marklunde. A s názorem, že se výbor musí zabývat otázkou etanolu a některými dalšími možnostmi, o kterých jste se zmínil, souhlasím.“

Zabývat se? myslí si posměšně Ace. *Právě ti pověděl, že Brazílie je energeticky soběstačná už celé roky. Jen bud' pěkně poctivý... jako politik vůbec nemáš zájem na tom, aby ses vysmeknul ze smyčky Blízkého východu, aspoň teda dokud ti tvoje kampaně financují zisky tvého dealera.*

„Udělují slovo senátorce Clintonové.“

Bývalá první dáma a kandidátka na úřad prezidenta pokývne. Její řeč bude jednou z mála, které se budou vysílat v nočních zprávách.

„Děkuji, pane předsedo, a děkuji i ostatním účastníkům diskuse, kteří se na dnešní jednání dostavili. Začínáme projednávat výhledovou energetickou politiku naší země. Krátkodobé prognózy vycházejí pro většinu Američanů nadále jako dost chmurné. Propast mezi majetnými a nemajetnými v naší zemi ještě nikdy nebyla tak hluboká. Jak můžeme nadále nabízet ropným společnostem miliardy dolarů ve formě daňových pobídek, když prostý člověk musí dát za galon benzinu až pět dolarů? Jak máme dál dotovat elektrárenské společnosti, když si jejich zákazníci sotva mohou dovolit vytápět své domovy v zimě a udržovat v nich chládek v létě? Jak můžeme dál posílat každý měsíc osm miliard dolarů do Iráku, když čtyřicet milionů Američanů nemůže dostat slušnou mzdu, obstarat pro své rodiny jídlo, dovolit si zdravotní pojištění nebo získat patřičné vzdělání? Jak můžeme nadále snižovat daně způsobem, který je výhodný pro to málo nejbohatších, a přitom odmítat prosadit opatření, která odstraní mezery v zákonech, jež umožňují při přebírání podniků vykrádat penzijní fondy? Jako zákonodárci máme povinnost nejen stanovit směr, kterým se naše země bude ubírat v otázkách energie, ale rovněž zaručit, aby bez výjimky každý odhlasovaný zákon přinášel široké možnosti, které jsou v

co největší míře prospěšné americkým pracujícím.“

Ace se ledabyly probírá svými poznámkami a v myšlenkách se vrací k plánům a rozvrhu svých cest. Podle už běžného scénáře se jednání o otázkách energie zvrhla z věčné diskuse na předvádění se jako na jevišti a na přednášení projevů. V Kongresu se zase budou celé měsíce kolem dokola pronášet politické bláboly, ale rozhodnutí uskutečnit ten „hlavní dopad“ se bude odkládat až na dobu po prezidentských volbách v roce 2012. Veřejnost si bude nadále stěžovat na vysoké náklady na energii a paliva, a tato otázka se určitě bude projednávat na podzim, přičemž korporace, jimž půjde o zachování významných smluv, si budou v zákulisí pěstovat osmicifernými dary ty kandidáty, kteří sdílejí jejich „společné zájmy“. Kongres nakonec s největší pravděpodobností schválí návrh energetického zákona plného drobných projektů a „daňových pobídek“, jejichž záměrem bude vést velké naftáře k dalšímu průzkumu. Možná se objeví i nějaký nový možný „přístup“ nebo pár možností rozvoje infrastruktury, věnovaných „za odměnu“ obvyklým nespokojencům. Ve skutečnosti však na konci nebude žádné výhledové rozhodnutí, které přinese nějaký hmatatelný dopad... nic, co by zabránilo tomu „velkému zlomu“.

„Než vyhlásíme přestávku na oběd, máme čas ještě pro jednoho mluvčího. Uděluji slovo senátorovi ze státu Delaware.“

Ace se znovu dívá na hodinky. *Skoro poledne. Třeba bych se mohl z odpoledního jednání omluvit... stihnout let v 1.50 na La Guardiū. Při troše štěstí –*

Senátor Joseph B. Mulligan, další kandidát usilující o nominaci za Demokratickou stranu, vyčkává, až se přítomní utiší. „Pane předsedo, dnes nebudu číst žádný předem připravený projev, nicméně mám několik připomínek. Jak víte, můj otec vždycky mluvil bez obalu, a kdyby byl nyní zde, nejspíš by řekl, že všechno tohle pitvání se v jednotlivostech a shromažďování údajů je politika ze včerejška a na věky odbytá, která už vyčerpala své možnosti. Američané už mají dost... sakra, já sám už mám dost energetické politiky, co závisí na zemích třetího světa, ze kterých polovička by nás radši viděla mrtvé než živé. Podle mého názoru nezáleží na tom, jestli s ropou vystačíme den nebo další století – v situaci, kdy okolnosti jejího dalšího dovozu budou ohrožovat bezpečnost naší země. Je nejvyšší čas přestat s všelijakým dohadováním a začít přijímat rozhodnutí, která nás osvobodí od těch zatracených fosilních paliv, bez ohledu na to, kterých lobbistů se tím dotkne. Pokud jde o mě, kdybychom investovali

jen polovinu toho, co nás už jenom na daních stála válka v Iráku, měli bychom už teď široké možnosti využívání kapalného zemního plynu, věc, kterou si tady navzájem přehazujeme už od doby, kdy jsem ještě byl mladším senátorem s pěkně vlasatou hlavou!“

Ace se přestane přehrabovat v poznámkách, nyní se plně soustředí uje na mluvčího.

„Ovšem... kapalný zemní plyn nedokáže udržet v chodu letadla, vlaky a automobily, jak pan Futrell tak výmluvně vyličil; zdá se ale, že tenhle plyn by nám pomohl uchovat tu trošku ropy, která ještě zbývá, do doby, než se naleznou řešení. Uchovat. Tohle slovo jsem tu dnes za celé dopoledne neslyšel.

Použil ho prezident Carter, aby dosáhl skutečného zlomu, když se v třiasedmdesátém roce země OPEC rozhodly chytit nás pod krkem a zavřít kohout. Myslely si, že nám budou diktovat, jakou máme mít zahraniční politiku. Prezident Carter měl taky zatraceně dobrou představu, jak investovat do zpracování uhlí na vysoce kvalitní syntetické palivo a benzin. Mí přátelé republikáni by mohli správně říct, že by bylo možné vrátit se k Fordově vládě, kdy viceprezident Rockefeller prosadil plán vývoje alternativních zdrojů energie. Před pětatřiceti lety Dick Cheney samozřejmě pomohl odsunout tyto plány na vedlejší kolej, a od té doby on i jeho kumpáni z té politiky profitují. Osobně s panem Futrellem souhlasím. Je nejvyšší čas začít vydávat značné finanční prostředky a připravit půdu pro řešení otázky alternativních zdrojů – třeba i s našimi skrytými schodky, senátorko Clintonová. Neboť když to provedeme správně – zvolíme-li správnou politiku na podporu těch nejlepších technologií, a to skutečně na základě dvoustranné dohody – pak bychom měli úspěšně stimulovat americké hospodářství k tomu, aby vznikala nová průmyslová odvětví. Ale měli bychom to udělat hned, protože jinak... až zhasnou světla a v obchodech nebude žádné jídlo, taková technologie nebude existovat.“

Ace Futrell se nedokáže ubránit obdivnému úsměvu. Konečně nějaký senátor... nikdo menší než prezidentský kandidát, který se nepodělá strachem, když se má pustit do „velkých hochů“.

Chudák, nemá nejmenší šanci.

„Život je to, co se odehrává v době, kdy se zabýváte sestavováním jiných plánů.“

– JOHN LENNON

„Washingtonské středisko řízení letového provozu vědělo už o prvním letounu před tím, než narazil do Světového obchodního centra. Přesto „obletět smyčkou“ Washington mohl i třetí letoun ještě hodinu a čtyřicet minut poté, co se washingtonské středisko o únosu dozvědělo. Poté, co obkroužil prostor sledovaný a chráněný americkou tajnou službou, která měla spojení otevřenou linkou s Federálním úřadem pro civilní letectví (FAA), jak je možné, že se ještě mohl nabourat do Pentagonu? Proč nebyl Pentagon evakuován? Proč naše vojenské letectvo reagovalo tak pozdě? Co, pokud vůbec něco, naše země toho dne udělala pro to, aby se nějak bránila vojensky?“

KRISTEN BREITWEISTEROVÁ,
ovdovělá po 11. září, slyšení před Společným senátním výborem
pro zpravodajskou činnost 18. září 2001

Zatroubil druhý anděl; a jako by mohutná hora hořící ohněm byla vržena do moře. Třetina moře se obrátila v krev a zahynula třetina mořských tvorů a byla zničena třetina lodí.

– ZJEVENÍ JANOVO, 8:8

KAPITOLA 4

AURORA, ILLINOIS

12. PROSINCE 2011 8.03

CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„JEDNOTKA JEDNA zaujala postavení.“

„Jednotka dva zaujala postavení.“

„Přijato. Jdeme dovnitř.“ Dvorak pokývne členům své hlídky. Velitel odemyká byt 2-D, druhý a třetí policista vnikají jeden za druhým dovnitř, sehnutí, pistole a baterky v pohotovosti.

Rychlá prohlídka bytu se dvěma ložnicemi potvrzuje, že se obyvatelé odstěhovali. Dvorak vchází dovnitř následován dalším policistou, nesoucím soupravu pro forenzní šetření. Rozhlíží se kolem.

Obývací pokoj, který je současně i jídelnou, je malý a má tvar písmene L. Plazmová televize s obrazovkou o úhlopříčce 84 cm je instalovaná na stěně naproti pohovce koupené z druhé ruky; kromě televize je stěna prázdná. Svítidlo v jídelní části visí nad prázdnou podlahou. Hnědé závěsy zakrývají balkon, z něhož je vidět na parkoviště. Kuchyň doslova přetéká odpadky z podniků rychlého občerstvení.

„Veliteli, něco jsme našli.“

Dvorak se vydá zpátky k ložnicím a vchází do hlavního pokoje. Jeden z jeho lidí drží v ruce velkou matraci, z níž čouhá péro... a uvnitř je vidět laptop.

VÝČEP V RESTAURACI GREEN
NEW YORK
20.03 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

V JÍDELNĚ JE živo, teplý vzduch roznáší vůni humrového bisque a filetu mignon, stoly, pokryté ubrusem, jsou plně obsazené stálými hosty navlečenými do svetřů, krmíci se v moři svrchníků a balíčků, obrázků a skleněných lustrů. Okna z ledovaného skla se blýskají ve svátečním osvětlení, všechno se navíc odráží v bláznivé směsici leptaného skla a zrcadel.

Ace se proplétá mezi stálými hosty a prochází širokou lomící se chodbou plnou zrcadel do Kaštanové místnosti, dřevem vyložené jídelny, jedné ze tří, z nichž je vidět na zahradu uprostřed.

Kelli Doyleová sedí sama u stolku pro dva a nehnutě hledí na svůj odraz ve velkých přesýpacích hodinách. Zbytky blond vlasů, kdysi hustých a sahajících na ramena, ze kterých se nyní staly vyschlé praménky, má zastrčené pod parukou upravenou do pevně spleteného koňského ohonu. Oslabené tělo se choulí v polstrované židli a pokouší se čelit bolesti, žhavé připomínce posledního cytostatického léku, který dosud proplová tkáněmi jejího těla, spaluje rakovinu a s ní i vše ostatní, s čím čirý elixír přichází do styku.

Pohlédne na jen slabě viditelné hnědé skvrny na vnitřní straně předloktí – popáleniny po čtvrtém a konečném cyklu. Chemoterapie je vytrvalostní závod se smrtí, ve kterém člověk všechno buď ztratí, nebo vyhraje, kdy je tělo stravováno zevnitř, zatímco mysl upadá do naprosté zemdlenosti a opět se z ní vymaňuje, a kdy toto vše je přerušováno pouze spasmatickými záchvaty zvracení. Tomuhle všemu Kelli odolává pouze díky tomu, co sama sobě stanovila jako úkol; morální hodnoty toho, co si vyvolila, jí dodávají nově objevovanou sílu.

Co člověka nezabije...

„Ahoj, krásná neznámá!“ Ace vrhne na manželku zářivý úsměv, ale odpovědi se nedočká. „Kel?“

Křehká blondýna vzhlédne, její pohublý obličej se sraští v úsměvu. „Haló, vy!“ Vstane a napůl se zhroutí do jeho náruče. „Byls pryč tak dlouho –“

„Ale už jsem doma, napořád. Tak co? Co říkal doktor Eastburn?“

Oči jí zvlhnou. „Krevní obraz je normální. Jsem v remisi.“

Ace ji znovu sevře v objetí, povolí však, když ucítí, jak jí tím sevřením stlačuje žebra. Dva roky jejího boje si vybraly daň na jeho psychice, každý den žil v nejistotě, každá radost byla bez skutečné náplně. Remise – rozsudek smrti změněn na mírnější.

„Aci, drahoušku, je ti něco?“

Ace se odtáhne, Kelliin tlustý vlněný svetr zanechává na jeho rašicím strnisku jemné chloupky.

„Jestli mi něco je? Hergot, právě jsi mi dala ten nejhezčí vánoční dárek, jaký jsem si vůbec mohl přát.“

„Sedni si, je toho víc.“ Kelli sahá do kabelky, vyjímá obálku a pokládá ji na stůl. „Veselé Vánoce!“

Ace si setře zbloudilou slzu, svlékne si svrchník a přitáhne si židli blíž k její. „Co to je?“

„Otevři to.“

Ace odloupne zadní chlopeň a zírá na lístky. „Nějaká cesta?“

„Na Bahamy. Jen my dva. Matka říkala, že děti pohlídá.“

„A jsi dost silná, abys mohla někam cestovat?“

„Zvládnu to. Opravdu potřebuju někam vypadnout.“

„To potřebujeme oba.“

Pozorně si prohlíží výraz jeho tváře. „Co se v D.C. stalo?“

„Nic. Pořád to staré dokola.“ Zadívá se do jídelního lístku.

Kelli odstrčí lístek stranou. „Tak lehko nevyklouzneš. Cos tam řekl?“

„Nic.“

„Lháři. Řekls jim všechno, vid’? Já věděla, že to uděláš. Teď to máš!“

„To nic neznamená. Polovička z mých připomínek se ze zprávy určené pro zveřejnění vyškrtla a druhou polovičku smetli senátoři, co jsou na výplatních listinách naftařských lobbistů.“

„To, co chceš lidem sdělit, ti možná pomůžu předat dál já.“ Sevře manželovu ruku. „Aci, napsala jsem knihu.“

„Knihu? A jakou?“

„Paměti. V nich je všechno.“

Ace cítí, jak se mu prudce rozbušilo srdce. „Něco ze CIA, nebo snad z období v Bílém domě?“

„Obojí. Hlavně se soustředuju na dobu, kdy jsem pracovala v Odboru strategické podpory.“

„O tom jsi mi toho nikdy moc nevyprávěla.“

„OSP je tajná špiónážní pobočka Pentagonu, založil ji Rumsfeld po jedenáctém září. Byla to iniciativa neokonzervativců, prosazovaná Dickem

Cheney. Domníval se, že aféra Iran-Contra selhala proto, že do věci byly zapojené CIA a Pentagon, a nedala se udržet v tajnosti.“

„Tihle hoši na ústavu kašlou, co?“

„Mají ‚vizi‘ toho, jak by se mělo znovu navázat na otázku Blízkého východu, a Irák byl teprve začátek. OSP dovoluje neokonzervativcům operovat potají, mimo jurisdikci CIA. Krátce před tím, než se Rummy rozhodl odstoupit, vzali mě, abych pomohla rozjet... no, prostě – říkejme tomu plán pro případ výskytu nepředvídaných událostí na Blízkém východě.“

„Jde v tom o ropu?“

„A o islámské extremisty. Podrobnosti ti nemůžu povědět, alespoň tedy ne teď; musí ti stačit, když řeknu, že to celé bylo zlé.“

„Jak moc?“

Pohlédne mu zpřímá do očí. „Jak jen něco může být zlé.“

Ace cítí, jak mu přebíhá po zádech mráz. „A ty s nějakými takovými informacemi chceš jít na veřejnost?“

„Nejdřív jsem nechtěla. Začalo to jako kabalistická sezení, něco jako písemné vyznání z hříchů. Pak, po... no, po tom, co jsem onemocněla, jsem na celou věc začala nahlížet jinak... jako na způsob, jak lidi varovat, jak na to spiknutí upozornit dřív, než k němu dojde, aby k němu tedy nikdy nedošlo.“

„Jaké spiknutí?“

„To ti nemůžu říct.“

„Nemůžeš to říct, a přitom to chceš zveřejnit.“

„Ano... tedy nemyslím zveřejnit – vypustit, přes internet. Ale to zatím nemůžu udělat. Pořád ještě shromažďuju podrobnosti. Těchhletěch pár let jsem byla trochu stranou dění.“

„Tak jak víš, že ta záležitost je vůbec pořád ještě živá?“

„Stejně jako když ty víš, že nám začíná docházet ropa. Jsi v zákopech, v bojové linii, slyšíš, co se povídá. A k tomu, co teď chci udělat, budu potřebovat tvou pomoc.“

„Mou pomoc? Proti OSP, proti neokonzervativcům? Proti celému průmyslu fosilních paliv?“ Ace si masíruje šlachy, šíří se jimi stupňující se bolest. „Kelli, já nejsem Superman, jsem akorát mírný a ohleduplný Clark Kent, obyčejný chlápek, který se snaží zabezpečit rodinu.“

„Každý Clark Kent má v sobě kus Supermana.“

„To je další kabala?“

„Ta mi udržuje duševní zdraví – a ty nezaváděj řeč jinam. Vždyť tě

znám, Aci. Z těchhle pokrytců se ti dělá zle stejně jako mně. Kolikrát už jsi vypovídal před Kongresem? Kolikrát jsi je viděl, jak nic nedělají? Systém je na dně a všechny nás stáhne s sebou... pokud nebudeme jednat.“

„A jak si teda vlastně představuješ, že se to provede? Vláda a všichni ti ropní i benzinoví magnáti jsou pod jednou dekou, neokonzervativci zase to samé s kontrahenty obranného průmyslu, a Bílý dům – a s ním i celý ostatní svět – se stavějí do fronty, aby vlezli pod deku s králem Sultanem. Odstraňte Sultana, a máme tu pět stovek dalších královských šmejdu. Ti všichni čekají ve frontě, dýky připravené, jen aby zaujali jeho místo, a to za podpory takového bilionu dolarů, co připadnou Saúdům, na téhle planetě zůstane čtvrtina zbývajících ropy, a – jo, a zmínil jsem se o Bílém domě, že jo? Nebo chceš v těch svých memoárech přepsat šedesát let americké politiky?“

„Však taky připouštím, že je to výzva, vyžádá si to dost práce.“

„Ne, výzva byla dostat se na Měsíc. Tohle je spíš něco jako masakr.“

„Asi tak jako tvůj první zápas, co? Georgia proti Tennessee?“

„Ten proslov si můžeš nechat.“

„Tvůj první zápas, utkání na *opravdickém* hřišti. Nejdřív si Gary Archer zlomí nohu, potom jde k zemi jeho náhradník, a kouč musí nasadit rozehrávače do třetí řady, Clarka Kenta.“

„Nojo, tak už dost –“

„Blíží se konec zápasu, stav je 17:3, soupeřova neproniknutelná obrana vás obírá o míč pokaždé, když se k němu dostanete. Aci, fakt, po tobě šlo tolik chlápků, až to vypadalo, jako kdybys utekl z vězení. Hra skončila, a všichni na Sanfordském stadionu to věděli... kromě kouče Dooleyho a mého muže. Pokaždé, když tě složili, ses zvedal, tleskal rukama a ječel, svolával lidi zpátky do boje.“

„Vážně – jestli si koleduješ o to, aby tě dneska večer někdo sklátil, tak já to teda zaručeně udělám.“

„Potom se to otočilo. Sesypala se na tebe další obranná kapsa, když tu najednou jakoby odnikud ‚bác‘, tys vyrazil, dvaapadesát yardů, první down! Ani je nenapadlo, že by se to mohlo stát – ten bílý prťavý hubeňour ze Západní Virginie.“

„Já nebyl hubeňour.“

„Další běh, další první down, a teď obrana Tennessee musí začít přemýšlet. Krytí vašich receiverů povoluje, Mark se uvolňuje na skórovací lajně a dostane od tebe z třiceti yardů přihrávku jak blesk, a – touchdown! Všichni šílí, ale ty jsi v celé té bouři klidný, jako kdybys to všecko viděl

ještě dřív, než se to stane. Hráči jsou zpátky ve hře, naše obrana tě drží, a ty máš znova míč. Zbývá dvacet vteřin, a tys vyrovnal, vrátils nás zpátky z hrobu.“

„V nastaveném čase jsme prohráli.“

„Já tím chci říct, že jeden člověk se postavil proti zdánlivě nepřekonatelným překážkám, a nejenže obrátil hru, obrátil celou naši sezonu. Tým si najednou znova věřil, a propracovali jste se až do Orange Bowlu. Na někoho, kdo měl hrát akorát ‚křoví‘, to nebylo špatné. Ty ses vůbec nebál. A to jsem na tobě milovala.“

„Milovala?“

„Milovala. Myslela jsem tím lásku.“

„Oba víme, cos tím myslela.“ Ace pohlédne na tři tenké bílé jizvy na obou zápěstích. Pět centimetrů dlouhé. Ve třiadvaceti letech – jeho „šarlatové písmeno“.

„Tak si myslím, že každý Superman má svůj kryptonit, co, Lois?“

„Ari... nemyslela jsem tím...“

„Ale jo, myslela. Ty řekneš nahlas všechno, co ti proběhne tím tvým blahosklonně zaměřeným mozečkem, a všechno, co říkáš, myslíš vážně.“

Trochu se odtáhnou jeden od druhého, když je osloví číšník. „Dobrý večer, pane. Něco k pití?“

„Arsenik. A nechte tu celou láhev.“

Kelli po něm střelí pohledem.

„Kolu.“

„A vy, paní?“

„Ještě jednu vodu, prosím.“

Číšník odejde.

„Aci –“

„To bylo dávno, Kelli, jako kdyby od té doby uplynul celý jeden život. Věci se mění. Já už nejsem ten samý člověk, tohle není fotbal a na prsou nemám žádné S. Přestaneš si hlídat pusu a nedáváš pozor na to, co říkáš před těmi, před kterými bys měla mlčet – a začnou lítat kulky... jenomže z té americké strany rovnice.“

„Mám v úmyslu něco podniknout.“

„A já jsem ti řekl, že nemám zájem.“ Ace si mne oční víčka. „Podívej, jsem unavený. Oba jsme unavení. Ted' chci jediné – abychom byli spolu.“

„Věci se ale mají jinak. Mám přístup k informacím, které by mohly mnoha lidem změnit život. Máme určitou odpovědnost za –“

„Já mám hlavní odpovědnost za svou rodinu.“

„Tím spíš je třeba –“

„Krucinál, Kelli, řekl jsem, že ne!“

Lidé se po nich otáčejí. Ace odvrátí zrak.

Kelli upírá na manžela udivený pohled. *Možná jsem se mýlila; některé jizvy jsou asi tak hluboké, že nikdy nezmizí.* Vezme ho za ruku. „Heleď, omlouvám se.“

„Nevíš kdy přestat.“

„Řekla jsem, že se omlouvám. To budeš bručet celou noc?“

„Tohle je nebezpečné. Po dnešku se budu držet hodně daleko stranou, a technicky vzato, ty jsi pořád ještě součástí toho stroje.“

„Přesně tak. Však já vím, kde jsou uloženy miny a taky kde jsou pohřbeni mrtví.“

„Už se o tom nebudeme bavit, a konec řečí.“

Její pohled je náhle strohý. „Ne, Ashley Futrelle, povím ti, jak ty řeči doopravdy skončí. Budou se dít věci. Zlé věci. Věci typu jedenáctého devátý, jenom v jiném rozsahu. Cheneyho cílem vždycky bylo učinit prezidentský úřad všemocným, a jedenáctého září využil k tomu, aby pošlapal ústavu. Bush se mu názorově držel po boku se vším všudy už od samého začátku. Agrese Spojených států přizivila Ahmadínežádovu popularitu, a Ahmadínežádovy výhrůžky udržely neokonzervativce u moci. Ze světa se stal sud prachu a na obou stranách té rovnice jsou lidé, kteří házejí sirky.“

„A některým z těch lidí jste ty a tvá sestřenice pomohly dostat se do úřadu.“

„Jsem vinna v plném rozsahu obžaloby, a teď s tím chci něco udělat. Něco radikálního. Čas už se odpočítává, Aci, a otázka zní – chceš se vrátit do hry?“

* * *

Po hodině jsou venku a vdechují studený zimní vzduch. Ten jejich rozhovor místo předkrmu jim proměnil jídlo v dřinu, během hlavního chodu nepadlo mezi nimi snad jediné slovo.

Ace zvedá ruku, aby přivolal taxík.

„Ne, půjdeme radši pěšky. Prosím!“

Zamíří k severu, po pravici mají Central Park; Manhattan kypí rušným provozem, září slavnostním osvětlením.

„Aci, mrzí mě, že jsem ten náš večer pokazila. Je to jenom... no, prostě jsem přemýšlela o řadě věcí.“

„To vidím. Škoda jen, žes o těch věcech zrovna nijak moc nepřemýšlela, když jsi pracovala pro Bushovy lidi.“

„Tak dost.“ Kelli mu zastoupí cestu. „Už žádné takové laciné narážky. Dneska večer budeme prostě spolu, všechno ostatní si probereme ráno.“

Ace vidí v jejích očích naléhavou roztouženost. „No, tak dobrá. Mír.“

Kelli ukazuje na druhou stranu ulice, na severozápadní roh Dvaasedmdesáté a domu Dakota. „Tamhle zastřelili Johna Lennona. Pojdme se projít parkem, chci vidět Strawberry Fields Memorial.“

Než Ace stačí něco namítnout, Kelli ho vede Central Parkem. Jdou po úzké pěšině ústící na mytínu a do jakési zahrady; všechno v ní je v téhle zimě holé. Před nimi se prostírá mozaika sestavená z kamenů přinesených sem z celého světa, pocta bývalému hudebníkovi a mírovému aktivistovi. V měsíčním světle je vidět slovo *Imagine*.

Dvě ženy zde právě kladou květiny, ukládají je mezi ostatní, které se tu nahromadily od posledního výročí Lennonovy smrti; bylo teprve před týdnem. Obě ženy pokývnu Aceovi i Kelli a vydají se zpátky po pěšině.

Ace upírá zrak na památník. „Ještě se pamatuju na den, kdy zemřel.“

Kelli přikyvuje. „Zastával správnou myšlenku. Co myslíš, že by Lennon udělal, kdyby dnes ještě žil? Myslíš, že by jen tak seděl? Nebo že by se odstěhoval do Montany?“

„Pravděpodobně by uspořádal koncert, něco, čím by vyburcoval vědomí lidí. Organizoval by třeba nějaké politické shromáždění, něco takového.“

„A myslíš, že by se tím něco změnilo?“

„Nevím. Možná by to bylo něco platné proti Nixonovi, ale s těmihle lidmi ne. Ti už mají kořeny zapuštěné moc hluboko.“

„Pravda. Běh věcí se teď dá změnit jediným způsobem, úplným vyčištěním Sněmovny. Obou komor Kongresu. Eventuálně ministerstva spravedlnosti. Potřebujeme nalézt politiky z obou politických stran, kteří se nepodělají strachem, když by měli přikročit k potřebným zásadním změnám.“

Kelli se k němu přitiskne a vášnivě ho líbá; překvapí ho tím.

Po dlouhé chvíli se odtáhne a obejmě ho; v očích má slzy. „Miluju tě, Aci. Vím, žes vnitřně trpěl, a vím, co se před lety přihodilo, co tě změnilo, ale ta síla, která z tebe dělala úplně zvláštního člověka... ta v tobě pořád je a čeká, až se bude moci projevit navenek. Já vím, říkám to asi dost bez okolků, ale – není už čas, aby sis mě odvedl domů?“

Ace se chystá odpovédět, když tu se pohnou stíny; jeho zrak ten pohyb

zachytí.

Vysoký člověk, přinejmenším sto třiadvadesát centimetrů. Vytáhlý a hubený. Na sobě má tmavý plášť do deště, ruce vražené hluboko do kapes. Tmavé oči, husté obočí, sotva viditelné pod vlněným kulichem NY Giants. Hladce oholený. Evropan.

Když se blíží, Aceovi jako kdyby zatrnulo v kůži na hlavě. Nejprve k němu dorazí závan těžké vůně vody po holení, po něm následují slova podmalovaná stopami ruského přízvuku. „Nikdy jsem nebyl fanouškem Beatles, víc po chuti mi byli Rolling Stones.“

Hraný úsměv.

Záblesk světla –

– do ostrého prosincového vzduchu vyrazí dva zvuky podobné odfouknutí; znějí ztlumeně.

Kelliina křehká ruka vyklouzne z Aceova sevření. Kelli klesá; Ace ji zachytí, jeho mysl pádí ve snaze uchopit a zadržet ten prchavý okamžik, kdy se všechno pohybuje nepřírozenou rychlostí, pulz mu zní v uších jako rachot bubnu, Kelliin výraz plný bolesti jako kdyby znehybněl v čase. Jeho oči instinktivně pátrají po tom cizinci – je pryč – a mezi prsty mu protéká proud krve a hřeje dlaň, kterou nyní pevně tiskne k záďům umírající manželky. Přiloží tvář k její lícní kosti; krev jí stoupá do úst a dusí její poslední slova.

Poslední úder srdce... a umírá.

Ace se zalyká návaem citu, neschopen pochopit, co se právě stalo, co se dosud odehrává. Pak se mu skutečnost připomene jako výbuchem. Aceův hrdelní výkřik otřese nocí; nedokáže se odtrhnout od zhrouceného těla své ženy. Vykřikuje za prchajícím vrahem kletby, nadává, zuří, jeho duše se kamsi ztrácí, jeho bytost se noří do víru šílenství, do propasti tak hluboké, že z ní nikdy nenajde cestu zpět.

Na Ashleyho „Ace“ Futrella udeřila vlna tsunami.

Svět takový, jak jej znal, je pryč –

– a už nikdy nebude takový, jaký byl.

„Naši společnost řídí šílení lidé, a vedou ji k šíleným koncům. Myslím, že maniaci nás přivádějí do maniakálního stavu, a já nejspíš budu někam odklizen jako šílenec za to, že tohle říkám nahlas. To je na tom všem právě ta šílenost.“

– JOHN LENNON

„Írán vlastní úplný cyklus výroby jaderného paliva, a v otázce diplomacie čas pracuje zcela v náš prospěch.“

– MAHMÚD AHMADÍNEŽÁD,
íránský prezident,
o programu obohacování uranu, který má být
ukončen do března 2007

„Návrh (Přestavba obrany Ameriky), sepsaný v září roku 2000 mozkovým trustem neokonzervativců, Projekt nového století Ameriky, sestavili Dick Cheney, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz, Jeb Bush a Lewis Libby. Projekt ukazuje, že Bushův kabinet zamýšlel ovládnout oblast Zálivu vojenskou silou, ať by Saddám Husajn zůstal u moci nebo ne.“

– MICHAEL MEACHER,
poslanec, bývalý britský ministr životního prostředí (1997-2003),
z článku „Válka proti terorismu je podvod“,
The Guardian,
6. září 2003

KAPITOLA 5

ÚSTŘEDÍ FBI V CHICAGU

S. CANAL STREET 610

15. PROSINCE 2011

13.37 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

V CENTRU CHICAGA V BUDOVĚ Americké celní správy sídlí chicagská pobočka FBI; sestává z šestatřiceti útvarů pověřených vyšetřováním kontrarozvědky a terorismu, organizovaného zločinu a kriminality bílých límečků. Moderní útvar zahrnuje Oblastní počítačovou forenzní laboratoř, v níž se zkoumají a analyzují počítače a příbuzné systémy používané teroristy a lidmi zabývajícími se dětskou pornografií, a rovněž systémy používané různými firmami provozujícími internetovou kriminalitu.

Věda zabývající se forenzní analýzou počítačů je disciplína, která shromažďuje, uchovává, získává zpět a předkládá elektronicky zpracované údaje týkající se kriminality. Při práci s osobními počítači s pamětí v průměru třicet až šedesát gigabajtů (třicet gigabajtů ve formě tištěných výstupů by vydalo za stoh papíru vysoký jako šedesátiposchoďová budova) je třeba kombinovat nové metody profesního výcviku s technikou, aby tato technika příslušnému pracovníkovi pomohla určit, které soubory mají zásadní důležitost, především aby pomohla získané výsledky udržet v souladu s časovými termíny a s omezeními danými soudem.

Steven Klemz je nejnovější přírůstek k sedmi forenzním referentům, přiděleným chicagské laboratoři. Klemz přetrpěl šest týdnů výuky v učebně a víc než dva měsíce práce výhradně se soubory chat log a s kybernetickou pornografií. Potom, před třemi dny, mu ředitel Adrian Neary předal laptop zabavený v bytě podezřelých Iráčanů. Život mladého pracovníka náhle nabyl na významu – dostal šanci a ocitl se ve hře nazvané Boj s terorismem.

Prvním činem agenta Klemze bylo, že si soubory z laptopu zkopíroval do Sítě pro uložení, prostého repositoru, kam si referenti ukládají velké objemy dat. Zásadním faktorem byl čas. Ředitel Neary chtěl laptop vrátit do bytu podezřelých, jenž byl nyní pod dohledem místního policejního oddělení.

Když měl Klemz data zkopírovaná, pustil se do třídění souborů a vyčleňoval z nich elektronickou poštu; pomocí programu Netcase si překládal arabský text do angličtiny. Odmítal odejít domů, jedl na pracovišti, a když ho dostihla vlna únavy, na hodinku si zdříml. Pokračoval v práci, procházel webové stránky, které jeho objekty navštívily, a prostřednictvím jejich elektronické korespondence si sestavoval jejich profil.

Oba podezřelí se narodili v Iráku. Džamal al-Júsuf byl šíita, bydlel v Bagdádu. Je to malíř, a začal navštěvovat kurzy grafického designu. Také byl fotograf; náplň jeho webové stránky byla temná a hrůzná – lidé s utrhanými končetinami, ležící na ulici ve vedrem spečeném prachu; policisté v pláštích, vyzbrojení samopaly; exploze, zasypávající troskami čtvrti, v nichž bydleli civilisté; celé pláсты omítky servané střelbou. Z blogů a ze zachycené elektronické pošty se agent Klemz dozvěděl, že Džamal přišel o otce a o babičku při prvních leteckých náletech, když válka začala. Jeho jedenáctiletého bratra Kudajra zranila střepina z bomby uložené v autě; Džamal hochu nesl tři a půl kilometru do nemocnice, a až do hrůzných podrobností líčil, jak mu chlapcova vyhrězlá játra, deroucí se z otevřené rány v břicho, neustále proklouzávala mezi prsty. Chlapec zemřel v nemocniční čekárně.

Omar Kamel Rádí byl sunnita, vysoký přes sto třiadevadesát centimetrů. Byl to fotbalový brankář mužstva ze zemědělského městečka Haditha, ležícího na Eufratu; doufal, že bude hrát za národní mužstvo. Po americkém vpádu se čtvrt', v níž Omar bydlel, změnila v bojiště, kde mezi sebou bojovali američtí vojáci a iránské povstalci. Exploze hned vedle silnice údajně zničila domek, v němž bydlela jeho rodina, a mezi mrtvými byly dvě děti. Armáda o celé události nesdělila žádné podrobnosti.

Dva civilisté.

Dva muži s motivem... s motivem vnuknutým jim americkou invazí.

Agent Klemz náhle ztratil své nadšení pro ten projekt. Přestal elektronickou poštu číst a nechal program, ať korespondenci roztrídí podle klíčových slov. Dnes půjde domů, dá si teplé jídlo a vyspí se ve své vlastní posteli. *Měl bych zavolat mámě...*

Jeho pozornost upoutá blikající červené světélko signalizující, že byl zjištěn zakódovaný video soubor. Klemz volá na ředitelův pager; jeho počítač mezitím rozluští kód a soubor otvírá.

Hladce oholený a od hlavy po kolena zjizvený ředitel chicagské pobočky FBI Adrian Paul Neary prožil prvních sedmnáct let u FBI jako agent v terénu, kde pracoval společně s protidrogovým úřadem DEA. Poté, co ho přepadli tři útočníci vyzbrojení ostnatým drátem, musel vzít práci za kancelářským stolem; jeho tělo nese stopy toho útoku, dokonce i na bradě má klikatou jizvu dlouhou šest a půl centimetru, táhnoucí se těsně podél rtu.

Připojuje se ke Klemzovi u jeho počítače a oba upírají zrak na videozáznam.

Úvodní scéna, zabíraná kamerou drženou v ruce, ukazuje třídu s arabskými dětmi ve věku mezi pěti a sedmi lety... děti zpívají. Neary pozorně poslouchá. Překládá: „Arabové jsou milováni, a Židi jsou psi.“

„Tohle tam učí své děti?“

„Zasévají do nich nenávist hodně brzy.“

Scéna se mění, ukazuje slavnostní ukončení školy. Sebevražední bombovní atentátníci, obličeje zakryté černými maskami, k vestám připevněné plastické výbušniny. Arabsky zpěvavě skandují: „Smrt Americe, smrt Izraeli.“

Neary potřásá hlavou. „Psychóza nenávisti.“

Následující scéna je daleko znepokojivější. Malá palestinská holčička drží v ruce pistoli Glock ráže 9 mm a zcela pohlcená svým citovým prožitkem zpěvavě pronáší před skupinkou lidí: „Chci zemřít jako šahíd! Chci zemřít jako šahíd! Chci zemřít jako šahíd!“

Klemz kroutí hlavou. „Není starší než moje sedmiletá neteř! Co to tam ty děti učí?“

„Jak zemřít pro Alláha.“

Potom se ukazuje jeden z jejich podezřelých, Džamal al-Júsuf. Má na sobě polní pracovní uniformu, je sám v jakési místnosti s holými stěnami; v rohu stojí polní lůžko. Muž je odvrácen tváří od kamery, klečí a modlí se. Uklání se k zemi. Otočí se tváří ke kameře, cosi drží v ruce.

Je to dětská lebka.

Klemz se otřese odporem.

Al-Júsuf drmolí cosi arabsky směrem ke kameře.

Neary překládá: „Bušíme na bránu nebes lebkami Židů... lebkami Američanů.“

„No, tak to je teda prima.“

Neary poklepe svému nováčkovi, bažantovi, na rameno. „Rozešlete příkaz k celostátnímu pátrání. Tyhle cvoky je třeba najít.“

„Na hlavy se nám jako lavina valí změny a většina lidí je až groteskně nepřipravená vyrovnat se s nimi.“

– ALVIN TOFFLER,
Future Shock

„Armáda války nezačíná. Války začínají politici.“

– GENERÁL WILLIAM WESTMORELAND

„S požehnáním Alláhovým se nám daří ideologicky vychovávat generaci, která miluje smrt stejně, jako naši nepřátelé milují život.“

– RAED SAÍD HUSAJN SÁD,
velitel brigád Al-Qassam,
severní Gaza

Výňatek z knihy
Na pokraj pekla: Omluva přeživším
Kelli Doyleová,
poradkyně pro otázky národní bezpečnosti,
Bílý dům
(2006-2010)

Upřímně přiznávám: doufám, že tohle vás vyděsí k smrti.

Vzpomínám si na okamžik, kdy mě to poprvé napadlo – poznání, že cosi je hrozně špatně. V jedné chvíli se cítíte naprosto prima, myšlenky jsou pohroužené do nicotností, a v následující chvíli... Nejhorší jsou první okamžiky, když vědomí vlastní smrtelnosti na člověka dopadne, jako když se na něj sesype hromada cihel. „Rakovina?! A dá se to operovat? Co chemoterapie? Tak dobrá, pane doktore, co můžete podniknout?“

V jisté chvíli ze sebe, ze sevřené hrudi a skrz slzy, vypravíte slova, otázku, o které vás nikdy nenapadlo, že ji budete muset položit: „Jak dlouho?“

Slyšet lékařovu odpověď je zlé, možná horší, než je samotný rozsudek smrti, neboť jestli se lékař mylí, dokonce když se splete o týden, měsíc či snad dokonce o rok, v podstatě na tom nezáleží – víte, že váš čas je už odpočítáván. Samozřejmě je odpočítáván neustále, blíží se zpátky k nule již od samotného narození. Jsme zrozeni v okamžiku, umíráme v okamžiku, náš život jsou ony drahocenné okamžiky mezi tím, a ať se nám to líbí nebo ne, z tohoto cyklu nikdo nevyvázne živý.

Co se týče smrtelnosti, být lidskou bytostí je stejně tak požehnání jako prokletí. Člověk, vědom si hranic svého života, se musí vyrovnat s čímśi, čemu nikdy nemůže úplně porozumět. První etapou reakce na uvědomění si existence smrti je její popření, stadium, do kterého vstoupíte jen na okamžik. Následuje

obviňování a po něm hněv. Bušíte do stěn, nakopnete psa, proklínáte Boha a ptáte se: „Proč já?“ Nakonec budete se svým Stvořitelem vyjednávat a pokoušet se o smír, protože nyní jej budete potřebovat víc než kdy jindy. A pokud jste typem bojovníka, budete bojovat i o ten poslední velkolepý okamžik.

A právě to chci udělat – chci bojovat. Chci jednat! Protože hodiny jdou pozpátku, a hrana zvoní. Jenomže ona zvoní vám! Zvoní vašim dětem, vašim rodičům, přátelům i každému milovanému blízkému a známému... každé lidské bytosti, kterou znáte, kterou jste znali nebo kterou možná nikdy nepoznáte. O tuhle planetu se nás dělí šest miliard, a brzy – hodně brzy – každý z nás, kromě několika málo vyvolených, zahyne.

Je to tak: hromadné vymírání. U většiny z nás se bude projevovat postupně, tak postupně, jako kdybychom vstupovali do ohromného hrnce se studenou vodou a zapálili hořák. Zpočátku nepoznáte, že se vůbec něco děje, potom pomalu... pomalu a bolestivě, jako když vám do žil pronikají kapky infuzního roztoku dávkující chemoterapeutický lék a propalují je, si nakonec jako úderem blesku uvědomíte, že před tímto rozsudkem smrti není úniku, že chaos, který vás obklopuje, nezmizí, že potraviny ve vaší lednici a na policích nevydrží moc dlouho, že vy a vaše rodina zemřete hladem.

Nebo umrznete.

Anebo vás promění v popel zbraň, jejíž dopad ani neuslyšíte. Nebo podlehnете viru, jehož přítomnost vůbec neucítíte. Budete stejně bezmocní jako oběti tsunami, která v roce 2004, den po Vánocích, udeřila na Indonésii, nebo stejně bezmocní, jako byly ty ztracené duše po hurikánu Katrina, ponechané bez jídla a vody v zatopeném New Orleansu... jenomže tentokrát nebudou žádní zachránci a o události nebude informovat CNN, protože nebude elektřina pro její kamery. Zastřelit posla špatných zpráv ničemu nepomůže. Můžete mě nazvat lhářkou, znevážit má varování, proklínat mě za to, že vůbec existuji na celé věci to nic nezmění. Brzdná dráha je krátká, a běh civilizace je odkláněn jiným směrem,

civilizace dostává výzvu, aby se dívala do zpětného zrcátka, zatímco my se ve svém autě blížíme k propasti, akorát máme až příliš moc práce s mikrořízením našeho vlastního života, než abychom viděli a chápali, co se děje.

Otevřete oči! Čtěte ukazatele! Již to začalo, zahajovací tahy již byly učiněny, celé to připomíná hru na ohromné politické šachovnici.

Ropná krize v roce 1973 – to byla první ochutnávka toho, co přijde.

Roky a tahy provedené během období Reagan-Bush – tahy v rámci tahů, korupce skrytá za úsměvy.

Írán a Irák – záměrně podnícená válka, vedená se záměrem ovládnout střed šachovnice.

Saddáмова invaze do Kuvajtu – manipulace pěšce.

Vzestup islámského fašismu – rakovina šířící se muslimským světem.

Tajné schůzky týkající se energie – naše cesta k sebezničení, s povrchem zpevněným chamtivostí.

Lži kolem jedenáctého září, oběť ušlechtilé figury – jezdce.

Vpád do Afghánistánu, klamný manévr při dobývání Iráku... osudný skok do propasti.

Zvolení Hamásu. Klam Hizballáhu, tykadel Íránu.

Usmívající se nepřátelé v Saúdské Arábii.

Pokusy o převrat. Zmanipulované volby. Zákony „na ochranu veřejnosti“, opsané přímo z některého románu George Orwella.

Na šachovnici dosud probíhá hra, avšak o výsledku bylo rozhodnuto už dávno, a brzy padne i poslední figurka, nikoli však tak, jak to samozvaní autokrati vůbec kdy předpověděli. Když se domek z karet zhroutí, tratí všichni, od vlivných politiků a činitelů až po ty, kdo vyvracejí z kořenů říše, a „pokorní skutečně ‚obdrží zemi‘“ – alespoň tedy to, co z ní zbude. Pokud jde o mne, v té době již budu dávno mrtvá, a přesto: rakovina, ničící mé tělo, je požehnáním v převleku, neboť mi dala nově nalezenou sílu... vnitřní

vidění, které uvedlo do pohybu mou vlastní sbírku činů a událostí, jež by mohly postavit hráz alespoň něčemu z hrozícího osudu, a snad i znovuzískat duši, kterou jsem při tom prodala jako v dražbě.

Pro mě je už příliš pozdě; pro mé děti, mé miláčky... vám nechávám zvonit poslední varovnou hranu: konec civilizace, takové, jakou ji známe, je již na obzoru, tsunami, nesoucí smrt, se už valí...

A vy zatím spíte na pláži!

„Jak ukazují všichni ti, kdo píší o občanských záležitostech, a jak historie dosvědčuje množstvím příkladů, každý, kdo zakládá stát a stanoví jeho zákony, musí brát předem v úvahu, že všichni lidé jsou ničemní a budou jednat ničemně všude tam, kde k tomu budou mít příležitost. Musí také předpokládat, že všude, kde tato ničemnost zůstane po nějakou dobu skrytá, pro ni rovněž existuje nějaký skrytý důvod, a ten zůstane neznámý kvůli nedostatku příležitostí k tomu, aby tato ničemnost mohla vyjít najevo. Avšak čas, nazývaný Otcem veškeré pravdy, ji odhalí.“

– NICCOLO MACHIAVELLI,
Rozhovory

„Proto jsem požádal viceprezidenta Cheneyho, aby dozíral na vývoj koordinovaného úsilí naší země, abychom co nejlépe splnili úkol chránit náš lid před katastrofickou újmou.“

– PREZIDENT GEORGE W. BUSH,
měnící dlouho zavedený postup, jímž se viceprezidentovi ukládá
odpovědnost za všechny federální programy a instituce,
zabývající se terorismem 8. května 2001 (čtyři měsíce
před událostmi jedenáctého září)

„Zatroubil třetí anděl, a zřítíla se z nebe veliká hvězda hořící jako pochodeň, padla na třetinu řek a na prameny vod. Jméno té hvězdy je Pelyněk. Třetina vod se změnila v pelyněk a množství lidí umřelo z těch vod, protože byly otráveny.“

– ZJEVENÍ JANOVO, 8:10-11

KAPITOLA 6

PAMĚTNÍ KAPLE GRAMERCY PARK

NEW YORK

16. PROSINCE 2011

10.22 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

NA VOZÍKU S OCELOVÝMI KOLEČKY spočívá rakev z leštěného ořechového dřeva; její nelítostná přítomost je jako černá díra citu, usilujícího proniknout Aceovou bytostí. Jeho nitro se chvěje pod konečností tíže, jíž na něm rakev spočívá – v její přítomnosti již dlouho nevydrží, ani si nedokáže představit sám sebe, jak v následující hodině stojí nad hrobem, do něhož, do místa posledního odpočinku, je spouštěna jeho žena. Je příliš slabý, než aby se dokázal pohnout; zůstává sedět na vykázaném čestném místě, levou paži má ochranitelsky ovinutou kolem osmiletého syna Sama, pravou ruku má vklíněnou mezi dlaně třináctileté dcery Leigh. Kelliini rodiče, Sharon a Bruce, sedí za ním spolu s Kelliiným dědečkem Fitchem. Ace vnímá sílu jejich přítomnosti, přesto však uvnitř zůstává ostrovem všespalujícího hněvu.

Ze svého místa přihlíží, jak se Kelliina sestřenice Jennifer Wienerová ujímá řízení dalšího průběhu obřadu. Celé roky byly obě ve washingtonských kruzích zasvěcenců známé jako Butch a Sundance, jména, která jim jako při biřmování přidělil Karl Rove, hlavní politický stratég Republikánské strany a hlavní poradce druhého Bushe, jemuž dopomohl k úřadu (tehdy Rove byl Boy Genius), a od něhož později dostal hanlivou přezdívku Turd Blossom s významem připomínajícím exkrement. Kelli, bývalá analytička CIA, v roce 2006 povýšená na poradkyni Rady pro národní bezpečnost dohlížející na oblast Zálivu, byla samozřejmě Butchem. Jennifer byla Sundance, stratég kampaně; pod Roveovým dohledem se připravovala K dohledu nad „horkými místy“ ve volbách; byla to místa životně důležitá pro to, aby si republikáni udrželi kontrolu

nad oběma komorami. Po doplňovacích volbách v roce 2006 se Jennifer stáhla z politiky a vzala velmi dobře placenou práci jako lobbistka velké farmaceutické firmy specializující se na vakcíny proti virům. Stejně jako její sestřenice, i Jennifer věděla, kde jsou uloženy miny a kde jsou pohřbeni mrtví... společně se zakopaným pokladem.

Ace přihlíží, jak Jennifer uvádí každého smutečního hosta a přijímá jeho kondolenci. Jennifer, rozvedená, něco po čtyřicítce, je přibližně stejně stará jako její zesnulá sestřenice, a je i ze stejného těsta. S každým hostem se zdraví způsobem, jako kdyby uzavírala nějakou dohodu.

„Jenny, pracuju s DeLayovou nadací: přijměte jeho kondolenci. Zvlášť mě žádal, abych se vás zeptal, jestli policie už toho hajzla chytila. Jestli můžu nějak přispět –“

„Jennifer, držíte se? Kateřina vás pozdravuje. Nemohla přijít kvůli vši té zaneprázdněnosti kolem přelíčení a tak vůbec, ale příští týden prý zavolá ohledně financování dalšího kola kampaně do Senátu na Floridě.“

„Slečno Wienerová, upřímnou soustrast. Vzpomínáte si na mě? Jsem Laura Whisenantová. V roce 2002 jsme spolu pracovaly při Saxby Chamblissově kampani. Starej Max Cleland nikdy nezjistil, co ho trefilo.“

Černé obleky, bezejmenné tváře, krokodýlí slzy a široké úsměvy utkvělé v obličejích... každý si rozumí s každým.

Nic z toho Aceovi neunikne. Všechno odsouvá stranou a přidává to ke vzteku, který živí požár zuřící v něm.

„Vy jste manžel, ano?“

Ace vzhlédne a přeměřuje si zrakem stážistu z Bílého domu, kterému se jakýmsi způsobem podařilo proklouznout kolem Jennifer a vpadnout na jeho soukromý ostrov žalu – nějaký Ivy Leaguer, absolvent některé z prestižních univerzit, aspirující na to, že se jednou dostane k moci.

„Richard Perle mě požádal, abych vyřídil jeho osobní kondolenci. Byl by rád přišel osobně, ale je tak zaneprázdněný tou válkou a vším tím –“

„Larvo.“

Mužova ústa se zkříví v nervózním pokusu o úsměv. „Promiňte, co jste říkal?“

„To vám nefungují uši? Řekl jsem vám, že jste larva. To jste, nebo snad ne?“ Aceovy oči se zavrtávají do toho falešného úsměvu, až mužovi vyrazejí na čele krupěje potu.

Jennifer vycítí, že v jejím vesmíru se děje cosi nepatřičného, a vydá se směrem k blížící se bouři.

„Pane, jestli jsem snad řekl něco –“

„A taky hluchej, a navíc pitomec. Bude z vás prima politickej poskok.“

„Aci, já to vyřídím a –“

„Ne, nech to vyřídít mě.“ Ace vstává a mávnutím ruky na sebe upozorňuje obřadníka. „Pane Goldsteine, tahle podívaná je nepřístupná každému, kdo má co dělat s Kapitolem.“

„Aci, ne –“

„Uhni!“ Obrací se k narůstajícímu davu vzadu v kapli, odkud zaznívá tlumený hovor. „Prosím ty šejdíře, co si tam vzadu vyměňují navštívenky, aby mi laskavě věnovali pozornost. Jo, to platí pro vás všechny tam!“

Rozhostí se ticho.

„Děkuju vám za vyjádření soustrasti, a teď kdybyste, vy pijavice, odlezi zpátky do svých limuzín nebo pod kameny. Její rodina a přátelé by se s Kelli chtěli rozloučit v klidu.“

Ohromené výrazy. Nikdo se nepohne.

Jennifer vrhne na Ace pohled plný jedu, potom tu skupinu lidí chvatně vystrkuje ven.

Ace se vrací na své místo a přitáhne děti těsněji k sobě. Dostává se mu vděčného pokývnutí od Bruce Doylea.

* * *

Z oblohy, spíš hnědé než šedivé, se snáší studený déšť. Truchlíci pozůstali se tlačí pod skupinku černých deštníků, na půl ucha poslouchají rabína předříkávajícího modlitbu, a rakev s Kelli se spouští do země.

Žal je prázdnota, kterou dokáže zaplnit jen čas; v okamžicích, kdy narůstá, dokáže člověka pohltnout celého, když ustupuje, naopak člověka obklíčí dávno zapomenutými vzpomínkami, právě když to nejméně očekává. Smrt rodiče vede k reflexi, smrt dítěte dokáže otřást vírou –

– smrt životního partnera si vynutí změnu.

Ace se chvěje, když se rakev s ostatky manželky ztrácí jeho očím.

Co člověk udělá, když se samotná jeho existence v jediném okamžiku roztrhne, když bolest je tak silná, že člověk nedokáže vystát pocit, jímž vnímá sám sebe, když se každý následující okamžik ztrácí v nekonečné prázdnotě? Jak žije dál, když je životem tak znechucený, že touží prostě zmizet... žene ho nutkání utopit myšlenky v pití až do stavu kdy už nic necítí, nutkání, jemuž brání v cestě jen nově objevená odpovědnost jediného rodiče, kdy bolest dětí je důležitější než jeho bolest, jejich nevinnost je citová kotva, která ho nutí žít a vyrovnat se s každým

okamžikem připomínajícím peklo.

Ace Futrell proplakal celé dny jen v soukromí; v přítomnosti detektivů a lékařů, a mezi přáteli a uvnitř rodiny zůstal pevný jako skála. Když však šeptem pronáší poslední slova na rozloučenou s družkou své duše a když vezme děti do náruče, ví, že už plakat nebude; když nastupuje do limuzíny, do jeho bytosti jako kdyby pomalu prosakoval jiný pocit – tak studený, že umlčí jeho srdce, a tak hluboký, že jeho srdce nahradí.

Jak člověk uhasí oheň, který v něm sálá jako v peci, který živí vztek tak žhavý, že pohlcuje všechny myšlenky, všechnu logiku, všechny slzy?

Je jen jediný způsob...

Pomsta.

Dnes se vztek Ace Futrella změní v poживo, které utvrdí jeho odhodlání splnit nové poslání jeho života – nalézt vraha své ženy, zabít zabijáka –

– potrestat ty, kdo zavinili zkázu jeho rodiny.

„To, co chceme, není sjednocená Arábie, nýbrž Arábie rozdělená, rozštěpená do jednotlivých území pod naší správou.“

– LORD CREWE, britský státník

„Ropa je příliš důležitá, než aby byla ponechána Arabům.“

– HENRY KISSINGER

„Pravda je taková, že Spojené státy chtějí smést z povrchu země naši náboženskou a islámskou identitu.“

– NAGI AL-ŠIHÁBÍ,
vydavatel egyptských novin,
2004

KAPITOLA 7

DULLESOVO MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ

DULLES, VIRGINIE

16. PROSINCE 2011

14.35 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

BOEING 747 JUMBO PŘISTÁVÁ; ozve se dvojí tupé buchnutí, klapky v horní části křídel se zvednou proti proudu vzduchu, zruší vztlak působící na letadlo a drží ohromný stroj při zemi. Pilot mine hlavní letištní budovu a pojíždí k soukromému hangáru – dočasnému velvyslanectví určenému pro návštěvu VIP a jejího cestovního doprovodu.

Král Sultan bin Abdul Azíz – panovník Saúdské Arábie, hlava rodiny al-Saúd, absolutní vládce největšího světového producenta ropy a strážce dvou islámských nesvatějších svatostánků – relaxuje v soukromé sauně uvnitř v letadle společně se dvěma z tuctu „stevardek“, které s ním cestují z Rijádu. Když 747 zpomaluje a zastavuje, král vychází z vyhřívané kabiny a sprchuje se, jeho nahé společnice ho omývají a potom mu krátkými jednotlivými doteky osuší tělo.

Osvěžený král na sebe navlékne hedvábné roucho a vchází do přepychové komnaty s rozměrným lůžkem, s televizí s plochou obrazovkou o úhlopříčce 132 centimetrů a s křišťálovým lustrem. Dotkne se tlačítka na klávesnici interního komunikačního systému a arabsky hovoří se svým synem, princem Bandarem bin Sultanem, velvyslancem ve Spojených státech. „Je tady?“

„Ano. Je v hangáru a čeká na audienci.“

„Řekni mu, že dokončuji důležitou schůzku. Vzbud' mě za dvě hodiny.“

* * *

Scott Swan končí prohlídku elektronické pošty ve svém komunikátoru

Blackberry a pohlédne na časový údaj: 4.47. Přední činitel Tech-Well Industries, kontrahenta pro obranné prostředky, kterého nedávno koupila Carlyle Group, čeká v kanceláři v letištním hangáru téměř tři hodiny a z jeho trpělivosti zbývají už jen poslední kapky.

Zatracený saúdský šmejdi... nemají vůbec uznání pro pracujícího člověka.

Carlyle Group je soukromá společnost pro přímé investice, jejíž finanční aktiva, odhadovaná na sumu mezi 30 a 50 miliardami dolarů, jsou výhradně výsledkem schopnosti jejích členů přímo či nepřímo ovlivňovat světovou politiku. Společnost založil roku 1987 David Rubinstein, poradce prezidenta Cartera v záležitostech domácí politiky, společně s partnery Williamem E. Conwayem, Danielelem A. D'Aniellem a Stephenem L. Norrisem; seznam partnerů, poradců a společníků Carlyle Group se čte jako světové *Kdo je kdo* bohatých lidí s dobrými konexemi. K jejich mocným spoluhráčům patří bývalý prezident George H. W. Bush a jeho syn George; bývalí ministři zahraničí James Baker III a Colin Powell; bývalý britský premiér John Major; bývalý jihokorejský premiér Park Tae Joon, bývalí ministři obrany Donald Rumsfeld a Frank Carlucci (rovněž bývalý náměstek ředitele CIA) a narůstající seznam velvyslanců, hlav států a regulačních úřadů z celého světa.

Přístup k dění v politice pomohl při založení společnosti, a peníze od dynastie Saúdů jí pomohly dosáhnout nynějších výšin.

První transakce společnosti Carlyle Group s královskou rodinou byla uzavřena v roce 1991, když princ Al-Walíd bin Talál, největší jednotlivý akcionář Citicorp, koupil téměř 600 milionů akcií Carlyle. Tato investice otevřela stavidla k Saúdům, kteří již byli pod patronátem bývalého prezidenta Bushe, Jamese Bakera a Johna Majora, tří světově významných vůdců; ti v době, kdy působili ve svých funkcích, Saúdskou Arábii podporovali. Nedlouho poté už Carlyle Group prodávala všechno, počínaje hlídkovými radarovými letouny AWACS až po celé zbraňové systémy; zisky z tohoto prodeje jí umožnily kupovat si kontrahenty obranného průmyslu LTV, skupinu Harsco, poskytující průmyslové služby, a BDM International, které později prodali TRW, Boeingu a Lockheed Martinu. V těsném sledu za první válkou v Zálivu kontrahenti obranného průmyslu získali hlavní zakázky na podporu královského saúdského vojenského letectva, zatímco Vinnell Corporation, nacházející se na pokraji bankrotu, získala velký kontrakt na modernizaci saúdské Národní gardy (stalo se tak po Carlucciho cestě do Saúdské Arábie).

Získáváním klíčových hráčů z řad bývalých členů vlády v Bílém domě, a rovněž z řad bývalých níže postavených pracovníků Pentagonu a CIA, se z Carlyle Group stalo něco víc než jen úspěšná investiční společnost. Stala se politickým arbitrem – obchodní jednotkou závisící na informacích od zpravodenců a na „přesvědčování k získání přístupu“, takže mohla předpovídat, jaká bude politická stabilita činností v zahraničí.

Aby „normální“ obchodování bylo také legální, musí být založeno na veřejně přístupných informacích. Když však do hry vstoupí bývalí prezidenti a ministři zahraničí, tato černobílá oblast často zšedne. Carlyle Group tuto šedou oblast využívá jako pojistku proti neznámému – investování do zahraničních vládních obligací nebo přijímání zakázek v sektorech majících blízko k válce, jako jsou nafta a zbraně. S přímým přístupem k Bílému domu pak poradci Carlyle Group nejenže získávají interní informace; mohou rovněž hýbat zahraniční i domácí politikou. Tím, že „si udržuje tempo“, může Carlyle Group minimalizovat rizika při kupování společností zápasících o existenci, otočit je a s ohromným ziskem prodat.

* * *

Scott Swan odsouvá svůj Blackberry stranou a bere do ruky dva měsíce starý výtisk časopisu *TIME*; na obálce je téma pokračujícího světového úsilí zabránit šíření ptačí chřipky, která opět hrozí, že se stane globální pandemií. Zběžně článek pročítá, a když čte o farmaceutických společnostech, které nyní pracují na vývoji vakcíny, usměje se, až mu celou tvář zbrázdí vrásky.

Akcie stouply o další dolar výš, do dubna by se měly dělit...

Časopis odhodí; do kanceláře vchází princ Bandar bin Sultan. „Pane Swane, otec vás nyní přijme. Omlouvám se za zpoždění.“

Swan se přinutí k úsměvu. „Obchod je obchod.“ Políbí prince na rameno zahalené do hedvábí, potom vezme kufřík a následuje prince ven a dál k pojízdným schůdkům, vedoucích do letadla.

Král Sultan bin Abdul Azíz, nyní oblečený do tradičního bílého pláště *thobe* a s pokrývkou hlavy *ghotra*, ladící s pláštěm, přijímá hosta v pracovně. „Pane Swane, *Masá al-chair*.“

„Masá an-núr.“

„A jak se daří vašemu předsedovi?“

„Posílá vám své pozdravy.“

„Ale předseda nepozdraví svého největšího investora osobně?“

„Vzhledem k charakteru tohoto setkání má za to, že nejlépe bude, když přijdu jen já. Oficiálně je to prostě společenská záležitost nás dvou. S Tech-Well nebo s Carlyle Group nemá nic společného.“

„Chápu.“ Král pokynem vyzývá syna i svého návštěvníka, aby si sedli. „Přesto se mi některé prvky téhle transakce velmi nezamlouvají. Máme-li pokračovat v jednání, potřebuji záruky.“

„Mějte na paměti, že to vy jste přišel za námi.“

„Starosti mi dělá načasování.“

„Čekal byste raději, až do vaší země vpadne Írán nebo až ji zachvátí islámská revoluce?“

„Byl bych mnohem klidnější, kdyby v Oválné pracovně nebyl prezident McKuin.“

„Blíží se volby.“

„Snad nežertujete?“

Swan pohlédne králi do jeho čuňáckých očí. „McKuin nebude hrát roli.“

Král zvedne obočí. „A viceprezident?“

„Výsosti, já jsem jen prostředník těch, kdo tahají za provázky. Jak u nás říkáme – ‚nepotřebuju vědět‘, a ani nechci. Víím jen to, že svět se ocitl na křižovatce a že vaše království potřebuje stabilitu. Situace je napjatá, a bude hůř, jestli teď něco nepodnikneme. Byla nám vnucena obtížná rozhodnutí, přímo hrozná rozhodnutí, přesto však děláme to, co dělat musíme. Historikové, kteří oslaví naši odvahu, se zatím ještě nenarodili.“

„Královská rodina nemůže být zapletená –“

„Všechno bude dojednáno do nejmenších podrobností.“

„A když se něco přece jenom pokazí?“

„Nepokazí.“

„Teď mluvíte ve jménu Nejvyššího?“

Swan zrudne. „Myslím, že jsem se vyjádřil jasně – jsem prostředník, nic víc. Přesto však jsem se doslechl, že existují opatření pro případ nepředvídatelných okolností... jsou v rezervě pro případ, že dojde k nečekaným událostem. To je všechno, co smím říct.“ Zvedá se k odchodu. „Dopoledne v devět hodin se dostaví limuzína od Tajné služby a doprovodí vás do Bílého domu. Prezident vás přijme v deset.“

„Pane Swane, já také mám svá opatření pro případ nepředvídatelných okolností... jsou jimi hospodářství Spojených států. Jestli něco nevyjde – když třeba někdo bude v blogu servírovat teorie o spiknutích nebo když nějaký bývalý agent CIA napíše knihu, ze které všechno vyjde najevo,“ v

králových očích to zablýskne, „potom královská rodina zarazí naše investice ve vaší zemi, a nebude na to potřeba víc času, než kolik ho vyžaduje jediná počítačová transakce.“

Nevinně vyhlížející králova tvář se složí do vrásek mrazivého úsměvu.

Swan si odkašle a vrátí se mu hlas. „Snažte se nenechat prezidenta McKuina čekat.“

BALTIMORE, MARYLAND

DŽAMAL AL-JÚSUF LEŽÍ v cizí posteli v cizím pokoji a upírá zrak na strop; neklid a tísnivý pocit, které cítí, mu připomínají jeho dětství v Iráku. Až kam mu sahá paměť, otec mu vždycky říkal, aby spal pod postelí, že to je nejlepší místo, kdyby se dům sesypal nebo kdyby americká proudová letadla překonala zvukovou bariéru. Pod postelí bude Džamal chráněn před létajícím sklem. Pod postelí bude v bezpečí.

To bylo v roce 1991 a Džamalovi bylo sedm. Když noc co noc ležel pod postelí, snažil se vzpomenout si, co provedl, aby si tohle zasloužil. Když se nízko nad zemí blížila americká letadla a spustily se sirény, nacpal si prsty do uší a co nejhlasitěji si zpíval své oblíbené písně, přesně, jak ho to učila matka. Jednou se jí zeptal, kdy by měl přestat zpívat. „Až si pro tebe přijdu, Džamale,“ odpověděla.

Nejhorší byly zimy, protože se rychleji stmívalo a bylo velmi chladno. Saddám odpojoval elektrinu, aby nepřítel neměl tolik toho, na co by střílel, a Džamal si nesměl rozsvítit ani baterku, aby mohl číst. Noc co noc se rodina sesedla dohromady k rádiu, poslouchala BBC a čekala na poslední zprávy o vývoji války. Potom začala být na přiděl voda, a když bomby roztrhly potrubí, Džamalova matka musela vodu převařovat – bez elektřiny – aby se dala pít.

A potom tu byly cesty za nákupy. Celá rodina se nacpala do jednoho auta, lehla si na zadní sedadlo a Džamalův otec projížděl zničenými ulicemi a hledal, kde by sehnal nějaké zásoby. Jednou Džamal vykoukl oknem auta a spatřil úplná jatka – těla ležící podél silnice, zabalená do zkrvavených kusů bílé látky, a nad nimi plačící a kvílející lidi. Zase si lehl a začal zpívat; přál si, aby byl zpátky na svém bezpečném místě.

Dvacet let poté Džamal pocítuje stejný, dobře známý strach hlodající mu v útrobách. Uchopí polštář a přikrývku, skulí se na podlahu, schoulí se

pod postelí s železnou kostrou a bzučí si svou oblíbenou píseň, dokud neusne.

„Lidi lze vždycky přimět k tomu, aby dělali to, co si přejí jejich vůdcové. Je to snadné; stačí jim jen říct, že jsou ohroženi útokem, a mírotvorce obvinít z nedostatku vlastenectví a z toho, že svou zemi vystavují nebezpečí. Funguje to v každé zemi.“

– HERMANN GÖRING,
před Norimberským soudem

„Může se to stát zítra, může se to stát příští týden, může se to stát napřesrok, ale nepřestanou se o to pokoušet. A my musíme být připravení.“

– VICEPREZIDENT DICK CHENEY

„Írán je součástí hnutí, které již předvedlo další agresivní tendence tím, že sem proniklo a zabíjí nás...“

– RUDY GIULIANI,
prezidentský kandidát za Republikánskou stranu

„Koalice šíitů, sunnitů, Hizballáhu, Hamásu, Muslimského bratrstva a al-Káidy chce srazit Západ na kolena.“

– MITT ROMNEY,
prezidentský kandidát za Republikánskou stranu

„Usáma nás bude následovat do našich domovů [z Iráku].“

– JOHN McCAIN,
prezidentský kandidát za Republikánskou stranu

KAPITOLA 8

MONTAUK. NEW YORK

16. PROSINCE 2011

17.25 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

MĚSTEČKO, ANEBO SPÍŠE VESNICE, MONTAUK leží na pobřeží, má rozlohu 44 km², na jihu je ohraničené Atlantským oceánem, na severu průlivem Long Island Sound. Rodina Doyle-Futrellových bydlí v moderním dvoupodlažním domě se střechou z cedrových šindelů. Dům se nachází v oblasti rekreačního národního parku Hither Hills a na pláž se dá dojít pěšky. Stěny z javorového dřeva a podlahy z bambusu dodávají vnitřku domu „plážový“ vzhled, dva kamenné krby naopak vytvářejí vzhled lyžařského střediska – praktické uspořádání, které přichází vhod během drsných zimních měsíců.

Pozůstali se shromáždili ve velkém pokoji a hřejí se u hlavního krbu, jedí a navzájem se utěšují vzpomínkami na zesnulou. Každou chvíli zazní Aceovo jméno, pronesené ztlumeným hlasem.

„Tolik cestuje... kdo zůstane s dětmi? Hospodyně?“

„Co ta Kelliina ošetřovatelka?“

„To nejde, tu posílala zdravotní služba. Bude muset vzít opatrovatelku na celý den.“

„Měli by se odstěhovat. Město na pobřeží není pro výchovu dětí vhodné.“

* * *

Ace zůstává nahoře, sám ve své pracovně, a naslouchá větru, kvílícímu za okny. Podél stěn jsou rozestaveny police s knihami. Je teprve něco po páté hodině, ale venku už je tma.

Sedí opřený v koženém křesle, jeho oči bloudí po vánoční fotografii rodiny, kterou si postavil na roh pracovního stolu. Fotografie byla pořízena již před lety. *Všichni se usmívají. Všichni jsou zdraví. Vážil jsem si těch*

chvil tak, jak bych měl? Kdybych tak mohl vrátit čas zpátky –

Ozývá se dvojí zaklepání a Jennifer otvírá dveře. „Můžu dál?“

Pokyne jí k pohovce. Jennifer zavírá dveře a sedá si. „Ty se schováváš?“

„Děti tu mají kamarády. Potřeboval jsem chvíli klidu.“

„Chápu. Chceš donést něco k jídlu?“

„Možná později.“

„Jsem tu, Aci, kdybys mě potreboval. Víš – k dětem.“

„Díky.“

„Co budeš dělat? Teda – vím, že jste o tom s Kelli mluvili. Jistě jste měli nějaké plány.“

„Mluvili jsme o tom.“

„A...?“

„Věci se změnilly.“ Upře na ni oči; dají se z nich vyčíst jeho úmysly.

„Aci, máš vztek, a právem, ale ať to vyřídí policie.“

„Policie nic nevyřizuje, dostal to FBI. Případ je uzavřen.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„To ti to mám hláskovat?“ Ace vstává ze židle a zamyká dveře. „Byla to nějaká odvěta. Je za tím bezpochyby pár jejích starých kámošů z Washingtonu. Možná někteří z těch supů, co kroužili na pohřbu.“

„Proto ses tak rozvzteklil? Aci, to je směšné. Proč by se na Kelli takhle zaměřili?“

„Nechceš mi to třeba říct ty?“

„To jsou šílené řeči.“

„No tak teda jsem asi šílený.“

„To ne, ale jsi pořádně ve stresu. Co kdybych se sem na pár týdnů přistěhovala? Mohla bych pomoci s dětmi, ty bys mohl zpátky do práce –“

„Vyhodili mě.“

„Cože?!“

„Dneska ráno mi volali. Nechali zprávu. Očividně jsem v D.C. šlápnul do úsměvu někomu nesprávnému. Je od nich hezké, že s tím počkali až na den, kdy byl pohřeb. Věděli, že budu doma.“

„Co budeš dělat? Potřebuješ peníze?“

„To je v pořádku. Tvoje sestřenka si dobře vydělávala. A nakonec za to zaplatila.“

„Tak dost! Žádné spiknutí za tím nevězí –“

Ozývá se nové zaklepání. Kdosi lomcuje klikou zamčených dveří.

„Aci, jsi tam?“

Ace odemká; za dveřmi stojí tchán, Bruce Doyle. Je bledý. „Synu, asi bys měl jít dolů.“

* * *

Na trávníku před domem parkují čtyři skříňové automobily. Lidé uvnitř, všichni v černých bundách se zářivě žlutými nápisy *FBI*, už vykládají své zařízení. Jejich velitel netrpělivě čeká u předních dveří.

„Pane Futrelle, jsem zvláštní agent Geordie McGillivray z FBI. Mám rozkaz prohledat váš dům a pozemek.“

„Rozkaz od koho?“

„Od ministerstva vnitřní bezpečnosti.“

„Vnitřní bezpečnosti? A o co jde?“

„O tom, jestli vám to smím říct, nemůžu sám svobodně rozhodnout.“

„Tak mi aspoň povězte, co hledáte!“

„O tom, jestli vám to smím říct, nemůžu sám svobodně rozhodnout.“

„Krucinál, ukažte mi teda povolení k domovní prohlídce!“

„Ministerstvo vnitřní bezpečnosti nyní nepotřebuje povolení k domovní prohlídce, když se jedná o skutky, jejichž záměrem je zastrašovat civilní obyvatelstvo nebo je k něčemu nutit.“

Jennifer zavrtí hlavou. „Ten zatracený Zákon o vlastenectví.“

„Takže vy si myslíte, že se moje rodina pustí do zastrašování nějakého civilního obyvatelstva?“

„Lituji, pane. To nejsem oprávněn říct.“

Ace cítí, jak se v něm začíná vařit krev. „Pořád tady melete slovo ‚svobodně‘. Zajímalo by mě, jestli vůbec víte, co to slovo doopravdy znamená.“

Do hovoru se vmísí Jennifer. „Má tohle nějakou spojitost se smrtí mé sestřenice?“

„Lituji, paní. Teď nemůžu na žádné vaše otázky odpovědět. Kdybyste teď ustoupili a dovolili nám prohledat to tu.“ Pokývne dvěma ozbrojeným agentům FBI; vecpou se dovnitř do domu. Každý nese těžký kufr.

„Tak moment! Mám dům plný hostů. Manželka měla dneska pohřeb.“

„Upřímnou soustrast. Vezměte ale prosím na vědomí, že všichni hosté, nyní přítomní v domě, budou prohledáni. Spolupracujte, a my se vynasnažíme vyřídit vše co nejohleduplněji.“

„Spolupracovat? Vrazíte do mého domu, odmítáte říct mi, proč tu jste a po čem pátráte, a chcete po mně, abych spolupracoval? Slyšel jste někdy něco o ústavě, kámo? Nenapsali ji proto, aby si o ni někdo čistil boty!“

Agent McGillivray sáhne po vysílačce; má ji připevněnou na pravém rameni. „Ochranko, máme tu potíže. Severní vchod.“

Než Ace stačí zareagovat, dovnitř vrazí další agent s černou omračující pistolí Taser v ruce; zamíří na Ace a vypálí.

Lup! Modrý elektrický blesk vmžiku proniká Aceovým oděvem a kůží, hrubým úderem zaútočí na jeho centrální nervovou soustavu, jako kdyby na něj vychrstli kbelík ledově studené vody. Před očima mu zatančí rudá světélka a jeho tělo dopadne na podlahu, jako kdyby bylo z rosolu nabitého elektřinou.

Zvláštní agent McGillivray pohlédne na skupinu hostů shromažďujících se poblíž. „Má ještě někdo nějaké námítky? Fajn. Potom bych tedy rád, kdybyste se postavili do řady tamhle u zadní stěny, paže natažené od těla. Není čeho se bát, tohle je záležitost bezpečnosti, která s největší pravděpodobností s vámi nemá co dělat.“

Aceovi se vrací vědomí, začíná vnímat okolí. Sedá si; konečky prstů dosud brní od horkých elektrických výbojů. Uslzenýma očima vidí dceru, sbíhající po schodech.

„Tati! Proč to dělají? Je ti něco?“

Ace jen zavrtí hlavou; jeho hlasivky ze sebe nedokážou vypravit ani slovo.

„Slečno, musíte si stoupnout ke stěně s ostatními.“

„Tati, oni všechno berou! Můj laptop... a moje cédéčka a dévédéčka! Proč to dělají?“

„Všechno se prohlédne a vrátí. Teď si stoupněte k ostatním.“ Agent FBI uchopí třináctiletou dívku za paži.

Leigh se mu vytrhne. „Dejte ty pracky pryč!“

Chlap od ochranky se prudce otočí a namíří na ni omračující pistolí.

Ne! Vlna adrenalinu zvedne Ace z podlahy. Mátožnýma, roztřesenýma rukama hmátne po jeho zbrani a v okamžiku výstřelu strhne hlavěň do strany –

– modrý blesk udeří do agenta McGillivraye; ten v křeči klesne na podlahu.

Kdosi vrazí Aceovi loket do obličeje. Bývalý quarterback loket prudce setřese a mrští agentem FBI proti zrcadlu v síni; odraz jich obou se přitom roztříští na kousky.

Potom všechno kolem zčerná a Ace Futrell se ponoří do sametového moře půlnoční tmy.

„Běžné postupy FAA při reakci na byť i malé odchylky od ustáleného průběhu řízení letového provozu se v období mezi zářím roku 2000 a červnem 2001 dodržovaly běžně a bez komplikací, dokud Pentagon 1. června 2001 nevydal nový, složitě koncipovaný příkaz. Tímto příkazem byl ministr obrany začleněn do rozhodovacího procesu, který normálně spadal do kompetence vyšších vojenských velitelů. Proč? Stačily jen minuty, aby se [rozptýlené] stíhačky dostaly na místo poté, co letoun [významného golfisty Payna] Stewarta minul jen jednu obrátku a neodpovídal na rádiové vysílání po dobu pouhých několika málo minut (25. října 1999). Proč ten nesmírný rozdíl mezi reakcemi v roce 1999 a v roce 2001, když existovala očividně naléhavější nouzová situace, o které se navíc velmi dobře vědělo? (...) vysvětlit to lze [částečně] tím, že 11. září probíhala cvičná válečná hra pořádaná několika vládními agenturami a na obrazovkách radarů Severovýchodního sektoru protivzdušné obrany NEADS (North East Air Defense Sector) se objevovaly falešné radarové stopy, protože do cvičení patřily i ostré lety letounů představujících unesená linková letadla, a tyto stopy ochromily veškeré reakce loajálních pilotů přepadových stíhacích letounů, kteří by se toho dne bývali ujali iniciativy, kdyby věděli, kde zasáhnout, a to bez ohledu na protokol.“

– MICHAEL C. RUPPERT,
*z Crossing the Rubicon: The Decline
of the American Empire at the End of the Age of Oil*

Výňatek z knihy
Na pokraj pekla: Omluva přeživším
Kelli Doyleová,
poradkyně pro otázky národní bezpečnosti,
Bílý dům
(2006-2010)

Než jsem začala pracovat pro Bílý dům, a již dlouho před tím, než jsem pracovala pro CIA, jsem se musela rozhodnout, zda mým hlavním oborem budou dějiny nebo mezinárodní vztahy. Dosud si vzpomínám, jak můj první univerzitní profesor popřel obnošené klišé, že „dějiny píší vítězové“. Jako mladá a dosud ještě ovlivnitelná jsem tomu tehdy uvěřila.

Nyní tomu už nevěřím. Ve válce, která se blíží, nebudou vítězové, pouze přeživší.

Tyto paměti možná sepisuji právě pro vás. Kdybyste věděli, jak to všechno začalo, potom byste možná tak automaticky, bez rozmyslu a ochotně neopakovali své omyly a chyby. To, že jsem byla u mnoha z těchto řešení, mi dává možnost z jedinečného úhlu pohledu osvětlit, co se skutečně stalo.

To mě ovšem nijak neomlouvá a neočišťuje od podílu na těch skutcích.

Politika mě nikdy nezajímala, avšak moc... to bylo něco jiného. Počítat se mezi elitu – to bylo mým cílem. Soutěživost jsem měla v krvi. Na univerzitě jsem se vedle studia věnovala i sportu, naše týmy pozemního hokeje a lakrosu vždycky patřili mezi prvních dvacet v zemi. Po čtyři roky plné slávy můj svět sestával z tréninku, utkání, cestování, dalšího tréninku, přednášek, mejdanů a z udržování průměrných studijních výsledků, abych mohla v tom všem pokračovat.

Dawgs, do toho.

Když se blížil konec mého posledního roku na Georgijské univerzitě, onemocněla jsem předpromočním nechutenstvím ke studiu – strachem z ukončení školy a z nutnosti vstoupit do reálného světa; ta choroba měla u mě těžký průběh. Co bude dál?

Jednou z možností bylo vdát se. Můj snoubenec hrál fotbal, jeho hvězda na fotbalovém nebi stoupala; ačkoli jsem ho velmi milovala, on sám procházel životními zkouškami a útrapami, a ty náš vztah jedině odsouvaly kamsi na vedlejší kolej. Další možností bylo studovat práva, ale mé ego, stále ještě hnané soutěživostí, se domáhalo něčeho mimořádného. Když přišel Career Day, setkání studentů s představiteli nejvýznamnějších firem, chodila jsem od jednoho náborářského stolku ke druhému, nicméně ze všech možností mě výrazně zaujala jediná, o které jsem jinak nikdy neuvažovala: CIA.

„Společnost“ byla, a dosud je, nejmocnější a nejutajenější organizací na světě. Její rozpočet se drží v tajnosti dokonce před Kongresem a skutečný rozsah její moci zná jen málo lidí. Má svou vlastní placenou armádu a své vlastní korporace, které mají vliv na války i na Wall Street. Náborář, nalákaný mým budoucím akademickým titulem v oboru mezinárodních vztahů (a třemi semestry arabštiny), mi přislíbil zařazení do výcvikového útvaru, v němž by byla vystavena zkoušce má tělesná zdatnost; rovněž bych měla možnost cestovat do exotických zemí a spolu s tím i příležitost sloužit vlasti.

Ta poslední úvaha zpečetila mé rozhodnutí. Závodila jsem v Junior Olympics a ve Světových hrách a moje duše patřila hvězdám a pruhům. Už dva měsíce po promoci na Georgijské univerzitě jsem byla ve Washingtonu a skládala zkoušky potřebné k tomu, abych získala prověření jako agent v terénu. Před začátkem podzimu jsem nastoupila na školu pro výcvik důstojníků, a následující jaro jsem už byla na „Farmě“.

Farma je Camp Peary, vojenský prostor v okrese York County ve Virginii. CIA a Útvar speciálních operací tuto hustě zalesněnou

rezervaci zvířete používají k výcviku. Aby se uvolnil prostor o rozloze 9 275 akrů, musela federální vláda přestěhovat dvě města – Bigler's Mill a Magruder. Farma má své vlastní letiště, je přísně střežená, a veškeré dění v Camp Peary je drženo stranou zraků veřejnosti, kromě baru Buck's Strip a Steak House, kde jsme se mohli po pracovní době scházet.

A je pro toto vše dobrý důvod. CIA kromě jiného cvičí na Farmě své atentáčníky. Program zahrnuje střelbu a chytrost kombinovanou s výcvikem v provádění tajných operací v terénu; pro ženský personál tu mají zvláštní pochoutku – výslech ve vězeňské cele, jehož prostřednictvím se mají oddělit ženy vhodné pro zařazení do speciálních sil od „kuchařinek“ a žen veřejně činných. Jelikož jsem byla to první, dokázala jsem „vydržet“, a zanedlouho mě pěkně rychle šoupli na Blízký východ, kde se schylovalo k bitvě.

Byl rok 1990.

CIA nedělá politiku. Naší prací bylo poskytnout prezidentovi Spojených států a tvůrcům jejich politiky zpravodajské informace, a jakmile bylo stanoveno, jak tato politika bude vypadat, naším úkolem bylo uskutečnit ji.

Ano, dějiny patří vítězům, ale dějiny a pravda jsou dvě odlišné věci. Do CIA jsem vstoupila proto, že jsem věřila tomu, za co se Amerika staví. Věřila jsem v morální obsah pravdy. Dokázala jsem nalézt ospravedlnění pro převraty a pro svržení cizích vlád a pro taktiku, kterou jsme používali, protože – ovšem! my jsme přece byli ti dobří, ne? Účel vždy světil prostředky... demokracie kráčí světem. Ať se vlády ujme svoboda.

Přijmout pravdu je těžké. Lži nedokážou otrást sny a realitou, to dokáže pouze pravda. A pravda byla – že prezident lhal.

Všichni prezidenti lžou. Roosevelt lhal o Pearl Harboru. Lyndon Johnson lhal o tom, že v Tonkinském zálivu vietnamské torpédové čluny střílely na americké lodě. Reagan lhal o Iran-Contra. Clinton lhal o svých soukromých avantýrách v Oválné pracovně. A myslím, že lhal i George Washington (ten pravděpodobně *vůbec* nevlastnil

nějakou třešeň, kterou porazil a potom to otci zapíral).

Ale právě lži po událostech 11. září 2001, šířené z Bílého domu představovaného dvojicí Bush-Cheney, nás přivedly k invazi do Iráku a západní civilizaci na rozcestí, kde se bude rozhodovat o vás, vašich milovaných blízkých a o miliardě nevinných lidí.

Vědělo americké zpravodajské společenství, že se blíží útok al-Káidy?

Ano.

Pokusilo se mu zabránit?

Ano, ale bylo mu to znemožněno. Agenti FBI v Minneapolisu a ve Phoenixu měli k odhalení toho spiknutí blízko; v tom, aby něco podnikli, jim však opakovaně a cíleně bránil jediný nadřízený – Dave Frasca – který byl později za svou činnost povýšen. Potom, v den útoku, náčelníci štábů na základě osobního příkazu viceprezidenta Cheneyho stanovili termín pěti cvičných válečných her, a tyto hry uskutečnili; tím byly přepadové stíhací letouny záměrně odvedeny ze severovýchodního letového koridoru a na monitorech řídících letového provozu se ukazovaly klamné radarové stopy simulující – jen si představte! – unesená linková letadla. Vojenské proudové letouny, pro které je zákrok proti takovým letadlům otázkou minut, byly zdrženy o neuvěřitelných osmdesát minut. Většina z nich do toho zmateného dění vůbec nezasáhla. Piloti, kterým na věci skutečně záleželo, i řídící letového provozu se zoufale snažili určit, co je skutečné a co nahané, avšak řídící letového provozu PAA záznamy tragických událostí toho dne „nešťastnou náhodou“ zničil... a i on byl později povýšen.

Toto jsou fakta... ale pouze špička špinavého ledovce.

Při vyšetřování událostí 11. září se samozřejmě nic z toho vůbec neobjevilo.

Zpravodajské služby všude na světě věděly, kdy a jak k útokům dojde, avšak na jejich varování nikdo nic nedal. Rovněž investoři na Wall Street o tom určitě věděli – den před útoky domácí i zahraniční investoři prováděli nebývalý počet opčních prodejů pro případ, že

hodnota určitých akcií klesne; týkaly se leteckých společností a firem, které utrpí zdrcující škody, v některých případech více než devadesátkrát větší, než jak tomu je při normálním obchodování. Tyto finanční transakce dosáhly při nelegálním využívání vnitřních informací k burzovním transakcím výše přes 15 miliard dolarů, byly však jen nedůsledně, opatrně vyšetřovány, a vyšetřovatelé i média nakonec svých snah zanechali, přičemž Bushova vláda médiu manipulovala a určovala, které zprávy mohou být zveřejněny a které dány k ledu. Mezitím ti klíčoví členové Kongresu, kteří se stavěli proti plánům vlády, dostali poštou balíčky s antraxem; původ smrtelných spor byl později vysledován nikoli do zahraničí, nýbrž do laboratoří Ústřední zpravodajské služby.

Jeden z těch, jejichž hlas se nedal zastrašit a umlčet – senátor Paul Wellstone – zcela příhodně zahyne při havárii letadla.

K těmto „příhodným shodám okolností“ opakovaně docházelo i během událostí, které vedly k tomu, co se 11. září odehrálo, i během událostí, které po 11. září následovaly. Téměř nic z toho všeho se nevyšetřovalo důkladně, téměř všechno bylo zahaleno tajemstvím, a každému, kdo by se pokoušel toto tajemství prolomit, hrozilo, že neujde trestu. Pasáže ve zprávě o 11. září, které něco z toho osvětlovaly, byly začerněny, a i přes tento nejhorší debakl v dějinách zpravodajské činnosti nebyla nikomu udělena důtka ani nebyl nikdo potrestán.

Ať už chcete věřit „teoriím o shodě náhod“ nebo „teoriím o spiknutí“, toho dne, 11. září 2001, byly obětovány životy tisíců nevinných Američanů. Skutečným nepřítelem však nebyl pouze Usáma bin Ládín a jeho islámští radikálové.

Byla jím naše chorobná závislost na ropě.

Ropa se ze zdroje levné energie, který umožnil zrod éry průmyslu a vedl k prudkému rozvoji techniky a k populační explozi, změnila v komoditu, jež nyní určuje zahraniční politiku – a spolu s tím má v moci i život a smrt milionů lidí. A navíc je to zdroj, kterého ubývá; je to záležitost, která měla vliv na každého prezidenta již od

časů Jimmyho Cartera.

Proč tedy ropu prostě něčím nenahradíme? Alternativním zdrojům energie se dostalo neupřímně míněného uznání a velmi skrovných investic, zatímco biliony dolarů z našich daní byly a nadále jsou investovány do fosilních paliv a do vojenských opatření, která mají zaručit, že naše vrty dokážou vydat ze sebe poslední kapku.

Když jde o záležitosti ropy a jejích dodavatelů, naše zahraniční politika je doslova orwellovsky pokřivená. George Bush ve svém prvním obšírnějším projevu po událostech 11. září prohlásil: „Buďte s námi, nebo s teroristy.“ Do tohoto černobílého postoje pronikla celá řada odstínů šedé poté, co se v Iráku dostali k moci šíité a kdy v Libanonu povstal Hizballáh a začal ohrožovat naše hlavní dodavatele ropy – Saúdy (abychom nezapomněli, únosci těch letadel pocházeli z *jejích* země). Bushova vláda ve snaze vytvořit o šíitech jak v Iráku, tak v Libanonu klamný obraz začala tajnými cestami dodávat sunnitským skupinám hnutí odporu – jinak známým jako al-Káida – miliardy dolarů na „obnovu“.

Tohle je pravda. Pět let poté, co teroristé napadli Spojené státy, byla táž teroristická organizace, kterou jsme se snažili vyhladit, „najata“ k tomu, aby udusila sunnitské povstání, rozpoutané naší vlastní invazí do Iráku.

Tyto paměti nebyly sepsány proto, aby vyjadřovaly nějaké politické prohlášení nebo aby napadaly nějakou politickou stranu. Záměrem bylo ukázat pravdu, která obkličuje naši zemi propadlou závislosti na ropě, závislosti, která ničí naše města a povede k vyhlazení milionů nevinných.

„Je-li třeba změnit život celého národa, existuje snad účinnější způsob než válka?“

– CARNEGIEHO NADACE PRO
MEZINÁRODNÍ MÍR
1909

„Toto náboženství (islám) zničí zásluhou islámských bojovníků džihádu veškerá jiná náboženství.“

– výňatek z jordánsko-palestinské učebnice

KAPITOLA 9

Revolucionáři napadli saúdskou leteckou základnu

Associated Press, 16. prosince 2011

RIJÁD, Saúdská Arábie – Povstalci vyzbrojení výbušninami zničili na letecké základně v Rijádu eskadru stíhacích letounů F-15 a dvě eskadry úderných vrtulníků 212-S. K útoku se přihlásilo hnutí Ašraf, nové revoluční uskupení, které o sobě prohlašuje, že zastupuje kolektivní utiskovanou vůli saúdského lidu.

V prohlášení, zveřejněném v undergroundových novinách Rai al-Nas, jeden z vůdců uskupení řekl: „Ašraf se staví proti pokrytectví saúdské monarchie, jejíž příslušníci okrádají naše občany o zdroje dané nám Bohem. Ašraf se staví proti Spojeným státům a dalším západním zemím, které drží královskou rodinu u moci, neboť touží po ovládnutí saúdských zdrojů. Ašraf rovněž stojí proti radikálním wahhábovským duchovním, jejichž brutalita si vynutila vládu teroru, rozpoutanou saúdskou monarchií. Ašraf je ochoten jednat o prodeji zdrojů lidu západních zemí, jakmile budou v Arábii zaseta semena demokracie, toho však lze dosáhnout jedině tím, že královská rodina bude zbavena své absolutní moci.“

Velitel Královského saúdského vojenského letectva řekl, že na ostatních vojenských základnách budou zesílena bezpečnostní opatření, a domnívá se, že v nejbližší době dojde k zatýkání.

DULLESOVO MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ

DULLES, VIRGINIE

16. PROSINCE 2011

20.25 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

CHLADÍRENSKÝ VŮZ je natřený modře, hrany karoserie jsou kanárkově žluté. Šedesát centimetrů vysoký bílý nápis, vyvedený pomocí perforované šablony, sděluje, že automobil patří společnosti Middle Eastern Delicacies. Na nápisu je uvedeno i číslo začínající na 800 pro bezplatné volání a seznam vybraných vzorků lahůdek. Ukradená poznávací značka patří Marylandu.

Automobil řídí Omar Kamel Rádí; Džamal al-Júsuf sedí vedle něj. Oba mají uniformy zaměstnanců firmy. Mají rovněž jmenovku s fotografií. Džamal bere do ruky psací podložku s podrobným pracovním seznamem velké objednávky potravin pro šéfkuchaře krále Sultana. Pootevřenými okénky proniká do auta ledový vzduch, oba muži se však potí.

Omar zastavuje u střežené brány letiště. Z hustého obočí si setře kapičku potu a stáhne okénko. „Dodávka pro hangár 12-D,“ sdělí strážnému.

Strážný si posvítí baterkou dovnitř kabiny. „Vypněte motor a vystupte. Musím náklad zkontrolovat.“

* * *

Muž s olivovou pletí, oblečený do uniformy letištní bezpečnostní služby, sleduje scénu z letištního vozíku, zaparkovaného šedesát metrů východně od brány. Shane Torrence, veterán, operativce z terénu, který působil v Odboru strategické podpory, si zapálí cigaretu; potom pronese do vysílačky: „Jídlo je tady.“

* * *

Džamal al-Júsuf obejde automobil zezadu a podává strážnému podložku, Omar zatím odemyká zadní roletové dveře, potom vysune a spustí nakládací můstek s plošinou. Z automobilu se vyvalí hutná vůně kari. Vysoký sunnita vyleze dovnitř, strážný za ním.

Uvnitř jsou dvě hliníkové chlazené přepravní bedny na kolovém

podvozku, každá dlouhá 245 centimetrů, široká 180 centimetrů a hluboká 120 centimetrů. Omar odklopí čtyři zapečetěné západky a zvedne víko první bedny; ukáže se jídlo, které by stačilo pro třicet lidí. Je tu hovězí kebab a jídla z kuřecího masa, pečivo plněné brambory a různým masem a široký výběr aperitivů, omáček a dezertů, vše zabalené v plastových fóliích.

Strážnému se sbíhají sliny. „Vypadá to dobře. Otevřete tu druhou.“

Iráčan uposlechne. Uvnitř jsou dvě celá jehňata, stažená a upravená, rovněž zabalená do plastové fólie.

„Vynikající. Můžete to zavřít.“

Omar bedny opět zapečetí, strážný zatím vyjímá vysílačku a volá vozidlo bezpečnostní služby. „Tady Becker na dvanáctce. Potřebuju vás, abyste doprovodil dodávku do hangáru D.“

Oba muži nasednou zpátky do auta; ocelová brána se otevře a vpouští je na území letiště. Bílý policejní vůz, označený „letištní bezpečnostní služba“, vede dodávku přes asfalt kolem řady hangárů, až dojedou k hangáru 12-D.

* * *

Agent OSP Marco Fatiga přihlíží, jak se obě vozidla blíží k hangáru, v němž dočasně pobývá saúdská 747. Stejně jako jeho společník Shane Torrence, rodák z Bronxu, byl oběma Iráčanům přidělen jako „stín“.

Jeden z členů americké Tajné služby se před hangárem připojí k Marcovi. „Další dodávka?“

Marco přikývne. „U těchto Arabů je to buď jídlo, nebo ženské.“

Automobil vjíždí do otevřených vrat hangáru. Po pár minutách vychází ze 747 šestičlenná arabská pracovní četa. Vyloží obě bedny a odváží je pryč; velitel ochranky podepisuje pracovní příkaz a platí vysokému řidiči. „Počkejte tady. Kuchyňský personál bedny vyprázdní a přiveze vám je zpátky.“

Po dvaceti minutách šest Saúdů vyváží „vyprázdněné“ přepravní bedny ven z letadla a dál k nakládacímu můstku automobilu. Oba muži se k nim připojí; Saúdové bedny nakládají do auta a upevňují je k podlaze.

Kontrolou „prázdných“ beden se nikdo neobtěžuje.

Marco Fatiga se drží v blízkosti Omara, který se pokouší zavřít závoru na zadních dveřích auta. Ruce bývalého fotbalového brankáře se třesou, zavírání mu jde jen s obtížemi.

Důstojník OSP k němu přistoupí a dveře zabezpečí místo něj. „Měl

byste se mírnit s kofeinem, mladíku. Ať se někde nevybouráte.“

Pohledy obou mužů se na kratičkou chvíli zaklíní do sebe. Řidič nervózně přikývne a vlez do auta. Letištní bezpečnostní služba vyvádí dodávku ven z Dullesova letiště.

Po čtyřiceti minutách nákladní dodávka vjíždí na dálnici Interstate 66 a míří na západ.

TIVERTON, ONTARIO

20.12 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

NÁKLADNÍ DODÁVKA s celokovovou karoserií Canadian Beer projíždí Tivertonem na sever po King Street a míří ke Kincardine. Řidič krátce pohlédne nalevo na Huron Wind Farm; krajinu na západě zdobí pět mohutných větrných turbín o výkonu 1,8 megawattu, připomínajících gigantické bílé dětské větrníky. Bývalý vojenský letec a operativce CIA, nyní přidělený k Odboru strategické podpory, zavrtí hlavou. „Čisto, volno a nic složitého. Šance ani co by se za nehet vešlo.“

* * *

Michael Tursi, přezdívaný „Turek“, se narodil v Hintonu v Západní Virginii; je to staré město ležící na železniční trati, choulí se pod Appalačským pohořím, kde se řeky Bluestone a Greenbriar vlévají do New Riveru. Tursiho matka, Mary, pracovala jako zástupkyně ředitele místní střední školy a vyučovala angličtinu; jeho otec Patrick byl policejním důstojníkem, plnil své povinnosti v Národní gardě. Jedináček Michael měl život řádně uspořádaný: na prvním místě stály domácí úkoly a učení, potom byl kostel a sporty žákovské ligy. Rodina vedla život americké střední třídy, vzorový životní styl, který Mikeovým rodičům vyhovoval, jejich syn však vyžadoval něco víc.

Všechno se změnilo po dvanáctém červnu roku 1977.

Byl poslední den školy a Mary Tursiová měla dozor na chodbě; pokoušela se nastolit v posledních okamžicích chaosu jakýs takýs prchavý náznak organizace, když tu narazila na třináctiletého George Nathaniela, kluka, kterého před měsícem vyloučila na čas ze školy za to, že tam přinesl lovecký nůž a neúspěšně se pokusil udělat jím dojem na holku, se kterou minil chodit. Tentokrát George vpašoval do školy něco nebezpečnějšího –

pistoli ráže 6.35 mm, kterou sebral otci z jeho vojenského kufríku. George bude později tvrdit, že nikdy neměl v úmyslu Mary Tursiovou zastřelit, že tu zbraň jen chtěl ukázat spolužákům, ale protože se o ni tahali, vyšla z ní rána a kulka devětatřicetiletou zástupkyni ředitele smrtelně zranila.

Když je zabit učitel, důsledek se jako kola na vodě šíří do celého okolí školy, vyvolávají zvýšený pocit ohrožení a zranitelnosti a často trvá celé roky, než se hladina uklidní. Rodinu oběti to samozřejmě zasáhne daleko hlouběji. Pro patnáctiletého Michaela, mladíka vedeného k účtům k zákonům, svět náhle zcela ztratil smysl. Dobrým lidem by se nemělo stát nic zlého. Tohle zde nebyly zásady, podle kterých ho učili žít. Následující dva roky se Michael propadal do stále hlubší deprese. Kdysi vynikající student přestal chodit na vyučování a odešel z baseballového týmu; věci došly tak daleko, že otec nakonec zařídil Michaelovi domácí studium, aby mohl dostat diplom. Zdálo se, že nepomáhají ani přizvání psychiatři, ani léky.

Patrick v zoufalé snaze vrátit mu do života nějaký řád hochu přemluvil, aby se ucházel o přijetí k vojenskému letectvu Spojených států. O tři týdny později osmnáctiletý Michael Tursi seděl v autobuse jedoucím na leteckou základnu Lackland v San Antoniu v Texasu.

Michaelův první den začal příjezdem na základnu v jednu hodinu v noci a skončil po třiaadvaceti hodinách následující noc. Účelem základního výcviku je oddělit slabé od silných; nováčci jsou něco jako dům, který se zbourá a poté znovu postaví. Fyzická činnost už sama o sobě dá tělu pořádně zabrat, a k tomu ještě přistupuje nemilosrdné duševní vypětí. Nováčky, kteří tím nedokážou projít, mohou poslat zpátky domů. Sem tam se někdo rozhodne raději pro sebevraždu, než aby musel s hanbou odejít. Během osmi týdnů, kdy Tursi prodělával výcvik, došlo v jeho eskadře k jednomu pokusu o sebevraždu a k jedné dokonané sebevraždě – jeden z nováčků se během ranního nástupu vrhl po hlavě z okna ve třetím poschodí.

Základní výcvik naučí nováčky náležitým metodám boje a zabíjení. Do fyzicky náročného režimu se přimíchávají manipulace s jejich myšlením, což s sebou nese nové druhy stresu. U Mikea Tursiho byl výcvik úspěšný v tom, že v něm obnovil jeho soutěživou vůli vyniknout, a Mike si rychle uvědomil, že letectvo by mohlo otevřít dveře, které ho vyvedou pryč od průměrnosti, již se vždycky bál.

Jednoho dne dostal rozkaz dostavit se do správní budovy, do místnosti jen s jednou židlí, stolem a kotoučovým magnetofonem. Jakýsi major ho

vyzval, ať poslouchá pásky; byly na nich proslovy namluvené různými jazyky. Potom měl napsat, co si myslí, že mluvčí sdělují. Byla to zkouška jazykových schopností, a Tursiho výsledky byly vynikající; zaručovaly mu přeřazení do Washingtonu ve funkci tlumočníka.

Namísto toho se Michael rozhodl pro elektroniku.

Když ukončil základní výcvik (během něhož dostal přezdívku Turek), byl převelen na leteckou základnu Sheppard ve Witchita Falls v Texasu, a tam strávil dalších čtrnáct měsíců výcvikem na funkci technického analytika jaderných balistických řízených střel.

* * *

Tursi odbočuje z dálnice na příjezdovou silnici vedoucí k jaderné elektrárně Bruce Power Plant. Zastavuje u kontroly v bráně a zamává na přicházejícího strážného. „Paulie, jaký byl mejdan?“

„Ani nevím. Tyhle věci jsou výhradně pro kravatáky.“

„Nojo, k čemu by to taky člověku bylo, ne? Tady máš něco pro tebe a pro kluky.“ Tursi sáhne pro krabici doutníků, ležící na vedlejším sedadle, a podává ji vděčnému strážnému. „Kubánské, přímo pochoutka. Jeden můj kámoš má styky na velvyslanectví. Před rokem jsem odtamtud musel pryč.“

„Vřelé díky.“

„To nic. Hele, už mám zpoždění, a potřebuju ještě vzít pár prázdných sudů.“

„Jistě. Jed' dál.“

Tursi mu zamává, vjede dovnitř a zamíří k nakládací rampě.

* * *

Elektrárna Bruce, první kanadská jaderná elektrárna v soukromém vlastnictví, sestává ze dvou jednotek, z nichž každá má čtyři jaderné reaktory CANDU; zkratka znamená CANada Deuterium Uranium. V reaktorech CANDU se používá přírodní, neobohacený uran, vyžadující oxid deuteria, čili „těžkou vodu“ jako chladio i jako moderátor.

Uran je kov o vysoké hustotě; má se za to, že vznikl při výbuchu supernovy před více než šesti miliardami let, když se hvězda, jejíž životní cyklus končil, smrštila a explodovala, přičemž uvolnila produkty radioaktivního rozpadu a jaderné kosmické smetí. To vše se nakonec dostalo na Zemi. Uran se nachází v uranové rudě i v mořské vodě a je příčinou tepla vznikajícího radioaktivním rozpadem, k němuž dochází v

zemské kůře.

Různé formy (izotopy) uranu jsou dány počtem částic (neutronů) v jádru. Když se jádro atomu uranu rozštěpí, uvolní se nesmírné množství energie. Také emituje neutrony, které štěpí další blízká jádra uranu a uvolňují další energii; tento pochod se nazývá štěpná řetězová reakce. Izotop ^{235}U (92 protonů + 143 neutronů = 235) se používá při štěpení jádra, protože při štěpení se vyvíjí značné množství energie ve formě tepla. Toto teplo se používá k výrobě páry, která pohání turbínu v reaktoru.

V přírodě se vyskytují dva typy uranu; v jaderných pumách se používá vzácný izotop ^{235}U . Přírodní uran obsahuje méně než jedno procento ^{235}U . Aby se dal použít v nukleárních výbušninách, je třeba jej obohatit na devadesát procent ^{235}U a na pouze deset procent ^{238}U . Další štěpný materiál, používaný v jaderných zbraních, je plutonium 239, látka vzniklá bombardováním uranu ^{238}U neutrony v jaderném reaktoru. Plutonium, které se v přírodě prakticky nevyskytuje, je jedna z nejtoxičtějších látek. Vdechnutí pouhé tisícin gramu způsobí masivní fibrózu plic. K dosažení kritické váhy v jaderné pumě je třeba pět kilogramů uranu 235 nebo o něco méně plutonia.

K tomu, aby reaktor CANDU pracoval s neobohaceným uranem, je zapotřebí těžká voda jako moderátor. Těžká voda je voda, v níž byly oba atomy vodíku nahrazeny deuteriem. Výroba pouhého půl kilogramu těžké vody vyžaduje 154 221 kilogramů napájecí vody. Jelikož těžkou vodu lze rovněž použít k obohacování ^{235}U , aby vznikl uran vhodný pro nukleární zbraň, výroba a distribuce těžké vody se přísně sledují a evidují.

A kdo je největším světovým výrobcem těžké vody? Bruce Heavy Water Plant v Tivertonu v provincii Ontario.

* * *

Tursi projíždí kolem bufetu a najíždí s velkým dieselem levou stranou těsně k rampě. Richard Weldon Small, předák u rampy, na něj netrpělivě čeká; Tursi zatím otvírá postranici. „Měli jsme tu... problémy. Můj člověk mohl naplnit jen sedmnáct sudů.“

„Tak jsme si to ale nedohodli.“

Small se potí, přestože vzduch je mrazivý. „Dělali jsme, co jsme mohli. Časová mezera byla jen dvacet minut.“

Tursi pohlédne na dvacet pivních sudů, ve spěchu postavených na pěti paletách. Přistoupí ke čtvrté paletě a náhodně si vybere jeden ze sudů. „Otevřte to.“

„Nemáme čas. Můj šéf –“

Tursi sejme z opasku cosi připomínající rohatku a otočí uzávěrem jednoho ze sudů, z kapsy lyžařské bundy vytáhne pětadvacet centimetrů dlouhý chemický analyzátor a kovový konec ponoří do čirého obsahu sudu. Zkontroluje stupnici: deuterium.

„Známe se už šest let. To mi nedůvěřujete?“

„Nedůvěřuju nikomu, kdo by mohl mít šanci mě oblafnout.“ Tursi vyndává z kapsy kalhot tlustou obálku. „Dvacet tisíc. A ten mládenec ať dostane svoje, nebo se budete po zbytek života ohlížet přes rameno.“

Small se probírá svazkem bankovek. Nervózně přikývne. Potom oba muži navalují sudy na korbu a stavějí je mezi ostatních deset sudů s pivem.

Po šesti hodinách a dvou přestávkách na odpočinek přejíždí Michael Tursi přes Ambassador Bridge do Detroitu.

„Ti, kdo by se vzdali základní svobody proto, aby si tak koupili krátkou chvíli dočasného bezpečí, si nezaslouží ani svobodu, ani bezpečí.“

– BENJAMIN FRANKLIN

„Ředitel FBI Mueller osobně odměňuje Mariona (Spikea) Bowmana prezidentskou pochvalou a prémie v hotovosti ve výši zhruba 25 procent jeho platu. Bowman, vedoucí právního útvaru FBI pro národní bezpečnost, odmítl opatřit si povolení k prohlídce věcí Zacariase Moussaouiho před útoky 11. září. Odměna přichází krátce poté, co kongresový Výbor pro vyšetřování událostí 11. září prohlásil, že Bowmanův útvar dal agentům FBI v Minneapolisu ‚neomluvitelně zmatené a nepřesné informace‘, které byly ‚zjevně falešné‘.“

– DOUG GROW,
z článku „Další díl nechutné udavačské ságy v provedení FBI“
The Minneapolis Star Tribune,
22. prosince 2002

KAPITOLA 10

LONG ISLAND, NEW YORK

17. PROSINCE 2011

07.12 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

ACE SI POMALU SEDÁ a vzápětí si uvědomuje tupou bolest v hlavě. Žaludek má prázdný a stále ještě trochu rozhoupaný poté, co v policejním voze zvracel. Horkost z opakovaných úderů elektrickým proudem již ustupuje, ale v ústech mu po nich zůstala kovová pachůť.

Ve vazební cele jsou ještě další dva muži. Jeden, podsaditý, asi padesátiletý, leží na lavici, pod hlavou má místo polštáře zmačkané sportovní sako. Na podlaze leží v bezvědomí jakýsi vysokoškolák.

Ace zpozorní, když zaslechne zvuk blížících se kroků. Chytí se železných mříží a zvedne se z podlahy právě ve chvíli, kdy dozorce otvírá dveře cely. Je s ním jakýsi hubeňour, něco po čtyřicítce. Jeho ulízané vlnité šedohnědé vlasy ladí s barvou obleku.

Jeffrey Gordon, starší společník právnické firmy Cubit, Gordon & Furman, přivítá svého kamaráda z dětství ustaraným pohledem a krátkým objetím. „S kaucí je to vyřízené, jde se domů.“

„A co –“

Jeff zavrtí hlavou. „Tady ne.“

* * *

Po deseti minutách jsou v Jeffově autě a po centimetrech se propracovávají provozem dopravní špičky.

„Ale jak vůbec můžou jen tak jakoby nic vrazit bez povolení do mého domu a dělat tam prohlídku?“

„Zákon o vlastenectví, Patriot Act, paragraf 213: Každý federální represivní orgán může vstoupit do tvého domu nebo na tvoje pracoviště, ve tvé přítomnosti nebo v nepřítomnosti, aniž tě o tom předem uvědomí, a potom jakýkoli zabavený důkaz použít k tomu, aby tě usvědčil ze zločinu.“

Všechno je to v rámci zákona.“

„To ale není nic jinýho než fašismus! Co se ksakru stalo se Čtvrtým dodatkem?“

„Ten zahrabali v roce 2001. V paragrafu 202 stojí, že federální agenti můžou číst tvou elektronickou poštu, a paragraf 216 jim dovoluje sledovat hovory z tvého mobilu.“

„Krucinál! Jak hergot moh Kongres odhlasovat –“

„Cheney a Ashcroft to protlačili ještě dřív, než si to v Kongresu vůbec přečetli. Návrh toho zákona nebyl dokonce vůbec na papíře, když se hlasovalo. V souhrnu to znamená, že federálové si můžou v podstatě dělat, co se jim zachce, pokud prohlásí, že podezřelý je předmětem probíhajícího vyšetřování záležitostí týkajících se terorismu.“

„Terorismu? Jeffe –“

„Nojo, já vím. A co Kelli? Pracovala na něčem, z čeho by potenciální mocipáni mohli mít strach?“

Ace si vybaví v mysli noc, kdy jeho ženu zabili. „To nevím,“ zalže. „Když přišla řeč na její práci, Kelli mi toho nikdy moc neřekla. Jeffe – v jak velkém průšvihů jsem se ocitnul?“

„FBI odvolal obvinění z napadení, když jsem jim pohrozil, že s celou tou událostí kolem pohřbu půjdu do novin. Ale musíš si dávat hodně velký pozor. Už jsem zastupoval jiné klienty, na které se federálové zaměřili, a být ‚paranoidní‘ není zrovna teď tak docela od věci. Počítej s tím, že tě sledují čtyřiaadvacet hodin a sedm dní v týdnu, že máš napíchnutý telefon, že čtou tvou elektronickou poštu. Vlastně – než se tohle přežene, drž se stranou od internetu. A žádné finanční transakce, co se třeba jen vzdáleně vymykají z normálu. Budou mít přístup k tvým platebním kartám, k tvým bankovním účtům, ke všemu. Je docela dobře možné, že někdo z Bílého domu dostal strach z toho, že se před lety nějak střetl s Kelli. A na tom pohřbu jsi pár lidem šlápnul na kuří oko.“

Jeffrey zabočuje na rychlostní silnici; pohlédne na svého přítele. „Prý jsi přišel o práci.“

„Jo. Tam jsem si taky vjel s pár lidma do vlasů.“

„Potřebuješ půjčit peníze?“

„Díky, ne, jsme... jsem na tom dobře, jenom se to teď zrovna všechno nějak hromadí. Spíš mi dělá starosti jak to udělat s dětmi.“

„Ještě se s Gay stavíme. Vezmeme Jesseho a Raynu. Zatím se porozhlídnu a uvidím, co se ukáže.“

BILÝ DŮM

WASHINGTON

17. PROSINCE 2011

14.20 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

DAVID McKUIIN, čtyřiačtyřicátý prezident Spojených států, navenek jen tak bez zájmu sedí za dřevěným stolem vážícím 590 kilogramů, zhotoveným ze dřeva pocházejícího z britské lodi *Resolute*, z níž bylo před dávnou dobou vytrháno. McKuin je v Oválné pracovně sám, nepřítomným pohledem spočívá na prosklených dveřích vedoucích do patia s Růžovou zahradou. Odpoledne má severovýchod USA zasáhnout čtvrtá silná sněhová bouře této zimy, a již napadlo pět centimetrů sněhu. Zahrada je pod bílým příkrovem, nad ní se prostírá šedivá obloha a předpověď hovoří o dalších skoro třiceti centimetrech; teplota má spadnout na minus pětadvacet stupňů.

Budou umírat lidé... Tak tomu je při každé takové bouři. Pár si jich vezmou dopravní nehody a desítka těch starších, kteří si nemohou dovolit zaplatit účty za elektřinu, umrzne.

Od McKuinova setkání s králem Sultanem bin Abdul Azízem uplynuly dvě hodiny, a prezident stále ještě cítí z klop saka vůni jeho vody po holení, překrývající vše ostatní. Ve vzduchu v Oválné pracovně se však vznáší cosi jiného. *Co se stane, až světla zhasnou natrvalo? Až se vytratí teplo? Až přestanou pracovat sporáky a v celém D.C. nebude k sehnání jídlo? Jak dlouho potrvá, než se lidé vydají na pochod na Washington?*

McKuín je republikán, k neokonzervativcům má ale daleko. Věří v Boha, ale odmítá nějak závazně přisluhovat náboženským fanatikům, kteří chtějí straně vládnout. Bojoval ve válce a dostalo se mu zasloužených poct, avšak politika spočívající na konfliktech a na zneužívání zdrojů je mu odporná. K jeho zvolení v roce 2008 došlo díky jeho pověsti centristického konzervativce. McKuin si získal důvěru obou stran, důvěru založenou na tom, že nikdy nebyl loutkou v rukou velkého byznysu, důvěru spojenou s důvěrou veřejnosti, že dokáže ukončit konflikt v Iráku a v celosvětových záležitostech vrátí Americe dobré jméno.

Přes veškeré úsilí, které vynakládá, však problémy v celosvětovém měřítku narůstají, a na prvním místě stojí ztráta pozic na Blízkém východě. S Irákem zdědil hnízdo sršňů plné sektářského násilí mezi sunnity a šíity,

navíc podněcovaného íránskými mulláhy a islamistickými radikály. Tenhle zhoubný nádor se tou oblastí nadále šíří, a vojenská přítomnost Ameriky slouží jako podpora loutkového režimu – jakýsi prst v hrázi stojící v cestě vlně islamismu ohrožující Saúdskou Arábii, Sýrii a Izrael.

Tahle situace se každý den doslova zakusuje do prezidentových žaludečních vředů. Válka v Iráku si vynutila změny v politice Spojených států vůči Blízkému východu; tato politika nyní podporuje „umírněné“ diktátorské režimy v Egyptě, Jordánsku a Saúdské Arábii, které ve snaze destabilizovat Sýrii využívají své fundamentalistické hnutí salafistů k tomu, aby sunnitsko-šiiťský konflikt přenesly do Libanonu. Islámský fundamentalismus se tou oblastí mezitím šíří dál a popularita prezidenta Mahmúda Ahmadínežáda narůstá doslova skokem. Přes protesty Západu íránský vůdce rozšířil oblasti možného využití svého jaderného potenciálu, dodává zbraně Hamásu a Hizballáhu a přitom zvýšeným vývozem ropy upevňuje své svazky s Čínou a Indií.

Divokou kartou v téhle rovnici zůstává Saúdská Arábie a její královští diktátoři, kteří to nadále hrají na obě strany ve snaze uklidnit vnitřní nepokoje i nepokoje za hranicemi. Přítomnost Íránu s jeho jaderným potenciálem otevřeně ohrožuje hranice království, a královská rodina se rozkládá zevnitř; tato hniloba se projevuje desítkami let zavrženíhodného zneužívání lidských práv a nezřízenou chamtivostí. Sliby, že se uskuteční otevřené volby, se smrsknou na nemotorné, těžkopádné akce, spíš divadýlko pro veřejnost než jako něco, co má přinést demokratické změny. Lid Saúdské Arábie, kdysi odhodlaný podílet se na řízení své země, zabředl do bahna otrocké podřízenosti a veškeré naděje na rozbití mocenského monopolu královské rodiny se kamsi propadly – přinejmenším na tak dlouho, jak dlouho bude tato rodina mít podporu industrializovaných zemí dovážejících ropu. Propast mezi saúdskými vládci a zbídačenými masami se každým dnem rozšiřuje a prohlubuje, a uvnitř tohoto vakua nespokojenosti vyrůstá islamistický fundamentalismus, živený vyvražďováním iráckého sunnitského obyvatelstva, masakrem, na němž má hlavní podíl Írán.

Zisk, který země vytváří, královská rodina odmítla „vyhazovat“ na zajištění základních činností a opatření potřebných pro vybudování moderního hospodářství a vydala se cestou potlačování vůle lidu. Namísto toho, aby se vypořádala s hrozbou islamismu, se královský dvůr uchýlil k podplácení muslimských vůdců; ti zase využívají tyto „nově nalezené“ finanční zdroje k výpadům proti Západu.

Prezident si je plně vědom, že se mezi členy jeho strany rozmáhá hnutí zaměřené na rozdrčení islamistických extremistů, a jedním z hlavních vůdců tohoto hnutí je viceprezident Ellis Prescott. Již byly v tajnosti sestaveny a prodiskutovány scénáře invaze do Íránu, prezident však odmítá nechat se vtáhnout do dalšího nákladného střetu – střetu, který, jak ví, může jedině prospět části hnutí neokonzervativců, kteří touží po ovládnutí Blízkého východu a po získání moci nad jeho zmenšujícími se zásobami ropy.

Na rozdíl od „jestřábovsky“ orientovaných radikálů uvnitř své strany prezident zcela zřetelně chápe, co to znamená pustit se do mizerně naplánované bitvy, jakou zamýšlejí rozpoutat politici. Zkušenosti z vojenské služby v něm vypěstovaly mnohem odlišnější náhled na partyzánskou válku; před tím, než se uchýlí k uplatnění vojenské moci v Íránu, zvláště prostřednictvím amerických jednotek, jež jsou nyní nasazené v řadě míst v Iráku, vyčerpá všechny ostatní prostředky. Kořeny islamistického radikalismu vyrůstají z hospodářské nerovnosti, z vojenské okupace a z autoritářství. McKuin si je plně vědom, že nějaká další invaze může toto napětí jen a jen vystupňovat. Nyní hlavně potřebuje situaci zklidnit, nejprve tím, že stáhne vojenské jednotky z Iráku, a posléze tím, že Ameriku povede k tomu, aby se vážně zabývala vyhlídkou na budoucnost bez fosilních paliv. Obojí musí probíhat současně, avšak prezident uvízl v čemsi, co připomíná Hlavu 22 – nemůže své záměry vyhlásit dřív než po volbách, jinak by riskoval, že přijde o finanční podporu; jenomže každým dalším dnem se problémy očividně prohlubují.

Otázkou zůstává, zda ostatní svět bude jen tak postávat kolem a čekat až do listopadu.

Jeho úvahy přerhl asistentčin hlas z interkomu. „Pane prezidente, je dvě třicet.“

„Děkuju, Sophio.“ McKuin si narovnává kravatu, prochází kanceláří asistentky a vstupuje do zasedací místnosti kabinetu.

U poradního stolu už sedí vedoucí jeho pracovního štábu, ředitel CIA, ministr vnitřní bezpečnosti, ministryně energetiky a ministr obrany, a viceprezident Ellis Prescott. Při prezidentově příchodu všichni vstanou; prezident zaujímá místo uprostřed, zády k oknům z neprůstřelného skla.

„Dobré odpoledne. Doufám, že všem vám je teplo. Král Sultán a já jsme dnes dopoledne spolu strávili několik hodin diskusí o situaci v Perském zálivu. Král mě ujistil, že nedávné nepokoje v Rijádu byly jen izolovanou, nepřijemnou událostí, ojedinělým incidentem, a že napětí již

polevilo. Bohužel – v neprospěch krále mluví to, že neumí moc dobře lhát.“

Viceprezident se přinutí k úsměvu. „Pane prezidente, a jak Sultan odpověděl na naši žádost?“

„Saúdové přistoupili na zvýšení produkce ropy o jeden milion barelů denně, počínaje prvním březnem.“

Lidé kolem stolu jsou samý úsměv a tleskají.

Prezident to kvituje pokývnutím. „Je to pěkný příslib pro náš další výrazný hospodářský rozvoj a bezpochyby i pro množství hlasů pro nás, avšak, jako obvykle, něco to také stojí. Na jedné straně Sultan prohlašuje, že občanská nespokojenost nebudí žádné zvláštní obavy, na druhé straně ale chce využít zdroje od nás k tomu, aby udržel v mezích Ašraf, to nové hnutí odporu. Král tvrdí, že za touto skupinou stojí al-Káida, a tlačí na nás, abychom prostřednictvím Národního bezpečnostního úřadu pomohli při identifikaci a likvidaci vůdců toho hnutí.“

Odpověď ředitele CIA je plná opovržení: „Jestli Sultanovi dělá al-Káida vrásky, proč pořád nechce dovolit, aby její fondy procházely bankovním systémem? A pokud jde o Ašraf – činnost té skupiny jsme asi před šesti týdny zaznamenali v denním hlášení. Nejde o radikální islamistické hnutí, je to vlastně hnutí demokratické, které má původ v Džiddě, a jeho popularita výrazně narůstá u zahraničních činitelů, kteří ovládají saúdská ropná pole. Až dosud se útoky Ašrafu zaměřovaly výhradně na místa, kde působí Saúdi Aramco.“

„Což z nich dělá nepřátele našich zájmů,“ prohlašuje David Lowe, ministr vnitřní bezpečnosti.

„Nic proti tomu,“ reaguje Schall, „jenomže to hnutí není ani al-Káida, ani nepatří do oblasti vlivu beduínů. Máme co do činění se skupinou, jejíž členové odvozují svůj původ přímo od samotného proroka Mohameda. Jsou to moderní myslitelé stavějící se proti wahhábovskému tradicionalismu stejně jako proti saúdské monarchii. Hnutí dostává finanční podporu od prince Al-Walída bin Talála, který se už celá léta otevřeně kriticky staví proti královské rodině a proti Saúdi Aramco. Princ se projevuje proamericky, třebaže sám se v minulosti tomuto postoji odcizil, když hovořil ve prospěch Palestinců. Má bakalářský titul z Menlo College, školy zaměřené na management, a v Syracuse získal magisterský titul. V minulosti se držel stranou politiky Saúdů a svou energii soustředil na budování velkého mezinárodního byznysu – jmenuje se Kingdom Holding Company. Ta společnost má značné investice v Apple, AOL a v

Motorole a je držitelem velkých podílů v desítkě významných hotelů. Forbes nedávno bin Talála označil za čtvrtého nejbohatšího člověka na světě... samozřejmě po králi Sultanovi. Právě jeho dar Giuliani po jedenáctém září odmítl, ale přesto soustavně přispívá řadě amerických institucí. Jestli je to radikál, projevuje se tak jedinečně ve spojitosti s tím, že se staví proti královské rodině...”

„Bin Talál rovněž významně investoval do zábavních konglomerátů, mezi jinými i do News Corp. Ruperta Murdocha,“ opáčí ředitel Lowe. „To mu slouží jako výchozí bod k tomu, aby do celého světa vytruboval jakýkoli názor, cokoli, co si zamane.“

„A čeho se ten názor týká? Lidských práv?“ Prezident přeběhne zrakem po místnosti. „Mně připadá, že bychom spíš měli nalézt způsoby, jak právě tomuhle hnutí Ašraf poskytnout podporu.“

„Pane prezidente,“ namítá uctivě viceprezident Prescott, „to je nesmírně riskantní. Írán už uvažuje o vývozu ropy do Číny. Kdyby se král Sultan dozvěděl, že poskytujeme podporu jeho nepřátelům –“

„Sultan poskytuje podporu *našim* nepřátelům,“ odsekne Benjamin Simon, vedoucí pracovního štábu prezidentské kanceláře; Američan filipínského původu vrhne pohled přes stůl na Prescottta. „Četl jste snad bulletin z minulého týdne. Většina peněz pro al-Káidu i pro ostatní radikální islamistické režimy plyne z korporací přímo řízených královskou rodinou nebo z účtů v její ústřední bance.“

„Jistě,“ odpovídá viceprezident, „jakožto protiváha politice pracující ve prospěch Spojených států. Saúdové se bojí odvety. Jestli nás ale Sultan vyzývá, abychom hnutí Ašraf zlikvidovali, možná bychom mohli tuhle příležitost využít k umístění jaderných bojových hlavic na našich saúdských základnách – jako prostředek, jak čelit íránské hrozbě. S tím byste snad souhlasil, pane ministře Kendle?“

„Souhlasil.“ Joseph Kendle, McKuinův ministr obrany, si masitou dlaní přejede po nakrátko ostříhaných rudohnědých vlasech. „Nemůžeme jen tak nečinně sedět, zatímco Íránci zaměřují své řízené střely s jadernou hlavicí na naše základny. Jestli nám likvidace několika vůdců hnutí Ašraf dopomůže k tomu, o čem jste se tu zmínil, pak tedy odpovídám ‚udělejte to‘.“

„Ne.“ Prezident si uvědomuje, jak mu z žaludku stoupá do hrdla palčivý pocit, žíravý jako kyselina. „Rozmístit balistické střely v Saúdské Arábii je krajně nebezpečné. Muslimové to budou chápat jako výzvu k džihádu. A pokud jde o pomoc Sultanovi při smetení jeho nepřátel – máme

zde konečně skupinu, která by v Saúdské Arábii mohla vést doslova k moři změn v morálce, a naši první reakcí má být to, že ji zadupeme do země? Jestli tam ropa doopravdy je, potom nám ji někdo taky musí prodat. Proč tu Ašraf nenechat jako skupinu, která by mohla konečně zavést nějakou reformu? Není to snad něco podobného tomu, k čemu mělo dojít v Iráku?“

Vzápětí se ozve Patricia Moreauová, ministryně energetiky. „Určitě to stojí za úvahu, pane prezidente. Přitom revoluce znamená změnu, a změna si vyžaduje čas. Příslušníci hnutí Ašraf obývají západní pobřeží Saúdské Arábie, ale východ mají pod kontrolou islamisté, a právě tam se nacházejí velká ropná pole. Při tom, jak se věci mají v Iráku a v Íránu... a k tomu situace ve Venezuele a Nigérii – můžeme si v téhle souvislosti dovolit, aby v saúdsském království nastaly nejisté poměry? Královská rodina Saúďů je u moci už dlouho a má podporu islamistů. Pochybují, že Ašraf vůbec někdy získá kontrolu nad městy u Rudého moře, a to nemluvím o celé zemi. A jestli skutečně dochází k revoluci, pak k ní lze přistupovat ze dvou stran. Anarchie poskytuje Íráncům příležitost upevnit si v té oblasti své postavení. Svržení královské rodiny by nyní vedlo k islamistickým jatším.“

„Bin Talál patří ke královské rodině, paní ministryně.“

„Jistě, pane. Jeden hlas mezi tisíci. Možná i jiní princové jsou ochotní připojit se za příznivých okolností k němu, ale není to pravděpodobné. Postavme se k tomu čelem – tihle členové královské rodiny jsou rozmazlení miliardáři, o kterých je známo, že zabíjeli své vlastní lidi. Bin Talál revoluci možná z odstupu podporuje, ale neviděli jsme žádný náznak, že má zájem bojovat o královskou korunu.“

Několik přítomných souhlasně přikyvuje.

Prezident ještě není zcela připravený ustoupit. „Povězte mi, co by měly Spojené státy dělat, kdyby v ulicích Saúdské Arábie vypukly demonstrace, při kterých by se lidé hlasitě domáhali demokracie? Jaká by měla být naše odpověď, kdyby se Ašraf zmocnil Mekky a Medíny? Mějte na paměti nenávist muslimů vůči královské rodině, nenávist, která si v ničem nezadá s nenávistí vůči Západu. V Saúdské Arábii to vře. Jak dlouho ještě si budeme moci dovolit držet tyhle příslušníky královské rodiny v jejich postavení?“

„Bez urážky, pane prezidente – ale královská rodina nepadne, určitě ne, poskytneme-li jí bezvýhradnou podporu,“ ozve se viceprezident.

„Jistě, Ellisi. A to samé říkali Nixon a Carter o íránském šáhovi.“ McKuin pohlédne na hodinky. „Čeká mě telefonát s premiérem, takže

zatím tu končíme.“

Členové kabinetu se zvedají k odchodu. Místnost se vyprazdňuje a prezident uchopí ředitele CIA za paži. „Davide, můžete mi věnovat chvilíčku?“

„Jistě, pane.“

Schall zůstane sám s prezidentem a zavře dveře. „Zajímavá schůzka, pane Prezidente. Tu návnadu nahazujete moc dobře. Něco se zcela jasně děje.“

„Plány v rámci plánů. Sultan nebyl tak úplně mimo obraz.“

„Co potřebujete ode mě?“

„Pat Moreauová má pravdu, Saúdská Arábie uvízla v mocenském vakuu je to poslední, co můžeme potřebovat, ale rozsah té hrozby má váhu skutečně prokazatelného množství ropy, zbývající ve využitelných zásobách. Co potřebuju... informace – tvrdá data, ne to, co přichází od ministerstva energetiky.“

„To je pravda. Klíč se nachází v Ghawaru a v té zatím nerozpracované Rub al-Chálí.“

„Jak zjistíme, co tam dole je? Kdo by to věděl?“

„Z těch, ke kterým se můžeme dostat, nikdo. Ale... přece jen vím o někom, kdo by mohl pomoci.“

„Kdo to je?“

„Před několika lety jsem se s ním setkal na koktejlovém večíрку. Jeho manželka nás představila. Ten člověk se jmenuje Ace Futrell a pracuje pro PetroConsultants; aspoň tedy pro ně pracoval, než úplně ujel, když vypovídal na sezeních, kde se projednávaly otázky energie.“

„Tak ať ho vaši lidé seženou.“

„Pane, to je... no, trochu těžké. Jeho manželka byla Kelli Doyleová.“

„Ale... hergot.“

„A aby to nebylo jenom tak, pouhých pár hodin poté, co byla Doyleová zabita, si ministerstvo vnitřní bezpečnosti založilo na Futrellu spis. Jestli je donutím, aby od toho ustoupili –“

„– tak to bude varovný signál pro naše přátele neokonzervativce.“

„Ano, pane.“

Prezident se zamyslí. „Ujměte se toho. Osobně.“

„Když se topíte, neříkáte ‚Bylo by pro mě nesmírným potěšením, kdyby někdo byl natolik nečekaně předvídavý, aby si povšiml, že se topím, a přišel mi na pomoc‘; prostě jen ječíte.“

– JOHN LENNON

„Je zřejmé, že úřední místa v USA udělala málo nebo neudělala vůbec nic pro to, aby předvídala události 11. září nebo aby jim zabránila. Ví se, že před útoky 11. září varovalo Spojené státy přinejmenším jedenáct zemí. Do Washingtonu byli v srpnu 2001 vysláni dva vysoce postavení odborníci Mossadu, aby na věc upozornili CIA a FBI... Seznam, který dali k dispozici, obsahoval jména čtyř únosců; žádný z nich nebyl zatčen.“

– MICHAEL MEACHER,
poslanec, bývalý britský ministr životního prostředí (1997-2003),
v článku „Válka proti terorismu je podvod“,
The Guardian,
6. září 2003

KAPITOLA 11

GARY LEE SCHAFER, ŘEDITEL

ÚTVAR PRO BOJ S RADIKÁLNÍM FUNDAMENTALISMEM
SEKCE PRO BLÍZKÝ VÝCHOD A PRO BOJ S TERORISMEM
ÚSTŘEDÍ FBI

29. PROSINEC 2011

Řediteli Schaferovi:

Tento e-mail navazuje na sdělení od FBI Chicago ze dne 14. prosince 2011 a 27. prosince 2011. FBI Chicago potvrdil, že podezřelý Džamal al-Júsuf vyzvedl z účtu na Kajmanských ostrovech vklady v celkové výši 112 210 dolarů. Podezřelý Omar Kamel Rádí vyzvedl vklady v celkové výši 117 540 dolarů. Během posledních tří týdnů oba podezřelí vybrali ze svých účtů veškeré peníze. Od té doby nebyl ani jeden z podezřelých spatřen.

Odbor strategické podpory, působící v Íránu, nám potvrdil, že existují náznaky, že oba podezřelí možná byli v období mezi prosincem 2007 a dubnem 2008 získáni pro službu v silách íránských Quds (Íránské revoluční gardy). Fotografické sledování potvrzuje, že podezřelý Džamal al-Júsuf pobýval v období mezi dubnem 2007 a prosincem 2009 ve výcvikovém středisku Imám Alí, nacházejícím se severně od Teheránu (ulice Alborz Kouh). Informátor z OSP hlásil, že podezřelý Omar Kamel Rádí v období mezi červnem 2007 a prosincem 2009 pobýval ve výcvikovém středisku Bahonar nedaleko přehrady Karadž v Teheránu (dálnice Chalús).

Imigrační úřad potvrzuje, že podezřelý Džamal al-Júsuf přišel do Spojených států (New Yorku) v únoru 2011. Podezřelý Omar Kamel Rádí přišel dva měsíce poté (v dubnu 2011). Oba podezřelí se později, na konci září, setkali v Auroře ve státě Illinois.

Spolu s těmito novými informacemi žádáme o následující:

- elektronické sledování pro zjištění dalšího pobytu podezřelých
- monitorování činnosti podezřelých (FBI)
- monitorování mobilních telefonů podezřelých.

V úctě

Adrian Paul Neary, ředitel

FBI Chicago

Ředitel Schafer pročítá sdělení potřetí a jeho tep pádí jako o závod.

* * *

Garyho Lee Schafera, jehož původním studijním oborem byly počítačové systémy, naverboval Federální vyšetřovací úřad přímo z univerzity; měl pracovat na ústředí FBI v National Security Division, divizi pro národní bezpečnost. Odbornou přípravu dokončil v Quantiku ve Virginii, potom přešel do New Yorku a téměř výhradně se věnoval vyšetřování trestných činů a špionážní službě; tam sestavil program zaměřený na boj proti domácímu terorismu a na prevenci použití zbraní hromadného ničení proti vlastnímu obyvatelstvu a proti životně důležitým infrastrukturám.

Jeho v podstatě slibná kariéra se však v roce 1973 začala ubírat jiným směrem.

V parkovací garáži pod Světovým obchodním centrem explodovala 26. února šestisetkilogramová bomba. Exploze zabila šest lidí a zranila víc než tisíc dalších. Kdyby dodávka, v níž byla bomba uložena, parkovala o pár metrů blíž k hlavnímu nosnému pilíři, celá budova by se zřítila.

FBI zakrátko dostal do rukou podezřelého, Muhammada Salameha, který se naprosto hloupě pokoušel dát dohromady čtyři sta dolarů jako zálohu za pronájem té dodávky. Zanedlouho byli zatčeni další spiklenci; pro FBI to znamenalo nejvyšší možný úspěch.

FBI nicméně opomněl zachytit a sledovat vojítky z jednoho dřívějšího

případu, fakta, jejichž znalost by bývala mohla tomuto útoku zabránit. A věci nerozvíří nikdo jiný než právě jejich čerstvý přírůstek, mladý agent Gary Schafer.

5. listopadu 1990 rabín Meir Kahane, zakladatel radikální Židovské obranné ligy, pronášel v jednom newyorském hotelu protiarabsky zaměřený projev, když ho El Sajíd Nosair, šestatřicetiletý imigrant z Egypta, smrtelně zranil střelou do krku. Nosair patřil ke kabale muslimů, kteří nenáviděli jak Izrael, tak egyptského prezidenta Husního Mubáraka. Při prohlídce Nosairova bydliště policie našla příručky určené pro členy bojůvek, dále mapy a nákresy budov, včetně Světového obchodního centra.

Agent Schafer byl přesvědčen, že shromážděné důkazy ukazují na to, že atentát na Kahaneho naplánovala některá muslimská teroristická buňka a že na obzoru jsou další útoky. Schaferovi nadřizení bohužel neprojevili ochotu vyšetřování rozšířit; namísto toho usilovali o rychlé usvědčení.

Když začalo přelíčení s Nosairem, došlo před soudní budovou k výtržnostem, doprovázeným výhrůžkami smrti soudci i advokátům. FBI, ve snaze dozvědět se o muslimské skupině víc, najal informátora, Emada Sálima, třiačtyřicetiletého bývalého egyptského armádního důstojníka, který se měl ve skupině asimilovat. Sálím se nakonec stal osobním strážcem šejka Abdula Rahmána, radikálního muslimského duchovního. Na konci osmdesátých let Rahmán dostával od CIA velkou finanční podporu; v té době působil v Pákistánu, kde měl získávat muslimy pro boj proti Sovětům v Afghánistánu.

Porota zcela neuvěřitelně shledala Nosaira nevinným, pokud šlo o obvinění z vraždy, avšak vinným z držení střelné zbraně (té, kterou byl Kahane zavražděn). Sálím mezitím dál působil jako informátor FBI a informace posílal přímo agentu Schaferovi; za to dostával pět tisíc dolarů týdně.

V létě roku 1992 Sálím upozorňoval, že muslimská skupina plánuje velký bombový útok v New Yorku. Schafer tuto Sálimovu informaci předal dál, jenomže vysocí činitelé FBI byli přesvědčení, že informátor lže, aby si udržel svou práci, a rozhodli se ho vyhodit.

Šest měsíců poté byl proveden bombový útok na Světové obchodní centrum.

Po tomto útoku FBI najal Sálima zpátky a slíbil mu milion dolarů, když bude shromažďovat důkazy o dalších záměrech teroristů. Sálím si však hovor s agenty FBI tajně nahrál; nahrávka ukazovala prstem přímo na

Schaferovy šéfy a vinila je z toho, že nedbali na jeho dřívější varování. Řada lidí Schafera osočila, že k nahrávce dal podnět on.

FBI se dostal dvojnásobně do úzkých, když vyšlo najevo, že mezi předměty, před několika lety zabavenými v Nosairově bytě, byla důležitá vodítka, která úmysl provést bombový útok mohla odhalit.

Přestože muslimští teroristé již zabili tisíce Američanů, Kongres nepřikročil k vyšetřování chyb a omylů, jichž se FBI dopustil. Řediteli Louisi Freehovi se dostávalo chvály, a i několik agentů se dočkalo uznání.

Agenta Schafera však postihne osud stejný, jaký postihne mnoho jiných, kdo na něco příliš hlasitě upozorňují a pískají fauly. Jeho slibná kariéra skončí náhle, jako když auto zarazí tak prudce, až zaskřípějí brzdy.

Během následujících šestnácti let se Gary Schafer nedočkal povýšení, musel zůstat pěkně sedět a přihlížet, jak po žebříčku FBI stoupají výš a výš daleko méně schopní agenti. Pak, před šesti měsíci, Schafer „narazil“ na Jeffa Anderse, se kterým kdysi bydlel v Quantiku. Anders ho pozval na výlet spojený s potápěním u Kajmanských ostrovů, a zanedlouho hovořili o své práci.

Jako Shanea Torrence a Marca Fatigu, i Anderse naverboval Odbor strategické podpory; stalo se tak po jeho třech nasazeních na Blízkém východě. Anders se Schaferovi svěřil, že pomáhal OSP při zakládání špionážní sítě v Íránu. Právě probíhala operace zaměřená na domácí sledování, a k té bylo zapotřebí mít na ústředí FBI dvojici očí, jimž se dá důvěřovat. Kdyby měl Schafer zájem, věc by se dala „zařídít“.

Anders zařídil schůzku Schafera s Graemem Turnbullem, plukovníkem ve výslužbě, který sloužil v Iráku. Dva měsíce poté se ředitel útvaru pro boj s radikálním fundamentalismem nečekaně rozhodl odejít a Gary Lee Schafer dostal nabídku ujmout se jeho funkce; patřilo k tomu i podstatné zvýšení platu.

* * *

Schafer se přinutí ke klidu a sestavuje odpověď na zprávu, kterou dostal elektronickou poštou.

Řediteli Nearymu:

CIA a americká vojenská rozvědka, U.S. Military Intelligence, odhadují, že počet příslušníků sil íránské Islámské revoluční gardy,

získaných za jeden rok, nyní činí víc než třicet tisíc cizinců; do tohoto počtu patří nežoldnéřské osoby ze Saúdské Arábie, Bahrajnu, Afghánistánu, Jordánska, Iráku a mnoha evropských zemí. V této souvislosti se ukazuje, že informace, které jste předali ústředí FBI, nejsou natolik významné, aby odůvodňovaly požadované nákladné sledování.

Další monitorování bankovních transakcí podezřelých a jejich identifikace by měly přispět ke zjištění míst, kde se nyní nacházejí. Průběh šetření neprodleně hlase přímo mně.

G. L. Schafer, ředitel

Svou odpověď několikrát pročítá, potom klikne na ODESLAT. Vypne počítač, vyjde z kanceláře, asistentce sdělí, že si jde něco rychle sníst, a výtahem sjede dolů do haly.

Po patnácti minutách jízdy autem je v telefonní budce v knihovně. Vytáčí číslo, které zná z paměti, nechá telefon třikrát zazvonit, zavěsí a čeká šedesát vteřin; potom volá znovu.

„Mluvte.“

„Chicago jde po stopě.“

„Rozumím.“

Hovor končí.

„V místnosti s nezamčenými dveřmi, které se otvírají dovnitř, člověk zůstane uvězněný – tak dlouho, dokud ho nenapadne dveře otevřít tahem namísto tlačení.“

– LUDWIG WITTGENSTEIN

„Neměli bychom uzavírat žádné dohody. Jestli se někdo chce na něčem dohodnout, pošleme mu soudní obsílku. To je dohoda!“

– MAX CLELAND,
senátor za Georgii a člen Keanovy Komise pro vyšetřování událostí
11. září, ve zmínce o dohodě uzavřené s Bushovým Bílým domem,
podle níž se mělo dovolit, aby pečlivě vybraná podskupina členů komise
dostávala informace o prezidentových denních svodkách
(Cleland se později členství v komisi vzdal.)

KAPITOLA 12

MONTAUK, NEW YORK

3. LEDNA 2012

14.25 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

NAD MONTAUKSKOU PLÁŽÍ visí bílá mlha; teplá fronta, v tomto ročním období nečekaná, se setkala se studeným oceánem. Ace, bos, v šortkách a v hrubě pleteném tréninkovém úboru klubu Georgia Bulldogs si hází fotbalovým míčem se Samem, svým synem. Osmiletý kluk, oblečený podobně jako otec, trvá na tom, že bude dělat hráče hluboko v poli. Při každém hodu to bývalého quarterbacka bolestivě píchne v levém kolenu, spraveném díky chirurgickému zákroku. Nevšímá si bolesti, chytání míče ho baví.

Po dvaceti minutách je hoch unavený a vrací se domů k videohrám.

Ace se připojuje k dceři; Leigh se na jejich hru dívala z pískové duny a fotografovala je digitálním fotoaparátem. „Udělalas nějaké pěkné?“

„Sotva, to světlo je příšerné.“ Leigh ukazuje na jeho levé koleno; jsou na něm dvě jizvy dlouhé přes patnáct centimetrů. „Bolí to?“

„Ne.“

„Ale křivil jsi bolestí obličej.“

„Koleno je jen ztuhlé, jinak je to dobré.“

„Ale vsadím se, že to bolelo, když se ti to stalo.“

„To teda jo. Ten velký stopadesátikilový obránce, co mě obíral o míč, do mě vrazil a podrážka se mi zachytila o trávu. Koleno se mi ohnulo, ale prasknutí prý slyšeli i lidi, co seděli na zadních sedadlech.“

„Toužíš někdy po tom, že by ses vrátil... víš – že bys zase hrál?“

„Ani ne.“

„Ale jdi, táto! Zase prožít doby, cos byl na vysoké, univerzitní velikan –“

„Nic takového jsem nebyl.“

„Máma mi leccos vyprávěla, prý jsi byl fakt dobrý, a že by tě bývali

vzali zpátky, kdyby ses nezranil.“

„Přeháněla. Akorát jsem se jen tak blýsknul, a dost.“

„Co to znamená?“

„Že jsem se dostal na vrchol a spadnul.“

Vidí výraz v Leighině tváři; musí něco dodat. „Na střední škole jsem byl spíš do počtu, takže když jsem šel na Georgijskou, věděl jsem, že nemám šanci dostat se do týmu, natožpak stát se platným hráčem. Ale pracoval jsem na sobě dál, a za dva roky jsem dorostl, z dvaadvadesáti kilo v prváku jsem se před třetím ročníkem dostal na sto patnáct. Byl jsem v nádherné formě, v pažích jsem měl větší sílu, a při jarních zkouškách si mě kouč všiml.

No, hraje se první zápas, a mě v soupisce zařadili jako quarterbacka v třetí řadě. Na nějakou takovou obrovskou příležitost to zas nebyla tak úplně bída. Přijde první čtvrtina, první zápas, a *bác*... náš quarterback, co měl vyhlídky na zařazení do reprezentace, jde k zemi. Pak třetí čtvrtina – a přicházíme o náhradníka. Vidím, jak se kouč rozhlíží, a najednou jsem na hřišti. Je hrozný kravál, všechno se odehrává rychle, a my prohráváme. Naši receiveri se pořád nemohli probojovat do pole, tak jsem se nakonec rozběhl a upaloval, div jsem nevypadnul z bot; asi jsem byl vyděšený k smrti. Ale po té akci se začaly dít věci, a já sfouknul pár pěkných přihrávek na touchdown. Už jsme nebyli někde na konci tabulky, a najednou je ze mě další Kurt Warner.“

„Kdo je Kurt Warner?“

„Hrál za St. Louis Rams. Původně pracoval jako prodavač v potravinách, a postoupil na útočného rozehrávače v Superpoháru.“

„Páni, táto, to by o tobě mohli natočit film, že jo?“

„To bohužel ne, holčičko; filmy mají šťastný konec. V mé hráčské kariéře byly... no – události.“

Leigh ukazuje na tenké bílé podélné jizvy na vnitřní straně otcových zápěstí. „Tyhle události?“

Ace se přinutí k úsměvu „Jo.“

„A jak to?“

Ace se zadívá na Atlantský oceán; temnou hladinu stále pokrývá mlha. O svém pokusu o sebevraždu nikdy s dcerou nemluvil, zatím mu nikdy nepřišlo, že by k tomu byl ten pravý čas.

„To se těžko vysvětluje, byla to taková zmatená doba... všechno šlo moc rychle. Rozuměj – nikdy jsem vlastně nebyl tak dobrý, abych... ne, tak to není. Byl jsem dobrý, jen mi chyběly zkušenosti. Když mě kouč

zařadil do mužstva, nikdo toho moc ode mě nečekal, ale když jsme pořád vyhrávali, narůstal tlak, a najednou jsme hráli v Orange Bowl, možná s vyhlídkou na účast v celostátním mistrovství. To je velká událost. Univerzitní fotbal na Jihu... z toho lidi šílí. Webové stránky jako Dawgvent – tam to pro fanoušky není žádná zábava pro ukrácení času, je to náboženství. Nemohl jsem projít pozemkem univerzity, aniž by se na mě tlačily davy. Nemohl jsem studovat, jíst, nemohl jsem myslet, dnem i nocí jsem měl v patách studenty, fanoušky a reportéry, všichni ze mě chtěli aspoň kousek, nabízeli mi dárky, peníze, ženské... jak jsem říkal, byl to blázinec. Už před výkopem jsem byl uzlíček nervů, ruce se mi tráslý návaem adrenalinu tak, že jsem sotva udržel míč. V první hře mi při snapu vypadnul míč z rukou. Při druhé přihrávce jsem přihrál tak, že soupeř míč zachytil. Kouč mě nechal do poločasu, pak mě poslal na lavičku. A to už bylo po hře.“

Ace si poškrábe jizvy na pravém zápěstí. „Sportovci, co dostávají stipendium, mají tendenci na nás, co se takhle zčistajasna objevíme, koukat skrz prsty, a já byl náhradník za dva populární spoluhráče. Než jsem si vysloužil úctu spoluhráčů, trvalo to celou sezonu, a hned v první polovině té hry jsem o tu úctu přišel. Těch pár následujících měsíců to bylo zlé. Uprostřed noci mě budily výhrůžné telefonáty, párkrát mi vyhrožovali smrtí... jednou mi dokonce někdo nastřílel do pneumatik hřebíky. No – pak přišel jarní trénink, a já pořád ještě běhám jako rozehrávač. Při první skrumáži – pro quarterbacky je to bez kontaktu – mě můj vlastní defensive tackle zmasí.“

„A tak sis poranil to koleno?“

„Jo. Asi mi tím chtěli něco naznačit.“

„To je hrozné.“

„Kouč toho chlápka vyloučil a trenéři mi pomohli dát se zas dohromady, ale rozhodilo mi to něco v hlavě. To jaro mě začaly přepadat záchvaty paniky. Lehl jsem si, že půjdu spát, a najednou jsem nemohl dýchat. Náš týmový doktor mi předepsal prášky na spaní. Ty záchvaty pak začaly přicházet ve dne.“

„Kde byla maminka, když se tohle všechno dělo?“

„Měla plno práce kolem lakrosu. Kdykoli jsem se o těch záchvatech paniky zmínil, akorát mi dala v žertu pohlavek a řekla mi, ať myslím na něco veselého. Vždyť mámu znáš. Byli jsme mladí a nesmrtelní. To, s čím jsem se já musel s velkým úsilím vypořádávat, to... to jí připadalo normální a přirozené. Proslavené sportovce nepřepadají záchvaty úzkosti.

Prostě nedokázala něco takového pochopit.“

„Tak co se dělo dál? Hrál jsi fotbal v nejvyšším ročníku?“

„Zkoušel jsem to, ale ty záchvaty se pořád zhoršovaly, bylo to jako... jako kdyby člověk byl uvězněný ve své vlastní kůži. Nejspíš to byl strach. Strach z neúspěchu. Strach, že zase všechny zlamu. Šel jsem na to špatně; to teď vím. Měl jsem si o tom s někým promluvit... začít brát nějaké antidepresivum. Jednou v noci jsem to už prostě nezvládnul, tak jsem se rozhodl otevřít si pár žil a dát si dlouhou horkou koupel.“

Oči Leigh se zalily slzami. „Kdo tě našel?“

„Tet. Mark Tetreault. To byl náš hlavní receiver, můj nejlepší přítel. Zachránil mi život.“

„Tet? To je ten, co umřel?“

„Jo. Pracoval pro jednu pojišťovací společnost, měla kanceláře v jednom z horních poschodí. Ta společnost přišla o spoustu lidí. Žár z hořícího paliva proudových motorů... prý byl takový, že se lidi snad doslova tavili. Skákali z oken, Tet ale ne... zůstal tam a bezpochyby se pokoušel odvést spolupracovníky do bezpečí, jenomže nebylo kam.“ Ace si odkašlal, aby v jeho hlase nebylo znát dojetí.

„Tati...“

„To už je dávno, Leigh. Nemusíš si s tím dělat starosti.“

Dcera se k němu přitulí těsněji. Položí jí paži kolem ramen a pevně stiskne.

Několik minut poslouchají bušení příboje.

Ace pohlédne doprava. Když uvidí muže, stojícího na pláži kousek od vody asi třicet metrů od nich, ztuhne. „Leigh, jdi domů. Přijdu za chvíli.“

Leigh se podívá tím směrem také a toho cizího člověka spatří. „Kdo to je?“

„Nikdo důležitý. Jen jdi.“

Leigh se vydrápe nahoru přes dunu a jde dál po úzkém prkenném chodníčku vedoucím porostem mařice.

Ace na sebe natáhne mikinu a vykročí k postavě, oblečené do černé větrovky, volných kalhot a obuté do bot, které s nimi ladí.

„Ahoj, Aci. Projdeme se trochu.“ David Schall vykročí podél vody. „Chci vám říct, že je mi upřímně líto, co se stalo s Kelli. Byla víc než kolegyně – byla to přítelkyně.“

„Kdo ji zabil?“

„Fakt nevím.“

„Jste ředitel CIA. Zjistěte to.“

„Ted' si promluvíme o vás. Proč jste se minulý měsíc při vypovídání v Senátu tak rozjel?“

„Ani nevím. Možná proto, že už mě přestalo bavit znova a znova přemítat ty samý starý kecy.“

„Prezident si myslí, že víte víc, než co říkáte nahlas.“

Ace se zastavuje. „Kvůli tomu tu ted' jsme? Já myslel, že mi povíte, proč se do mě sere snad celý ministerstvo vnitřní bezpečnosti.“

„Můžu vás vrátit zpátky do hry.“

„A co to je za hru?“

David Schall pokračuje v chůzi. „Prezident potřebuje vědět, kolik ropy ještě zbývá v zásobách Saúdů. Za předpokladu, že byste měl neomezené prostředky – dokázal byste to zjistit?“

„Těm neomezenými prostředky myslíte –“

„Neomezené.“

„A co z toho plyne pro mě?“

„Zase zaměstnání u PetroConsultants a zvýšení platu. O dva stupně.“

„A dál?“

„A ministerstvo vnitřní bezpečnosti vás nechá na pokoji.“

Ace se zastavuje. „To všechno je vaše dílo?“

„Ne. Ale spousta lidí byla kvůli vaší manželce z jakési příčiny nervózní. Chcete zkusit hádat?“

Na břeh vyšpláchne vlna a Aceovi zaplaví bosé nohy; řediteli CIA pořádně zmáčí vycházkové polobotky i ponožky. „Krucinál!“

„Tak dobrá, Davide. Chcete informace o Saúdech – no, ty vám můžu obstarat, ale ted' řeknu svoje podmínky, a o těch nebudu diskutovat. Chci Kelliina vraha. Chci znát jeho jméno a adresu. Obstarejte mi tohle, a dostanete své informace.“

„To nemůžu.“

„Ale ovšemže můžete, patříte přece k té zatracené CIA. Začínáte války. A Davide... až příště budete chtít dělat mého právního zástupce, který se se mnou sejde na pláži, vezměte si aspoň sandály a džíny, jo? Vypadáte směšně.“

„Dave Frasca [zvláštní vrchní agent FBI] nejenže poznatky o Moussaouim nepředal ostatním příslušným represivním orgánům a výzvědným institucím; agentům v Minneapolisu rovněž nikdy nesdělil, že pobočka ve Phoenixu pouhé tři týdny předtím upozornila na to, že v leteckých školách agenti al-Káidy usilují o pilotní výcvik pro teroristické účely! Nechce se věřit, že Dave Frasca jednal na vlastní pěst, že si tuto informaci nechal pro sebe a nic s ní nepodnikl, pokud by k takovému jednání nedostal příkaz. Agenti FBI v Minneapolisu se dokonce snažili Davea Frascu obejít a sami upozornit protiteroristickou centrálu CIA. Výsledek byl ten, že pracovníci ústředí FBI (Frasca a výše postavené nejmenované osoby) dokonce agenty z Minneapolisu pokárali, že toto přímé upozornění ‚předali bez jejich schválení‘. Frasca šel ještě dál, ‚podrazil‘ žádost o domovní prohlídku tím, že nedodal informace o Moussaouiho stycích s cizí mocností, ačkoli slíbil, že agenti z Minneapolisu se na informacích budou podílet. Rovněž provedl škodlivé změny v textu poskytnutém agenty z Minneapolisu; podle jednoho z nich ‚toto celé odsoudil k neúspěchu‘.“

– STEVE MOORE,
výňatek z pojednání „Vědělo se předem
o 11. září, nebo jde o klam?“
Global Outlook, vydání č. 2
(zvláštní vrchní agent Dave Frasca byl později povýšen
do funkce zástupce vedoucího Sekce pro mezinárodní
protiteroristické operace, odbor I.)

„Používají [islamističtí radikálové] naše zákony proti nám samotným, používají proti nám naši demokracii, a vědí přesně, co dělají.“

– BRIGITTE GABRIELOVÁ,
zakladatelka www.AmericanCongressForTruth.com

KAPITOLA 13

CARBONDALE, ILLINOIS

3. LEDNA 2012

20.40 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

BÍLÁ DODÁVKA UJÍŽDÍ jen těsně pod hranicí povolené rychlosti na východ po Main Street, potom zabočí k jihu a vjede do rezidenční čtvrti. Magnetické tabulky sdělují, že vozidlo patří firmě zabývající se rekonstrukcí a zlepšováním kvality bydlení, sídlící v městě Decatur ve státě Illinois.

Mike Tursi zkontroluje čas; dorazil o čtyřicet minut dřív, takže než doručí svou zásilku, může beze spěchu prozkoumat okolí a seznámit se s ním.

* * *

Když Michael Tursi přišel na leteckou základnu Sheppard ve Wichita Falls v Texasu, aby svůj výcvik začal jako technik-analytik balistických střel, Ballistic Missile Analyst Technician, pro stručnost BMAT, bylo mu jednadvacet let. Po čtrnácti měsících intenzivního výcviku Turek znal skrznastrz každou součást mezikontinentální balistické střely. Po absolvování dostal rozkaz vzít si třicetidenní dovolenou a potom se hlásit na letecké základně Vandenberg v Santa Marii v Kalifornii, kde se zúčastní kurzu a výcviku v zacházení s jadernými hlavicemi.

Jeho působení na základně začalo tím, že zhlédl tajné filmy o podrobnostech účinků nukleárního záření. On i ostatní účastníci kurzu se zhrozili, když viděli, jak v padesátých letech skončili američtí vojáci, kteří posloužili jako „pokusní králíci“ a byli nasazeni příliš blízko centra jaderného výbuchu. Ti šťastnější se při detonaci doslova vypařili, ostatní umírali pomalu, v agonii způsobené otravou radiací.

Nyní, když myslí účastníků kurzu byly náležitě připravené, začal výcvik. V podmínkách simulace se procvičovala činnost v rámci všech

možných scénářů havárie, včetně odpálení a následného zjištění skutečné střely nad Pacifikem. Po ukončení výcviku na základně Vandenberg Tursi nakonec dostal své první oficiální zařazení – na letecké základně Little Rock v Arkansasu. Psal se rok 1983, studená válka vrcholila a napětí mezi zarputilými stoupenci, příslušníky „Boží čtyř“ God Squad narůstalo.

Základna Little Rock už byla „teda něco“, nacházely se na ní desítky odpalovacích podzemních ramp s mezikontinentálními balistickými střelami Titan II, vybavenými jadernými hlavicemi. Po příchodu na základnu Tursimu přidělili místnost a oddíl pro obsluhu sila. Každý člen jeho týmu musel znát práci a činnost každého z ostatních členů pro případ, že by bylo třeba odpálit střelu a někdo z týmu by byl zraněn, zabít nebo by „odpadl“, kdyby si uvědomil, že odpálí zbraň určenou k zabití milionů lidí. Každý jednotlivec i tým procházel simulačním výcvikem a dostával hodnocení; Turkův tým vždy dostával známky HQ (Highly Qualified), vysoce kvalifikovaný.

Největší nápor na nervy vojáků nastával při vyhlášení poplachu. Takový poplach znamenal budíček ve čtyři ráno, příchod do sídla eskadry v pět třicet, a před zadáním kódu bylo třeba projít zpravodajským prověřením. Každá odpalovací podzemní rampa, silo, má spojovací prostor pod úrovní terénu, v němž jsou umístěny posádky; když tam člen jednotky chtěl vstoupit, musel se týmu, který již byl uvnitř, ohlásit správným heslem a nouzovým kódem (v případě, že došlo k nějaké závadě). Posádky, kterým byl vyhlášen poplach, byly silně ozbrojené. Zasahovat do činnosti BMAT při poplachu neměla oprávnění ani policie.

Když jednotlivý voják přijde k podzemnímu vchodu, bude vpuštěn k vnějšímu portálu k zadání vstupního kódu. Jakmile je nastupující jednotka uvnitř, vyplní formulář Denní potvrzení činnosti směny; znamená to fyzicky vstoupit do sila a zkontrolovat kritické části střely, včetně bojové hlavičky. Při práci uvnitř sila Tursi opravdu cítil teplo vyzařované jadernou bojovou hlavičkou, a jak postupoval hlouběji do sila, zápach paliva a okysličovadla člověka doslova udolával.

Tým BMAT, jemuž byl vyhlášen poplach, bude neprodyšně uzavřen v bunkru se střelami nejméně čtyřiašedesát hodin. Jednou se stalo, že chladicí věž sila přiděleného Tursimu přestala pracovat a teplota vyskočila na kritickou úroveň; jeho tým musel zůstat u střel rovných šestadevadesát hodin, než byla závada v systému odstraněna. V tomto případě se hrozící havárii podařilo odvrátit.

Takové štěstí Turkův tým nebude mít pořád.

Mezikontinentální balistické střely vyžadují údržbu. Výměna hnací náplně, Propellent Transfer Service (PTS), byla činnost vyžadující, aby ten který tým vyměnil palivo i okysličovadlo v každém stupni střely. Byla to nebezpečná činnost, neboť mezikontinentální balistické střely mají tenký plášť, který lze snadno proděravět. Přívody do střel Titan II se povolují velkým, kilogram vážícím nástrčným klíčem, který má technik připevněný šňůrami k opasku. Jak už to bývá, opomenutí té nejmenší drobnosti často vede k největším haváriím.

Tursiho tým právě dokončoval PTS, když jeden z jeho členů, který si opomněl připevnit rohatku, nešťastnou náhodou těžký nástroj upustil; ten spadl do sila, odskočil od stěny a prudce narazil na střelu. Přitom prorazil nádrž spodního stupně. Palivo se vyhnulo ven jako krev z otevřené rány a na dně sila utvořilo kaluž. Michael Tursi věděl, že v nejbližší době hrozí exploze, zůstal však u bojové hlavice a rychle odpojil elektroniku v naději, že zabrání tomu, aby jaderné zařízení vybuchlo, kdyby palivo začalo hořet.

Základna byla uzavřena a byl vyhlášen nejvyšší stupeň poplachu; nouzová situace dosáhla kritického stadia a Tursiho tým musel silo opustit. Michael čekal až do úplně poslední chvíle, potom ujížděl pryč v džípu, který čekal poblíž. Pár minut poté, co se dostal za hranice nebezpečného prostoru, silo explodovalo. Výbuch odhodil dvacetitunový kryt sila do vzdálenosti osmi set metrů, celou oblast na kilometry daleko zahalil kouř a zasypaly trosky, jaderná hlavice však neexplodovala.

Kdyby se tak stalo, vypařila by se a kontaminovala podstatná část Arkansasu.

Nikdo od tisku se nesměl přiblížit na méně než šestnáct kilometrů od základny. Ti, kdo bydleli uvnitř bezpečnostního prstence, buď zůstali doma, nebo byli zadrženi, jakmile se ukázali. Hlavice byla nalezena ještě před východem slunce; její plášť byl poničený, ale jaderné zařízení zůstalo nedotčené.

Nerodzávaly se žádné medaile, záležitost se rozměnila na kousky, skutečná příčina nehody se držela pod pokličkou. Do pěti let studená válka skončí, nestabilní Titany II budou staženy, a Michael Tursi přijde o práci. Jeho chladné hlavy si však náležitě povšimla vojenská rozvědka.

Dva dny po odchodu z Little Rocku byl Turek naverbován do amerického společenství zpravodajců; jeho prvním působištěm byla CIA.

* * *

Michael Tursi projede ulicí třikrát, vrací se jinými trasami, až nakonec

vjede do slepé ulice a pokračuje až na její konec. Dodávka je z půjčovny, registrační marylandské značka patří vozidlu, které náleží Dubai Ports World v Baltimoru, společnosti ze Spojených arabských emirátů, která necelého půl roku po prezidentských volbách v roce 2008 převzala šest největších přístavů ve Spojených státech.

Tursi zpomaluje a blíží se k jednopatrovému cihlovému domu s třemi ložnicemi, podobnému ranči, stojícímu na pozemku nepravidelného tvaru. Betonová příjezdová vozovka vede k větrané garáži pro tři automobily; obyvatel domku ji používá jako dílnu. Dvůr vzadu je hustě porostlý stromy, tvoří součást národní pralesní rezervace Shawnee National Forest. V dálce jsou vidět hnědozelené vody jezera Deer Lake. Domek patří profesorovi jménem Eric Ming-jüan Pi.

* * *

Profesor Pi, odborník na štěpení jádra, nyní doživotně jmenovaný profesor Southern Illinois University, se narodil před dvaadesáti lety v Čchingtao v Číně. S rodiči se přestěhoval do USA, když mu bylo deset. Jeho otec byl čistokrevný Číňan, stavební inženýr, který pracoval na řadě projektů čínských přehrad s hydroelektrárnami. Matka jménem Azumi byla Japonka; její rodina pocházela z Urakami, předměstí Nagasaki na ostrově Kjúšú, nejjihnější z čtyř japonských pevninských ostrovů. Azumiin otec a strýcové provozovali vývozní a dovozní firmu v přístavu, v němž Azumi vyrůstala. Jejich rodinu „naverbovalo“ císařské námořnictvo, aby během druhé světové války organizovala plavby zásobovacích lodí.

Dne 6. srpna 1945 bylo Japonské císařství sraženo na kolena, když „oheň z nebes“ spalil na prach Hirošimu. Po americkém atomovém náletu se otec Azumi neprodleně postaral, aby ona a děti ostrov opustily.

Tři dny poté, 9. srpna v 11.02, byla ještě silnější jaderná puma, pojmenovaná „Fat Boy“, svržena na Nagasaki. Prvotním cílem bylo město Kokura, avšak pilotovi bombardéru bránily ve výhledu mraky. Puma vybuchla přímo nad Urakami a město se proměnilo v páru a s ním i severní cíp Nagasaki. Jako mrknutím oka zahynulo devětatřicet tisíc lidí, dvojnásobný počet dalších se celé týdny vznášel mezi životem a smrtí v důsledku smrtelné otravy radiací. Mezi nimi byli i Azumiini rodiče a strýcové.

Azumi bylo sedmnáct let a v době, kdy se Japonsko konečně vzdalo Spojencům, žila v Číně; jednatřicet jí bylo, když její manžel přestěhoval rodinu do Států, aby tam studoval seismické inženýrství. Jedináček Eric

vyrůstal a poslouchal matčino vyprávění, v němž líčila poslední, hrůzné dny války – příběhy, jež chlapce vedly k tomu, že se chtěl poučit, jak takovou neuvěřitelnou sílu spoutat. Po získání magisterského a potom dokterského titulu ve fyzice Eric strávil tři roky v jaderné laboratoři ministerstva energetiky v Los Alamos ve státě Nové Mexiko. Jeho studijním vedoucím byl Wen Chuo Li, jaderný vědec, později na základě tipů, dodaných anonymními úředními činiteli, obžalovaný z krádeže vojenských tajemství, která se měla dostat do Číny.

Wen Chuo Li bude později zproštěn viny; podezření ze špionáže nyní přešlo na profesora Erika Ming-jüana Pi.

* * *

Tursi pomalu couvá s dodávkou po příjezdové vozovce a zaparkuje půl druhého metru od zavřených vrat garáže. Vystupuje a v ruce nese malou lepenkovou krabici.

Profesor Pi vychází z kuchyně; cestou si na sebe natahuje svrchník. „Jste tu dřív.“

Tursi přikyvuje. „Promluvíme si uvnitř.“

Eric Pi odemyká boční dveře do garáže a vede agenta Odboru strategické podpory dovnitř. Uprostřed garáže parkuje černá fordka, vedle ní stojí sekačka s pojezdem a sněhová fréza. Na jedné stěně je rozvěšeno různé náradí. Nic se nevymyká z normálu, jen to, že garáž je vytápěná a izolovaná.

Tursi profesorovi podává krabici; ten oře zamlžená skla brýlí v drátěných obroučkách, potom krabici roztrhne –

– a vyjímá svazečky stodolarových bankovek v plastových obalech.

„Dvě stě tisíc?“

„Jsou tam všechny, později si je můžete přepočítat. Zbytek dostanete, až převezmu konečnou dodávku. Ted' se podíváme na výměňkovou kolonu.“

Pi vkládá balíčky bankovek zpátky do krabice a potom vede Tursiho k malému skladišti. Odtáhne trakař, potom sroluje špinavý koberec; ukáže se prkenná podlaha. Krumpáčem, pověšeným za dveřmi, Pi vypáčí tři prkna. Pod nimi se objeví betonové schody, vedoucí hlouběji do suterénu.

Čínský profesor sestupuje první a rozsvěcí. Tursi ho následuje.

Místnost má rozlohu téměř 93 m², vysoká je 365 centimetrů, stěny bez oken tvoří suché zdivo stíněné vrstvou olova. V jednom rohu stojí generátor na propan o výkonu 16 000 wattů, při zadní stěně je olovený

kontejner velikosti malé pračky, vedle něj přibližně stejně velký plastový kontejner. Přes několik skládacích židlí jsou přehozeny ochranné oděvy.

Uprostřed místnosti stojí ohromný předmět – železná nádrž ve tvaru kvádry vysoká a hluboká 183 centimetrů, dlouhá 305 centimetrů. V levé stěně nádrže je třicet otvorů velikosti baseballového míčku, každý otvor lemuje pryžová obruba. Víko nádrže je sňato, takže uvnitř je vidět kovovou přepážku, rozdělující nádrž na dvě poloviny. Přepážka je pórovitá, jsou v ní otvory velikosti čtvrtedolaru. Na dně nádrže je řada topných článků, jejich izolované vodiče vedou ven z nádrže ke generátoru.

Z pravé strany nádrže je vyvedena trubka do dvou navzájem propojených odstředivek vysokých 244 centimetrů.

Michael Tursi nakoukne do nádrže; zatváří se zmateně. „Tak nevím, Pi, jste si jistý, že tohleto bude fungovat?“

„Bude to fungovat. Ručím za to, že bude!“

„No dobrá, tak mi to teda vysvětlíte, jednoduše a krátce.“

„To, co tu vidíte, je výměňková kolona, která přeměňuje, neboli obohacuje, 235U na 238U.“ Profesor Pi ukazuje na levou stranu nádrže. „Palivové tyče z 235U, ukradené z toho iránského reaktoru, se umístí do těchto otvorů a budou do nádrže dodávat neobohacený uran. V nádrži bude těžká voda spolu se směsí kyseliny dusičné, hydroxidu amonného, kyseliny fluorovodíkové a fluoru. Topné články vodu ohřejí přesně na 121,11 °C: dojde tak k chemické reakci, při které se 235U přemění na fluorid uranový, čili UF₆.“

Pi ukazuje na dvě vysoké odstředivky vedle hlavní nádrže. „Tahle první odstředivka bude čerpat UF₆ přes tu pórovitou stěnu a obohacený 238U oddělí od ochuzeného 235U. Druhá odstředivka má dva vývody. Obohacený U-238 vystoupí nahoru a bude se odebírat tady z horního vývodu a ukládat v olovené nádrži tak dlouho, až jej bude dost pro var. Ochuzený 235U se bude odebírat z tohohle spodního vývodu a ukládat na odděleném místě. Postup se opakuje tak dlouho, až je obohaceného uranu tolik, aby stačil pro naše dva balíčky.“

„Jak dlouho to celé potrvá?“

„Každá palivová tyč by měla vydat gram obohaceného uranu denně. Třicet tyčí, třicet gramů denně, počítám takových šest měsíců. Kdy dodáte ty palivové tyče?“

„No, dost brzo.“

„Musím dodržet časový rozvrh.“

„Hlavně si dejte záležet, aby bylo připravené všechno ostatní.“

Pi nervózně přikývne a přeje si, aby ten nebezpečný člověk už byl pryč. „Pojďte, ukážu vám, kam zavedete hadici.“

Tursi následuje profesora zpátky po schodech nahoru do garáže. Profesor odšroubovává hranatou krytku; měří 10,16 centimetru a nachází se u spodní hrany garážových vrat. „Tudy tu hadici protáhněte.“

Turek vychází z garáže. Elektronickým klíčkem odemyká dodávku a otvírá zadní dvojité dveře.

Na prknech podlahy stojí polyetylenový kontejner o obsahu 3 786 litrů, plný těžké vody, propašované z kanadské elektrárny. Na spodku kontejneru je kohout a k němu je připevněna šedesátimetrová hadice.

Tursi bere její volný konec a prostrkává jej otvorem v garážových vratech; uvnitř ji přebírá profesor Pi. Uplyne několik minut, potom Pi zaťuká na okno garáže a ukazuje, že je připravený.

Turek otočí ventilem a těžkou vodu vypouští. Opře se zády o dodávku a zapaluje si cigaretu. Nemá nejmenší tušení, že každý jeho pohyb snímá kamera.

* * *

V dvoupatrovém domku na druhé straně ulice Elliott Green, zvláštní agent FBI, pracuje v místnosti ve druhém poschodí u podomácku zhotoveného stolu; z okna je přímý výhled na domek profesora Pi. Green, člověk něco po čtyřicítce, strávil poslední dva roky ve Springfieldu ve státě Illinois prací za stolem v divizi CAC, Crimes Against Children, zabývající se kriminalitou páchanou na dětech. Jeho touhou vždycky byla činnost zaměřená na boj proti terorismu, jenže volných míst u FBI v Chicagu je málo a naskýtají se ve velkém vzájemném časovém odstupu. Greenův nadřízený Charles Jones, bývalý policista, který ví, jak zoufale tenhle mladý agent touží po změně, mu nabídl zařazení v terénu – práci, jejíž původ spadá do agendy ministerstva energetiky. Green s radostí souhlasil.

Ukázalo se, že „práce v terénu“ spočívá ve sledování profesora Erika Ming-jüana Pi.

V domku, nacházejícím se přes ulici naproti domku asijskoamerického jaderného fyzika, Elliott Green už bydlí dva měsíce; domek koupil od původní majitelky, dvaosmdesátileté vdovy, prostřednictvím nasazené floridské korporace. Aby dohodu nějak osladil, a také aby uspil odchod majitelky do místního zařízení pro seniory, přiměl korporaci, aby přistoupila na to, že domek koupí i se vším vnitřním zařízením.

Greena sice jeho nový „status“ těší, ale současně mu vadí, že se nevidí s manželkou a se šestiletým synem. Nesnáší pach „staroby“, jak říká, který se tu vznáší ve vzduchu, a odmítá posadit se do kteréhokoli kusu nábytku nebo použít nádobí, které tu zůstalo, takže v kuchyňských skříňkách, natřených slunečnicovou žlutí, se usazuje prach a loupe se z nich barva. Zdržuje se výhradně v hlavní ložnici, do níž dal položit nový koberec a stěny dal pro osvěžení vymalovat bíle; přidal domácí centrum zábavy. Televizor s plochou obrazovkou je napojený na průmyslové kamery, sledující dění na protější straně ulice.

Po dvou měsících vytrvalého sledování agent FBI ví, kdy se profesor Pi každé ráno probouzí, co má k snídani, kdy vyučuje na univerzitě, kam chodí na oběd a s kým na škole mluví. Zatím se nestalo nic neobvyklého, co by hlásil, kromě toho, že Pi tráví dlouhé hodiny ve své garáži pro tři auta, v garáži, která slouží jako místnost pro pěstování nějakého koníčku –
– až do dnešního večera.

Green přihlíží, jak se scéna zaznamenává a zobrazuje na monitoru. Přiblíží si obličej sporého muže, sahajícího dovnitř dodávky. Po několika vteřinách se dveře dodávky, označené nápisem „Pro hezčí domov“, zabouchnou a řidič vlez do vozidla.

Zakrátko dodávka odjíždí –

– a zanechává agenta Greena jeho práci.

„Americké vojenské zdroje poskytly FBI informaci naznačující, že pět údajných únosců letadel, podílejících se na úterních teroristických útocích, prošlo v devadesátých letech výcvikem v tajných amerických vojenských zařízeních. Jak řekl jiný vysoký představitel Pentagonu, [Muhammad Atta] možná prodělal výcvik ve strategii a taktice na Letecké válečné škole Air War College v Montgomery ve státě Alabama.“

– *NEWSWEEK*,
15. září, 2001

„Prostě nám musíte důvěřovat. Jsme čestní lidé.“

– RICHARD HELMS,
ředitel CIA (1971)

Výňatek z knihy
Na pokraj pekla: Omluva přeživším
Kelli Doyleová,
poradkyně pro otázky národní bezpečnosti,
Bílý dům
(2006-2010)

Příští událostí typu 11. září již bude jaderný útok. V jediném, peklu podobném okamžiku nelidskosti se miliony nevinných Američanů vypaří na prach. Hůř bude těm, kdo uniknou první vlně jaderného výbuchu; slepí, s masem spáleným až na kost budou ležet a čekat hodiny a dny v agonii a budou se modlit k andělu smrti, aby si je vzal.

Pokud náhodou žijete ve městě, které je cílem, pak už jsou vaše dny možná sečteny. Jste na obchodní cestě? Na návštěvě u příbuzných? Život může nabídnout jen bídnou šanci na výhru; věřte tomu, kdo o tomhle něco ví. Někteří z nás zbohatnou, jiní dostanou rakovinu, a jestli je to boží vůle, pak se tak staň. Ale události 11. září 2001, a ještě ničivější budoucí útok (y), nemají s Všemohoucím co dělat... ne, tato úmrtí jsou součástí předem promyšleného velkého plánu zosnovaného a financovaného morální menšinou, přesvědčenou, že pouze jí se dostalo požehnání k tomu, aby vykonala boží práci.

Nemohu vám povědět přesné datum útoku ani sdělit místo, kde k němu dojde, ale mohu vás seznámit s okolnostmi, které nás vedou po této cestě do zkázy... a s tím, co můžete učinit, abyste se na té cestě zastavili.

* * *

Abychom porozuměli tomu, jak jsme dospěli do tohoto bodu, začněme krátkou přednáškou z dějin – nazvěme ji Vzestup a pád ropného člověka. Ropa je samozřejmě nafta, a my ropu

spotřebováváme rychleji, než jak ji dokážeme čerpat ze země. Ropa je palivem pro hospodářství, hospodářství je palivem pro armádu, a právě kombinace všech tří vedla ke zrodu tří skupin bažících po ovládnutí Blízkého východu: saúdského královského dvora, neokonzervativců a islamistických extremistů. Všechny tři skupiny sehrály v událostech 11. září svou úlohu a všechny tři budou mít podíl na tom, až jaderný výbuch smete z povrchu země některé americké město.

Začneme saúdským královským dvorem.

Král Sultan bin Abdul Azíz, (předpokládaný) sedmý panovník Saúdské Arábie, je poslední přeživší ze „Sedmičky Sudairi“, sedmi synů narozených Hasse bin Ahmad Sudajrí, oblíbené manželce krále Abdula Azíze bin Abdul Rahmána al-Saúda, známého spíše jako Ibn Saúd. Učebnice dějepisu hovoří o Ibn Saúдови, zakladateli Království Saúdské Arábie, jako o rozeném vůdci, jako o člověku oddaném své víře a moudrém vizionáři, jenž sjednotil Arabský poloostrov a zdroje země využil ku prospěchu svého lidu.

Ibn Saúd nebyl ani sjednotitel, ani moudrý člověk, a dokonce ani nepochází z královské rodiny. Ibn Saúd byl vrahoun, jehož rodinu vynesl šťastnou náhodou k moci pouze vztah s vnější silou: s jeho bohatstvím, jehož se mu nezaslouženě dostalo a jež mu koupilo moc a s ní i možnost rozdrobit celistvost národa.

Dějiny Arabského poloostrova sahají do doby před více než pěti tisíci lety, k několika jasně vymezeným semitským kmenům – předchůdcům arkadských Asyřanů, Hebrejců a Arabů. Tehdy se náboženství arabských kmenů ubíralo různými formami pohanství, třebaže mnoho Arabů nakonec přešlo k judaismu a křesťanství. Potom, v roce 622 n.l. muž jménem Mohamed, pocházející z rodiny Banu Omar, začal kázat nové monoteistické náboženství, jež se hlásilo k učení Abrahamovu a odmítalo modlářství. Mohamed, donucený opustit svůj domov v Mekce, zkonsolidoval spolu se svými následovníky svou mocenskou základnu v Medíně, a osm let poté se muslimové zmocnili města silou. Mohamed za dva roky

umírá a po něm nastupuje jeho tchán Abú Bakr.

Islám, podnícený dobytelskými úspěchy, se rychle šířil a Mekka se stala duchovním hlavním městem islámu, Medína pak správním a intelektuálním centrem nového náboženství. Během následujícího tisíce let různé muslimské sekty bojovaly o nadvládu nad Arábií a všechny podlehly rozmáhajícím se nájezdům Mongolů a nakonec Osmanské říši, která nad tou oblastí vládla až do patnáctého století.

V roce 1745 samozvanec jménem Muhammad bin Saúd, emír města Daríja v Nedždě (centrální Arábie), spojil své síly s duchovním vůdcem jménem Muhammad ibn Abd al-Wahhab, který hlásal násilný, puritánský výklad islámu. Během dalších sedmdesáti let „wáhhábovské“ hnutí a saúdský královský dvůr vedly džihád, svatou válku, v celé Arábii... nakonec jsou však v roce 1818 zatlačeni osmanskými Turky a jejich egyptskými spojenci.

Saúdové a wahhábovci se uchýlili do Rijádu; ten se stal jejich hlavním městem. V roce 1890 loutkový panovník saúdského královského dvora Abdul Rahmán bin Fajsal byl z Rijádu vyhnán a saúdský královský dvůr byl donucen odejít do vyhnanství do Kuvajtu.

V roce 1901 jednadvacetiletý Ibn Saúd, syn Abdula Rahmána, nastoupil po svém otci a umínil si, že se bude domáhat navrácení půdy své rodiny. Následujícího roku Saúdova armáda v počtu dvaceti mužů znovu dobyla Rijád – zavraždila guvernéra Rašídího. Během dalších několika let Ibn Saúd dobyl polovinu Nedždy, ale byl opět zahnán zpátky, když Osmanská říše pomohla jeho zapřísáhlému nepříteli, rodině Rašídí.

Vypuknutí první světové války znamenalo změnu v bohatství Ibn Saúda a spolu s tím i změnu v osudu moderního světa.

Od konce devatenáctého století sílily britské zájmy na Arabském poloostrově. Již v předvečer první světové války vůdčí představitelé Británie považovali za nutné učinit jednu z vládnoucích arabských rodin jakýmsi svým zástupcem v naději, že se zmocní nadvlády nad

touto oblastí na úkor Turků.

Ibn Saúd nebyl ani vzdělaný, ani neměl svazky s potomky Mohameda, což z něj dělalo dokonalou loutku, která bude vycházet vstříc potřebám Spojeného království. Od roku 1911 do roku 1914 Ibn Saúd využíval svůj nový příliv britských peněz a zbraní k tomu, aby své militantní bratrstvo Ikhwan – sektu wahhábovských beduínů – přeměnil v krvelačnou smečku. Zatímco se jeho soupeři, arabští vůdcové, snažili život svého lidu modernizovat pomocí zemědělství a obchodu, saúdský královský dvůr praktikoval *ghazzu* – divoké nájezdy na sousední kmeny. Saúdovi nelítostní následovníci, podněcovaní Brity, tisíce lidí upálili, jiné stáli a jejich hlavy pak ukazovali nabodnuté na kůlech v branách města. Ženy byly po stovkách zotročovány a často dávány darem spojencům.

Ibn Saúd, výlučně určený k tomu, aby prosazoval zájmy Anglie, vpadl do západní Arábie, zaútočil na Hašemity a na ostatní rodiny. V roce 1921 se zmocnil Džebel Šamaru, v roce 1924 Mekky a v roce 1925 Medíny. Jeho přívrženci z bratrstva Ikhwan plundrovali celá města, pobíjeli dospělé i děti, zavraždili každého náboženského vůdce, který nesdílel jejich přísnou wahhábovskou víru. Ve snaze získat legitimitu šel Ibn Saúd až tak daleko, že najal egyptského šejka, aby vyrobil rodokmen, ze kterého by byla zřejmá návaznost Saúdů na osobu proroka Mohameda. V roce 1932 formálně pojmenoval své nově dobyté území Saúdská Arábie a prohlásil se za jejího krále.

Wahhábovské bratrstvo Ikhwan byli fanatici, jejichž prostřednictvím a přispěním se saúdský královský dvůr měl udržet u moci. Byla to krutá a zaostalá sekta, nesnášenlivá vůči novotám dvacátého století i vůči přítomnosti nemuslimů v Saúdské Arábii. Bratrstvo Ikhwan ve své dychtivosti reformovat jiné zmasakrovalo přes půl milionu lidí.

Ibn Saúd se sice rád nazýval sjednotitelem, neměl však vůbec zájem arabský lid sjednocovat. Král Ibn Saúd, nevyrovnaný, bez formálního vzdělání, vládl svému národu ze stanu a rozséval své

sémě mezi třiceti dalšími kmeny. Měl desítky manželek, ještě víc konkubín a otrokyň a často se vychloubal, že panny defloruje po stovkách.

Saúdský královský dvůr vládl Saúdské Arábii železnou rukou a veškerou moc si uzurpoval pro sebe. Provinciím vládli členové královské rodiny, k vládě se nesměl dostat nikdo zvenčí. Aby měl pod kontrolou pokročilejší města v Hidžázu, založil Výbor pro šíření ctnosti a vymýcení hříchu, vynucený wahhábovskými nevzdělanci. Lidé byli veřejně zmrskáni za to, že použili voňavku, šperky nebo západní oděv, a všichni muži museli nosit plnovous. Když člen výboru chtěl nějakou ženu za manželku, nesměl být odmítnut. Upustilo se od právního systému Hidžázu, zavládly kmenové zákony wahhábovské sekty. Ibn Saúd za podpory wahhábovských duchovních, britských zbraní a měsíčního příspěvku nadále vládl svému beduínskému policejnímu státu.

Potom, v roce 1933, přišla změna.

Geologové se již dávno domnívali, že ve východní části Arabského poloostrova se nachází ropa, nikdo však nevěděl, kolik jí je. Ibn Saúd poskytl první koncesi na těžbu ropy Británii v roce 1923, ta se však nijak dlouho neuplatňovala. Dohoda platila do roku 1928, pak byla anulována a na scénu vstoupila Standard Oil of California (SOCAL); koncesi odkoupila za pouhých 250 000 dolarů.

Ložiska ropy ve východní části Saúdské Arábie se nacházejí v malé hloubce a v plochem terénu, takže přístup k nim je levnější; značná blízkost vodních cest poskytovala SOCAL okamžitě použitelný prostředek k tomu, jak palivo dostat na trh. Potom, když SOCAL strčila nohu do dveří, začal Harold Ickes, americký ministr vnitra, „lobbovat“ u Ibn Saúda za pomoci velkých obnosů peněz a dalších finančních prostředků; ty všechny šly rovnou do kapsy králi.

V roce 1933 SOCAL převedla svou koncesi na svého nástupce, California Arabian Standard Oil Company (CASOC), saúdkoarabský podnik, z něhož se nakonec stala Arabian American Oil Company (ARAMCO). Před koncem druhé světové války ARAMCO již

produkovala tři sta tisíc barelů ropy denně a Spojené státy oficiálně nahradily Británii jako sponzor Ibn Saúda. Na rozdíl od Británie, která často svým zahraničním dodavatelům ropy diktovala, jak se mají zisky investovat do národního hospodářství a vzdělávacího systému, Spojené státy žádné takové požadavky královskému dvoru nekladly. Ze čtyř set milionů dolarů, které Ibn Saúd dostal mezi roky 1946 a 1953, se prostým Saúdům nedostalo téměř nic. Desítky milionů dolarů se utratily za přepychové paláce. V drahých automobilech se jelo tak dlouho, dokud jim nedošel benzin, pak byly ponechány vedle silnice a majitel si vzal jiný, namísto toho, aby palivo doplnil. Členové rodiny dostávali ohromné měsíční příspěvky a prostředkem k dosažení jakéhokoli účelu se staly úplatky.

Bohatí bohatli ještě víc, chudí žili v útlaku.

Ibn Saúd, žijící v neustálých jistých obavách ze svých sousedů, používal zisk z ropy k podněcování jiných zemí k vedení válek. Egypt byl vmanévrován do krevní msty se Sýrií, Sýrie zase do krevní msty s Irákem. Byla to praxe, v níž se bude pokračovat příštích sedmdesát let; jejím účelem bylo udržet svrchovaný saúdskoarabský vliv na oblast.

Ibn Saúd zemřel ve dvaapadesáti letech a zanechal po sobě sto manželek, dvaachtyřicet synů, patnáct set princů, zemi bez infrastruktury a zcela založenou na despotismu spolu s dědictvím amorálnosti. Pod jeho „vedením“ zůstali obyvatelé Saúdské Arábie chudí, nevzdělaní, prolezlí nemocemi a pod neustálou hrozbou wahhábovských duchovních.

Po mužovi, který sám sebe pomazal na krále, nastoupil jeho nejstarší žijící syn Saúd, prostáček, jenž svou nemravností ještě překonával nemravnost svého otce. Saúd se oženil víckrát než Ibn Saúd, měl nenasytnou chuť na absurditu a vědělo se o něm, že své sexuální choutky ukájí s mladými chlapci. Byl konečně odstraněn poté, co byl přistižen při zpackaném pokusu o atentát na egyptského prezidenta Násira, který získával v této oblasti oblibu.

Královská rodina se obrátila na druhého nejstaršího syna Fajsala,

aby se stal třetím králem. Fajsal, člověk chytřejší než Saúd, se líp vyznal v tom, jak skrýt nemorálnost svého panování. Podplatil arabské noviny, aby líčily jeho význačné činy, načež za podpory Spojených států a s pomocí bohatství země podněcoval Jemen, aby se postavil proti Násirovi a u muslimů tak zabodoval.

Fajsalova domácí politika nadále drtila vůli jeho lidu. Pod rouškou snižování příspěvků členům královské rodiny král zkonfiskoval téměř devadesát pět procent veškeré veřejné půdy a rozdával ohromné balíčky členům rodiny; své manželce Iffat věnoval pozemky odhadem za asi dvě miliardy dolarů. Rovněž nabádal členy své rodiny, aby se sami věnovali podnikání a ropu používali k financování svých korporací. Dnes nelze získat kontrakt se saúdskou vládou bez některého prince jako společníka.

Spojené státy velmi dobře vědí o nespravedlivé politice královského dvora, avšak nově zjištěná závislost Ameriky na ropě „vedla“ její vůdce k tomu, aby se tvářili, že nic nevidí. Samotný Fajsal pochopil jemnou rovnováhu situace, kdy si uchovával arabskou i muslimskou identitu a přitom udržoval Blízký východ rozdělený. Poté, co v roce 1973 Egypt napadl Izrael a byl opět odražen, král získal na krátký čas podporu Arabů tím, že Západu zarazil dodávky ropy. Fajsalova vláda skončila dva roky poté, když ho zavraždil jeho synovec, aby se pomstil za smrt svého bratra (na králův příkaz popraveného „z náboženských důvodů“). Po Fajsalovi nastoupil korunní princ Chálíd; jeho prvním činem jakožto krále bylo, že třem ze zbývajících synů ze „sedmičky Sudairi“, Najefovi, Sultanovi a Pahdovi (tomu bylo určeno, aby se stal korunním princem), přidělil klíčová ministerská křesla. Příbuzným, kteří nepatřili k větvi Sudairi, byla podobná křesla upřena. Mezi členy královské rodiny to byl doslova převrat a v rodině to vyvolalo další zlou krv.

V roce 1982 Chálíd prodělal smrtelný srdeční záchvat; po něm jako král nastoupil korunní princ. Fahd si mezi západními státníky a diplomaty získal pověst člověka líného a s bídým vzděláním.

Vědělo se o něm, že pořádá divoké pitky a provozuje hazardní hry; jeho osobní výstřelky neměly obdoby dokonce ani uvnitř královské rodiny. Jeho palác stál tři miliardy dolarů; měl flotilu pětadvaceti rolls-royceů a pět boeingů 747. Jeho doprovod cestoval s dvěma sty tun zavazadel. Jeho časté cesty do Španělska stály až pět milionů denně, a jednou v Monte Carlu za jedinou noc prohrál osm milionů dolarů. Za jeho vlády nejvýše postavení princové rodiny dostávali roční plat sto milionů dolarů, méně významní členové každý čtyři miliony. Fahd měl přes sto manželek, nekonečný počet prostitutek, a při jedné cestě do Los Angeles on a jeho parta utratili desítky tisíc dolarů za viagru. Za Fahdova panování saúdská vláda vykazovala ohromné státní deficity navzdory přílivu stovek miliard petrodolarů.

Těmto výdajům král Fahd čelil tím, že vypracoval nový způsob, který by členům královské rodiny umožnil tunelovat další miliardy ze zdrojů země. Pod rouškou „ochrany svých hranic“ Saúdská Arábie začala dovážet zbraně; každá dodávka plnila kapsy západních prodejců i truhlice toho prince, který byl určen k provedení transakce jakožto její makléř neboli „zprostředkovatel“. Provize nikdy nebyly menší než desítky milionů až miliardy dolarů, nicméně z hlediska použitelnosti to bylo plýtvání zdroji. Saúdské armádě se nedostávalo jak lidí, tak výcviku nutného ke schopnosti zacházet s těmito technickými prostředky; ty navíc často nebyly navzájem kompatibilní, protože se dovážely ze Spojených států, Francie a Británie.

Těsně před první válkou v Zálivu královská rodina zakoupila zbraně za víc než sto miliard dolarů; mnoho z těchto nákupů zařídil (a profitoval z nich) ministr obrany a budoucí král, korunní princ Sultan. Když shrábl dost peněz, aby si mohl koupit titul „nejbohatší člověk světa“, nakoupil Sultan americké proudové stíhací letouny F-15, britská Tornada, bojová vozidla Bradley a čínské řízené střely země-země s dlouhým doletem. Také zadal zakázku (prostřednictvím rodiny bin Ládina) na vybudování vojenských měst a základen, které do dnešních dnů zůstávají prakticky prázdné. Pro

Královské saúdské námořnictvo bylo zakoupeno víc než dvě stě plavidel, mezi nimi osm ponorek, půl tuctu fregat, devět hlídkových člunů Peterson a čtyři korvety, přičemž veškerý námořní personál by činil v průměru pouze jedenadvacet lidí na jedno plavidlo. Byly dodány stovky vojenských vozidel, která potom zrezivěla v poušti.

Pokrytectví jak krále Fahda, tak krále Sultana, spojené s budováním vojenského potenciálu, spočívalo v tom, že ani jeden z těchto vládců neměl v úmyslu vytvořit ve své zemi silnou vojenskou přítomnost. Saúdská Arábie je nadále zemí obklopenou potenciálními nepřáteli; nejvážnější hrozbou pro mocenský monopol královského dvora vždycky byli nepřátelé uvnitř hranic země – utlačovaný saúdský lid. Navzdory stovkám miliard petrodolarů, které se do země přikutálely, nezaměstnanost dosáhla třiceti procent, systém sociálního zabezpečení zůstává bez peněz a podnikům pracujícím na veřejných zakázkách, včetně energetických a telefonních společností, neustále hrozí, že budou zavřeny. S tím, jak se hospodářství blíží ke kolapsu, členové královské rodiny bohatnou a lidé mají stále blíž a blíž k rebelii.

K revoluci v Saúdské Arábii však nemůže dojít nijak snadno. Spousty členů královské rodiny zaujímají klíčové vládní pozice včetně pozic ve vojenském letectvu i na ministerstvu obrany. Jelikož se členové královské rodiny bojí, že budou v letadle uneseni, pilotem se může stát pouze princ nebo blízký rodinný příslušník. A zatímco královský dvůr nadále profituje z miliard vydávaných na armádu, královská rodina se vždy zdráhala vybudovat armádu – ta by případně dokázala svrhnout její vlastní režim; rodina tedy raději dává technicky složité zbraně do rukou svých pětatřiceti tisíc členů Beduínské wahhábovské národní gardy, nad níž má dohled korunní princ. Saúdská armáda se svým menším počtem vojáků zůstává rozmístěná na okrajích větších měst a nadále bere lidem odvahu začít nějakou revoltu.

Když k nějaké revoltě skutečně dojde, odvěta Saúdů je rychlá a hrůzná. Obvinění spiklenci jsou veřejně stati, mučeni, dokonce

vyhazování z letadel. Stávkující za lepší mzdy jsou uvězněni. Náboženští vůdcové jsou popravováni. Ti z novinářů, kteří hovoří o něčem, co se považuje za protivládní cítění, prostě zmizí. Kdokoli může být kdykoli zatčen jednoduše proto, že se chová „podezřele“. Požadavky, kladené organizacemi pro lidská práva – aby mohly zadržené navštívit nebo aby prošetřovaly brutalitu – jsou zamítány. Zprávy o tom, že vězňům se strhávají nehty na rukou a na nohou, i další názorné popisy mučení byly dobře doloženy.

Přesto Spojené státy odmítají něco podniknout, neboť pokud Saúdská Arábie poskytuje Americe levnou ropu, královská rodina zůstane u moci. Avšak americká vojenská přítomnost v Zálivu je dvojsečná zbraň. Radikální islámský fundamentalismus odmítá cizí přítomnost v Saúdské Arábii a přivádí královský dvůr do přímého konfliktu s jeho vlastní wahhábovskou Národní gardou. Aby si Saúdové usmířili ulemu, radu dvanácti učených duchovních, financují *madrasy*, islámské náboženské školy, v nichž předmětem výuky jsou radikální fundamentalismus a nenávisť vůči Americe, Židům a křesťanům. Radikálnímu islámu se daří velmi dobře, a to nejen v Saúdské Arábii. Írán nadále zůstává pro tuto oblast největší hrozbou a fundamentalisté upevňují své pozice v Jordánsku, Kuvajtu, Súdánu, Egyptě, Maroku, ale především v Iráku.

A tak se kolo šílenství točí dál.

Západ, propadlý ropě jako droze, dál používá svou sílu a vliv k tomu, aby udržel královskou rodinu u moci.

Aby královská rodina zůstala u moci, nadále podporuje islámské radikály, jinak riskuje, že se stane jejich cílem.

Aby islámští radikálové získali podporu, zapřísáhli se, že zničí Západ... zaměřují se na Irák a na jeho šíitské obyvatelstvo, zatímco obyvatelstvo Saúdské Arábie, dlouho držené v područí vlastními teokratickými utlačovateli, nemůže přinést do oblasti opravdovou demokracii, dokud má královská rodina podporu Spojených států.

Kolo konfliktních zájmů se otáčí již celá desetiletí a drtí pod sebou lidská práva a nevinné životy, poháněno chamtivostí,

roztáčeno politiky posilovanými průmyslovým světem, jenž občanská práva odlišuje od sociálního útlaku na základě účetních knih. Do této rovnice dosadíte odhadem osm set padesát miliard dolarů investovaných Saúdy do amerických korporací, a máte tu mocnou cizí páku pro americké hospodářství.

Co však člověk propadlý drogám udělá, když už žádné drogy nelze sehnat? Co udělá drogový dealer, když takový člověk už na něj není vázán? Ve hře jsou poslední figurky na šachovnici – pěšec přestrojený za krále, neviditelným šachovým mistrem vedený ke konečnému tahu –

– šach matu, kterým udělá konec civilizaci.

„Podezření, že došlo k prvnímu únosu, vzniklo již v 8.20, poslední unesený letoun se v Pensylvánii zřítil v 10.06. Z letecké základny Andrews, pouhých šestnáct kilometrů od Washingtonu, nebyla přivolána ani jediná stíhačka, aby situaci prověřila; stalo se tak až poté, co v 9.38 třetí letadlo dopadlo na Pentagon. Proč nebyla přivolána? Standardní postupy FAA, stanovené k zadržení unesených letadel, existovaly již před 11. zářím. Mezi zářím 2000 a červnem 2001 americká armáda vyslala proti podezřelým letadlům stíhačky sedmašedesátkrát. USA mají zákonné oprávnění vyslat stíhací letouny, aby prošetřily situaci vždy, když se některé letadlo výrazně odchýlí od své trasy. Byla tato nečinnost pouze výsledkem přehlédnutí okolností ze strany klíčových osob, anebo neznalosti důkazů o situaci? Nebo mohly být americké letecké bezpečnostní operace jedenáctého září záměrně ‚odstaveny‘?“

– MICHAEL MEACHER,
poslanec, bývalý britský ministr životního prostředí
v článku „Válka proti terorismu je podvod“,
The Guardian
6. září 2003

„Bin Ládín byl sledován celé roky; každý jeho telefonický hovor se monitoroval, a do al-Káidy pronikli američtí, pákistánští, saúdští a egyptští zpravodajci. Ti všichni operaci, vyžadující takový stupeň organizace a složité přípravy, přece nemohli udržet v tajnosti.“

– MUHAMMAD HAJKAL,
bývalý egyptský ministr zahraničí

KAPITOLA 14

MANHATTAN, NEW YORK

7. LEDNA 2012

12.14 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

MRAKODRAP UPPER WEST SIDE stojí na 72. ulici a většině jeho nájemníků se naskýtá nerušený výhled na Central Park. Byt Jennifer Wienerové je jeden z těch, které se nacházejí v horních podlažích; má dvě ložnice s podlahou z tvrdého dřeva, s krbem a s balkonem. Měsíční nájemné je šest tisíc dolarů.

Bývalá referentka Republikánské strany pro politickou strategii má na sobě sportovní úbor, sedí na podlaze místnůstky přilehlé k hlavní ložnici, vtlačena mezi tři ohromné lepenkové přepravní krabice. Už dvě takové naplnila různými kabelkami a střevíci; z toho množství obuvi a všelijakých drobností, které za ty roky nashromáždila, je trochu vedle... a to ještě nezačala s balením své sbírky kozaček. „S tímhle končím. Stěhuju se přece na Floridu. Od teďka to budou jediné sandály.“

Rozezní se zvonek u dveří; další vyrušení z práce. Jennifer nahlas zakleje a vrací se zpátky bludištěm krabic rozestavených všude po ložnici a v předsíni. Při pohledu na hromadu porcelánového nádobí na jídelním stole, které teprve čeká, až na ně dojde řada, se jí zmocňuje úzkost. Vyhledne dveřním kukátkem. Otvírá dveře. „Aci, kde se tu bereš?“

„Měl jsem pár pochůzek ve městě a napadlo mě, že bychom si mohli promluvit. Můžu...?“

„Jo, jistě.“ Pouští ho dovnitř, a náhle si uvědomuje, jak je oblečená. „Počkej minutku, půjdu se převléknout.“

„Sluší ti to.“

„Děláš si srandu? Ani jsem si nepřekartáčovala vlasy. Posad' se, hned jsem zpátky.“ Chvátá zpátky do ložnice.

Ace vchází do obývacího pokoje. Povšimne si čtyř dálkových ovladačů domácího zábavního centra, ale vzápětí zanechá snahy přijít na to, který

ovladač patří k televizi; přístroj s plochou obrazovkou zapne ručně. Na předvolbě je CNN.

„... smrtelný virus ptačí chřipky se dál šíří částmi jihovýchodní Asie. Na politické frontě jsou Iowa Caucuses, sjezdy udávající tón průběhu prezidentských voleb, stanoveny na konec tohoto týdne, pak budou následovat primárky v New Hampshiru; zatím však je těžké předpovědět, který z osmi demokratických kandidátů, jež se postaví proti McKuinovi, se ukáže jako nejvýznamnější. Mnozí považují za favoritku senátorku Clintonovou, na její kampaň však mohou mít ještě dopad následky útoku republikánů během kontroverzních voleb v roce 2008. Guvernér Mitch Friedenthal doufá, že v Iowě dobře zapůsobí; určitě by prosadil svůj domovský stát Pensylvánii, jeden ze čtyř klíčových v těchto volbách, není však tak silný jako Clintonová v Ohio, a očekává se, že na jihu ho překoná senátor Joe Mulligan z Delaware. Z pěti zbývajících kandidátů pouze...“

Jennifer se vrací, ebenově černé vlasy má stažené dozadu, obličej nese stopy make-upu. „No, teď si připadám jako člověk. Tak co se děje?“

„Jedna otázka –“ Ace ukazuje na televizi. „Kdyby tě najali, abys vedla prezidentskou kampaň, řekněme pro některého demokrata, který se staví za alternativní energii – jak bys to provedla?“

„Nijak.“

„Čistě hypoteticky.“

„Stejně hypotetické je, že se do Bílého domu zase dostane nějaký demokrat, a na nějaké výzvy typu ‚podílejte se aktivně na politice‘ nemám čas.“

„Tak jen krátce.“

Jennifer si uvědomí, jaký naléhavý výraz mají jeho oči. Sebere ručně tkanou vlněnou příkrývku chamarras a uvelebí se na gauči naproti němu. „Volby, stejně jako všechno ostatní v tomhle životě, se v zásadě točí kolem peněz. Za peníze se koupí určitý ‚vzkaz‘. Ten vede ke zvolení kandidátů. Nikoli pravda, nikoli politika, životopisy nebo medaile... ale vzkaz. Když dojde na vzhazování volebních hlasů, většina Američanů jde k urně v důvěře, že volí kandidáta, který se nejlépe ztotožňuje s jejich hodnotami nebo zajistí splnění jejich potřeb. Na vrcholu jejich hodnot teď stojí daně a potraty – a hodnoty rovněž známé jako Bůh, gayové a děla... nikoli životní prostředí.“

„Proč ne životní prostředí? Globální oteplování je horké téma. Podívej, čeho dosáhl Al Gore.“

„Gore na tu věc upozornil veřejnost. Zavedl některá dílčí opatření. Jeho

plány týkající se daně za emise uhlíku ekonomové podporují... ti se ale o prezidentský úřad neucházejí. Demokrati halasně mluví o životním prostředí, samá silná slova, ale nikdy nic neudělají – určitě ne od té doby, co to dostali pořádně sežrat za daň během Clintonova prvního volebního období stanovenou podle spotřeby energie uváděné v přepočtu na britské tepelné jednotky BTU. Proto ztratili nad Kongresem kontrolu.“

„Možná že se časy změnilly. Ukazuje se, že lidé začínají pociťovat naléhavost otázky jak se osvobodit od fosilních paliv.“

„Aci, sedmadvacet demokratů ve Sněmovně zastupuje státy považované za uhelné oblasti. Myslíš, že budou hlasovat jako ti v křeslech republikánů?“

„Takže přes všechny důkazy o klimatických změnách, přes rostoucí ceny benzínu, znečišťování vzduchu a dýchací potíže... navzdory tomu, že ropa světa dochází a my jsme špatně připravení na to, co přijde příště – se nic nezmění?“

„Ve Washingtonu ne. Aci, tady nejde o samotný problém, ale jen a jen o ten vzkaz. Většina kandidátů zastává politiku, která jde proti zájmům jejich voličů. Jsou zvoleni na základě krátkých hlasových klipů a vzkazů voličům. Opakují tu největší lež tak často, až ji lidé přijmou jako pravdu. Dej mi dost peněz na to, abych mohla bleskově zpracovat média, a dokážu, že bude zvolen třeba Elmer Fudd, ta figurka z kreslených grotesek, za předpokladu, že občas zajde do kostela a odnaučí se šišlat.“

„Vysvětlí mi, jak to bylo s Billem Clintonem.“

„Clinton neměl takové peníze jako první Bush, ale měl jasný vzkaz: ‚Přece hospodářství, pitomče.‘ A navíc věděl, jak ten vzkaz lidem předat. Ironií je, že ‚jedenačtyřicátý‘ prohrál znovuzvolení, když kandidoval proti Clintonovi, protože zvýšil daně. Pro hospodářství to bylo jediné správné, jenomže hloupé, když se pokoušíš o znovuzvolení.“

„A doplňovací volby v roce 2006?“

„Demokrati ve Sněmovně a v Senátu nevyhráli zrovna tak, jako neprohráli republikáni. A proč se mě vlastně na tohle všechno vypyťáš?“

„Co kdyby jeden z kandidátů, dejme tomu senátor Mulligan, celý ten svůj vzkaz ve své kampani založil na radikálním plánu nahradit fosilní paliva? Než řekneš ‚ne‘, představ si hospodářství fungující na čisté energii. Žádná závislost na Blízkém východě, žádné další války proti terorismu. Odstraň z té rovnice ropu, a odstraníš devadesát procent všech příčin, proč lidi tam u nich nenávidí Západ. Pomysli jen na to, kolik Američanů zemřelo v Iráku.“

„To je vedlejší.“

„Kdepak, není. Veřejnost tu válku nenávidí.“

Jennifer krčí rameny. „No dobrá, Aci, jestli je tohle pravda, tak ale jak to, že McKuin, republikán, byl zvolen po osmi letech Bushe a Cheneyho? Podle tvé logiky by demokrati museli v roce 2008 sfouknout volby stejně, jako to udělali v roce 2006. A víš proč? Peníze a republikánská média. Stroj na vzkazy.“

„Cože? Nějaký konzervativní komentátor Limbaugh a ty kabelové zpravodajské stanice?“

„Patří do toho, ano. Začneš tím vzkazem, něčím, co se dá prodat. Nezáleží na tom, jestli je to pravda. Potom dáš miliardu dolarů na inzeráty a jejich obsah vtlučeš Američanům do hlav. V roce 2008 byli dva hlavní demokratičtí vyzyvatelé, Hillary a Obama. Rove a jeho veselí hoši živili své výpady jeden proti druhému v primárkách stejně, jako v osmdesátých letech Reaganova vláda podněcovala Francze proti Iráčanům. Rozděl a panuj – brilantní hra – a mezi oběma tábory vznikla taková zlá krev, že neexistoval způsob, jak by demokrati ten rozkol napravili. Stroj vytvoří vzkaz, média se nakrmí penězi, a ta to potom každý den cpou lidem tak dlouho, až se ti v mysli podvědomě vytvoří spojitost toho vzkazu s kandidátem. Je to jako syndrom toho Pavlovova psa: pořád dokola zvoň na ten samý zvonek, a nerozhodnutí voliči nakonec začnou slinit.“

Ace kroutí hlavou. „Takže podstata nic neznamená.“

„Správně. Vnímaná podstata naopak znamená všechno. Vezmi třeba invazi. Roveova primární mantra, vedle zbraní hromadného ničení, byla, že irácká ropa zaplatí veškeré náklady na válku. Andrew Natsios, administrátor americké Agentury pro mezinárodní rozvoj, skutečně vystoupil v *Nightline* a prohlásil, že maximální náklady na vpád do Iráku přijdou amerického daňového poplatníka na 1,7 miliardy dolarů. Totéž, a tatáž částka, se opakovaně uvádělo tak dlouho, až tomu Kongres uvěřil. A teď, po deseti letech, stojíme před částkou, jež právě překročila hranici bilionu dolarů! Sunnitským povstalcům šly miliardy hotových peněz, a al-Káida se svezla s nimi. A kdo za tím stojí? Udrž si svou moc, a odpověď je ‚nikdo‘. Dokud máš pod palcem Bílý dům, i ta nejhorší obvinění spláchnou prezidentská milost.“

„A to je všechno, oč tu jde? Peníze, vzkaz a útok na protivníka... tím člověk získá moc?“

„Tím si moc udržuješ, zvlášť když máš spojení na velký byznys. Ten bilion dolarů daňových poplatníků, utracený v Iráku... přece bys nevěřil,

že šel na stavbu škol? Myslíš, že americké vojenské základny se postavily jen tak samy? A kdo staví vojenské základny? Tytéž korporace, které mají prospěch z ovládnutí světového producenta ropy číslo tři? Haliburton, Brown a Root, a těch šest největších ropných společností. Shrabují miliardy a na darech z nich vypadnou miliony... a tak si zajišťuješ kontrakty bez nabídky. Na každého Dukea Cunninghama připadnou dva tucty politiků, z obou politických stran, které nenachytáš na švestkách. A co se týče Mulligana, když dojde na obstarávání peněz, základna demokratů prostě nemůže soupeřit.“

„McKuin nebyl neokonzervativec.“

„To nebyl, ale nominaci přijal jedině proto, že se vlichotil do přízně Patu Robertsonovi a jeho náboženským kohortám, a Bílý dům vyhrál jedině proto, že přibral Prescottta, a Prescott se zaprodal válečné mašinerii. Strach prodává. Demokrati se pokoušeli dělat, že s nimi nejsou žerty, ale jedině, co měli udělat, bylo napadnout ten vzkaz. Totéž udělali v roce 2007, když ovládli Kongres. Bush potřeboval financovat válku, a oni povolili, ze strachu, že to veřejnost pozná. Jenomže veřejnost je vnímala akorát jako spolek milých kočiček. Proto jsem pracovala s republikány. Třeba jsou to lháři, ale aspoň hrajou tak, aby vyhráli.“

„Když všechno bylo tak dobré, proč jsi teda odešla?“

Jennifer pohlédne stranou. „Absolutní moc plodí aroganci, a arogance vede k tomu, že lidé jsou obviňováni. Byl čas vypadnout.“

Takže jsi odešla... místo aby ses postavila na odpor. Provedlas to jako Clark Kent...

Ace vyjde na balkon a zadívá se na Central Park, na pěšiny a lávky, skryté pod čerstvou sněhovou pokrývkou. Přibližně rozezná místo, kde mu zastřelili manželku. Její slova se mu nyní vracejí do mysli, jako kdyby ten vzkaz byl zamýšlen právě pro tento okamžik: *Jediný způsob, jak změním směr, je radikální změna...*

„Proto se stěhuju,“ říká Jennifer; jeho výraz si vysvětlila mylně. „Nedokážu se tam ven dívat.“

Ace se k ní otočí a pocítí něco jako úlek. V tomhle světle, a na zlomek vteřiny, je Jennifer dvojče jeho ženy, třebaže v tmavovlasém vydání... před tím, než Kelli prodělala chemoterapii.

„Aci, není ti něco?“

„Tu noc, co Kelli zemřela, se mě pokoušela před něčím varovat. Prý se začne dít něco zlého.“

„Řekls to na ministerstvu vnitřní bezpečnosti?“

„Před tím, než mě sundali tou omračující pistolí, nebo až pak? Ne, jenom na to nepřišla řeč. Pokud vím, za její smrtí mohli stát zrovna oni.“

„No, s tím ale pomalu.“

„Víš, že napsala nějakou knihu?“

„Jakou knihu?“

„Která říká všecho. Nikdy mi ji neukázala, ale mám dojem, že ve Washingtonu je kupa lidí, kteří by z ní neměli ani trochu radost.“

„A ty myslíš, že zrovna proto ji někdo zabil? Ale jdi, Aci, knihy, ve kterých je všecho, píšou každý rok desítky generálů a bývalých členů kabinetu. A nikdo z nich není za to popotahován, jak tomu říkáš ty.“

„Kelli říkala, že přijde další útok – něco daleko horšího než jedenácté září, a má to co dělat s neokonzervativci a s islámskými radikály. Chtěla, abych jí pomohl. Chtěla to spiknutí odhalit.“

„Jak?“

„Prý to všechno souvisí s ropou. Poslední tři roky moje týmy v PetroConsultants shromažďovaly nové údaje o světových zásobách ropy. Minulý měsíc jsem tomu spolku senátorů řekl, že do pěti až sedmi let ropa možná dojde. Jenže co když jsem se spletl? Co když je konec mnohem blíž, než si myslíme?“

„Přeháníš.“

„Že by? Kelli pracovala pro poradce pro národní bezpečnost jako styčná pracovnice ve vazbě na Perský záliv. Během let navázala stovky kontaktů. A byla připravená vystoupit na veřejnosti s důkazy.“

„Zase – s jakými důkazy?“

„To nevím. Ale vzpomínáš si, jak v roce 2000 Dick Cheney začal svolávat všechny ty tajné schůzky ohledně energie? Kelli na těch schůzkách byla. Co když události jedenáctého září a celá invaze do Iráku měly něco do činění s docházejícími zásobami ropy?“

„A není to nějaká další teorie o spiknutí?“

„Hele, jenom mě vyslechni –“

„Fakt, Aci, myslela jsem si o tobě víc, než že –“

Vzápětí málem poskoč v židli – Ace kopne do krabice s knihami, až se z ní knihy rozletí do všech stran. „Jennifer, jednou – můžeš aspoň jednou zavřít pusku a vnímat, když ti něco říkám?“

Jennifer v rozpacích pevně sevře přikrývkou. Dobře si uvědomuje, jaká je Aceova minulost, jak ho na univerzitě tlak okolností zlomil. *Vražda Kelli. Ztráta zaměstnání. Zatčení. Ve stavu, v jakém se teď nachází jeho mysl, je schopen všeho.*

Ace se zhluboka nadechne, aby se uklidnil. „Můj nejlepší přítel umřel v severní věži. Pracoval pro jednu z investičních firem, v horních poschodích. Zůstala po něm manželka a tři děti.“

„To je mi líto.“

„A zatímco on a jeho spolupracovníci umírali v plamenech, cizí investoři, kteří o těch útocích věděli, shrábli pěkný maličký zisk díky nelegálnímu využívání vnitřních informací k burzovním transakcím. Proto tam byl toho dne tak časně. Snažil se dohnat všechno papírování z předchozího večera. Na teorie spiknutí nevěřím, Jennifer, ale ty žvásty, kterými nás Washington krmil, taky nedávaly smysl. Vzpomínáš si na golfistu Paynea Stewarta? Jak to, že stíhačky vojenského letectva jeho soukromé letadlo zachytily už deset minut poté, co se odchýlilo od kurzu, a to obchodní letadlo přitom klidně obletělo Washington ještě devadesát minut poté, co byla unesena tři jiná? A zase – ani jediná stíhačka se nepokusila proti němu zakročit a přinutit ho ke změně kurzu, než narazilo do Pentagonu. Můj přítel je mrtvý, protože spousta lidí nic nepodnikla – nebo měli instrukce, aby nic nepodnikli – a teď je mrtvá i moje žena kvůli něčemu, co věděla. Právě jsi mi řekla, že lidi, co mají moc, udělají cokoli, aby si ji udrželi.“

„Nikdy jsem ale neřekla nic o zabíjení lidí.“

„K zabíjení lidí dojde, když pod falešnou záminkou napadneš jinou zemi. Tvoje sestřenice umřela s myšlenkou, že se to stane znova, a já jí najednou zčistajasna věřím.“

„Asi bys měl jít. Myslím to vážně, Aci. Prosím tě, jdi.“

„No dobrá.“ Zamíří ke dveřím. „Jen tak mimochodem, v jednom se pleteš. U peněz nekončí *všechno* v tomhle životě. Aby si tohle Kelli uvědomila, musela přijít rakovina.“

Ace odchází –

– Jennifer za ním zabouchne dveře.

„Od kontrahenta se nežádá, aby fungoval dokonale proto, aby měl právo na náhradu nákladů.“

– RHONDA JAMESOVÁ,
mluvčí amerického ženijního vojska, v souvislosti s tím, že Halliburton
obdržel náhradu za téměř všechny výdaje spojené se sporným
kontraktem za 2,41 miliardy dolarů na dodávku paliva a na opravu
ropného zařízení v Iráku, uděleným bez výběrového řízení

„Prezident Bush jmenoval Barbaru Bodineovou ředitelkou oblasti
centrálního Iráku. Mnoho lidí ve vládě se tímto jejím jmenováním cítilo
pohoršeno, protože blokovala vyšetřování útoku na torpédoborec USS
Cole, provedeného v Jemenu. Říká se o ní, že spiknutí 11. září mohla
odhalit. Chybu nepřiznala ani se za ni neomluvila.“

– WASHINGTON TIMES,
10. dubna 2003
(Bodineová byla později propuštěna s odůvodněním,
že nestačí na svou práci.)

„Kdyby demokrati dokázali zvládnout válku proti terorismu, pak bych já
mohl zpívat v soutěži Hledá se superstar.“

– VICEPREZIDENT DICK CHENEY,
24. března 2006

„Zatroubil čtvrtý anděl, a byla zasažena třetina slunce, třetina měsíce a
třetina hvězd, takže ze třetiny potemněly, a den i noc byly o třetinu
temnější.“

– ZJEVENÍ JANOVO, 8:12

KAPITOLA 15

BALTIMORE, MARYLAND

9. LEDNA 2012

17.07 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

REZIDENČNÍ OBLAST části Madison Square-Oliver v Baltimoru tvoří dvaatřicet řadových cihlových domů tvořících úzké uličky a průchody, pocházející z počátku devatenáctého století. Je to čtvrt' obývaná převážně Afroameričany; jsou tu porůznu roztroušené školy, hasičské zbrojnice, tu a tam kamenný kostel a pár malých podniků. Je to oblast města potácející se mezi obdobím úpadku a obdobím rekonstrukce.

Džamal al-Júsuf vychází z obchodu na rohu ulice, v ruce dvě plastové tašky s potravinami. Cítí na sobě pohledy místních lidí; jejich oči mu říkají, že sem nepatří. Totéž mu připomíná i drsný zimní vítr, který ho bodá skrz vlněný kabát.

V dálce kvílí siréna a ten zvuk vrací jeho myšlenky do Bagdádu.

Džamal se narodil do zlých časů; válka Iráku s Íránem byla dlouhá a zuřivá, připravila ho o bratrance a dva strýce, a vymýtila celou jednu generaci. Americká hrozba v roce 1991 přenesla hrůzu přímo do jeho domova, a následovaly roky života v holém nedostatku.

Nic však nemohlo Džamala připravit na násilí, které mělo teprve přijít.

Bylo mu devatenáct, když Bush (syn) začal otevřeně vyhrožovat Saddámovi. Džamal byl šíita a neměl žádný zájem za režim bojovat, ale důstojníci, kterým byl přidělen, vyhrožovali zastřelením každému, kdo se cizím nájezdníkům nepostaví. Dostal uniformu a pušku a byl poslán na horu Safwan, vojenskou pozorovatelnu nacházející se několik kilometrů od hranice. Profesionálních vojáků bylo málo, sunnitští gardisté byli ponecháni v bližším okolí Bagdádu.

Když se ukázala první americká letadla, Džamala se zmocnil velký strach, ale žádné bomby nepadaly, ve vzduchu pouze vířily bílé papíry

snášejí se z nebe. Letáky varovaly iráckou armádu, vyzývaly ji, aby nebojovala, že Saddám bude poražen, a že je prostě líp vzdát se.

Džamal bojovat nechtěl, ale Američanům nikdo nedůvěřoval. Bushův otec dostal Saddáma k moci, později však vedl boj za vyhnání diktátora. Nebylo tajemstvím, že Američané přicházejí proto, aby oblast ovládli a vzali si iráckou ropu. Většina Iráčanů Saddáma nenáviděla, ale Američany tu také nechtěli. Prostě chtěli svou zemi řídit sami, bez vměšování zvnějšku.

Jedné noci, když měl Džamal službu, jeho stanovištěm otrásl ohlušující rachot; to námořní pěchota Spojených států zahájila palbu ze stopadesátimilimetrových houfnic. Džamal odhodil zbraň a prchal. Za pár okamžiků se pozorovatelná rozlétla jako ohromná ohnivá koule.

Noc se jako erupcí sopky proměnila v živoucí peklo; americké bitevní vrtulníky odpalovaly v nízkém letu své střely. Celé hodiny, bez konce, vybuchovaly pumy, všude zuřily požáry. Džamal prchal ulicemi plnými mrtvol spálených na uhel a dýmajících nákladních automobilů, které již dohořivaly, avšak žár těla vojáků doslova roztavil.

Tohle nebyl boj, to byl masakr, a Džamal v něm nechtěl zůstat. Shodil ze sebe poslední součásti uniformy, ukradl motocykl a vrátil se do Bagdádu. Vzduch probodávala a rvala kulometná palba, ze zdecimovaných budov stoupal hustý mastný černý dým, lidé, kteří to vše přežili, se potáceli ulicemi a mávali bílými vlajkami.

Džamal se dostal k rodnému domu za svítání, ale válka ho pronásledovala až do jeho domova. Při výbuchu pumy se zhroutila střecha a trosky zabily otce. Džamalova matka pronikavě křičela; mladší bratr byl vážně zraněn, měl roztržené břicho. Džamal ho zvedl ze země a ulicemi, rozervanými bitvou, s ním pádil do nemocnice; celou tu dobu rukou přidržoval chlapcovy orgány uvnitř rány. Než ho však dopravil někam, kde by se mu dostalo lékařského ošetření, chlapec zemřel. Několik prvních dní jako by splynulo v jeden, americká letadla přilétala znova a znova, neustále vybuchovaly pumy a svět zešílel. Nešel elektrický proud, nebyla voda, sotva se sehnalo něco k jídlu, všude vládl zmatek. Až bombardování přestane, Džamal a jeho rodina vyrazí do ulic a jako hladové krysy budou rabovat obchody.

Před koncem týdne dorazili okupanti.

Irák byl sektářský stát složený z arabských šíitů, sunnitů a Kurdů, kteří jsou sunnitě, ale mají odlišný etnický původ. Pod Saddámovou vládou zemi řídila sunnitská elita, třebaže šíité tvořili šedesát procent

obyvatelstva.

Invaze Spojených států s tímto uspořádáním skoncovala a šíité se rychle pokusili získat moc díky své početní převaze.

Chaos zvyšovali šíitští povstalci z Íránu, kteří viděli příležitost vnést do sousedního Iráku svůj fundamentalismus a jeho vliv. Stabilitu dál narušoval Abú Músá Zarkáví, vůdce al-Káidy v Iráku, sám sunnitský extremist. Potom tu byly ještě divoké karty – radikální duchovní jako Muqtada Sadr, který vedl své Mahdího bojůvky, šíitskou armádu, která měla sklon k násilnostem. Spojené státy usilovaly o udržení pořádku v tomto divokém víru soupeřících národních a mezinárodních frakcí, a irácký lid se zatím snažil přežít.

Stejně jako šíité, i Džamal a jeho rodina patřili k irácké chudé dělnické třídě. Reči o americkém vpádu přišly vlastně vhod – až do prvních hodin útoku, kdy americké pumy zabily tři z jejich rodiny. Džamal a jeho rodina, zdrcení touto ztrátou, se pokoušeli nějak vydržet ve městě plném vandalů. Jejich nový život postrádal jistotu a to nejzákladnější pohodlí.

Od vpádu Američanů uplynuly měsíce, a obyvatelé Bagdádu se konečně dočkali skrovných dvou hodin denně, kdy šla elektřina. V horkých dnech teplota vystoupala až na devětačtyřicet stupňů Celsia a lidé se mohli doslova uvařit vedrem. Pro ty, kdo měli generátory, se shánění paliva stalo dalším, ještě větším problémem. V zemi, která vlastnila druhé největší zásoby ropy na Blízkém východě, lidé museli čekat na benzin v dlouhých frontách. Přesto se zdálo, že americká milice a vládní elita mají palivo vždycky. Džamal a jeho přátelé občas sehnali benzin na černém trhu a zaplatili až 1 250 iráckých dinárů za litr, dvacetkrát víc, než kolik stál za Saddámových časů.

Američané zavedli zákaz nočního vycházení od šesti hodin večer; rovněž bylo zakázáno jezdit v tu dobu auty. Když Džamalova matka neměla elektřinu, ohřívala jídlo na petrolejovém vařiči. Koupali se ve studené vodě, protože v al-Júsufově domě nebyl proud na ohřátí vody. Večeřelo se při svíčkách a potom Džamal svým mladším sourozencům a bratrancům něco předčítal. V půl páté ráno vstával a připojil se ke svým přátelům, čekajícím ve frontě u čerpací stanice; fronta byla někdy až kilometr dlouhá. Takhle časně bylo vždycky hrozné chladno, a často se stalo, že benzin došel dřív, než na ně došla řada. Když se den vydařil, přijeli autem Džamalova bratrance, většinou však museli jít pěšky.

Zatímco čekali ve frontě, Džamal poslouchal různé řeči o povstání. Někteří lidé žili v přesvědčení, že všechen ten nedostatek paliva vyvolali

Američané, aby omezili počet vozidel na silnicích. Jiní prohlašovali, že místní kandidáti, kteří se ucházejí o politické funkce, si jen připravují pozice pro nadcházející volby, aby mohli později benzin dodávat a aby tak vypadali jako hrdinové.

Všudypřítomní byli iráňští povstalci, kteří místním šiitům nabízeli přes pět set dolarů měsíčně, když budou svými raketovými granáty střílet na policejní vozy a na americké tanky. Džamala jejich nabídky lákaly, ale byl vůči nim obezřelý.

Jak plynuly měsíce a měnily se v roky, život v Bagdádu vykazoval sporadické známky zlepšování, ve vzduchu však přesto přetrvával hmatatelný pocit strachu; obyvatelé si byli vědomi, že jejich momentální dojem, že věci se vracejí k normálu, může v nejbližší vteřině vzít za své, když ho rozmetá nějaká exploze. Jednoho dne Džamalova rodina šla po silnici poseté smetím a různým harampádím a narazila na podivný kovový předmět, trčící ze země. Povšimli si jej i dva američtí vojáci a v několika minutách celou oblast uzavřel kordon. Kolem se shromažďoval dav a mezitím dorazila demoliční četa; o tom předmětu se vyjadřovala jako o „podomácku vyrobeném výbušném zařízení“. Vojáci zatlačili civilisty o několik stovek metrů dál a potom bagdádskou čtvrtí otřásla ta nejhlasitější exploze, jakou Džamal kdy slyšel. Okenní tabulky se sypaly, děti ječely. Když se prach usadil, Džamal viděl, že se nikomu nic nestalo, a když procházeli kolem dýmajícího kráteru v silnici, dvěma z vojáků na znamení díky pokývl.

Volby přinesly nový druh obav a předtuch. Na seznamu kandidátů se ocitli lidé, kteří byli buď nějak vázaní na Američany a které vedl opovrhovaný Ahmad Chalabí, nebo to byli kmenoví šejkové, jejichž náhlá přítomnost v irácké politice hrozila, že sekulární zemi promění v zemi ocitnuvší se na samotné hraně náboženského fanatismu. K obavám Iráčanů ještě přispělo to, že každý volební seznam musel potvrdit Alí al-Sistání, ajatolláh původem z Íránu.

Když je člověk uzavřen ve městě trvale obsazeném ozbrojenými cizinci, kteří nemluví jeho jazykem, vzniká v něm pocit stísněnosti a nejistoty. Mnozí Iráčané zastávali názor, že když je nezraní nebo nezabije nějaká exploze, udělají to buď Američané, nebo irácké bezpečnostní síly. A vždy tu byl strach, že člověka odvečou do Abú Ghraibu jako podezřelého z příslušnosti k džihádu. Na rozdíl od konfliktů, o kterých již byla zmínka, sunnitě a šiitě v Iráku po celou dobu dějin, jež je spojovaly, žili společně a často mezi nimi docházelo k sňatkům. Když je vláda

nestabilní, a když chybí pocit bezpečí, rasisticky a nábožensky založená uskupení vykazují tendenci uchylovat se jedno ke druhému, aby se vzájemně ochraňovala, i když to znamená ocitnout se ve společnosti prvků extremismu a sektářství.

Nedostatek pocitu bezpečí jako kdyby se vždy zmítal mezi příslibem demokracie a očekáváním chaosu. Člověk se mohl pyšnit tím, že byl svědkem budování nových obchodů a rezidenčních čtvrtí, přitom však přetrvávaly do očí bijící vládní stavby, které nadále zůstávaly jakýmsi vybombardovanými obludami.

Džamalova duše se rovněž zmítala mezi dvěma krajnostmi; jeho myšlenky ovládal strach ze ztráty dalších členů rodiny. Jak míjel čas, jeho vyhlídky byly jasnější. Příbuzní se vydávali do ulic, prodávali své zboží a začínali si vydělávat na slušné živobytí, a Džamalovi se dokonce podařilo dostat práci na stavbě; pokládal nové kanalizační potrubí. Fronty na benzin se postupně zkracovaly, elektrina šla déle... zdálo se, že život se skutečně zlepšuje.

Potom, na konci února roku 2006, cizí příslušníci džihádu, oblečení jako příslušníci iráckých policejních komand, zaútočili bombami na šíitskou mešitu al-Askari. Svatostánek se zlatou stříškou, umístěný v mešitě, byl jedním z nejsvatějších míst šíitského islámu a jeho zničení rozpoutalo šílenou vlnu odvety proti sunnitským mešitám. Ve víru násilností skupina bagdádských mladíků vyřadila střelbou americké bojové vozidlo Bradley. Děti začaly jásat; přihnal se americký vrtulník, zahájil palbu a několik těch jásajících mladých lidí bylo zabito.

Mezi mrtvými byly i dvě Džamalovy neteře, a Džamal byl svědkem té krvavé události. Byl to okamžik, který jím otřásl svou reálností, dokonce horší, než když nesl v náručí svého umírajícího bratra. Saddámova vláda doléhala na lidi tvrdě, ale vlnu anarchie držela v mezích. Nyní se ta hráz bortila, všem ulpěla na rukou krev nevinných dětí, a Džamal al-Júsuf už neměl stání a klidnou chvíli.

Musel ty rány vrátit, musel něco udělat...

Dva dny poté byl v Teheránu.

* * *

Čtyři bloky na sever a dva bloky na východ, a je zpátky v řadovém domě z hnědého pískovce; domovní dveře mají knoflík ze začernalého hliníku, a knoflík je samá rýha. Džamal se vyškrabe nahoru po betonových schodech pokrytých sněhem a zastrčí do zámku klíč.

Vchází do kuchyně, nákup nechává na pultíku pokrytém loupajícím se linoleem; nachází vzkaz.

Dnes večer v 7.30
přístav Dundalk Marine Terminal
Broening Highway 2700

„Člověk se všelijak dohaduje; příroda jedná.“

– VOLTAIRE

„Do roku 2012 budeme potřebovat dalších 50 milionů barelů [ropy] denně.“

– VICEPREZIDENT DICK CHENEY
(Padesát milionů barelů představuje víc než šestinásobek denní
produkce ropy v Saúdské Arábii v roce 2006.)

„Připouštím, že šlo o... pomíchané signály.“

– PREZIDENT GEORGE W. BUSH,
když hovořil o rozpočtu na rok 2006, jenž seškrtal finance na výzkum
obnovitelných paliv o 28 milionů dolarů... poté, co se jeho
Zpráva o stavu Unie za rok 2006 domáhala většího důrazu na otázku
alternativních zdrojů energie. Na druhé straně jediná daňová úleva
v rozpočtu ministerstva pro místní rozvoj na rok 2006 se týkala snížení
nájemného placeného za těžbu na veřejných pozemcích, odhadem
o 7 miliard dolarů.

KAPITOLA 16

MONTAUK, NEW YORK

9. LEDNA 2012

21.12 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

ACE SE VLEČE NAHORU po schodech; levé koleno bolí po cvičení, dolní část zad, postiženou artritidou, má ztuhlou. Nyní je na odpočívadle a slyší, jak se v pokoji Leigh chichotají děvčata. Zamíří k Samově pokoji, strčí do dveří a otevře je.

Syn spí na dolním lůžku palandy; světlo nesvítí, televize běží. Na podlaze se povalují kousky hokejové výstroje, ještě propocené po dvouhodinovém tréninku.

Měl bych tu uklidit, než Kelli...

Zarazí se. Tohle se mu přiházívá často, jeho mysl se ještě plně nepřizpůsobila nové skutečnosti – je teď jediný rodič. Část jeho bytosti stále ještě očekává, že se manželka vynoří z jejich ložnice, na sobě své oblíbené sportovní oblečení, nebo že ji uslyší stěžovat si, že „nikdo tady po sobě nic nesebere“, anebo že uslyší její smích, když hovoří telefonem s přáteli.

Pohlédne na Sama, tvrdě spícího po vyčerpávajícím dni; v chlapcových rysech vidí Kelliinu tvář. Leigh je po otci – tichá, její svět je niternější. Sam je otevřenější, jako jeho matka, žije v něm její osobnost. Ta myšlenka přinese Aceovi úlevu a současně ho rozesmutní; chlapce přikryje, vypne televizi a vyklouzne z pokoje.

Vydá se tam, odkud se ozývá chichotání, projde předsíní k Leighině ložnici. Nakoukne dovnitř na dceru a její dvě kamarádky. Sedí kolem jejího nového počítače, natlačené jedna na druhou, posílají zprávu jiné skupině stejně starých dětí a smějí se.

„Leigh?“

„To je v pořádku, tati, známe je.“

„Jsou to kluci z naší třídy, pane Futrelle,“ pípne Adeena, Leighina

nejlepší kamarádka.

„Fajn. Jen si pamatujte, o čem jsme mluvili.“ Ace zavírá dveře, vděčný za rozptýlení, které mu poskytlo těch pár slov, jež prohodil s kamarádkami své dcery. Leigh lítost nad ztrátou matky v sobě skrývá a zadržuje, čas ještě nezačal tu ránu hojit. Běh jejího života jí pomáhají vyrovnat právě kamarádky.

Ace zamíří ke své pracovně. Zapíná televizi a ještě stihne zaslechnout na CNN výsledky hlasování Iowa Caucusu, obvykle naznačující, kdo zvítězí ve volbách.

„... při jednadesáti procentech obvodů, které dodaly výsledky, sedmačtyřicet procent delegátů sjezdu podporuje senátorku Clintonovou, sedmatřicet procent je pro senátora Mulligana z Delaware a jedenáct procent, což je zklamáním, je pro guvernéra Pensylvánie. Je tu s námi politická analytička Kira Gilleanová. Kiro, Hillary Clintonová vítězí v lowě, ale s daleko méně výraznou většinou, než se předpokládalo. Co se stalo?“

„Johne, senátorka Clintonová se dotkla témat, která se Iowě úzce týkají: výdaje na lékařskou péči, které se vymykají kontrole, ochabující hospodářství, vzdělávání, a samozřejmě, probíhající tažení v Iráku. Já si ale myslím, že na počet hlasů pro Clintonovou nepříznivě zapůsobil nedávný nápor silně kritických ‚inzerátů‘, zařazovaných jejími politickými odpůrci do médií.“

„Tuhle záležitost je třeba vyjasnit, Kiro. Ty inzeráty nesponzorovali republikáni ani ostatní demokraté.“

„Správně. Skupiny, které s tím mají co dělat, byly pětsetdvacetsedmičky – organizace osvobozené od daní, které vznikly podle článku pět set dvacet sedm daňového zákoníku a které nejsou řízeny federálními nebo státními volebními komisemi. V Iowě o sobě daly vědět dvě odlišné zájmové skupiny. Ta první, Matky za lepší Ameriku, vypadá jako docela prospěšná, jenže ve skutečnosti je to konzervativní republikánská organizace, získávající na svou stranu příznivce, kteří se ve volbách v roce 2008 podíleli také na útočných akcích spolku Rodiče za obranu sňatku, a příznivce z řad Veteránů rychlých člunů za pravdu (Swift Boat Veterans for Truth), politické skupiny vzniklé v roce 2004 a sestávající z bývalých válečných zajatců z vietnamské války, kteří se v roce 2004 zaměřili proti kandidatuře Johna Kerryho. Ještě tvrdší útoky přicházely od útočných inzerátů sponzorovaných jinou skupinou, která se jmenuje Křesťané za lepší zítřek; je to organizace brojící proti potratům,

kteřá senátorku Clintonovou napadla za to, že podporovala legislaturu, podle níž se mělo zvýšit financování výchovy k používání antikoncepce a ‚ranní pilulky‘.“

„Kiro, tady je klip z toho inzerátu.“

Ace se dívá na reklamní šot, ve kterém se odstraňovaný plod prolíná pomocí grafiky s obrazem Ježíše na kříži – obrazem sochy, která působí dojmem, že shlíží ze zdi operačního sálu.

Ace zakrouťí nevěřičně hlavou. *Školy jsou nedostatečně financované, senioři hladovějí, aby měli peníze na zaplacení předpisů na léky, američtí vojáci navěky uvíznou v bahně války na Blízkém východě... a všichni tihle blbouni se chtějí dohadovat akorát o sňatcích gayů a o potratech. Je to pořád ta stará hra – skořápky: nalákat nějakého hejla, šikovnými gesty jedné ruky odvést jeho pozornost, a kulička zatím kamsi zmizí z dohledu.*

„Kiro, s tím, jak se bude blížit listopad, budeme svědky ještě dalších takovýchhle ostouzejících kampaní?“

„Určitě. Další konzervativní skupina, Pokrok pro Ameriku, už pro nadcházející primárky v Nevadě, Jižní Karolině a New Hampshiru obstarala všeobsahující materiály. Ty inzeráty hrají s kartou terorismu, ukazují zřícení Světového obchodního centra a zmařené pokusy o útoky na letadla ve Spojeném království. Je to inzerát, který tato skupina během posledních týdnů voleb v roce 2008 ukazovala snad třicetisíckrát v deseti nerozhodnutých státech. To, že se tyto skupiny už zaměřují na Clintonovou, znamená, že očekávají, že vyhraje nominaci za demokraty.“

„Ještě zůstaňte s námi, máme tu odpověď senátorky Clintonové na ty útoky.“

Rozhovor, zachycený na pásce, probíhá v ulicích Iowy. „... Nikdo, včetně mě, potraty nikdy obecně nepodporoval: ty, jak jsem vždycky říkala, by měly být bezpečné, legální a mělo by k nim docházet zřídka. Ale máme-li tu šestašedesát procent sexuálně aktivních mladých lidí ve věku pod osmnáct let, musí existovat postoj k neplánovanému těhotenství založený na zdravém rozumu. Co se děje s mladou matkou a jejím dítětem poté, co ho porodí? Kde bude bydlet? Jak si bude moci dovolit vůbec nějaké zajištěné bydlení? Kdo jí zaplatí vzdělání nebo zdravotní pojištění? Může dostat slušně placené zaměstnání nebo vůbec mateřskou dovolenou? Studie prokazují, že ženy se uchylují k potratu hlavně z finančních důvodů, protože vědí, že jim chybí prostředky a vzdělání k tomu, aby se mohly o dítě postarat. Mě nejvíc štve, že tyhle radikální skupiny zřejmě vůbec nejsou ochotné o těchto záležitostech diskutovat. Je to, jako kdyby

milovaly zárodek, ale nenáviděly dítě. A mezitím republikáni nebo Kapitol dál smetají ze stolu programy životně důležité pro tyhle mladé matky, a hrstka komisařů z Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv zatím pořád vede vnitřní válku o ranní pilulku a vydává ji za jinou formu potratu, zatímco ve skutečnosti jde o nouzovou antikoncepci, která by naopak potratu zabránila. Takhle propaganda je nejenom škodlivá, je vědecky nepodložená, a ti lidé se jí ohánějí jen proto, aby v roce voleb rozvířili emoce.“

Zazvoní telefon; Ace se podívá na displej, je na něm totožnost volajícího. Jeffrey Gordon.

„Hele, co je?“

„Šlím po zmrzlíně,“ odpoví Jeffrey. „Jseš pro?“

Ace se napřímí, zaplaví ho adrenalin. „Jo, jistě.“

„Za patnáct minut jsem u tebe.“

Ace žije pod drobnohledem ministerstva vnitřní bezpečnosti, odposlouchávají jeho telefony, sledují jeho elektronickou poštu, takže byl nucen uchýlit se ke kódovým slovům, frázím a svým vlastním kouzelnickým trikům s „hbitostí prstů“, aby mohl jednat mimo dosah federálního oka.

Popadne z věšáku na dveřích starou větrovku barvy slonové kosti, vyjde z pracovny, projde halou a strčí hlavu do ložnice Leigh. „Sammy spí, holčičko. Jen si se strýčkem Jeffem odběhnu na pár minut ven.“

„Tati, co to máš na sobě?“

„Co? No, je to pohodlné.“

„Je to bílý. Přece nejsi dědek. Vezmi si ten kožený kabát, co ti máma koupila.“

„Jo, jistě. Hned jsem zase zpátky. Dej tady na všechno pozor, jo?“

Na tip, který mu dcera dala ohledně módy, nedbá, zamíří dolů po schodech, zatáhne zip podšité větrovky a čeká, až pro něj přítel přijede.

* * *

Přímo nad Long Islandem, ve výšce 680 kilometrů, je na stacionární oběžné dráze špionážní družice ONYX; provozuje ji Národní úřad pro průzkum, jedna ze šestnácti složek, které tvoří Zpravodajskou komunitu Spojených státůUSIC (United States Intelligence Community). Družice má velikost autobusu a váží přes patnáct tun. Je vybavená fotovoltaiickým panelem s rozpětím 45,70 metru, má drátěnou radarovou anténu, radar se syntetickou aperturou a pulzní systém zabezpečující osvětlení a umožňující zpracování obrazů ve dne i v noci, i za nejhorších

povětrnostních podmínek. Část přísně tajného programu nezjistitelných družic ONYX, obecně nazývaného FIA (Future Imagery Architecture, Architektura zobrazování v budoucnosti), přísně kritizovali členové Užšího senátního výboru pro výzvědnou činnost kvůli nesmírně vysoké ceně (40 miliard dolarů) a kvůli neschopnosti proniknout do podzemních bunkerů, kde Írán a Severní Korea skrývají svá jaderná zařízení. Navzdory těmto námitkám a výhradám však výbory, ustavené Sněmovnou a Kongresem ovládanými republikány, které přidělují peníze na projekty, tento program financovaly.

* * *

V laboratoři Sat-Lab, nalézající se na ústředí Národního úřadu pro průzkum v Chantilly ve Virginii, důstojník-technik Garret Matsuura sleduje v reálném čase video, záběry svého „objektu zájmu“, jakéhosi Ashleyho „Ace“ Futrella. Matsuura, Američan japonského původu, patří již do čtvrté generace rodu; na Futrella byl nasazen před více než měsícem, a sledování činnosti svého objektu koordinuje se svým protějškem na ministerstvu vnitřní bezpečnosti. Matsuura nemá ani ponětí, proč zástupce ředitele má takový zájem o bývalého vedoucího pracovníka PetroConsultants, pracujícího v terénu, ani proč je právě tenhle případ zařazen do kategorie UMBRA; tam, kde jde o sledování amerického občana v jeho vlastní zemi, znamená tato kategorie nezvykle vysoký stupeň přísného utajení.

Matsuura dojíždá večeri; jeho objekt právě nastupuje do chevroletu „Chevy“ astrovanu, sedá si vedle řidiče. Automobil si pronajala paní Gay Gordonová, manželka newyorského advokáta, blízkého přítele objektu. Počítač identifikuje řidiče jako Jeffreyho Gordona, člověka, který před dvaceti minutami Futrellovi telefonoval.

Družice sleduje vozidlo, jež zajíždí na parkoviště obchodu se zmrzlinou. Oba muži jsou vidět, objednávací si u postranního okénka.

Matsuura zívne. *Obyčejní lidé, žijící nudným životem. Vybodněte se na horkou čokoládu a zmrzlinový pohár a radši zapadněte někde na striptýz nebo tak, mládenci; z vás by člověk fakt chcipl.*

Jako na povel se oba muži, každý se svým nákupem, vracejí k autu. Po několika minutách řidič vyjíždí z parkoviště a jede o tři bloky dál, tam zabočuje k jakémusi miniobchodu. Gordon tankuje, Futrell zatím zajde za roh budovy na toaletu.

* * *

Ace trhnutím otevře zrezivělé železné dveře a vchází na pánský záchod. Ředitel CIA už je uvnitř. David Schall zamyká dveře a podává Aceovi hnědou obálku.

Ace vyjímá její obsah. Jsou to tři fotografie, černobílé, pořízené teleskopickým objektivem. Ace se zadívá do tváře vraha své manželky; ruce se mu chvějí.

„Jmenuje se Scott Santa, S-A-N-T-A, ale vyslovuje se to ‚Šanta‘. Je to Rus. Do USA přišel jako teenager, sloužil u Pobřežní stráže jako operátor-radista a současně pracoval s morseovou abecedou, potom byl povýšen na důstojníka Pobřežní stráže, kde získal prověření pro práci s přísně tajnými materiály. Sloužil na dvou lodích, čtyřiašedesátimetrovém kutru střední třídy v New Bedfordu a na neukotvené pětapadesátimetrové majákové lodi v Hornera na Aljašce. Když z tankeru Exxon Valdez unikala nafta, ta loď dorazila na místo jako první.“

„Povězte mi to důležité.“

„Před dvanácti lety odešel od Pobřežní stráže a vzal práci u Vinnell Corporation. Dostal pověření cvičit saúdskou Národní gardu.“

„Vinnell? Moment... Vinnell je předním exponentem CIA.“

Schall přikyvuje, zčásti proto, že dost dobře neví kudy kam. „Dovedete si představit, jak tohle nabouralo moje vlastní zájmy; a než něco řeknete – ne, CIA nedala pokyn k tomu, aby proti vaší ženě bylo vedeno nějaké odvetné opatření.“

„Někdo ale očividně takový pokyn dal. Kde je ten člověk teď?“

„To nevíme s jistotou, ale máme podezření, že se vrátil do Saúdské Arábie... po New Yorku. Víme ale, že před osmi měsíci od Vinnella odešel. Hodně podniká v Džiddě a v Rijádu. Malorážní pěchotní zbraně a tak.“

Ace si svléká větrovku, rozepíná zip na skrytém kusu podšívky. Obálku tam zasune, zatáhne zip a opět si větrovku oblékne. „Tak mě napadá, že se naše cesty asi zkříží, až budu v Saúdské Arábii.“

„To je vaše záležitost; teď si popovídáme o té mojí.“

Ace sáhne do kapsy kalhot a vyndává několik listů papíru s vytištěnými poznámkami. Podává je Schallovi, ten je v rychlosti pročítá.

„Děláte si srandu? Tohle má jen kousíček k rozsáhlé vojenské operaci!“

„Nojo, však tomu neříkají Prázdná končina jen tak pro nic za nic. Rub al-Chálí má rozlohu šest set padesát tisíc čtverečních kilometrů, a snad jste si nemyslel, že tam hodíme jen pár bouchacích kuliček a hned budeme sbírat údaje? Je to tam taky hodně ošklivé, pohyblivé písky, přesypy a

duny, kam nepřijde ani noha, a v noci pěkná zima, často skoro nula.“

„A není nějaký způsob, jak to pátrání provést trochu jemněji?“

„To udělám. Soustředíme se jen na nejjižnější kout země, v blízkosti ropných polí Kidan, Šajba a Ramala. Taky se zajímáme o to, kolik toho ještě zbývá v Ghawaru, největším ropném poli na světě. Z těch geologických údajů bych měl být schopen dát dohromady celkem přesné vyhodnocení toho, co ze saúdských zásob ještě doopravdy zbývá.“

Ředitel CIA strká papíry s informacemi do kapsy.

„Ale uvědomujete si, že mi bude trvat měsíce, než budu mít všechno pohromadě a na místě? Počítal bych tak v polovině dubna.“

Ace odemyká dveře toalety, chce odejít, ale Schall ho uchopí za paži. „Vám to úplně nedochází, že ne, člověče? Prezident tuhle informaci potřebuje teď, ne až za tři měsíce!“

„Tak teda prezidentovi řekněte, ať se pozeptá u krále Sultana. Anebo ještě líp – ať to udělá Prescott, oba prý to jsou staří kámoši. A mezitím zaříd'te, ať mě ministerstvo vnitřní bezpečnosti nechá dejchat, jak jste slíbil, jinak žádnéj kšeft nebude.“

Ace se vykroučí ze Schallova sevření, strčí do dveří, otevře je a vykročí do noci.

„Hlavní překážkou při vyšetřování islámského terorismu byly zájmy amerických ropných korporací a úloha, kterou při tom sehrála Saúdská Arábie. Všechny odpovědi, vše, co bylo zapotřebí k rozložení organizace Usámy bin Ládina, lze nalézt v Saúdské Arábii.“

– JOHN O’NEILL,
odborník na boj proti terorismu
(O’Neill zahynul 11. září
ve Světovém obchodním centru)

„Bushova vláda často osočovala Sýrii a Irán, že pomáhají povstalcům a bojovníkům ozbrojenců, útočících na americké vojáky a civilisty v Iráku; nicméně podle vyjádření jednoho vysokého amerického armádního důstojníka a iráckých zákonodárců největší počet cizích útočníků a sebevraždných atentátníků, působících v Iráku, pochází z třetí země, souseda – Saúdské Arábie.“

– NED PARKER,
Los Angeles Times,
16. července 2007

„Vysoký vládní činitel stanici CNN v sobotu potvrdil, že Spojené státy chystají prodej zbraní do Saúdské Arábie za 20 miliard dolarů, rozložený na dobu 10 let; záměrem je poskytnout saúdské armádě dokonalejší prostředky, jak čelit iránské agresi v oblasti Perského zálivu. Jedna z nejkontroverznějších částí navrhovaného prodeje bude vůbec první prodej pum naváděných na cíl družicí, označených JADM, právě Saúdské Arábii. Dodávku mohou tvořit letecké pumy vážící jak 250, tak 1000 kilogramů. Další položky dodávky tvoří několik námořních plavidel, technicky pokročilá verze řízených střel vzduch-vzduch, které Spojené státy již používají, a zdokonalené střely Patriot.“

– CNN.COM,
28. července 2007

KAPITOLA 17

PŘÍSTAV DUNDALK,

BALTIMORE, MARYLAND

11. LEDNA 2012

08.25 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

BALTIMORSKÝ PŘÍSTAV, přístavní bazén táhnoucí se 72 kilometrů podél břehů řeky Patapsco, pochází z počátku osmnáctého století; tehdy se stal oficiálním vstupním přístavem pro anglické obchodníky s tabákem, kteří jej dodávali do kolonií. Baltimorský přístav je nyní jeden z největších přístavů pro plavidla s velkým ponorem, u jeho čtyřiaředesáti přístavních mol se denně vyloží nebo naloží 175 lodí.

Džamal al-Júsuf pracuje jako hlídač v oblasti kolem hlavní brány přístavu Dundalk; kontroluje totožnost a pracovní příkazy řidičů nákladních aut, která sem přivážejí zboží nebo si pro ně přijíždějí. Ve dne rozděluje svůj čas k modlitbě mezi několik místních mešit a žádá Alláha, aby mu dodal sílu. Zapsal se ke cvičení, chodí do místní tělocvičny a třikrát týdně tam posiluje. Navázal několik přátelství, ale kvůli výcviku v Quds nedovolí, aby to byla blízká přátelství. Očekává, že během tří měsíců bude v zaměstnání poprvé povýšen; pak bude moci kontrolovat nákladní kontejnery přivážené z přístavů v cizině.

Zatím vyčkává, dbá, aby byl vždy přesný a aby si ho šéfové cenili.

Je téměř osm třicet ráno, když zapisuje svůj odchod z noční směny; má před sebou dlouhý víkend. Po čtyřiceti minutách jízdy autobusem je doma. Bílá dodávka s upravenou registrační značkou již parkuje před domem.

Za volantem sedí Omar Kamel Rádí, má na sobě montérky a flanelovou bundu.

„Dobré jitro, pse.“

„Jaks mi to řekl?“

„Pse. Mezi lidmi s barevnou pletí je to něžné oslovení.“

„Z úst sunnity je to urážka. Už mi tak nikdy neříkej.“

Džamal vyleze na sedadlo vedle řidiče. Pokouší se sklopit je až úplně dozadu, aby mohl spát, ale nejde to kvůli dvěma velkým skladovým kontejnerům, upevněným hned za sedadlem. Schoulí se tedy při dveřích a přes oči si přetáhne vlněnou čepici. „Nebud’ mě, ty sunnitskej pse, nebo tě pořežu tak, že tě vlastní máma nepozná.“

Omar zvedne oči v sloup a nastartuje. Má před sebou dlouhou cestu.

* * *

Omar Kamel Rádí se narodil v zemědělském městě Haditha s devadesáti tisíci obyvateli; město leží na břehu Eufratu, 225 kilometrů severozápadně od Bagdádu. Hlavní město Iráku upravilo cestu k nové ústavě, avšak Haditha se přeměnila v opěrný bod povstalců. Zde mudžáhidové rozhodovali, kdo dostane zaplacen, jaký oděv je lidem dovoleno nosit, jakou hudbu mohou poslouchat a nakonec, kdo bude žít a kdo zemře.

Íránští povstalci provádějí za svítání u vstupu do města, na mostě Haqlania, přezdívaném „most agentů“, veřejné popravy; přezdívka má být připomínkou osudu několika amerických agentů, kteří tu byli s’ati. Shromáždí se zde malé davy, každá poprava se nafilmuje a DVD se později budou rozdávat na tržišti, *súku*.

To, že Haditha, kdysi součást sunnitského trojúhelníku, padla do rukou šíitských povstalců, bylo jedním z největších neúspěchů americké invaze. Právě zde irácká složka al-Káidy, skupina Tawhid al-džihád, „Jednota a svatá válka“, v podstatě nemusela čelit žádnému ohrožení, takže i pouhé podezření z napomáhání Americe znamenalo říkat si o smrt. Jako většina lidí, žijících zde, i Omar a jeho rodina byli sunnité; nestavěli se povstalcům na odpor, ale ani je nepodporovali.

Všechno se změnilo 19. listopadu roku 2005.

Bylo 7.15 ráno. Ve čtvrti právě hlídkovala čtyři vozidla humvee s americkou námořní pěchotou roty Kilo, když explodovala bomba; zabila dvacetiletého svobodníka Miguela Terrazase. Pět podezřelých – lidé v taxíku – se dalo na útěk.

Snad to zavinil stres z toho, že vojáci narazili na neřešitelnou situaci, anebo se tak stalo v důsledku zdánlivě nekonečných hodin ve službě nebo díky tomu, že vojáci byli znovu vystaveni tomuhle tak nesmyslnému krveprolití, ale zabití Miguela Terrazase způsobilo, že kompas bojové morálky amerických vojáků prostě vysadil. Mariňáci zahájili palbu,

postříleli podezřelé a zcela nevysvětlitelně řádili dál, postupovali dům od domu, vrazili dovnitř a ničili nábytek; potom muže, ženy i děti postavili do řady a popravili je. Když to zabijácké povyražení skončilo, na zemi leželo čtyřiadvacet mrtvých Iráčanů; devatenáct z nich namířená zbraň probudila ze spánku. Mezi oběťmi bylo několik malých dětí a Omarova těhotná manželka.

Pravda o tom masakru bude před americkou veřejností skrývána celé měsíce, přestože ve městě Haditha vyvolala pouliční nepokoje, které se rozšířily do celého Iráku. Jakkoli byl tento útok hrozný, je smutné a šokující, že povědomí o události až příliš rychle pohltila neustávající, dennodenní krvavá lázeň sebevražedných bombových atentátníků, poprav, únosů a nespoutaného násilí, jež si každý týden vyžádalo život pěti set Iráčanů.

Světlem Omara Kamela Rádího však tato událost otřásla tak, že náprava již nebyla možná. Týdny truchlení nakonec skončily a přešly v chladný, nemilosrdný vztek.

Jednoho dne narazil na starého přítele ze školy; ten ho přivedl k „pravému“ islámu. Omar tyto ideály zprvu odmítal, brzy však v řádu a v jeho pravidlech našel útěchu. Po třech týdnech studia již odříkával *šahádu*, a tak završil návrat, své „podřízení se Bohu“.

Stane-li se člověk muslimem, ještě to z něj neudělá teroristu, zdaleka ne, ale islám je náboženství neklidně kolísající mezi dvěma způsoby, jak se s ním ztotožnit – mezi umírněným postojem a extremismem. A v Iráku se do boje proti americkému imperialismu zapojil radikální islám.

Tento boj Omar uvítal – aby Američany naučil pociťovat bolest, kterou cítí on, donutil je, aby ochutnali to, co jejich vláda násilím cpe do hrdel jeho lidu. Tři měsíce poté, co byly jeho manželka a nenarozené dítě uloženy k věčnému odpočinku, Omar Kamel Rádí vstoupil do íránské revoluční gardy Quds, do tábora teroristů se základnou v Íránu.

DŽIDDA, SAÚDSKÁ ARÁBIE

11. LEDNA 2012

12.37 MÍSTNÍHO ČASU

PŘÍSTAVNÍ MĚSTO DŽIDDA leží u Rudého moře v západní části Saúdské Arábie, v oblasti známé jako Hidžáz. Je staré přes tři sta let, kdysi

je obklopovaly hliněné hradby, chránící jeho obyvatele. Nyní je Džidda moderní obchodní centrum, má mezinárodní letiště a s ostatními saúdskými městy je spojuje důležité komunikace. Mnozí z lidí žijících v Hidžázu a obývajících Džiddu jsou ašrafští muslimové – přímí potomci proroka Mohameda. Každý rok desítky tisíc těchto poutníků putují ulicemi Džiddy na cestě do svatého města Mekky. Jelikož žijí z toho, co získají z moře, a pracují jako kupci a obchodníci, jejich životní styl je ovlivněn Západem víc, než jak je tomu u jejich beduínských příbuzných. Kmenová společenství, známá jako beduíni, jsou rozptýlena dále na východ v Nadžafu, vyprahlé oblasti Saúdské Arábie, kde se nachází hlavní město Rijád. Dále na jih a jihovýchod pak se rozkládá neobydlená poušť Rub al-Chálí, kde leží Ghawar, největší světové ložisko ropy.

* * *

Hotel Red Sea Palace má sedm podlaží a stojí v obchodní čtvrti Džiddy. Scott Santa vystupuje z hotelového výtahu a volným krokem prochází rozlehlou halou ven do záře arabského slunce. Pokračuje dál po betonovém chodníku a míří k bazénu; každou chvíli se dívá na digitální displej hodinek Casio.

Dvanáct třicet devět...

Vysoký Američan ruského původu spatří volné lehátko ve stínu, stočí zrak tak, aby mohl pozorovat dvě Asijky v modrobílých bikinách s proužkem, sedící ve vířivce. Objednává si pití a opět se dívá na hodinky.

Dvanáct čtyřicet dva.

Vyndává z kapsy kalhot mobil. Zapíná jej.

Dvanáct čtyřicet čtyři.

Telefon jednou zazvoní. „Spusťte to.“

Americký hlas ve sluchátku zní až neuvěřitelně jasně, uváží-li se, že přichází přes polovinu světa. „Je na cestě. První týden v dubnu.“

„Proč to zpoždění?“

„Je nevyhnutelné.“

„To ale značně zkracuje náš časový rozvřh.“

„Poradte si s tím.“

Santa se na Asijky usměje. Jedna z nich se zachichotá. Druhá úsměv hned opětuje.

„Dobrá, budu čekat.“

JARO

2012

„Vlny nové islámské revoluce se rozlijí po celém světě.“

– ÍRÁNSKÝ PREZIDENT MAHMÚD AHMADÍNEŽÁD,
2006

„Neměli bychom se bát budoucnosti, neboť máme v úmyslu budoucnost utvářet a formovat.“

– PREZIDENT GEORGE W. BUSH,
2006

KAPITOLA 18

ÍRÁN VYBAVUJE JADERNÝMI HLAVICEMI STŘELY SCHOPNÉ VYHNOUT SE ZJIŠTĚNÍ RADAREM

Associated Press, 19. dubna 2012

TEHERÁN – Íránská armáda dnes oznámila, že devět ze svých balistických raket Fajr-3, schopných uniknout zjištění radarem, vybavuje jadernými hlavicemi. Každá tato balistická střela dokáže doletět na vzdálenost 1 930 kilometrů a přitom se vyhýbat protiraketovým řízeným střelám. Generál Hosejn Salami, náčelník letectva íránských elitních Revolučních gard, údajně prohlásil: „Při první známce útoku odpoví velký pravověrný islámský národ protiúderem proti svým zapřísáhlým nepřátelům a srovná se zemí sionistická města i nepřátelské západní vojenské základny v Iráku a v Saúdské Arábii. *Allahu akbar*, Bůh je veliký.“

Tiskový tajemník Kris Hamilton, bývalý důstojník amerického válečného námořnictva, reagoval jménem McKuinovy vlády. „Prezident bere tyto nejnovější výhrůžky velmi vážně. Úmyslem Spojených států nikdy nebylo zaútočit na Irán, přesto však vždy bez váhání přijdeme našim spojencům v dané oblasti na pomoc, a nevylučujeme ani použití taktických nukleárních zbraní, jestliže zjistíme nějaké vážné ohrožení.“

Rada bezpečnosti OSN vydala varování, že íránská agrese v té oblasti nebude tolerována, ale tím opět vše skončilo, o nějakých sankcích se vůbec nezmínila.

MONTAUK, NEW YORK

21. DUBNA 2012

09:37 VÝCHODNÍHO STANDARTNÍHO ČASU

„TATI, limuzína z letiště už je tady!“

„Už jdu!“ Ace nacpe do již tak přečpaného kufru ještě dvě trička; zip musí zatáhnout silou.

Leigh mu podává pas. „Neztrat’ ho.“

„Neztratím. Budu pryč jen osm dní. Bude tu s tebou teta Jen.“

„Hlavně udělej, co máš udělat; nám tu bude fajn.“

„Tati, ta limuzína už –“

„Nojo, Same, vždyť už jdu!“ Ace obejmě Leigh a zamíří dolů po schodech, kde čekají Jennifer a Sam. Podává kufr řidiči limuzíny. „Hned jsem venku.“

Syn ho zběžně obejmě. „Kam zase odjíždíš?“

„Do Abú Dhabí.“

„Takové místo doopravdy neexistuje.“

„Je v Arabských emirátech. Najdi si to.“

„Přivezeš mi něco?“

„Když mě ještě jednou obejměš.“

Hoch poslechne, pak zamíří nahoru po schodech hrát videohry a nechává Ace samotného s Jennifer. „Buď v klidu,“ říká mu.

„To jsem vždycky.“ Ojemě ji. „Jenny, poslyš –“

„Jsme přece rodina, Aci. Ted’ jdi, ať nezmeškáš letadlo.“

Ace se nakloní a políbí ji na ústa, potom se v rozpacích odtáhne. „Prokrista, promiň... síla zvyku.“

Jennifer vidí v jeho očích zmatek a usměje se; Ace málem zakopne a hrne se ze dveří k čekajícímu autu.

CARBONDALE, ILLINOIS

NÁDRŽ JE USAZENÁ v betonovém bunkru a tiše to v ní hučí. Z levé strany železného kvádru trčí třicet uranových palivových tyčí, sebraných z

iránského jaderného reaktoru.

Profesor Eric Pi, oblečený do poněkud starodávně vypadajícího ochranného oděvu, opatrně odebírá z horního výstupního otvoru druhé odstředivky mokrou, kávově zbarvenou pastu s práškovou konzistencí. Nádobku s obohaceným uranem jemně vyprazdňuje do velkého olověného kontejneru stojícího na druhé straně suterénní místnosti.

Tak jemné. Tak mocné. Přírodní síla spoutaná člověkem...

Profesor vkládá nádobku zpátky k výstupnímu otvoru, potom z menšího výstupního otvoru ve spodní části, v níž je ochuzený uran, vybírá obsah a vkládá jej do plastového kontejneru, ve kterém bude uložen a likvidován.

Tricet palivových tyčí, každá vydá denně asi gram obohaceného uranu 238U. Nejvýš tři hodiny práce denně, násobeno šesti měsíci...

Eric Pi se vrací k olověnému kontejneru a pomocí nástroje hněte obohacený 238U na hustou pastu; později ji zahřeje a nechá ztuhnout.

Sto osmdesát dní, tři hodiny denně... to je pět set čtyřicet hodin práce... děleno dvěma miliony dolarů... to dělá tři tisíce sedm set dolarů za hodinu. Za práci na zkrácený úvazek to není špatné.

Pasta začíná být tvárná jako vlhká modelovací hlína. Pi ji vměstnává do jednoho ze dvou pouzder velikosti golfového míčku, která si obstaral; nyní je ponořený do úvah.

Musím začít pracovat na spouštěcím mechanismu. Chtějí, aby se dal napojit na mobilní telefon... celkem snadné. Vodiče od kondenzátoru telefonu se pájením naměkko spojí s rozbuškou, a to by mělo na odpálení C-4 stačit.

Oči se mu lesknou; pouští se do práce na druhé dávce.

Šedesát sedm let po Nagasaki. Ta poslední puma ukončila světovou válku; ta další válku začne. Co by asi řekla matka, kdyby byla naživu? Byla by na své jediné dítě pyšná, nebo by se za ně styděla? Tady ale nejde o minulost nebo o odplatu, matko, jde o budoucnost. Tohle zarazí nadvládu Západu. V sázce jsou životy půl druhé miliardy lidí...

Ne, matko, to, co teď dělám, není pro Japonsko... tohle je pro Čínu!

* * *

Na opačné straně ulice agent Elliott Green čte ranní noviny; dopíjí kávu a dojídá topinku s rozinkami, namazanou máslem. Obraz garáže profesora Pi setrvává na ploché televizní obrazovce, jako každé ráno už čtrnáct týdnů.

Jeho ranní zavedený pořádek naruší vyzvánění mobilu.

„Pane Greene, máte čas na pana Jonese?“

Elliott odhazuje noviny. „Ano, ovšem.“

Za okamžik se ozývá Chuck Jones, ředitel springfieldské pobočky FBI.

„Elliote, omlouvám se, že jsme vás ještě nevystřídali, ale máme nedostatek lidí.“

„Chápu.“

„Co je nejdůležitější – počítač identifikoval jednoho z návštěvníků našeho přítele. Posílám vám soubor. Budu se tou záležitostí zabývat taky s našimi přáteli v D.C. Jestli dojde k dalšímu kontaktu, dejte mi vědět.“

D.C.? Greenovi se divoce rozbíjí srdce; chvatně sáhne po laptopu.

Ti „návštěvníci“ byli tři zaměstnanci firmy z města Decatur, zabývající se zlepšováním kvality bydlení. A „vedoucí“, který dorazil v noci na třetího ledna, poslal do domu profesora Pi po dvou týdnech dva dělníky ve stejné bílé dodávce. Vykládali sádrokartonové desky a spolu s nimi vyložili dvě dřevěné bedny, které vypadaly na to, že jsou pořádně těžké, a byly označené nápisem „police“. Všechno se odneslo do té garáže a profesor si dal pořádně záležet, aby většímu z těch dvou ukázal, co po něm chce, aby udělal.

Ta práce trvala dvě hodiny... celá proběhla vskrytu za zavřenými garážovými vraty. Když ti muži odjízďěli, odvezli s sebou odpad ze sádrokartonu i obě bedny, už prázdné.

Když byla práce hotová, Elliott počkal, až příští ráno profesor Pi odejde na univerzitu; potom nakoukl do okna garáže. Rychlým pohledem se přesvědčil, že vnitřní stěny jsou skutečně z nového sádrokartonu a že je tam i řada nových skříněk s policemi. To už se domníval, že ony těžké obaly obsahovaly tenhle materiál.

Green poslal snímky tváří všech tří mužů do úřadovny FBI ve Springfieldu k identifikaci. Po vši té době už na vyšetřování zapomněl.

Nyní otvírá elektronickou poštu od Chucka Jonese a načítá si zakódovaný soubor.

O těch dvou dělnících nic, ale na obrazovce se ukazuje obličej jejich nadřízeného spolu s identifikací.

Jméno objektu: Michael Tursi

Absolvoval s vyznamenáním: technik analytik balistických řízených střel, letecká základna Sheppard.

Absolvoval s vyznamenáním: BMAT – výcvik vyššího stupně, letecká základna Vandenberg.

Přidělení: Little Rock, Arkansas: jaderné řízené střely Titan II.

Propuštěn v řádném termínu: srpen 1986.

Nynější status: UMBRA

Elliott Green na tuhle informaci jen nehnutě zírá. To, že Michael Tursi má za sebou výcvik s jadernými střelami, není tak znepokojivé jako to, že má prověření UMBRA – stupeň utajení vyšší než „přísně tajné“.

Ať už profesor Pi v té garáži dělal co chtěl, pomáhal mu přinejmenším jeden pracovník z některého odboru zpravodajské služby.

UCLA, UNIVERSITY OF CALIFORNIA, HLAVNÍ AREÁL
LOS ANGELES, KALIFORNIE

OMAR KAMEL RÁDÍ prochází jižní částí areálu Kalifornské univerzity, míří do Střediska studentské aktivity. Občas sice navštěvuje přednášky, ale není student. Často pomýšlí na to, že se na studia zapíše, zvláště tehdy, když se dívá na univerzitní fotbalový tým při tréninku. Představuje si sám sebe jako brankáře a s otevřenýma očima sní o tom, jak jde zavěšený do některé z těch amerických blondatých roztleskávaček.

Omarova garsonka je nedaleko univerzity, dá se tam dojít pěšky. Ohromuje ho, jak si studenti mohou dovolit takové nájmy – obnosy větší než tři měsíční výplaty v Iráku. Při svém nynějším zaměstnání – pracuje jako noční údržbář v U.S. Bank Tower v centru Los Angeles – by si vlastní byt nemohl nikdy dovolit. Ale peníze mu už starosti nedělají.

Omarovy dny ubíhají v pohodě; univerzita dýchá pocitem klidu a míru, jaký v rijádkém hotelu Nasiríja nikdy nemohl zažít. Muka mu však rvou duši v noci; tehdy ho jeho sny drtivým tlakem srážejí zpátky na zem.

Jde po Manning Avenue, zastavuje se u malé tělocvičny a pozoruje lidi, kteří tam mají lekci aerobiku. Cvičitelka, atleticky stavěná blondýna mezi dvacítkou a třicítkou, řídí skupinu devíti žen a dvou mužů, provádějících

soustavu úderů a kopů.

Po několika minutách lekce končí.

Omar vchází do tělocvičny. Počká, až všichni odejdou, potom přistoupí ke cvičitelce. „Jste moc dobrá. Kolik, prosím... kdybych chtěl cvičit s vámi?“

Cvičitelka se otírá ručníkem, očima si vysokého muže z Blízkého východu přeměřuje. „Lekce stojí dvacet dolarů, ale musíte se přihlásit sem do kurzu. Chcete chodit sám nebo i s manželkou?“

„Manželka...“ Omarovi vstoupily do očí slzy. „Před šesti lety umřela. Při automobilové nehodě.“

„Ale... promiňte.“ Podává mu ruku. „Susan Campbellová.“

„Omar Sádát.“

„Sádát? Nejste náhodou příbuzný toho Egyptřana?“

„Vy jste slyšela o mém velkém strýci Anwarovi?“

„Nebyl na něj spáchán atentát?“

„Ano.“

„Hmm. No – poslyšte: doufám, že se přihlásíte; učím každé ráno od půl osmé do deseti padesáti, pondělí až pátek.“

„Díky, Susan Campbellová. Přijdu zítra.“

Susan se s ním rozloučí úsměvem, uchopí sportovní vak a zamíří ke dveřím.

Omar ji sleduje a jeho srdce jako kdyby čímsi překypovalo. Dalších šest hodin stráví v obchodním středisku, kupuje si sportovní dres, oblek... a nová prostěradla a tlustou přikrývku.

„V Mexickém zálivu je dostatek nafty pro téměř 85 milionů aut na 30 let.“

– BARNEY BISHOP,
ropný lobbista

„Záznam jejich předpovědi byl příšerný. V říši slepých spolehlivé údaje OPEC neexistují nebo se jim nevěří. OPEC by měl poskytovat údaje o produkci jednotlivých ropných polí a údaje o jednotlivých vrtech, podrobnosti rozpočtu a inženýrská hlášení od třetí strany. Celý svět předpokládá, že Saúdská Arábie může vzít na svá bedra energetické potřeby všech, a za levný peníz. Jestliže se ukáže, že tomu tak není, pak neexistuje žádný plán B. Globální zásobu, která je k dispozici, nyní představuje jen a jen Saúdská Arábie.“

– MATTHEW R. SIMMONS,
prezident Simmons & Company International,
investiční banky specializující se na energetiku,
2006

KAPITOLA 19

ABÚ DHABÍ, SPOJENÉ ARABSKÉ EMIRÁTY

BLÍZKÝ VÝCHOD

23. DUBNA 2012

19.56 MÍSTNÍHO ČASU

ARABSKÉMU POLOOSTROVU dominuje svým územím Saúdská Arábie; její západní břeh se táhne podél Rudého moře, východní pobřeží sahá k Perskému zálivu. Irák a Jordánsko mají hranice se severní částí Saúdského království, tři menší arabské státy tvoří „botu“ kolem jižní saúdské hranice a oddělují ji od Arabského moře; jsou to Jemen, Omán a Spojené arabské emiráty.

Spojené arabské emiráty leží u ústí Perského zálivu, vklíněny podél nártu saúdské „boty“. Považují se za jeden z nejmodernějších a nejliberálnějších ze všech arabských státních útvarů a tvoří je sedm nezávislých států: Abú Dhabí, Dubaj, Ammán, Fudžajra, Ras al-Chajma, Šardžá a Umm al-Quvajn. Ministerského předsedu a vládní kabinet SAE jmenuje Nejvyšší rada vládců, složená ze sedmi vládnoucích emírů.

Hlavní město a největší ze sedmi emirátů je Abú Dhabí; jeho území, zahrnující téměř dvě stě ostrovů, tvoří skoro osmdesát procent SAE. Nafta tu byla objevena v padesátých letech dvacátého století, a do roku 1962 se Abú Dhabí stal prvním ze sedmi emirátů, který své černé zlato vyvážel. Na rozdíl od Saúdské Arábie, Iráku a Íránu šejk Sajid, prezident SAE, investoval bohatství své země do rozvoje sedmi emirátů, a Abú Dhabí a sesterské město Al-Ain přeměnil v pulzující oblasti západního typu s ladnými křivkami panoramat, s parky a zahradami, s výtečnými silnicemi a s moderním mezinárodním letištěm. Dubaj se mezitím stal Mekkou zábavy a oddechu, lákající celebrity z celého světa.

* * *

Stmívá se; Ace vychází z klimatizované haly hotelu Baynunah Tower v centru Abú Dhabí, v ruce kožený kufřík. Než dojde k okraji chodníku, džínová košile s dlouhým rukávem se mu vzdušnou vlhkostí přilepí na záda.

Před východem z haly stojí řada taxíků. Ace zamíří k poslednímu v řadě; řidič se opírá o kapotu a čte arabské noviny.

„Potřebuju taxík.“

„Jsou tu jiné. Já mám pauzu.“

„Jedu k závodišti, a spěchám.“

Taxikář ani nezvedne oči. „Mám tip na čtvrtý závod. Vsaďte si?“

„Souhlasím.“ Ace nasedá dozadu, Arab ze sebe chrlí kletby na ostatní řidiče a prudce vyráží do proudu vozidel.

* * *

Po hodině se panorama města vytrácí a rozplývá na pozadí zlatorůžového obzoru; jedou na západ po dálnici Abú Dhabí-Taríf, vedoucí podél vody. Ace má po pravici Perský záliv; při břehu jsou mělké laguny, které při každém odlivu vystoupí z vody a vyschnou. Mezi útvary korálů rostou ojedinělé skupinky mangrovů, kolem nich se prostírají rozsáhlé plochy černých řas; voda vypadá jako znečištěná naftou.

Po levé straně vybíhají do vnitrozemí ploché solné pláně nazývané *sabcha*, za nimi se prostírají nekonečné plochy pískových dun, táhnoucí se k jihovýchodu jako valící se smetanově zbarvené vlny hnané větry, vanoucími převážně od severozápadu.

Slunce se ztrácí, ustupuje sametové noční obloze a chladnějšimu vzduchu. V dálce Ace vidí skvrny tlumeně žhnoucích světél tam, kde v Saúdské Arábii leží rafinerie nafty. Silniční ukazatel sděluje, že k hranici mezi Saúdskou Arábií a Katarem je to odtud dvanáct kilometrů. Dálnice je prázdná, vozidel je málo a jedou ve velkých rozestupech.

Řidič náhle bez varování zastavuje uprostřed silnice a otočí se v sedadle k Acevi. „Vystupte.“

„Tady? Když je kolem dokola pusto a prázdno?“

Objevuje se pistole, hlaveň míří na Aceův obličej. Zaplaví ho vlna strachu, až ho zamrazí po celém těle. „Jděte přes *sabchu* k dunám.“ Arab ukáže tím směrem pistolí. „A hněte sebou!“

Ace popadne kufřík a vyleze z auta. Taxík se vzápětí ostře obrátí do protisměru a uhání pryč –

– svého pasažéra zanechává uprostřed prázdné silnice v poušti.

Od moře fouká studený vítr a burcuje v něm vzpomínky na pobřeží v Montauku a na děti. *Tak pohyb, hochu. Jseš milion kilometrů od domova.*

Zapne si větrovku a upraví límec, potom překluše na druhou stranu silnice a zamíří do solných plání.

K prvním dunám dorazí za patnáct minut. Stoupá nahoru a nahlas kleje, boty má plné drsného písku, při namáhavém výstupu svahe, uhýbajícím mu pod nohama, o sobě dává vědět operované koleno. Do zad ho šlehají poryvy větru a vyjí mu v uších, písek se jako střepy skla zadírá do nekrytého masa.

Když je na vrcholu, vidí poušť táhnoucí se kam až oko dohlédne. V dálce je malá oáza světél – ropná rafinerie Abqaiq, největší závod na zpracování ropy a zemního plynu na světě. Leží čtyřicet kilometrů od Perského zálivu. Zpracuje až třináct milionů barelů ropy denně; Ace ví, že současná produkce činí jen polovinu této hodnoty, což představuje osmdesát procent denní produkce Saúdské Arábie, a značná část z toho pochází od obra známého jako Ghawar.

Ropné pole Ghawar o rozloze 8 400 čtverečních kilometrů obsluhuje třicet čerpadel poháněných šesti generátory; ropa se přepravuje sítí potrubí do zpracovacího závodu Abqaiq. Do takovýchto závodů, zpracovávajících ropu a plyn, přichází kyselá ropa (obsahující sirovodík a oxid uhličitý) a zde se z ní nečistoty odfiltrují. Když je ropa „oslazená“, čerpá se do Ras Tanury v Perském zálivu, hlavního přístavu s rafinerií, a tam se připravuje pro export. Abqaiq funguje jako rafinerie, a rovněž je to malé město; jeho 2 200 obyvatel tvoří Američané, Saúdové a příslušníci dalších národností. Místo je obehnané přísně střeženým bezpečnostním plotem; bydlet uvnitř komplexu je dovoleno pouze nejvýše postaveným pracovníkům společnosti Aramco a jejich rodinným příslušníkům.

Ace odtrhne zrak od Abqaiq a zaměří jej na nesmírnou rozlohu temné pouště, prostírající se před ním. Kdesi tam je ropné pole Ghawar, jež svými tajemstvími drží celý svět jako rukojmí.

Jeho oči zachytí jakýsi pohyb dole. Pohlédne tam.

V hlubokém korytě sedí vrtulník AH64-D Long-bow Apache, podobá se obrovskému černému škorpionovi.

„Při současném růstu poptávky již za deset let jen samotná Čína spotřebuje sto procent nynějšího světového exportu.“

– ANONYMNÍ PRACOVNÍK NAFTOVÉHO PRŮMYSLU,
říjen 2005

„Můj otec jezdil na velbloudu, já jezdím rolls-roycem, můj syn létá tryskovým letadlem a jeho syn bude jezdit na velbloudu.“

– ARABSKÉ ÚSLOVÍ

KAPITOLA 20

POUŠŤ RUB AL-CHÁLÍ

SAUDSKÁ ARÁBIE

23. DUBNA 2012

23.00 MÍSTNÍHO ČASU

DVOUMOTOROVÝ VRTULNÍK APACHE, hnaný turbohřídelovými motory o síle 17 000 HP, se s nosem skloněným dolů a s ocasem vzhůru nese ve výšce šesti metrů nad nekonečným tokem dun, svým letem připomíná vosu. Pilot D. L. Garst sedí ve zvýšené kabině, jeho „chytrá“ přilba s čidly noktovizoru je napojená na otočnou věž instalovanou vpředu na nose vrtulníku. Když Garst pohne hlavou, věž se pohne rovněž a její optická čidla přenášejí živě obrazy do monookuláru umístěného před pilotovým pravým okem. Levým okem pilot sleduje displeje na vnitřním přístrojovém panelu; tvoří jej procesor radiolokačního signálu napojený na anténu namontovanou na stožár nad listy nosného rotoru bitevního vrtulníku. Radarová anténa vysílá do všech směrů milimetrové rádiové vlny a identifikuje a zaměřuje všechny objekty v dosahu.

Vojenský vrtulník se žene do vnitrozemí; duny se zbarvují rudohnědě a začínají se vzpínat do výše jako hory. Tmavou barvu dodává dunám tenoučká vrstva hlíny na zrnkách písku, která v suchém klimatu oxiduje.

Pilot si nastavuje kotouč, kterým upraví sklon listů rotoru, a vznese se výš, přitom však pokračuje v přízemním letu. „Blížíme se k severovýchodnímu cípu Prázdne končiny. Jak je vám tam vzadu?“

Ace Futrell sedí v přední sedačce kokpitu pro střelce; kolem sebe má tolik výzbroje, že by stačila na vyčištění celého menšího města. „Dobrý... prima. Co když narazíme na nějaké lumpy?“

„Těm se vyhneme.“

„... poněvadž bych mohl odpálit pekelně ohnivou střelu.“

„To nebude nutné, pane.“

„A co beduíni? O těch je známo, že střílejí po letadlech.“

„Pane, jsme obrnění kevlarem, dost tlustým, aby jím nepronikla střela ráže 12,7 milimetrů. Jen v klidu sed'te a užívejte si let.“

V dálce Ace rozeznává tečky světla – jsou to vrtné stanice, rozmístěné kolem Ghawaru, největšího naleziště ropy, jaké kdy na planetě existovalo.

* * *

Uhlovodíky, z nichž sestávají ropa a zemní plyn, mají původ v řasách, organické hmotě a planktonu, které se vytvořily v teplých mořích v jurském období před desítkami milionů let. Biomasa se pomalu usazovala v proláklínách, kde voda neproudila, a nakonec vznikla usazenina ve formě sedimentárních hornin. Chemickými reakcemi se tato biomasa nakonec přeměnila na kerogen, tuhou organickou substancí s voskovou konzistencí.

Teplota pod povrchem země se na každých 300 metrů hloubky zvyšuje o 2,8 stupně Celsia, a usazeniny obsahující kerogen se celé miliony let „vařily“ v hloubkách od 1 900 do 4 600 metrů (takzvané ropné okno), a byly tak „krakovány“ na ropu. Zemní plyn, který vyžaduje vyšší teploty a tlak, se často vyskytuje v ložiscích těchto hornin, pouze ve větších hloubkách.

Ložiska ropy vznikla pod nesmírným tlakem, a pod tlakem zůstávají tak dlouho, dokud nejsou navrtána. Při navrtání ložiska tento tlak způsobí, že ropa proudí trubkami nahoru k povrchu; lehčí ropa teče snáz než těžší, viskózní ropa. Když je ložisko částečně vytěženo, tlak přirozeně klesá, a aby těžba mohla pokračovat, je třeba vhnět do ložiska vodu nebo plyn. Může také dojít k přirozenému prosakování na povrch; jedinečným příkladem jsou asfaltové jámy La Brea v Los Angeles, k jejichž vzniku přispěl zlom San Andreas.

Ze všech světových ropných polí pouze čtyři vydala víc než jeden milion barelů ropy denně; jsou to Cantarell v Mexiku, Ta Cching v Číně, Burgan v Kuvajtu (silně znehodnocené v roce 2005) a Ghawar v Saúdské Arábii, jež produkuje víc než ostatní tři pole *dohromady*. Tento megasupergigant, největší z šesti ropných polí významných pro veškerou produkci Arábie, objevený v roce 1948, se nachází v jihovýchodní výseči Saúdského království, nedaleko Rub al-Chálí a v těsné blízkosti Perského zálivu. Toto ropné pole má tvar protáhlé punčochy a táhne se severojižním směrem; je 280 kilometrů dlouhé, 19 až 29 kilometrů široké a tvoří je systém úzkých, dlouhých antiklinál, do kterých zasahuje přesmyk,

vytvářející tak tři ropné kapsy na hladině spodních vod. Antiklinály tvoří stovky kilometrů dlouhý a cca 20 km široký dvojité „žlab“, z jehož nejsvrchnějších pozic se odčerpává směs ropy s vodou. Třebaže se jedná o jediné pole, je rozdělené do šesti sekcí. Viděno od severu na jih jsou to Fazran, Ain Dar, Šedgum, Uthmáníja, Harad a Hawaíja.

Těžba v Ghawaru, zahájená v roce 1951, dosáhla vrcholu v roce 1981, kdy se těžilo 5,7 milionu barelů denně; toto množství bylo později z „příčin vyvolaných trhem“ sníženo. Od té doby je Aramco, saúdská státní energetická společnost, nucena vhnět do ložiska stále větší a větší množství mořské vody, aby se vytěžila další ropa. V roce 2004 překročil tento „vodní řez“ hodnotu pětapadesáti procent, což znamená, že přes polovinu toho, co tento supergigant vydá, je nyní slaná voda. Odhaduje se, že Ghawar, ropné pole, z něhož pochází šedesát procent veškeré ropy vytěžené v Saúdské Arábii, je každým rokem ochuzován o osm procent.

* * *

Apache dosedne na zem za vyvýšeninu tvořenou skalnatým hřebenem a pískovými dunami; tato přírodní hráz slouží jako úkryt pro dva maskované stany a obrněné zdravotnické vozidlo. Vozidlo je těžký plukovní vůz určený k ošetření zraněných vojáků pod ochranou pancíře. Na karoserii, opatřené maskováním do pouště, je namalován červený kříž, na střeše je namontovaná parabolická anténa.

Ace vyleze z kokpitu; pomáhá mu při tom voják v pracovní uniformě do pouště. „Velitel, nadporučík Warkin, vás čekává v operační sekci, pane.“

Vede ho k hlavnímu stanu, v němž jsou dva přenosné generátory, dodávající proud do řady počítačových pracovišť. U jednoho počítače sedí vojenský technik a sleduje přibližování družice, pohybující se po nízké oběžné dráze, jiný technik hlídá obrazovku radiolokátoru. Tomuto ústřednímu velitelství vévodí počítačová mapa Saúdské Arábie zpracovaná GPS; u ní stojí vysoký muž s nakrátko ostříhanými šedivějícími hnědými vlasy.

Nadporučík Matthew „Swatkin“ Warkin, rodák z Virginie, začal svou kariéru v armádě Spojených států v roce 1994 jako ženista. Téměř dvě desetiletí strávil v Kuvajtu, Afghánistánu, Iráku a Saúdské Arábii; koordinoval pozemní operace pro Odbor strategické podpory u Kellogg, Brown & Root.

Je plně zaujat studiem mapy a soustředěně poslouchá přenosnou

vysílačku, kterou má přitisknutou k uchu. Když Ace vchází do velitelského stanoviště, stočí na něj zrak.

„Zůstaňte poblíž, zrovna přišel.“ Otře si dlaň o khaki uniformu; ruku, kterou mu Ace podává, ignoruje. „Futrell?“ zeptá se.

„Ano, pane.“

„Warkin, Matthew J. Gratuluju, Futrelle, teďka sedíte na samotném vrcholu mého seznamu lidí, co si to u mě podělali. Měl jsem to nepotěšení, že jsem musel strávit poslední tři měsíce koordinováním tohohle vašeho utajeného drobného dobrodružství; většinu času jsem nepracoval na ničem jiném než na *vejškrabu*.“

„Vejškrabu?!“

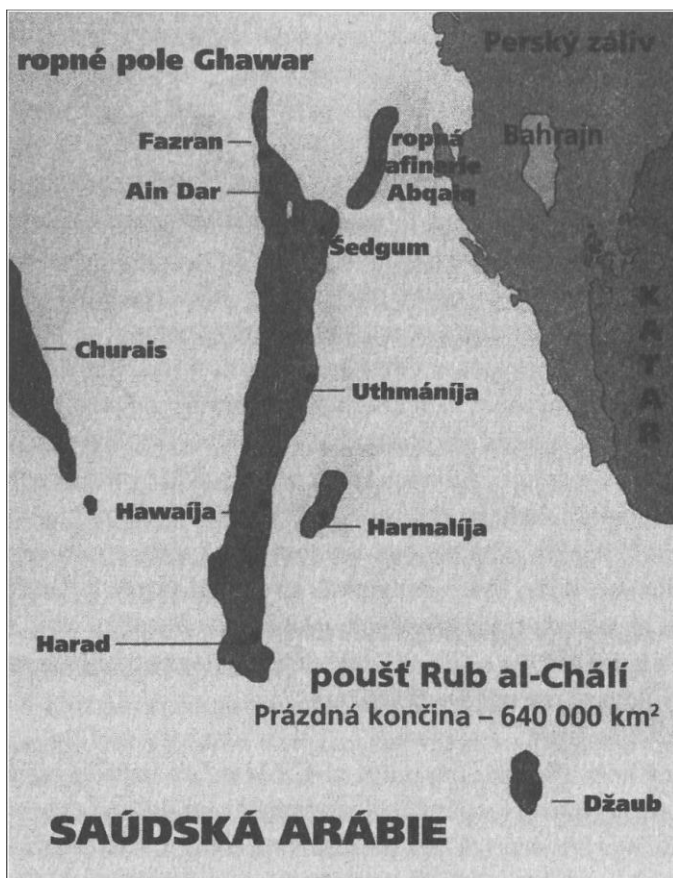
„Vepravě školených rabovačů. Máte vůbec tušení, do čeho jste mě uvrtal? Honil jsem po pěti tisících kilometrech pouště sto padesát lidí, dvě desítky bezpilotních letadel a družici GPS, aby kroužila nad touhle bohem opuštěnou pouští, a to všechno proto, abyste si vy mohli posbírat hromádku dat. Tři místa, sedm set náloží, všechny nastavený tak, aby vybuchovaly v desetivteřinových intervalech... copak jsem choreograf v nějakém blbém arabském státním divadle?“

Aceovi vhnání zlost krev do týla. „Tady nenakukujeme jak špioni pod hajzlovou mísu, nadporučíku, je to rezervoár, a největší na světě. Uberte polovičku těch náloží, a budete potřebovat dvakrát tolik přijímačů. Takže jestli máte nějaký lepší způsob, jak vyškrábnout údaje a provést to, co mi nařídili, aby se provedlo, tak, že nerozpoutám džihád, poslouchám, Warkine Matthewe J.“

„Pořád nabroušený.“ Velitel se široce usměje. „Ty si mě nepamatuješ, co? Zápas v Jižní Karolíně. Při tom závěrečném tlaku jsem tě dvakrát složil, než jsi skóroval vítězný touchdown tím figlem s fingovanou přihrávkou. Ten míč jsi mi doslova narazil na hlavu, ty kokote.“

Ace se ušklíbne. „Warkin... Swatkin Warkin, weakside linebacker padesát sedm. Nejodpudivější křivák v Jihovýchodní konferenci. Ten poslední sack byl proti pravidlům, vrazil mi přílbu pod žebra, až mi málem vylezla zadkem. Ještě teď mě to každou noc bolí, když vstanu a jdu se vyčurat.“

„No, takže dojem jsem po sobě nechal.“ Warkin mu podává ruku. „Vítej do kouzelného království, Aci, do země bláznů. Vládne jí panovník Myšák a jeho královská rodina hlodavců. Máme asi dvanáct minut, než poletí naše družice, akorát čas na to, abys mi celou tuhle záležitost vysvětlil.“

NAFTOVÉ POLE GHAWAR

Warkin ho vede k počítačem zpracované mapě jihovýchodní části Saúdské Arábie. Ropné pole Ghawar je olivově zelená plocha na pozadí černé pouště, její profil je ohraničený prstencem tmavě červených bodů, světél. Další dvě nesmírně rozlehlé olivově zelené oblasti – jedna nepravidelná, druhá oválná – leží v Rub al-Chálí dál na jihu.

„Všecko je na místě, podle instrukcí: dvě stě náloží v Prázdne končině, tři sta dalších v Ghawaru. Rozmístění našich týmů po Ghawaru vypadalo na obtížnější manévr, ale nakonec se to ukázalo jako snazší z těch dvou. Naše lidi jsme přestrojili za pracovníky Aramco; většina dělnasů, co pracujou na ropných polích, je stejně odjinud, takže kdo co pozná? Ukradli

jsme jim dva těžké užitkové nákladáky, a hned jak se setmělo, jsme každého našeho člověka vysadili na určené místo. Nálože uložili a geofony instalovali ani ne za dvě hodiny. Ta místa v Prázdné končině – to bylo peklo.“

„Jseš si jistý, že nálože jsou nastavené na správné intervaly?“

„Každé místo se zaměřilo triangulací z bezpilotních prostředků a ověřilo se přes GPS. Teď bys možná mohl vysvětlit, jak celá tahle pitomost má proběhnout a co se má dít.“

„Říká se tomu seismický průzkum. V podstatě používáme výbušniny k sestavení CAT, trojrozměrného skenu geologické stavby za pomoci echolokace. Geofony změří dobu, po kterou se bude seismická energie, uvolněná detonací na povrchu, šířit; je to, jako když hodíš do rybníka kámen a sleduješ šířící se kola. Seismická energie se pod povrchem lomí nebo vychýlí, a potom se odrazí. Odraz vytvoří schéma geologické stavby pod povrchem a vznikne třírozměrný obraz. Údaje zaznamenají seismografy, odešlou je na družici GPS a odtud se stáhnou do hlavního počítače... teď jsem si vzpomněl – měl bych si nastavit interface.“

Ace otvírá kufřík a vyndává laptop. Zapne jej a svou základní desku připojí několika vysokorychlostními kabely na větší konzoli.

„A tak se dozvíme, co je tam dole?“

„Za předpokladu, že všechno půjde dobře. Můj laptop data zpracuje, křížově prověří, a zaznamenané seismologické poměry porovná s tlaky, produkcí ropy a poměry ropa-voda v Ghawaru; to jsou údaje, které můj tým shromáždil loni. Tak bychom měli získat docela přesné vyhodnocení, kolik ropy Ghawar ještě v podzemí má. Pokud jde o Prázdnou končinu, buď je tam dole ohromný rezervoár ropy, nebo ne. Tak či tak, aspoň to budeme konečně vědět.“

Ozval se voják sledující družici: „Dvě minuty!“

„Slyším.“ Warkin odtáhne Ace stranou. „Ty geofony jsou nastaveny tak, aby k detonaci došlo dvě minuty poté, co se celá ta věc dokončí. Necháme za sebou akorát pár kráterů velkých jako kadibudka, nijak moc něčeho dalšího. Je ale možný, že se do našeho velitelského centra někdo naveze, protože se někde někdo něčeho domáknul.“

„Kdo jak naveze?“

„Hodný hoši. Před pár lety, když al-Káida začala napadat rafinerie Aramco, se ministerstvo obrany rozhodlo rozmístit v saúdské východní oblasti pár svých zásahových jednotek. Jak ten ohňostroj začne, ti hoši vyrazí do Ghawaru jak včely na med. My svoji přítomnost můžeme

zdůvodnit, ale Saúdové vědí, kdo jsi, a rychle si dají dvě a dvě dohromady. Mám rozkaz počkat, až pošleš svou zprávu našim přátelům ve Washingtonu, a pak tě fofrem vypakovat.“

„Šedesát vteřin.“

„Co přesně ti hoší ze zásahových jednotek mají?“

„Dost řízených střel země-vzduch na to, aby vyklidili celý letiště sedmsetsedmačtyřicítek. Bez nějakých předsudků budou nejdřív pálit a až pak se podívají, kdo to byl.“

„Nic takového jako práce v jednom týmu.“

„Třicet vteřin.“

„Veliteli, všechny jednotky jsou mimo své cíle a hlásí, že akce může začít.“

„Sledování má zelenou.“

„Radar je zatím prázdný.“

„Deset vteřin. Devět... osm... sedm...“

Ace přistoupí blíž k počítačům; v hlavě mu duní bubny.

„Pět... čtyři... tři... dva –“

Při „jedna“ se kolem tří cílových míst na počítačové mapě rozsvítí dvě červená světla „Zapnuto“ –

– po deseti vteřinách se rozsvítí další dvojice „Zapnuto“, východně a západně od první dvojice; každá následující exploze v desetivteřinových intervalech spouští seismickou vlnu, která způsobí, že odražené subsekre tří podzemních geologických struktur se na počítačích rozsvítí zeleně.

„Co radar?“

„Pořád prázdný, veliteli.“

Do monitoru Aceova počítače proudí syrová data a na velké obrazovce se začínají sestavovat do tří jednotlivých obrazů jako pomalu se formující zobrazování magnetickou rezonancí. Detonace rychle proputují přes 19 kilometrů široký pruh Ghawaru na severu a pokračují po východní a západní straně ropného pole dál na jih.

„Veliteli, vidím činnost v Abqaiq. Dva vrtulníky, oba od Aramco.“

Ace si setře stružku potu z čela.

Detonace v Prázdné končině pokračují dál, obkličují své cíle; ropné pole Ghawar, s množstvím výbušnin o třetinu větším, se v počítačích zobrazuje mnohem pomaleji.

„Vrtulníky Aramco krouží kolem Ghawaru, veliteli. Pětašedesát kilometrů, a blíží se.“

Velitel mrkne na Ace. „Žádný strachy, to jsou akorát ‚myšketýři‘.

Zatopit nám můžou hoši, co se k nám stahují a který nevidíme.“

„Dvě minuty.“

Dva cíle v Prázdné končině dokončují své seismické měření současně, exploze v Ghawaru mezitím stále postupují k jihu. Ace rychle vytukává řadu příkazů, analyzuje syrová data, přicházející od střediskového počítače.

Místa poslední dvojice explozí v Ghawaru se sbíhají a rychle postupují k nejjihnějšímu cípu ropného pole.

„Aci?“

„Mám první dva obrazy, veliteli, teď jen čekám, až to skončí.“

„Saúdské vrtulníky se rychle blíží! Čtyřicet kilometrů.“

V Ghawaru exploduje poslední dávka výbušnin.

„Je náš pilot v pohotovosti?“

„Ano, pane,“ hlásí voják.

„Pane Futrelle, už je tu budeme mít –“

„Data jsou uložena. Teď je počítač analyzuje.“

„Saúdské vrtulníky se přiblížily na třináct kilometrů.“

„Mám to!“ Ace chvatně přehlíží dokončenou zprávu.

Ropné pole Ghawar

Obsah: 277 miliard barelů

Odhad těžitelnosti: 75 procent

Celkem: 208 miliard barelů

Prázdná končina

Obsah: 310 miliard barelů

Odhad těžitelnosti: 65 procent

Celkem: 201 miliard barelů

Celkové odhadované zásoby: 409 miliard barelů

Warkin mu nahlíží přes rameno. „Tak jaký je verdikt? Mám investovat do větrných elektráren, nebo si můžu dál užívat družicový programy s nahotinkama?“

Ace ohromeně zírá na údaje. „Saúdové... tak oni nelhali! Ty zásoby jsou opravdu velké.“

„Nádhera,“ pronese Warkin a jízlivost z něj doslova srší. „Takže dalších deset let v poušti, koukat na to, jak tihle lidi s hlavama omotanějma ručníkem utrácěj naše peníze. Teď vyšli tu svou zprávu a pak tě vypakuju. Fof-rem.“

Ace informaci rychle zakóduje, přenesení ji do zabezpečeného souboru, načež jej odešle Davidu Schallovi do ústředí CIA. Odpojí laptop, uloží jej do kufříku a chvátá za velitelem k čekajícímu vrtulníku.

Když nastupuje do otevřeného předního kokpitu, Warkin ho silně plácne do zad. „Rád sem tě viděl, kámo. Až se zas probudíš a pudeš čurat, vzpomeň si na mě.“

Ace se chystá něco odpovědět, ale velitel už je pryč.

V několika vteřinách se Apache vznesl a nad pouštními dunami uhání k jihu.

Ace zakloní hlavu a zavře oči. *„Jak jsem se po všech těch letech mohl takhle mýlit? Prázdna končina... jo, to vždycky byla neznámá proměnná; ale Ghawar? Od roku 2004 Aramco do toho rezervoáru vhánil pět set milionů barelů mořské vody jen proto, aby udržela dostatečný tlak, a ropy z toho vytěžil akorát polovičku. Ten průsak musí téct na západ, a přesto je to v tom seismickém měření sotva znát. Původní sloupec ropy byl tlustý tři sta devadesát šest metrů; před šesti lety to bylo míň než pětáctýřicet metrů. Jak k čertu může v Ghawaru být –“*

V kokpitu se ozvou výstražné signály a zaženou Aceovy úvahy; Apache zahajuje příkrý stoupavý let.

„Střela země-vzduch, odpálená zblízka! Držte se!“ Pilot zapíná rušič, infračervené kmitočty matou přilétající řízenou střelu naváděnou tepelnou stopou a poskytují lidem ve vrtulníku cenné vteřiny, když se stroj stoupavým letem žene k východu a potom se střemhlavým letem vrací zpátky k zemi.

Ace prudce hmátne po konzoli –

– na jeho obrazovce se ukazují další dvě střely.

Apache vyrazí kolmo vzhůru, náhlé přetížení vtlačí Ace do sedadla; začíná se mu zvedat žaludek, ten pohyb mu jej sevře jako ve svěráku –

– a svěrák se uvolňuje, když stroj provádí sudový výkrut, a opět následuje střemhlavý let; před očima mu všechno divoce víří, duny vyřazejí proti nim jako vlny oceánu, výstražné signály rvou vzduch, světla na konzoli blýskají jako doprovod ke zvonění umíráčku.

„... k ničemu, musíme tvrdě přistát! Držte se!“

Ace se v sedadle vzepře a všechno v něm poskočí, když se Apache

prudce stočí dolů, jen taktak mine písčnou dunu, a bokem prudce vrazí do jakéhosi nehybného předmětu; náraz vrhne skutečnost do záplavy černi a Ace obalí překryt z kevlaru, pomačkaný jako hliníková plechovka, na kterou někdo šlápl.

„Když se ocitneš ve skutečném boji, a pokud vítězství dlouho nepřichází, zbraně bojovníků se otupují a jejich dychtivost bojovat ochabuje. Když obléháš město, vyčerpáš své síly, a jestliže se tažení protahuje, zdroje státu nebudou stačit vynakládanému úsilí. Nikdy nezapomínej na toto: otupí-li se tvá zbraň, ochabne-li tvoje dychtivost po boji, vyčerpá-li jsi svou sílu a vydal bohatství svých pokladů, vynoří se další vůdcové, aby tvého stavu vyčerpání využili ve svůj prospěch. Potom nikdo, jakkoli moudrý, nedokáže odvrátit následky, k nimž musí dojít.“

– SUN C‘,
ze spisu *O válečném umění*,
šesté stol. př. Kr.

„Když nedbáte na to, co lidé dennodenně říkají, když vyzývají ke zničení vaší země, nedbáte na to na své vlastní nebezpečí.“

– CAROLINE GLICKOVÁ,
vědecká pracovnice,
Středisko bezpečnostní policie

„A viděl jsem a slyšel, jak středem nebeské klenby letí orel a volá mocným hlasem: ‚Běda, běda, běda obyvatelům země, až zaznějí polnice tří andělů, kteří ještě netroubili!‘“

– ZJEVENÍ JANOVO, 8:13

Výňatek z knihy
Na pokraj pekla: Omluva přeživším
Kelli Doyleová,
poradkyně pro otázky národní bezpečnosti,
Bílý dům
(2006-2010)

Dalším velkým útokem teroristů bude jaderný výbuch. Lze smrt milionů nevinných lidí a další válku na Blízkém východě odvrátit? Abychom na to dostali odpověď, musíme porozumět tomu, jak se změnila naše úloha v politice vůči Perskému zálivu.

Před vznikem doktríny vypracované trojicí Bush-Cheney-Rumsfeld se politika Ameriky na Blízkém východě vždy zaměřovala na podporu stability, aby ropa mohla proudit nerušeně. Stabilita vyžadovala, aby se udržela rovnováha sil mezi Araby a muslimy, zatímco Západ a bývalý SSSR tahaly za provázky a ovlivňovaly tak svého zmocněnce. Komunisté měli Sýrii a Egypt, zatímco Izrael, jediný demokratický stát na Blízkém východě, se v té oblasti stal silnou rukou Ameriky, a Saúdská Arábie její posilou v OPEC.

Bouřkové mraky vystoupily poprvé nad obzor, když Egypt a Sýrie, vybavené sovětskými zbraněmi, napadly v roce 1973 Izrael v den svátku Jom Kippur. Izraelské síly, zpočátku zaskočené útokem, se postavily na odpor a útočníky zatlačily za hranice z roku 1967. Pro arabský svět to byla zdrcující a otřesná porážka, a Saúdové se tak mezi svými arabskými druhy ocitli v choulostivé situaci. Aby si zachránili tvář, souhlasili s ropným embargem vůči Spojeným státům.

Ačkoli ropná krize v třiasedmdesátém roce vznikla uměle, její důsledky hospodářstvím USA otřásly. Dlouhé fronty u čerpacích stanic přinutily Američany k úvahám o zdrojích alternativního paliva. Na střechu Bílého domu byly instalovány solární panely,

prosazovala se opatření ke snížení spotřeby paliva na kilometr jízdy a Carterova vláda podporovala šetření zdroji. Byl to obrat, který mohl změnit běh světa, ale běda – toto hnutí zemřelo, když do prezidentského úřadu nastoupili Reagan a Bush a když Saúdové zahltili trh záplavou levné ropy.

Zhruba v této době byl svržen íránský šáh – loutka CIA, a na jeho místo nastoupil ajatolláh Chomejní. Íránské islamistické fundamentalistické hnutí změnilo rovnováhu sil na Blízkém východě a podnítilo ostatní muslimská uskupení ke vzpouře proti Západu... což byla přímá hrozba pro Saúdy.

Írán a jeho teokratický, islamisticky zaměřený fundamentalistický režim byl odjakživa nepřítelem Iráku, sekulárního arabského státu. V Iráku vládl pevnou a pádnou rukou Saddám Husajn a s ním jeho panarabská strana Baas. Na podnět Carterovy vlády, a za přispění tajných finančních smluv se Saúdskou Arábií, Saddám napadl Írán. Válka tak postavila na kolbiště proti sobě druhého a třetího největšího světového producenta ropy. Jak těžba ropy klesala, saúdská královská rodina zvýšila produkci, držela ceny dole a válku protahovala.

Na scénu vstupuje období vlády Reagan-Bush. V Bílém domě panoval rozkol ohledně otázky, kterou ze stran podporovat: Írán, jehož fundamentalisté unesli americké občany, nebo Irák a jeho brutálního diktátora. Dlouhá válka by obě země oslabil, ale na Reagana, jenž se veřejně postavil za boj proti islamistům, se nesmělo hledět jako na někoho, kdo pomáhá Íránu. A tak se zrodila utajená strategie, taková, která by vládě Reagan-Bush umožnila jednak skrytými cestami, prostřednictvím Izraele, dodávat zbraně Íránu, jednak svrhnout levicovou vládu v Nikaragui tím, že bude podporovat pravicové povstalce, známé pod označením Contras.

Aby CIA. mohla tuto strategii financovat, začala provozovat obchod s drogami.

Americká Sněmovna reprezentantů již poměrem hlasů 411:0 odhlasovala zákaz financovat Contras, a ministerstvu obrany a

Ústřední zpravodajské službě bylo zákonem zakázáno jakýmkoli způsobem se zaplést do některé tajné operace Contras. Reaganova vláda obešla tento zákaz tím, že k tomu, aby „zvýšila financování“ Contras, využila Radu pro národní bezpečnost. Na toto vše dohlížel plukovník Oliver North, který nastolil pracovní vztah s Manuelem Noriegu, panamským drogovým baronem. Během následujících deseti let CIA převedla osmadvacet transportních letadel C-130 Hercules z ministerstva obrany na americkou Správu lesů a odtud pak do rukou „soukromých kontrahentů“; ti pak převáželi do Spojených států obrovská množství kokainu z Kolumbie, Mexika, Panamy a dalších zemí produkujících drogy. Do čtvrtí amerických měst, například Los Angeles, se tak dostal kokain v hodnotě miliard dolarů a zisky z tohoto obchodování tekly ke Contras... a oběťmi této nemorální politiky byly převážně černošské a hispanoamerické děti.

Tyto nelegální praktiky komplikoval saúdský král Fahd, který chtěl, aby se mu jeho podíl v této rovnici proplatil stovkami střel Stinger. Reaganova vláda opět obešla Kongres a vyvolala „nouzová opatření“, aby svůj dluh u saúdské královské rodiny vyrovnala.

Za účelem proplacení těchto nelegálních peněz se CIA obrátila na Mezinárodní kreditní a komerční banku (Bank of Credit and Commerce International). Tato banka, založená pákistánským bankéřem Aghou Hasanem Abedim, byla složitě propracovaná nadnárodní korporace, tvořená neprůhlednou, neproniknutelnou řadou holdingových společností, dceřiných společností, bank uvnitř bank a poboček, jimž se dařilo vyhýbat se auditům a regulátorům. BCCI měla pobočky ve více než padesáti zemích třetího světa a uzavírala klíčové smlouvy s každým, počínaje ministerskými předsedy a prezidenty až po jejich manželky a milenky, a působila mimo dosah kontroly vládou. V roce 1977 začala uplatňovat svůj vliv na americkou politiku tím, že zakoupila National Bank of Georgia od jejího vysoce postaveného představitele Berta Lance, blízkého přítele prezidenta Cartera. BCCI prostřednictvím těchto

předních korporací a „škeblí“ tajně dodávala na různá místa zbraně a peníze. Měla svou vlastní výzvědnou službu a dokonce svůj vlastní polovojenský útvar známý jako „Černá síť“. BGCI dokázala obstarat falešné dokumenty a akreditivy potřebné k nákupu zbraní, a právě přes tuto mezinárodní síť teroru Reaganův Bílý dům financoval Contras a eskaloval irácko-iránskou válku.

Byla tu však ještě jedna tajná operace, jejíž dopad pocítí Blízký východ i ostatní svět...

V červenci 1979 prezident Carter zahájil tajnou kampaň s cílem poskytnout vojenskou pomoc mudžáhidům – afghánským povstalcům, kteří v Kábulu bojovali proti Sovětům. Sověti návnadu spolklí a překročili hranice Afghánistánu – a Sovětský svaz najednou měl svou vlastní „vietnamskou“ válku. Saúdská královská rodina tuto gerilovou akci uvítala, protože podporovala jak islám, tak Západ proti ateistickým Sovětům. Když se řízení země ujala Reaganova vláda, Bílý dům zvýšil pomoc těmto „bojovníkům za svobodu“ a přinutil Sověty, aby na tento konflikt vydávali ještě víc zdrojů.

A vůdce těchto afghánských povstalců? Usáma bin Ládín.

Do roku 1983 se pro Saddáma a Irák věci nevyvíjely dobře; Saddámova armáda se uchýlila k použití chemických zbraní, koupených od západních firem, proti Íráncům. Reaganova vláda ve snaze udržet rovnováhu a prodloužit válku začala Saddámovu režimu tajně dodávat vrtulníky, pumy a houfnice – vše v přímém rozporu se zákonem o kontrole vývozu zbraní. Rovněž poskytla Saddámovi ochranné oděvy pro jadernou, biologickou a chemickou válku, dále složité naváděcí systémy a rovněž komponenty pro jeho chemičky. Výsledkem bylo, že do roku 1985 se průběh války otočil a situace se začala vyvíjet ve prospěch Iráku; Bílý dům tak musel odpovědět v tomto duchu, a tentokrát prodal Íránu víc než pět set řízených střel TOW.

Potom se kyvadlo opět zhouplo, a Bílý dům opět zareagoval.

V únoru 1986 Reaganova vláda zařídila, aby saúdská královská

rodina tajně prodala Saddámovi britské stíhačky a k tomu patnáct set tisícikilogramových pum MK-84. Iráčané však byli k použití tohoto nového daru špatně připravení, takže Bílý dům vyslal na Blízký východ viceprezidenta George H. W. Bushe s „mírovým poselstvím“. Bývalý ředitel CIA (a budoucí prezident) odcestoval do Jordánska s dvěma záměry: za prvé poskytnout Saddámovi vojenské zpravodajské poznatky, aby Irák mohl použít své vojenské letectvo k útokům na cíle v Íránu, a za druhé přimět Írán, aby vydal americká rukojmí výměnou za čtyři tisíce řízených střel. Během osmačtyřiceti hodin uspěl v obou těchto bodech a irácko-iránská válka dospěla k nové úrovni hromadného ničení.

Saúdská královská rodina nadále podporovala tajné operace Bílého domu. Její výnosy přesáhly sto patnáct miliard dolarů za rok a v amerických finančních institucích měla vklady ve výši víc než sto miliard dolarů. Americké banky tuto nově nalezenou páku používaly k půjčování peněz bankám třetího světa. Americké podniky se brzy chopily příležitosti a společnosti jako AT&T, Proctor and Gamble a IBM si půjčovaly stamiliony dolarů. Obchodování se zbraněmi mezi oběma zeměmi nabývalo na intenzitě a saúdská královská rodina nakoupila stíhačky F-15, střely Stinger a transportní letouny C-130; každý takový prodej vynesl saúdským princům, kteří na transakci dohlíželi, miliony dolarů na provizích. Bohatí dál bohatli, Íránci a Iráčané umírali, a v lidu Saúdské Arábie narůstala nenávist vůči saúdské královské rodině... a vůči jejím americkým sponzorům.

V březnu 1988 Saddám svrhl chemické pumy z amerických vrtulníků na Halabdzu, irácké město ležící na území, které drželi v rukou Íránci; bylo zabito přes pět tisíc Kurdů. Nebylo to poprvé, co byly použity chemické zbraně, avšak tentokrát Íránci pohotově dopravili na místo reportéry, a svět konečně zareagoval. Do srpna bylo vyhlášeno příměří a po pěti měsících nastoupil do úřadu prezidenta George H. W. Bush.

Íránsko-irácká válka skončila patovou situací, avšak Saddámovi zůstala armáda v síle milionu mužů se sofistikovanými americkými

zbraněmi. Prezident Bush iráckého diktátora nadále financoval prostřednictvím BCCI, dovolil mu zahájit program výroby chemických, biologických a jaderných zbraní. V roce 1990 se Saddám vychloubal, že má dost chemických zbraní na to, aby spořádal polovinu Izraele; bylo to směle prohlášení, které nakonec donutilo Washington, aby reagoval. Poté, co Saddám dostal ve formě vojenské pomoci přes pět miliard dolarů, se tato loutka stala příliš mocnou a bylo ji třeba trochu usměrnit. Záminkou se stane Kuvajt.

Již několik málo dní po konci iránsko-irácké války (a jako přímé porušení kvót OPEC) Kuvajt začal pouštět na trh víc nafty. Cena klesla, což mělo přímé důsledky pro Saddáma, jehož země zoufale potřebovala peníze na znovuvybudování své infrastruktury. Aby věci byly ještě složitější, Kuvajt čerpal ropu z polí v oblasti Rumaila, ležící zčásti na území Iráku. Nenadále vyzval Irák, aby splatil půjčku osmi miliard dolarů, třebaže tyto peníze nepotřeboval. Půjčku Saddám dostal během války... zatímco po celou tu dobu Kuvajt otevřeně organizoval schůzky s iránským ministrem zahraničí a pracovníky CIA.

Saddám neměl na splacení půjčky prostředky, takže Kuvajt dluh s ohromnou slevou prodal a Iráku tak zabránil půjčovat si peníze na mezinárodním trhu. Dalších šestnáct měsíců se iráckí činitelé pokoušeli vyřešit hraniční spor, avšak Saúdové odmítali dovolit, aby se sešla nějaká arabská konference. Byla to stará hra na to, jak někoho skřípnout, a Saddáma donutila obrátit se proti svému bývalému spojenci, Spojeným státům.

Irácká vojska se stahovala k hranici s Kuvajtem, prezident Bush tedy vyslal April Glaspieovou, americkou velvyslankyni do Iráku. Se Saddámem se sešla 25. července 1990; sdělila mu, že pokud jde o zvýšení ceny ropy, má požehnání Ameriky, což vyvolalo neshody uvnitř arabského světa. Když se diktátora zeptala, co dalšího ještě žádá, Saddám odpověděl, že záměrem jeho země je získat zpět Šatt al-Arab, součást Iráku, která nyní tvoří součást Kuvajtu. Glaspieová

odpověděla, že „záležitost Kuvajtu se Ameriky netýká“. V podstatě tak Spojené státy daly Saddámovi zelenou pro útok na Kuvajt.

Na scéně se objevuje americký ministr obrany Dick Cheney. On a jeho doprovod se 6. srpna sešli s králem Fahdem a jeho ministry; předali jim zfalšované družicové snímky ze CIA a Rady pro národní bezpečnost, na nichž bylo dvě stě tisíc iráckých vojáků, připravených zaútočit na Saúdskou Arábii.

Cheney krále požádal o dovolení, aby američtí vojáci směli přistát v jeho zemi. Když korunní princ Abdalláh nad tím projevil znepokojení, Cheney mu vytrvale dokazoval, že Saúdská Arábie je v nebezpečí, že se stane cílem spojené invaze Irák-Jemen-Organizace pro osvobození Palestiny.

Čtyři dny poté hlavy arabských států pod vedením krále Fahda a egyptského prezidenta Mubáraka jakýmsi tajuplným způsobem hlasovaly proti zprostředkování irácko-kuvajtského sporu. Rezoluce OSN, jež následovala, jen tím víc zatlačila Saddáma do kouta.

Kuvajt má daleko k tomu, aby mohl být nazýván demokratickým státem, je to oligarchický islamistický režim; země je bohatá na ropu a režimu vládne královská rodina Al-Sabah, jež stejně jako saúdská královská rodina běžně porušuje práva svých občanů. Bushova vláda, vědoma si toho, že americká veřejnost by nikdy nepodpořila invazi provedenou s cílem osvobodit nějakou další zemi s represivním režimem, invazi vedenou Spojenými státy, se tedy obrátila na firmu pro public relations Hill & Knowlton, jíž jakási organizace, která si říkala Občané za svobodný Kuvajt, zaplatila 10,7 milionu dolarů. Craig Puller, prezident této firmy a hlavní operační pracovník, byl předtím vedoucím pracovního štábu kanceláře George Bushe v době, kdy ten byl Reaganovým viceprezidentem. Po několika neúspěšných pokusech získat od americké veřejnosti aspoň kratičký náznak zájmu si firma vymyslela reportáž o tom, jak iráčtí vojáci vzali z inkubátorů 312 dětí a nechali je umřít na podlaze nemocnice v Kuvajt City. Dokonce předvedla očitou svědkyni – patnáctiletou kuvajtskou dívku, která 10. října vypovídala před

Congressional Human Rights Caucus, neformální organizací pro lidská práva, významnou součástí Kongresu. Tato „očitá svědkyně“ byla dcera Saúda al-Sabaha, velvyslance Kuvajtu ve Spojených státech.

Během následujících pěti týdnů prezident Bush tenhle inkubátorový příběh nejméně pětkrát použil ve svých projevech. Oklamaná americká veřejnost přehodila výhybku.

Potom, 16. ledna 1991, prezident Bush spustil operaci Pouštní bouře, válku, jež měla „osvobodit“ kuvajtskou monarchii.

Saddám se vzdal 27. února. George Bush dostal, co chtěl – Irák jakožto hrozba saúdské královské rodině byl venku ze hry. Prezident však nepřistoupil na invazi do Iráku, což byl skutek, který popudil mnoho neokonzervativních členů jeho strany, mezi nimi i Dicka Cheneyho, Donalda Rumsfelda a Paula Wolfowitze.

Mezitím Usáma bin Ládín vzal americký roční příspěvek ve výši sedmi set milionů dolarů, který dostal jako vojenskou pomoc, a ve východním Afghánistánu vybudoval rozsáhlý výcvikový tábor. Jeho armáda se rozrostla na pětadvacet tisíc mužů, vesměs islamistických extremistů z více než desítky zemí. Oslabením Iráku, nejmocnějšího sekulárního státu v té oblasti, vzniklo vakuum, které bin Ládínovi islamističtí extremisté rychle vyplnili. Stavěli se proti přítomnosti Západu v Saúdské Arábii.

Zahraniční politika Spojených států tak nepřímou napomohla zrodu al-Káidy, což v arabštině znamená „základna“.

„Royal Dutch Shell šokovala investory, když nečekaně oznámila, že svůj odhad prokázaných rezerv krátí o dvacet procent.“

– *WASHINGTON MONTHLY*,
červen 2005

„Podle zkrácené zprávy, vydané úředním průmyslovým informačním zpravodajem Petroleum Intelligence Weekly, vyšlo z interních záznamů Kuvajtu najevo, že jeho rezervy jsou hluboko pod 99 miliardami barelů, uvedenými v úředním oznámení. Zpráva v PIW tvrdí, že zbývající prokázané ropné rezervy Kuvajtu činí dohromady asi 48 miliard barelů, tj. o 51 miliard méně, než se uvádělo předtím. Jiným způsobem, jak tuto záležitost sdělit, je, že odhadované světové rezervy klesly o pět procent... ekvivalent téměř 20 měsíců celkové světové těžby a spotřeby; tato hodnota je odvozena z nynější světové spotřeby asi 84 milionů barelů denně.“

– BYRON W. KING,
Energy Bulletin,
25. ledna 2006

KAPITOLA 21

Ochrnutí. Onen druh, který znemožňuje pohyb, přesto však dovoluje, aby bolest pronikala do nervů.

Slepota. Tíživá temnota... střípky měsíčního světla jakoby propouštěné filtrem.

Ticho. Nepřirozené... přemožené hlukem v jeho hlavě, konečné zabzučení, poddání se...

Temnota.

ODPOLEDNE

ACE ZAMRKÁ A OTEVŘE OČI. Nejistě, opatrně pohne pažemi. Je v šatně v Georgii, leží na cvičebním stole a týmový lékař pátrá po známkách života; hlavní trenér postává poblíž.

„Jsi v pořádku, mládenče? Teda – zmasil tě pěkně.“

„Nojo, dostal to pořádně, trenére. Je hotovej.“

„Ne... je to dobrý, trenére. Můžu hrát! Pust'te mě zpátky!“

„Postavit tě znova? Hochu, copaks už nenadělal dost škody?“ Ti dva se zasmějí, a jemu ten zvuk zní ozvěnou v mozku.

* * *

„Uff!“ Ace otevře oči. Je v suterénní místnosti, leží na holé matraci. Mezerami mezi prkny nad jeho hlavou pronikají střípky slunečního svitu, takže kolem je tlumené, šedivé světlo. Když pohne pažemi, do mysli se vhrne pocit úlevy –

– dokud si neuvědomí, že je má něčím připoutané k betonové podlaze.

Na hlavě má obvaz. Posadí se a pocítí tupou bolest. Zaostří zrak na arabského strážce, sedícího na skládací židli. Přes klín má položený samopal, u nohou chladicí kbelík. Podívá se na Ace prázdným pohledem, sáhne dozadu a zaklepe na zavřené dveře za svými zády.

Za pár okamžiků vejde jiný Arab, oblečený do tradičního bílého hedvábného *thobe*. Je malé postavy, útlý, s tmavými vlasy, tmavýma

očima a s olivovou pletí.

„Jak se cítíte?“ Jeho angličtina plyne hladce a společensky, prozrazuje výchovu a vzdělání získané na Západě.

„Kdo jste?“

Muž sáhne za sebe, z kbelíku vytáhne láhev balené vody a hodí ji Aceovi. „Máte otřes mozku a pár menších povrchových zranění. Pilot si zlomil ruku a ošetřili jsme mu druhotné popáleniny. Je pod sedativy tady vedle.“

„A co chcete po mně?“

„To, pane Aci Futrelle, závisí na vás.“ Arab se usmívá Aceovu údivu. „Ano, vím, kdo jste. Taky vím o vaší manželce a dětech, o bydlišti na Long Islandu, vašich dnech slávy na univerzitě a o vašich nedávných potížích u PetroConsultants. Vaší první reakcí bude domněnka, že patřím k nějaké zpravodajské službě. Tak tomu taky bylo, ale moje informace pocházejí z první ruky od velmi důvěryhodného přítele.“

Arab přejde přes místnost a z kusu nábytku, kombinace televizního přijímače a videorekordéru, stáhne potah. Stiskne tlačítko PLAY; naskočí obraz.

Je to jeho žena! Z Kelliina zjevu je zřejmé, že záběr musel být pořízen někdy během posledních osmnácti měsíců, chemoterapie ji právě začínala připravovat o vlasy a o deset kilogramů váhy. Sedí v obývacím pokoji – jejich obývacím pokoji – a Arab sedí vedle ní; má na sobě svetr a džíny.

„Ahoj, miláčku. Jestli se na tohle díváš, tak... je velmi dobře možné, že – že mě potkalo něco zlého a že už tu nejsem. Než učiníš nějaké ukvapené závěry nebo než se tím dobře známým způsobem naštveš, dovol, abych tě představila svému příteli... důvěryhodnému příteli. Tohle je Ramzi Iskander Karim. Jeho rodina pochází z Egypta, on ale získal vzdělání ve Státech. Ramzi a já jsme se poprvé setkali v Camp Peary; k CIA se dostal asi ve stejnou dobu jako já. Ano, je v CIA... pardon, je to ex-agent CIA. Za chvíli ti Ramzi svěří nějaké velmi důležité informace. Potřebuju, abys mu důvěřoval, Aci.“

Kelli pokyne na záběru hlavou Ramzimu; ten na toto znamení opouští místnost a poskytuje jí tak soukromí.

Skutečný Ramzi se čímsi zaměstnává v jiné části místnosti.

Kelli upírá na Ace zrak z televizní obrazovky. „Tohle je těžké. Ty žiješ svým vlastním životem, rád bys vrátil ručičky hodin zpátky, leccos bys udělal jinak... zlepšil to. Je mi to líto, Aci. Je mi líto, že jsem s tebou nebyla v nejvyšším ročníku na Georgijské, když jsi prožíval peklo. Je mi

líto, že nejsem tam, kde jsi teď, že jsem tě nechala, aby ses o Leigh a Sammyho staral sám. A nejvíc je mi líto, že tě do tohotohle všeho musím zatahovat, miláčku. Kdybys... kdybys dělal nějakou jinou profesi – třeba fotbalového kouče, učitele... ale prostá skutečnost je ta, že tvoje práce má přímo co dělat se vším tím, co se nyní děje, a abych zabránila něčemu hroznému, co by se mohlo stát, potřebuju tvou pomoc. V těchto dobách důvěřuji jen málo lidem, Aci, a Ramzi je jeden z nich. Prosím tě, poslechni si, co ti řekne, a pomoz mu, ne kvůli mně, ale kvůli našim dětem.“

Odmlčí se, odvrátí se od kamery a otře si slzy.

Aceovy oči zvlhnou také.

„Zapletla jsem se do pár špatností. Svět umí být ošklivé místo... a někdy tě ta ošklivost strhne s sebou. Ani nevíš, jak často si přeju, abychom se bývali vzali hned po studiích. Všechno by bylo úplně jinak. Mrzí mě hodně věcí, Aci, a všechny jako kdyby se posledních šest let kdesi uvnitř ve mně podebíraly... není divu, že ta rakovina začala právě tam.“

Zajímavě potlačí zasmání. „Asi si teď říkáš – co je tohle za ženskou a co to provedla s mou manželkou? Rakovina a kabala mi ukázaly život z jiné stránky. Víím, že sis mě kvůli mým lekcím kabaly rád dobíral, ale právě ty mě konečně donutily podívat se na sebe důkladně a bez milosrdenství. Kabala říká, že právě naše negativní energie nás odděluje od Boha. To, čím jsi prošel na univerzitě, stres, strach... pravděpodobně sis připadal jako ve vězení. Víím, že mě naopak zase uvěznilo to, co jsem si v životě vyvolila. Nyní věřím, že my oba, jeden jako druhý, jsme určeni k tomu, abychom vykonali velké věci... věci, které pozitivně zapůsobí na druhé. To je klíč k úniku z našich vězení, Aci: konat boží dílo. Záleží na všem, co řekneme a co uděláme, a každý náš kladný nebo záporný čin zapůsobí na druhé. Kabala nás učí, že Bůh je světlo, temnota že je výsledkem ega – touhou přijímat jen pro sebe samotného, a my tudíž směřujeme buď ke světlu, nebo do temnoty.

Zapletla jsem se do pár špatností a nyní je potřebuju napravit. Aci, svět se ubírá velmi nebezpečnou cestou. Na jedné straně máš narůstající sektu radikálních islamistů usilujících o pozornost arabského světa, na druhé straně máš skupinu radikálních jestřábů – kapitalistů přesvědčených, že jediná cesta ke změně vede přes hlavě zbraně. Ego, chamtivost a přesvědčení, že jen já mám pravdu... každá z těch stran jedna do druhé šťouchá, ukazují na sebe prstem, a přitom centimetr po centimetru postrkují svět k Armageddonu. Víím, že to zní melodramaticky, ale tvořila jsem součást toho všeho, a teď chci udělat všechno, co dokážu, abych to

změnila.“

Přiblíží se ke kameře.

„Stane se něco zlého, drahoušku, jestli na to neukážeme a nezničíme mašinerii, která to všechno živí. Aktivně jsem se podílela na práci na řešeních. Ramzi do toho patří. Potřebuje tvou pomoc. Řekla jsem mu, že to dokážeš. Řekla jsem mu, jak jsi silný. A ty jsi silný, Aci, o tom není pochyb. Věci budou horší, ale pod každým balvanem, který je třeba odvalit, se skrývá příležitost. Všichni jsme nádoby pro Hospodinův dům, Aci. Můžeme vykonat božské věci. Je to tvůj životní boj, ale budu v každém okamžiku s tebou. Miluju tě, Aci.“

Obrazovka ztmavne.

Ace na ni upírá zrak, v jeho duši už nezbylo místo na nějaké emoce. Otre si slzy, uvnitř se celý chvěje.

Ramzi se vrací a televizor vypíná. „Své paměti nechala na CD-ROM. Budete si to muset přečíst tady, mít je u sebe v době, kdy budete na cestě, je příliš nebezpečné. Je mi líto. Já vím, musí to být pro vás těžké.“

„Těžké?!“ Slova uvážnou Aceovi v hrdle. „Proč Kelli zabili? Kdo k tomu dal příkaz? A na čem jste to ksakru vy dva pracovali?“

„Na tom, jak zabránit příchodu Armageddonu.“ Ramzi ze sebe vychrlí arabsky jakýsi příkaz strážci. Ten Aceovi odemkne pouta a vyjde ven.

„Aci, slyšel jste někdy výraz *šaháda*?“

„Ne.“

„Slovo *šaháda* znamená zemřít pro Boha, má původ v pravém významu slova džihád, které se překládá jako ‚konej dobro a braň zlu‘. Muslimové jsou vychováváni k tomu, aby konali boží dílo, ale v postojích těch, kdo horují pro islám, tohle slovo Proroka Mohameda zparchantělo stejně, jako extrémnější elementy křesťanské víry překroutily učení Ježíše Krista.

Ze svých studií ve Státech si pamatuji, jak jsem četl vyprávění o Hatfieldových a McCoyových, dvou rodinách, jejichž rivalita se změnila ve mstu plnou násilí. Tahle jejich rivalita mi připomněla konflikt mezi sunnity a šiity – dvěma stranami, které toho mají tolik společného, a které přitom spolu válčí ani ne tak kvůli vnitřním rozporům, jako kvůli rozporům vneseným zvenčí, navíc podněcovaným dějinami plnými násilí způsobeného extremisty. Blízký východ zůstává kvůli těmto rozporům rozdělený a ostatní svět se k té či oné straně přiklání podle toho, která země mu dodává ropu.“

„A kde stojíte vy?“

„Stojím při nevinné většině, která touží pouze po životě v míru.“ Ramzi otvírá láhev s vodou. Polovinu jí vypije. „Moje rodina původně žila v Asuánu, nejhezčím egyptském městě, v malé komunitě, která se usadila na jižním břehu Nilu. Otec měl restauraci na lodi. Každý den tam na plachetnicích připlouvali turisté, aby povečeřeli čerstvé ryby a při západu slunce poslouchali núbijskou hudbu. Když mi bylo devět, skupina radikálů naši loď zapálila a zničila všechno, co jsme měli. Jedna z mých sester utrpěla silné popáleniny. Otcův bratr byl lékař, žil v Mekce. Pozval nás, abychom se k němu přistěhovali a bydleli u něj, on že zatím bude sestru léčit. Odešli jsme tedy z Egypta a usadili se v království, ve kterém vládl Al-Saúd.

Otec byl oddaný muslim. Jeho rodina patřila k dynastii Hašemitů, přímým potomkům Proroka Mohameda. Těmto kmenům se společně říká *Ašraf*, a jednotlivci, jako můj otec, se nazývají *šaríf*, to znamená ‚urozený, vysoce postavený‘. Otec byl mocný podnikatel, ale byl špatně připravený na to, co nás v Saúdské Arábii čekalo.

Navzdory názorům lidí ze Západu je většina muslimů mírumilovná jako kterýkoli jiný národ nebo náboženství: jejich špatnou pověst udržují při životě radikální prvky. V průběhu celých svých dějin se wahhábovský prvek islámu zuřivě stavěl proti všemu, na co nahlížel jako na *bida*, to je opovrhlivý výraz pro každé chování odchyloující se od fundamentalistického učení koránu. Tenhle puritánský pohled zavrhuje všechno, co se považuje za něco západního, včetně televize, telefonů, hudby a filmů. Přesto však to byla právě tahle neokonzervativní sekta, která působila při vzniku saúdské monarchie. A právě jejich taktika silné ruky udržuje saúdské občany v područí.

To, co vidíme v Saúdské Arábii dnes, je arabská identita, kterou pokrytci z královské rodiny drží jako rukojmí, pokrytci, kteří si uchovávají nadvládu prostřednictvím fanatické brutality svých wahhábovských duchovních; ti dělají, že nic nevidí, když královská rodina pošlapává korán – za zdmi paláce, kde pijí, hrají hazardní hry a obcují s ženami. Klíčem k moci extremistů zůstává udržování kontroly nad lidmi. Proto náboženské školy a mešity namísto toho, aby učily božímu slovu, učí nenávisti. Pro Palestinu a Libanon, Írán i Irák, je Žid ztělesněním ďábla, Spojené státy pak jeho přísluhovačem. Arabským dětem jsou vymývány mozky už od raného dětství. Nenávist je nezbytná ingredience vládní politiky, která umožňuje těmto utlačovatelským režimům udržet se v uzavřené společnosti u moci. Psychóza nenávisti slouží k tomu, aby lidi odvrátila od

touhy po svobodě.

Když se sestra uzdravila, otec, který toužil být blízko vody, si otevřel restauraci v Džiddě. Jednoho dne naše zařízení navštívil saúdský princ, člověk, který si vysloužil pověst, že defloruje panny. Všiml si mé dvanáctileté sestry a jednoho člověka ze svého doprovodu poslal, aby s otcem dojednal cenu.

Otec na posla plivl a těm ostatním přikázal, aby se klidili. Za několik hodin naši restauraci navštívila *mutawa*, wahhábovská náboženská policie. Otce ztloukli, zatkli ho a odvedli do vězení. Sestra se princi sama nabídl, aby tak otce dostala domů. Princ si ji nechal v paláci půl roku. Otec byl nakonec propuštěn, předtím ho ale téměř rok zneužíval mučitel Alí Šams. Své dny otec dožil na invalidním vozíku.

Když mi bylo sedmnáct, přidal jsem se k *Rai al-Nas*, novinám působícím v ilegalitě. Psaly proti krutostem saúdské královské rodiny. Být přistižen při práci pro tyto noviny znamenalo jistou smrt. Otec se bál, že jeho jediný syn skončí na popravišti, proto mi zařídil studium ve Státech.“

„Takže jste vstoupil do CIA, abyste bojoval proti Saúdům?“

„Vstoupil jsem tam, protože jsem věřil, že mohu něco změnit. Ale mýlil jsem se. CIA je pouze dalším nástrojem Západu, umožňuje královské rodině udržet si kontrolu jakožto ten, kdo Západ drží v sedle dodáváním levné ropy. Tohle držení v sedle ale skončí a přivede svět na křižovatku. Bez ropy se saúdská královská rodina zhroutí. Otázkou je – kdo to uprázdněné místo obsadí. Vzestup radikálního islámu královskou rodinu děsí, ale namísto toho, aby se té hrozbě postavila na odpor, se uchýlila k podplácení radikálních vůdců a udržuje je při životě penězi a zbraněmi. Radikální myšlenky se šíří proto, že střední třída ztratila vůli je rozdrtit, anebo proto, že lidé jsou nuceni volit mezi menším ze dvou zel. Pro prostého Araba je americký fašismus daleko horší než islámský fašismus – všichni vědí, že západním nájezdníkům záleží jen na tom jak krást naši ropu. Spojené státy tím, že napadly Irák, právě ty lidi, kteří by se bývali islámskému fašismu postavili na odpor, akorát jen zahaly do jeho tábora. A tak se ta rakovina rozlézá, z Iráku do Egypta a Jordánska, ze Saúdské Arábie do Sýrie a Libanonu.

Írán je vlk číhající u dveří. Nikdy by se se Spojenými státy nebo s Izraelem neutkal v konvenční válce, takže se ve spojitosti s úspěchem al-Káidy a *intifády* objevila nová strategie. Síla Američanů a Izraelců je současně i jejich slabost – oba národy si cení života, zatímco teroristé nikoli. Hizballáh podniká útoky skryt mezi ženami a dětmi. Naláká tak

Izrael k útoku, aby pak mohl to krveprolití využít k získávání sympatií pro svou věc – ne pro mír, nýbrž pro násilné vymýcení všech Židů a nemuslimů na Blízkém východě. Al-Káida mezitím osnuje další teroristický čin, vysílá tak světu vzkaz, že islám dokáže skupinkou odhodlaných válečníků vyvrátit supervelmoc za použití nožů na otvírání lepenkových krabic. Stačí i obyčejné věci, které se najdou v každé domácnosti.

Tohle vše se ale změní. Rozhodnutí Iránu obohacovat svůj uran otvírá další Pandořinu skříňku. Mezi zpravodajskými společenstvími ve Washingtonu narůstají obavy, že islamističtí extrémisté, vybavení Iránem, použijí kufříkové bomby k rozpoutání jaderného holocaustu v amerických městech. Vaše manželka byla zapojená do radikálního plánu pro předem neuvažované okolnosti – preventivní jaderný úder, při kterém by bylo některé americké město smeteno teroristickou buňkou, a úspěch takové buňky by se stal záminkou k rozdrčení islámského hnutí v Íránu.“

„Zatracení šilenci...“

„Kelli pomáhala při rozjetí toho plánu, potom onemocněla. Jak vám právě sdělila, svou nemocí získala nově nalezený pohled na situaci – nový prostředek, jak tu hrozící bouři rozehnat.“

Ramzi sroluje perský koberec; pod ním jsou dva tenké kovové panty. Uvolní betonovou desku v podlaze a zvedne ji; ukáže se technicky dokonalý sejf, zapuštěný do základů. Ramzi nastaví přístroj pro skenování sítnice, navolí kombinaci, potom ke skeneru přitiskne čelo, aby modrý laserový paprsek provedl identifikaci.

Sejf ověří jeho totožnost, cvakne to v něm a otevře se.

„Máme dvě fronty teroru, které je třeba ‚vykolejit‘, aby se jaderný holocaust odvrátil. Moje role přitom je nabídnout arabskému lidu třetí volbu – opravdovou demokracii, takovou, která přijde zevnitř – v podstatě revoluci. Tou revolucí je hnutí *Ašraf*, opravdové hnutí střední třídy a chudých. To ale může mít úspěch jedině tehdy, když získá kontrolu nad zbraněmi, které dávají královské rodině skutečnou moc: saúdskou ropu a bohatství, které ta rodina ukradla saúdskému lidu.“

Bývalý operativec CIA otvírá víko sejfu a vyjímá černé pouzdro na CD-ROM. „Vyznáte se v programu zvaném Promis?“

„Ne.“

„Promis je oko, které vidí všechno. Jeho původním tvůrcem je Američan jménem Bill Hamilton. Ten před mnoha lety vyvinul pro Národní bezpečnostní úřad počítačový slovník, překladač z vietnamštiny

do angličtiny. Později se rozhodl vyvinout nový program, něco jiného, něco, co by dokázalo vysledovat různé činnosti lidí všude na světě. Svůj sen si splnil, když odešel od NBÚ a koupil společnost jménem Inslaw, neziskovou organizaci, která vyvinula software určený k sestavování křížových odkazů k prověřování právních případů a činnosti soudů přes potenciální svědky a jejich rodiny. Do roku 1981 Hamilton systém zdokonalil tak, že se mohl dostat do prakticky kterékoli počítačové sítě a prohledávat zařízení třeba v telefonní společnosti, aerolince a jiných službách, aby našel místo, kde se nachází určitý cíl. Dělal to křížovými odkazy na činnost toho kterého subjektu, jeho přátel, příbuzných a společníků. Hamilton se pokusil ten program – Promis – pronajmout ministerstvu spravedlnosti, ale bez valného úspěchu. Nikdy se však nedozvěděl, že ministerstvo spravedlnosti tajně pořídilo kopie Promisu a rozdalo je americkým zpravodajským službám. CIA viděla Promis jako prostředek ke sledování záměrů mafie při praní špinavých peněz a jako nástroj pro špehování kolumbijských drogových baronů. Jedna kopie programu nakonec skončila v rukou Earla Briana, člověka, který pracoval pod Reaganem, když ten byl guvernérem za Kalifornii. Brian měl kontakty na izraelský Mossad – v době, kdy byl v hlubokém zmatku ohledně první palestinské intifády. Brian byl představen Rafimu Eitanovi, izraelskému byznysmenovi, který nakonec přivedl pojem Promis na daleko vyšší úroveň. Z nového Promisu se stal disk použitelný v osobním počítači a koreloval údaje značně rychleji. Vynalézavější Eitan přiměl jednoho kolegu, aby Promis vybavil tajným chytákem – vestavěným čipem, který uživatel nezjistí a izraelské zpravodajské službě umožní monitorovat veškerou činnost uživatele hostingových služeb.

Společnost Earla Briana jménem Hadron začala bezpečnostní program prodávat cizím vládám. První skočilo na návnadu Jordánsko. Když byl Promis instalován na vojenském velitelství v Ammánu, napojil se na sledovací systém francouzské výroby, který Jordánsko používalo k monitorování činnosti Organizace pro osvobození Palestiny. Díky Promisu nyní Izraelci mohli vysledovat vůdce OOP, a to Mossadu pomohlo v boji proti intifádě.

Počet potenciálních uživatelů špionážní sítě Promis byl ohromný, ale Eitanovy i Brianovy zdroje byly omezené. Na scéně se objevuje Robert Maxwell, čelný představitel společnosti Degem Computers v Tel Avivu. Využil její pobočky v Jižní Americe a začal Promis prodávat cizím vládám a hlavám států, včetně vůdce OOP Jásira Arafata. Promis téměř přes noc

umožnil izraelským a americkým zpravodajským službám přístup ke všemu, od vojenské rozvědky sovětského bloku přes činnost tisíců osob podezřelých z terorismu... až po činnost v oboru financí – bankovních a finančních institucí na celém světě.“

„A co bin Ládín?“

„Ano... bin Ládín. Robert Hanssen, agent FBI, využil své kontakty na Rusy a program Promis prodal al-Káidě. Promis mu dal nahlédnout do bin Ládinových tahů a činností, ale současně také al-Káidě umožnil monitorovat naše vlastní vyšetřování a poskytl jí i nástroj k tomu, aby se dostala ke svým penězům. Hanssen byl později usvědčen ze špionáže, ale škoda už byla na světě.“

„Potom jedenáctého září... Bílý dům musel o tom záměru vědět.“

„Samozřejmě že věděl, však si to taky plno lidí už myslí, ale lži sahají daleko za skutečné události toho dne. Promis umožnil svým majitelům přístup ke všem počítačovým programům a současně jim posloužil jako prostředek, kterým šlo měnit data. Přístup do všech počítačů, Ari.“

Aceův obličej ztratil barvu. „Prezidentské volby...“

Ramzi přikyvuji. „Hlasovací mašinerie je prošpikovaná a kontrolovaná počítači vyrobenými firmami, které exkluzivně podporovaly kandidáty Republikánské strany. Florida v roce 2000, Ohio v roce 2004, Virginie a Pensylvánie v roce 2008. Napadlo vás někdy, proč tyhle pořád tytéž nerozhodnuté státy vytrvale odmítají povolit hlasovací lístky, navzdory opakujícím se nesrovnalostem? Ti, kdo chtějí zůstat u moci, pak ve snaze udržet si výhody nepřetržitě blokují všechny systémy kontrol a rovnováhy, a jejich rozhodnutí potvrzují soudci jmenovaní tímtéž režimem. Jak se zdá, z demokracie se stala iluze.“

Ace si lehá na matraci; točí se mu hlava. „Kdyby Promis umožnil Kelli přístup ke všemu... patřila by do toho i data saúdskoarabské Aramco?“

„Aramco zrovna ne, ale jinak skoro každé ropné společnosti a státního energetického konglomerátu zemí třetího světa. Promis vyzradil pravdivé údaje o zbývajících zásobách ropy na planetě. Cheney to v roce 2000 věděl, proto odmítá sdělit podrobnosti ze svých schůzek týkajících se energetiky. CIA samozřejmě taky věděla, že zásoby Iráku dosáhly stadia ‚ropného zlomu‘ už před dlouhou dobou, a zásoby Íránu rovněž. Zprávy o krocích, podniknutých Íránem k tomu, aby budil dojem, že dokončí svůj jaderný program, mohly být už dávno vyvráceny, zpočátku to byla reakce na to, že Spojené státy tajně budovaly v Iráku vojenské základny. Je to vynikající ukázka toho, jak se z jedné extremistické reakce zrodí stejná

reakce, avšak opačná.“

Ace se posadil. „Když jste mě našel v poušti, právě jsem dokončil seismický průzkum. Moje data ukazovala, že Ghawar má ještě velké zásoby ropy. Taky zahájili těžbu v Prázdné končině...“

„Cí přesně data? Kdo prováděl testy?“

„Armáda.“

„Která součást?“

„Odbor strategické podpory.“

„OSP je organizace založená Donaldem Rumsfeldem a používaná neokonzervativci k tomu, aby věci udržela mimo zvědavé oči a uši ostatních zpravodajských služeb. Povězte mi – jak se ta měření prováděla?“

„Byla to rozsáhlá vojenská operace, podílely se na ní stovky lidí, a uskutečnilo se sedm set řízených explozí. Nevím, jak –“

„Viděl jste ty lidi? Byl jste svědkem těch explozí?“

Ace pocítil nával nevolnosti. „Ne. Viděl jsem jediné světla na tom zatraceném panelu s počítačem... Mizerové, oni mě napálili! Žádné exploze nebyly, že ne? Akorát balík uměle vytvořených dat, o kterých chtěli, abych je poslal do D.C.“

„A potom, když jste je poslal, jste se stal zbytečným. Naštěstí beduíni nedovedou se svými střelami země-vzduch zacházet tak dobře jako jejich americké protějšky. Kdo vás poslal do Arábie shromažďovat ty údaje?“

„Schall, ředitel CIA, ale požadavek vyšel od McKuina – alespoň tedy tohle se mi řeklo. Prezident chce dát podnět k nové politice ve věci alternativní energie, k něčemu, co nebude jen nějaké bezzubé opatření. Nejprve jsme tedy potřebovali znát saúdské zásoby.“

„A místo toho vás mistři ve vedení loutek přiměli k sestavení zprávy, která ukazuje, že zásoby jsou hojné. Kdo by z takové falzifikace údajů měl prospěch?“

„Ti, kdo jsou v podezření už docela běžně. Ropné společnosti. Saúdská královská rodina.“

„Ano, jenže vám uniká to pravé čertovo kopýtko. Existuje ještě jiná frakce, která tahá za provázky, tatáž skupina, která je zodpovědná za manipulování s událostmi jedenáctého září.“

„Neokonzervativci? Co by tím získali?“

„Kontrolu. Jakmile Irán spadne pod nadvládu USA, budou na řadě ostatní země, ve kterých nacházejí útočiště islamističtí radikálové, počínaje zemí, která kontroluje jediné významné zásoby ropy, které ještě na světě

zbývají –“

„– Saúdská Arábie.“ Ace zakrouťí hlavou, zcela přemožen významem toho, co slyší. „Velké zásoby Saúdů by ospravedlnily financování invaze... za předpokladu, že královská rodina byla napojená na tenhle případný plán.“

Ramzi přikyvuje. „Hrozba ze strany Íránu přinutila královskou rodinu důvěřovat neokonzervativcům. Kelli měla za to, že k preventivnímu úderu dojde krátce před příštími prezidentskými volbami, a republikáni by tak znovu mohli vyložit svůj trumf.“

„Kde ty bomby vybuchnou? Která města jsou cílem?“

„To nevíme. A taky nevíme, jak se ta zbraň propašuje do země.“

„A proč by se vůbec musela propašovávat? Neokonzervativci mají přístup k –“

„Neokonzervativci nestisknou spoušť. Na rozdíl od jedenáctého září je tohle velmi malá tajná operace. Jako soumaři – loutky, na které se všechno naloží a jejichž nitky povedou k Íránu – byli vybráni dva islámští radikálové. Klíčovým důkazem bude produkt jaderného rozpadu – stopy obohaceného uranu lze vysledovat k původnímu zdroji, v tomto případě k palivovým tyčím používaným v íránském jaderném reaktoru. Kelli byla držena stranou, aby se nedozvěděla, jak by se tohle mohlo provést.“

„No dobrá, tak půjdem na FBI, ať uzavrou místa, kudy se dá vstoupit do země.“

„Ve Spojených státech je takových míst tři sta sedmnáct. Ministerstvo vnitřní bezpečnosti má dohled nad pouhými sedmi procenty toho, co se do země dostává – a to se týká jen oficiálních míst pro vstup. Jachty, výletní lodě, soukromá trysková letadla... ani s Promisem není možné tohle všechno uhlídat a přesně zjistit, kde a jak se jaderné bomby můžou do země dostat.“

Ace cítí, jak se mu napětím stahují žíly v levé paži. „Tak jaký je další postup? Vy se budete snažit vyvolat revoluci, a jak my zabráníme těm magorům, aby zničili některé americké město?“

„Dvěma způsoby. První – odhalíme ten plán, použijeme k tomu Kelliiny paměti. Půjdem na internet a do médií a protlačíme to tam jako záležitost týkající se voleb.“

„A nepřekrouťí to ta volební mašinerie republikánů prostě jako jen další teorii spiknutí, rozvířenou liberálními médii? Když si připomeneme minulé volby, demokraté se budou bát, že jim to spadne zpátky na hlavu – bát se víc, tolik, že se neodvážívá něco s tím mít.“

„Musíme se o to pokusit. Je možné, že některé osoby, zapletené do toho plánu, to donutí z něj vycouvat.“

„To je pravda. A co je to za ten druhý postup, který měla manželka na mysli?“

„Ten... s tím je to trochu složitější. Vyvoláme kolaps finanční infrastruktury jak teroristů, tak neokonzervativců.“

„Jak?“

„Použijeme Promis. Ten program se umí nabourat do kteréhokoli počítače, včetně těch, co jsou ve finančních institucích. Kelli pomocí Promisu vysledovala špinavé peníze teroristických organizací. Celé dny před jedenáctým zářím, a ještě těsně před okamžikem, kdy se zhroutila první věž Světového obchodního centra, obchodníci vyhlášovali opční prodej akcií společností, jichž se útoky týkaly. O tomhle něco víte, že?“

„Můj nejlepší přítel Mark... ten tam zemřel, když tyhle transakce vyřizoval.“

„Kelli tuhle činnost pomocí Promisu vysledovala. Na bankovní účty velkých korporací, finančních institucí, královské rodiny, afghánských drogových baronů, lobbistů a dokonce politiků přišlo skoro patnáct miliard, peněz, na kterých lpí krev. Výsledná suma pro ty, kdo nesou vinu, je přes bilion dolarů.“ Ramzi pozvedne pouzdro s CD-ROM. „Promis se dokáže dostat ke každému centíku na každém účtu – takový měla Kelli záměr – a ty fondy použít na financování revoluce. Data jsou uložena na tomhle disku Promisu. Kelli říkala, že vy máte prostředky k tomu, abyste tenhle plán uvedl do pohybu – myslím, že tím minila bývalého spoluhráče z týmu, toho, co má dovednosti potřebné k tomu, aby se k těm fondům dostal, zabezpečil je a převedl.“

Ace potřásá hlavou; do skládačky činů jeho manželky zapadl další kousek. „Jo, bývalý spoluhráč. Ten, co mu pomohla při podmíněném propuštění na svobodu. Teda – na člověka, který bojoval o svůj život s rakovinou, stihla tahat za hodně nitěk.“

„Kelli opravdu byla nezkrotný živel, vy se ale musíte mít neustále na pozoru. To, co vaše paní naznačila, je nesmírně nebezpečné. Její dřívější kontakty s Odborem strategické podpory už z vás a z vaší rodiny udělaly cíl. Když budete cestovat, nebudete moci mít Promis u sebe, takže bude třeba zařídit, aby se vašemu kontaktu ve Státech dal poslat napřed. Pomůžete nám?“

Ace si tře oči, zbavuje se tak napětí. *Opravdu ten Kelliin plán pro předem neuvažované okolnosti už probíhá? I kdyby ne, teroristi nebudou*

váhat použít jaderné zbraně. Tak či tak, tady jde o život i smrt ve velkém měřítku, a zapojit se do toho plánu znamená vystavit riziku moje děti. Mě už mají pod drobnohledem... útok na Apache znamená, že jsem se stal „spotřebním“ materiálem. Když se rozhodnu být proaktivní, možná že budu moci přispět ke tomu, že se události vydají jiným směrem... když ale neudělám nic, kdo zaručí, že mě nepopraví, jako popravili Kelli?

„Než se rozhodnu, že do toho půjdu, něco od vás budu chtít. Je tu jeden bývalý pracovník CIA, člověk jménem Scott Santa, Američan ruského původu; pracoval pro Vinnell – domnívám se, že se dosud pohybuje v okolí Perského zálivu. Chci, abyste mi ho našel.“

„Kelliina vraha?“ Ramzi zavrtí hlavou. „To je moc nebezpečné. Líp bude, když se ho ujmete my sami.“

„Ne! Musím to být já. Chci se dívat tomu mizerovi do očí, až mu vezmu to, co on vzal mně.“

„Aci, ten člověk, kterého hledáte, je cvičený zabiják a stojí za ním různé zpravodajské služby. Je to příliš riskantní. Kelli by s tím nesouhlasila.“

„Neptal jsem se jí.“

Ramzi chápe výraz v Aceových očích. „Tak dobrá. Ale rozumějte, ta mašinerie neokonzervativců – ti mají Promis taky. Budete bez ustání pod dohledem a sledován. A máte děti, ty pořád budou vaší Achillovou patou. Budete muset udělat nějaká opatření k tomu, abyste je měl v bezpečí. Nemůžete vědět, kde se jich někdo zmocní. Chápete, co vám říkám? Jestli vás tihle lidé chytí, už budou vědět, jak z vás dostat informace.“

Ace přikývne; když si vybaví Kelliino varování, zaznamenané na pásce, v hrdle mu divoce tepe.

Boj tvého života...

„Jestliže některý národ očekává, že bude žít v blahé nevědomosti a přitom že zůstane svobodný, očekává něco, co nikdy nebylo a nikdy nebude. Lidé nemohou být v bezpečí bez informací.“

– THOMAS JEFFERSON

„Proto se každý muslim i každý čestný člověk, který není muslim, musí postavit proti Američanům, Angličanům a Izraelcům, a být hrozbou jejich zájmům, ať je kdekoli.“

– AJATOLLÁH AHMAD DŽANNATÍ,
tajemník Rady dohlížitelů,
Írán

„Loni [Ion Sancho, hlavní koordinátor voleb v okrese Leon, Florida] zjistil cosi dle předpokladů nemožného – že dotekové obrazovky počítačových hlasovacích systémů firmy Diebold a optické skenery mají vážné bezpečnostní nedostatky. Sancho čtyřikrát vyzval hackery, aby se dostali do jeho elektronických hlasovacích strojů. Pokaždé se jim to podařilo. Sancho spustil poplach. Státní tajemnice Floridy Sue Cobbová, kterou do funkce ustanovil Jeb Bush, ho ignorovala. A potom odebrali federální grant 564 000 dolarů na hlasovací stroje pro tělesně postižené osoby.“

– HOWARD GOODMAN,
Fort Lauderdale Sun-Sentinel,
26. března 2006

KAPITOLA 22

GARY LEE SCHAFER, ŘEDITEL

ÚTVAR PRO BOJ S RADIKÁLNÍMI FUNDAMENTALISTY

SEKCE PRO BLÍZKÝ VÝCHOD A PRO BOJ S TERORISMEM

ÚSTŘEDÍ FBI

24. DUBNA 2012

Pane řediteli Schafere,

posílám Vám záběry ze sledování, předané zvláštním agentem Elliottem Greenem (155-16533-17), který potvrzuje, že objekt zájmu ministerstva energetiky, profesor Eric Ming-jüan Pi (spis # 112-11292-377), přišel dne 3. ledna 2012 do styku s objektem klasifikovaným jako UMBRA (Tursi, Michael R.). Jako účel tohoto setkání se jeví dodání a instalace sádrokartonu a polic do garáže, s největší pravděpodobností krycí legenda pro přepravu obsahu dvou neidentifikovatelných beden do garáže podezřelého profesora Pi o několik týdnů později. Vzhledem k tomu, že objekt Pi je profesor jaderné fyziky zmiňovaný ve spojitosti se dvěma případy výskytu jaderné špionáže, žádám tímto o dovolení provést v souladu se Zákonem o odhalování špionážní činnosti (Foreign Intelligence Surveillance Act), řízené ze zahraničí, prohlídku garáže podezřelého.

Charles Jones, ředitel pobočky FBI: Springfield, Illinois (155-63775-17)

Gary Schafer potichu, jen tak sám pro sebe, zakleje. Zprávu si přečte

ještě potřetí, teprve potom klikne na Odpověď.

Pane řediteli Jonesi,

děkuji Vám za zaslané záběry ze sledování. Jak víte, stupeň UMBRA vyžaduje zvláštní prověření, daleko vyšší, než je váš nynější status. Záležitost vyšetřím a učiním patřičná opatření. Prosím, pokračujte v pilném sledování objektu, profesora Pi, a veškeré poznatky o dalším vývoji hlaste přímo mně.

– G. L. Schafer, ředitel

Schafer klikne na Odeslat. Uvažuje o tom, že nyní vzkaz smaže, potom si to však rozmyslí a vytiskne kopii na papír; ta půjde do svazku Erika Pi. Potom zvedne telefon a navolí linku svého asistenta Jima Learyho.

„Jime, najděte mi laskavě spis zvláštního agenta Elliotta Greena. Myslím, že je nasazený ve Springfieldu, Illinois.“

BRIDGEVIEW, ILLINOIS,

25. DUBNA 2012

08.44 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

BRIDGEVIEW LEŽÍ ZÁPADNĚ OD CHICAGA, má rozlohu necelých čtyřicet čtverečních kilometrů a něco málo přes patnáct tisíc obyvatel. K těm patří i aktivní muslimská komunita.

Většina z těchto rodin se prostě snaží udržet si islámskou identitu. Posílají své děti do školy, místní *madrasy*, kde chlapci a dívky jsou segregováni, když studují korán. Starší dívky musejí nosit *hidžáb*, tradiční pokrývku hlavy podobnou šále, která sahá pod kolena; musí ji nosit i při sportu.

Usilovná snaha zůstat umírněným muslimem je během bohoslužby v mešitě nadále jakýmsi předmětem výzvy. Během let mešita začala přitahovat větší počty Američanů původem z Palestiny, a rovněž členy Muslimského bratrstva, militantní skupiny, která odsoudila a zavrhlá americkou kulturu, schvalovala sebevražedné bombové atentáty a která

dává přednost spíše fundamentalistickému výkladu islámu. Bratrstvo, jehož členové pomáhali založit teroristickou organizaci Hamás, skrývá své pravé úmysly za místní charitativní činnost a organizování mírových demonstrací.

Bratrstvo, dávající o sobě vědět hlasitějšími projevy a větší aktivitou než jeho umírnění současníci, zahájilo před několika lety kampaň pro získání fondů a obrátilo se na arabské vlády s žádostí, aby mu pomohly „zabránit rozkladu islámské společnosti v rukou Západu“. Z Kuvajtu, od saúdské vlády a od ministerstva pro náboženské záležitosti ve Spojených arabských emirátech přišlo přes milion dolarů. Jordánské ministerstvo pro náboženské záležitosti navíc poslalo Masúda Aliho Masúda, sedmapadesátiletého Palestince, aby v mešitě v Bridgeview pracoval jako pomocný předříkávač modliteb. Do mešity zanedlouho pronikla přísná interpretace islámu, ženy dostaly příkaz zakrývat si vlasy a společenských akcí se účastní odděleně od mužů.

V oblasti Chicaga je přes padesát dalších mešit, ale jen málo z nich je tak populárních jako mešita v Bridgeview, jejíž radikální učení přitahuje k páteční modlitbě více než dva tisíce věřících.

* * *

Před bankou je zaparkovaný nákladní Chevy Trail Blazer z roku 2009; člověk v něm – Džamal al-Júsuf – si čte v koránu... a čeká.

Nedaleko zaparkuje druhé vozidlo. Omar Kamel Rádí zatuká na okénko pro spolujezdce. Džamal odemkne dveře auta a vpustí svého iráckého přítele dovnitř. Oba se krátce obejmou. „Nemůžu uvěřit, že něco takového vůbec říkám, ale jsem opravdu rád, že tě vidím. Jak to jde v Los Angeles?“

„Dobře. Počasí je pěkné.“

„Ale neusmíváš se kvůli počasí.“

Omar přikývne. „Někoho jsem potkal – cvičitelku aerobiku. Je to blondýna, a je krásná. Řekl jsem jí, že tu pobývám v rámci výměnného programu, že jsem z Káhiry a studuju na technice. Koupil jsem si několik učebnic, a chodím dokonce na přednášky.“

„Tohle je hodně nebezpečné. Kdyby tvůj sponzor věděl –“

„Můj sponzor je líný pes. Příležitostně mi nechává lístky se vzkazem, ale nikdy ho nevidím.“

* * *

V dodávce, zaparkované naproti bance, sedí Shane Torrence a Marco Fatiga. Oba „vykonavatelé“ Odboru strategické podpory své „objekty“, Iráčany, odposlouchávají od chvíle, kdy ti dva přišli před devíti měsíci do USA.

„Slyšels to, Marco? Ten tvůj mládenec si myslí, že jsi líný pes.“

„Možná bych mu měl poslat kopii záznamu, kterej jsem udělal, když tu peroxidovou blondýnu píchal, aby se moh na sebe koukat, jak jí to dělá zezadu. Anebo ještě líp – udělám jí to já a pásku mu pošlu.“

„Jseš krutás. To toho mýho mládence by nikdy nenapadlo se na nějakou Američanku ani podívat. Je moc nábožnej. Každý večer se modlí.“

„Jo, buď to, nebo si to nechá dělat do zadku.“

Boční dveře dodávky se s trhnutím otevrou; Michael Tursi oběma podává kávu a velký sáček s koblihami. Pro sebe si nechává tu, která je v lepenkové krabici. „Tak koukám, že jsem šťastné shledání našich muslimů zmeškal.“

„Arabů,“ opravuje ho Torrence a ukousne si z koblihy s polevou ze smetanové čokolády. „Máš Araby a máš pravověrný muslimy. Tihleti dva jsou Arabové.“

„Ty můžeš bejt obojí, troubo.“

„Turek má pravdu,“ prohlašuje Marco a napije se kávy. „Tak – ten tvůj, Shane, je šíit, naprosto jasně pravověrný muslim. Omar, ten, co si ho hlídám já, je sunnitskej Arab. Saddám byl sunnita, a šíiti nenáviděl. Ukázalo se, že celej ten důvod, proč se tak kasal zbraněma hromadnýho ničení, byl kvůli Iránu, ne kvůli Americe. Invaze šíitů se bál víc než čehokoli, co jsme se chystali udělat my.“

„Zavři zobák, krucifix!“ Tursi vrazí do pistole nový zásobník. „Přečti si ten blbej spis, Marco; tvůj sunnita konvertoval k ‚pravýmu‘ islámu. Pokud jde o mě, všichni jsou to pro mě lidi s hlavama omotaněma ručníkem a nosej s sebou bomby. Zůstaň tady, já se jdu projít.“ Vystoupí z auta a zabouchne dveře.

Marco se přehrabuje v sáčku s koblihami. „Proč je tak nabroušenej?“

„FBI ho v lednu zachytil na pásku, když byl v domě profesora Pi.“

„Sakra. Kde byl Schafer?“

„To nevěděl. Byla to operace ministerstva energetiky, nic, co by mělo něco společnýho s bojem proti terorismu. Ale znáš Turka: neusne, dokud ten binec nedá do pořádku.“

V chevy trail blazeru se Omarova dobrá nálada pokazila, změnila se ve frustraci. „Tomu bys nerozuměl, Džamale. Ty jsi šíita; vy jste prostí lidé z pouště, a nejste poslušní Boha. Jste nevěřící, kteří vzývají učení Aliho, synovce Proroka Mohameda. Žádný šíita nikdy Iráku vládnout nebude.“

„A ty jsi sunnitský pes,“ odsekne Džamal. „Bylo snad v Iráku líp za Saddáma?“

„Saddám to s krutostí přeháněl, to připouštím, ale Iráčani zůstávají jednotní jedině zásluhou vlády meče. A já jsem vlastně původně tvým lidem neopovrhoval, to až Američani nás rozdělili. Armáda, kterou cvičili, byla celá šíitská a kurdská. Žádnému sunnitovi nebylo dovoleno získat důstojnickou hodnost, jako kdybychom snad mohli přivolat Saddáma zpátky z hrobu.“

„Když věříš tomu, co říkáš, tak proč jsi tady?“

Omar se upřeně zadívá oknem po své pravici na banku. „Okupace nepotrvá věčně. Až Američani odejdou, přijdou Íránci. A já se nechci dočkat toho, že mé zemi budou vládnout islámští duchovní.“

„Přesto ses ale přidal k Islámské revoluční gardě.“

„A co jiného bylo na výběr? Haditha, Anna, Qaim, Rawa, Ramadí... ti všichni se přidali k islámským rebelům horším, než je Tálibán. Američani nemají ponětí, proti čemu vůbec bojují, takže ti mizerové radši zastřelí každého. Nebýt těch peněz, co posílám domů rodině, nebyl bych tady.“

„A tohle je jediný důvod, proč tu jsi? Peníze?“

Omar se k Džamalovi otočí. „Ze začátku jsem se chtěl pomstít, teď ale chci pro svou rodinu něco víc. Je to snad něco tak špatného? S penězi, co posílám, by mohli z Iráku odejít.“

„Tak to já zase ne. Když umřu svatou smrtí jako *šahíd*, dostanu se v ráji na místo blízko ostatních, kteří taky zemřeli pro Alláha. Existuje snad větší sláva?“

Omar se frkavě zasměje. „Ty myslíš, že Alláh tě nechá vstoupit do ráje po tom, cos zabíjel nevinné ženy a děti? Ty neumřeš smrtí *šahíd*. Usiluješ o pomstu za otce a za bratra, za svého mladšího příbuzného. Pomsta není součástí islámského zákona, a není jí ani mučednictví, ať si al-Káida hlásá, co chce.“

„Duchovní, který mě v Teheránu naverboval, říkal, ze tahle práce zasadí úder vojenským záměrům Západu. A pro to jsem připraven zemřít.“

„Džamale, tohle nemusí být sebevražedný úkol.“

„*Šahíd* není sebevražda! To z tebe ta americká blondýna udělala

hlupáka a zbabělce?“

„Zmlkni a poslouchej. V Teheránu jsem zaslechl, že mnozí z takzvaných Devatenácti statečných jsou dosud naživu. Muhammad Atta a Sálím Hamzí –“

„A Saíd Ghamdí a oba Šihríové, ano, tohle jsem slyšel taky! V Quds se mnoho lidí vyptávalo na Attovo chování, nebyli si jistí, že byl oddaný muslim. Dočetli jsme se, jak noc před útokem pil, chodil do barů a podniků se striptýzem. Náš instruktor se nám s tím svěřil. Řekl nám, že Attu a ty druhé, co ten útok plánovali... že na palubě těch letadel tyhle lidi nikdo neviděl. Cestovali s falešnými pasy, měli instrukce noc před útoky se na veřejnosti opít a vykřikovat na nevěřící urážky, aby na sebe upoutali pozornost. Bylo nám řečeno, že tihle lidé nebyli žádní pitomci, že fotokopie svých řidičských průkazů nechali udělat úmyslně, dokonce že z veřejné knihovny posílali nekódovanou elektronickou poštu, aby FBI svedli na falešnou stopu.“

„To je pravda!“ skočí mu do řeči Omar. „Jejich byty... proč by po sobě nechali takové směšné informace o ukradení letadel, jako kdyby si přáli, aby je chytili? *American Press* o tom psal, a nevěřící každou tu klamnou návnadu spolkli.“

„Omare, naši sponzoři... přikázali nám, abychom po sobě taky nechávali falešné stopy.“

„Ten laptop. Taky mě to napadlo. A proč musíme do tohoto města jet celé dva dny akorát proto, abychom poslali našim rodinám peníze?“

Džamal se podívá na hodinky. „Banka už otevřela. Chceš jít první ty, nebo mám jít já?“

„Jen jdi, ty šiiito. Nejdřív mučedníci, pak rebelové. Já ještě mám pro co žít.“

AMERICKÁ NEMOCNICE

DUBAJ, SPOJENÉ ARABSKÉ EMIRÁTY

26. DUBNA 2012

06.13 MÍSTNÍHO ČASU

SVĚTLO HVĚZD. Oslepuje... potom se vytrácí. Oslepuje a opět se vytrácí...

„Přichází k sobě.“

Ace zamrká a otevře oči. Rozmazaně vnímá šedivou místnost a vysokou postavu; je kousek od něj, sklání se a měří mu tepovou frekvenci.

„No, tak to by bylo. Dobré jitro, příteli. Jmenuju se Gary Groves. Jsem lékař v americké nemocnici.“

„To jsem ve Státech?“

„Bohužel, jste v Dubaji. Sestro, zesilte světla, prosím.“

Místnost se rozjasní; v tom světle Ace uhne očima.

„Místní policie vás našla, jak bloudíte v blízkosti dálnice. Vyčerpání z horka; dementia, žádné doklady. Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Futrell. Ashley Futrell.“

„Takže, pane Futrelle... máte ošklivé zranění hlavy. Vypadá aspoň den staré. Musel jste tam bloudit pěkně dlouho. Vzpomínáte si, co se stalo?“

„Byl jsem... v taxíku. V noci. Jel jsem do... do Aqua Dunya, podívat se na výletní loď *Desert Pearl*. A náhodou jsem zapomněl v hotelu náprsní tašku.“

„V kterém hotelu?“ Do místnosti vchází dubajský policista.

„V Baynunah Hiltonu.“

„A dál?“

„Řidič se naštvál, protože jsem neměl peníze. Zajel ke kraji silnice, bylo to někde kdovíkdě, kolem dokola nic. Chtěl po mně, abych mu dal svůj laptop. Odmítl jsem, a poprali jsme se. Pak už si toho moc nepamatuju.“

„Co hodláte v Arabských emirátech dělat?“

„Jsem ropný geolog a nedávno jsem přišel o práci. Přišel jsem sem, abych si tu našel nějaké zaměstnání.“

„Mrzí mě, že vás potkaly tyhle potíže,“ říká policista. „Než vás propustí, potřebuju s vámi sepsat protokol.“

„Jistě. A potom bych se asi rád vrátil domů.“

„Jako dozvuk sporů ohledně přístavů v Dubaji se Bushova vláda obrací na jednu hongkongskou společnost s žádostí, aby pomohla při odhalování jaderných materiálů v nákladech procházejících přes Bahamy do Spojených států a jinam. Vláda přiznává, že zakázka, svěřená bez výběrového řízení společnosti Hutchison Whampoa Ltd., je první případ, kdy se do provozování sofistikovaného amerického detektoru radiace v cizím přístavu zapojuje bez přítomnosti amerických příslušníků celní správy nějaká zahraniční společnost. Zpráva americké vojenské rozvědky, kdysi označená jako ‚tajná‘, se v roce 1999 vyjadřuje o společnosti Hutchison jako o potenciálním riziku, a to v souvislosti s pašováním zbraní a jiných zakázaných materiálů do Spojených států z Baham.“

– ASSOCIATED PRESS,
23. března 2006

„Bílý dům vidím jako podzemní dráhu; aby se jeho brány otevřely, musíte vhodit minci.“

– JOHNNY CHUNG,
čínský lobbista

KAPITOLA 23

KENNEDYHO MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ

NEW YORK

28. DUBNA 2012

13.27 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

LETIŠTĚ JFK, provozované letištním úřadem v New Yorku a v New Jersey, leží v jihozápadním cípu okresu Queens County v New Yorku, na Jamaica Bay; má rozlohu 1 995 hektarů. Letištěm JFK prochází víc cestujících a nákladu než kterýmkoli jiným letištěm v USA a přijímá většinu mezinárodních spojů – mezi 150 a 160 letadly denně. Letištní Útvar pro potírání kontrabandu zkontroluje ročně 6 milionů balíčků a zabaví značná množství padělaného spotřebního zboží, peněz nepřiznaných k proclení a nelegálních narkotik. Týdně je takových případů průměrně téměř osm set.

Ace a ostatní cestující z letu Emirates Airlines 201 procházejí celním odbavením jako ovce, sháněné dohromady do stáda; všichni jsou po čtrnáctihodinovém letu utahaní. Ace si tipne, která z front občanů USA postupuje nejrychleji, zařadí se za desítku dalších Američanů... a čeká.

Ramzi ponechal Ace u dálnice nedaleko Dubaje. Snad desetkrát si zopakovali krycí legendu, takovou, u níž byla největší naděje, že ji americké úřady nebudou oficiálně prošetřovat. Pilot Apache bude dva dny po Aceově příletu do New Yorku dopraven do jiného zdravotnického zařízení a propuštěn.

Fronta postoupí dopředu, za závěs Červeného kříže je odváděna pětičlenná rodina.

Ace si tře levou paži – dává o sobě vědět bolest v žilách, vyvolaná stresem; připomíná bolest způsobenou katétre. *Chtěli, abych umřel... co se bude dít teď? Uvěří CIA, že jsem po té havárii ušel celé kilometry pouští? Měl s tím něco společného Schall? Spokojí se s mým hlášením o*

ropných polích, nebo zamýšlí předvést mě před Senát, abych vypovídal? Mají podezření, že se do země pašuje Promis?

„Další.“

Ace podává celní úředníci svůj pas.

„Máte něco k proclení?“

„Ne.“

Úřednice mu dává do pasu razítko. „Druhý závěs je volný. Svlékněte si sako a vyhrňte si rukáv.“

„K čemu?“

„Očkování proti ptačí chřipce. Další.“

„Tak moment, nač potřebuju –“

Úřednice ukáže na nápis, vrhne na něj unavený pohled člověka, který na tutéž otázku odpovídá znova a znova už čtyřicet hodin celý týden.

Každý, kdo vstupuje na území USA, musí být očkován
proti ptačí chřipce, než vstoupí do země.

„Další.“

Ace vykročí ke druhému ze šesti závěsů se znakem Červeného kříže. Zdravotní sestra, podle jmenovky Beth Newmanová, mu ukazuje na prázdnou židli. „Dobré odpoledne. Kam to chcete – do paže nebo do půlky?“ V ruce drží velkou injekční stříkačku.

„Pilulku nemáte?“

„Ministerstvo vnitřní bezpečnosti na tom prý pracuje. Určitě mi to usnadní život.“

„A to vevnitř je co? Jak mám vědět, že to je bezpečné?“

Sestra mu podává leták. „Tady je všechno vysvětlené. Tak, a jestli se nechcete vrátit tam, odkud jste přiletěl, píchnu vám to. Paže nebo půlka?“

„Jako symbolický pozdrav ministerstvu vnitřní bezpečnosti mi to teda píchněte do prdele.“ Ace si rozepne pásek, spustí si kalhoty a obřadně vystrčí na sestru Newmanovou levou půlku zadnice.

Ďobne ho jehlou.

„Au! A mimochodem, jak zlé to s tou chřipkou vůbec je? O pandemii se mluví už celé roky.“

„Potenciálně – opravdu zlé. Doslechli jsme se, že nedávno jich vypukla desítka v Asii a v Evropě, nejhorší byla v jedné malé komunitě ve Francii. Zabíla skoro polovičku těch, co se nakazili. Dneska, až půjdete do postele, byste měl děkovat bohu za americký farmaceutický průmysl.“

Ace si zapíná opasek a odkulhá se pryč; najednou se ho zmocní stísněný pocit.

CARBONDALE, ILLINOIS

15.47 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

ELLIOTTA GREENA VYRUŠÍ Z odpoledního spánku prudké, naléhavé zaklepání na dveře. Podívá se na hodinky; profesor Pi se ze své bowlingové ligy vrátí až za hodinu. Potom Green zamíří dolů, pistoli zastrčenou vzadu za opasek džín.

Televizní opravář je Ital s olivovou pletí, tmavými vlasy a s rašícími vousy.

Green otvírá dveře. „Prosím, co si přejete?“

Shane Torrence mu strčí před oči padělaný průkaz FBI. „Jen se zeptat, jestli jste agent Green. Jdu vás vystřídat; Jerry Bobo.“ Vchází do domu a rozhlíží se. „Je to tu cítit jak po starejch lidech.“

„To mi povídejte.“ Green za ním zavírá dveře. „Nečekal jsem vás dřív než příští úterý.“

„Můžu zas jít.“

„Ne, ne. Jsem víc než připravený.“ Green ho vede nahoru do pokoje, který si obsadil, do ložnice, oázy plné elektroniky a hromad špinavého prádla. „Omlouvám se za ten nepořádek, ale, jak jsem říkal –“

„To nic.“ Důstojník Odboru strategické podpory přeběhne očima po místnosti a spatří soubory na CD-ROM. „Ale už koukáte, abyste byl doma, co?“

„Ani nevíte jak.“

„Tak mi ukažte, kam jste se dostal, a pofrčíte.“

MONTAUK, NEW YORK

23.47 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

DĚTI SPÍ, mají za sebou otcovo objímání a otázky, jak to jde ve škole. Nyní zůstali jen Ace a Jennifer, jsou sami v obývacím pokoji.

„Je pěkná noc. Nechceš se projít k vodě?“

Jennifer se usměje. „Spíš bych řekla, že písku máš akorát tak dost. Jen si vezmu kabát.“

* * *

Měsíc je ve třetí čtvrti, stojí vysoko na obloze, jeho světlo proniká mlžnou vrstvou mraků. Na krátký okamžik se Ace ocitne zpátky v saúdské poušti, sám na pusté dálnici. Jeho život, kdysi předem daná, pravidelně se opakující práce, cestování a žákovská hokejová liga, jako kdyby se nyní hnal skoky vpřed jako masa epizod sestávající z chaosu, a všechny ty epizody jako kdyby vyrůstaly z vraždy jeho ženy.

Čtyři a půl měsíce od Kelliiny smrti... je to vůbec možné? Všechno to po pohřbu... jako zlý sen. Kdy se probudím? Jak vůbec můžu nechat ten žal za sebou, když po mně pořád vztahuje z hrobu paže a staví mě na cestu, která vede bůhvíkam? Jak můžu vědět, že ten plán s jadernou zbraní je vůbec pravda? Protože to ona řekla na té pásce? Protože mi nějaký její bývalý kolega ukázal jakési cédéčko a vykládal kolem toho nějakou povídačku o spiknutí, která se nedá ověřit? Takže možná nám dochází ropa, a – ano, možnost teroristického jaderného útoku tu je, ale měl by Írán opravdu tu drzost, že by tyhle hochy vyzbrojil? Je opravdu nutné riskovat život proto, abych z Leigh a Sammyho udělal sirotky? Tahleta její mise vypadá na sebevraždu.

Sebevražda.

To slovo jím oťrese až do hloubi duše. Před lety, po tom svém pokusu, se Ace probudil v nemocničním pokoji, zápěstí obvázaná, paže připevněné popruhy k postranicím postele. Oči vyplakané, ležel s pocitem opuštěnosti a ponížení. Kelli byla na „turné“, ale Tet byl poblíž, neustále mu dodával odvahy, nikdy ho neodsuzoval. „Hele, Aci, taks to zvorál, no! Nech to plavat, hlavně si dej všechno dohromady, ať se v tom vyznáš, a jed’ dál. Vzpomeň si, co kouč vždycky řve, když to někdo z nás zblbne: „Do nich, seberte se, dejte se dohromady a soustřed’te se na další hru!““

Sebevražda...

Při sebevraždě šlo o to, jak si poradit se strachem a s bolestí... sebevražda byla možnost, která se dala zvolit – sžíravý strach z toho, že člověk bude muset odejít, stojící oproti méně bolestivé alternativě. Život a smrt. A teď se po něm chce, aby si vybral znovu... tentokrát zda riskovat svůj život a všechno, co je mu drahé, a to vše proto, aby zabránil něčemu, na co raději ani nemyslet.

„Aci, co je s tebou? Ještě jsi nepromluvil ani slovo!“

Otáčí se k Jennifer; ta na něj nehnutě upírá oči. „Ale nic. Vlastně jsem si s tebou chtěl promluvit, jenomže –“ Rozhlédne se kolem; oba jsou na pláži sami, na opuštěné pláži, jakoby bez ochrany. „Sedneme si tamhle, u těch dun.“

„No dobrá.“ Následuje ho na hřeben a posadí se vedle něj. Jejich siluety jsou nyní skryty za pískem a mařicí. „No – tak co jsi mi chtěl říct?“

„Tohle musí zůstat mezi námi. To, co ti povím, tě možná rozčlíí. Nechci po tobě, abys něco ohledně toho podnikla, jenom mě vyslechni.“

Vypráví jí všechno... počínaje setkáním s ředitelem CIA až k tomu, proč vlastně byl u Perského zálivu. Popíše jí Kelliino video a Promis, i budoucí útok, který dávají dohromady neokonzervativci. Po celou tu dobu Jennifer zůstává bez hnutí, mlčí, jen čelistní svaly se jí jako bulky rýsují za sevřenými zuby.

Když Ace skončí, Jennifer dál zírá nehnutě na oceán.

„Jenny?“

„A co teda ode mě chceš“

„Za prvé tvůj názor. Ty jsi s Kelli pracovala – Butch a Sundance. Je na tom, co jsem ti teď povídal, něco pravdy?“

Jennifer potlačí uchechtnutí, odhrne si z čela pramen tmavých vlasů a z očí si otře slzy. „To jsem ale pitomá! Sedím tu s tebou, myslela jsem, že třeba chceš být se mnou sám... víš, z jiných důvodů. A místo toho jsme zpátky u dalších teorií o spiknutí.“

„To si myslíš? Páni, to já ne, teda mohl bych být –“

„Nech to plavat.“

„Ne, Jen, poslouvej, to se mi teď jen tak v hlavě všechno pomíchalo, a –“

„Sklapni, já jenom –“ Odvrátí oči. „Na tu tvou otázku... ano, je na tom něco pravdy, ale není to to, co si myslíš. S Kelli o tomhle před lety mluvilo pár z těch radikálnějších v Bushově vládě, Rummyho lidi. Chtěli po ní, aby identifikovala klíčové populační oblasti v Íránu a Saúdské Arábii. Ale to byly akorát věci běžné ve válečné hře, nic víc.“

„A šlo o cíle pro co?“

„Většinou pro biologické a chemické zbraně. Něco, co by zlikvidovalo nějakou populaci –“

„– a infrastrukturu nechalo nedotčenou.“ Ace znovu cítí, jak mu levá paže napětím tuhne.

„To bylo jen takové povídání, Aci, něco takového je v Pentagonu pořád. A to Kelliino video – vzpomeň si, že těch posledních pár let nebyla

zrovna moc vyrovnaná. Bojovala s rakovinou, s myšlenkami na smrt, na to, že tě tu nechá s dětmi, a celá ta věc s kabalou... najednou v ní tohle všechno vyvolalo pocit, že nese za cosi vinu. Ted' je v úřadě McKuin, a ten je všechno možné, jen ne neokonzervativec. Spouště ,takyliberálů' z dob Bushova režimu, co věřili, že Bush je spasitelem USA i celého světa, bylo odpuštěno, ale vážně pochybuju, že by ti lidé chtěli riskovat, že budou obžalováni ze zrady. Tak to nech plavat, jo? Írán ví, že vyzbrojit nějakou teroristickou organizaci obohaceným uranem je sebevražda. A pokud jde o celou tuhle záležitost s ropou, to se nějak vyřídí samo.“

„Že se to vyřídí samo? Tobě to pořád nedochází, co? Tady nejde o dlouhé fronty u čerpacích stanic nebo o deset dolarů za galon. Tady jde o to, že ropa vyschne. A na to nejsme připravení. Za ropu neexistuje náhrada. Nic, nula. Už před deseti lety jsme se měli pustit nějakou jinou cestou – ale to jsme neudělali, a teď jsme v rejži. Bez ropy se nedá vypěstovat dost potravin pro ty spousty lidí, nemluvě o tom, jak ty potraviny pak dostat na trh. A k tomu – doma si nezatopíš ani nevyjedeš s autem. Bez ropy se celé naše hospodářství zhroutí. Kdyby zítra některý tanker dodal poslední ropu, do pár měsíců třeba až milion lidí jen v samotném New Yorku pomře hladem nebo kvůli zdravotním komplikacím. Doprava, elektřina, hospodářství... armáda. Tví kamarádi neokonzervativci to věděli, Jenny, většina z nich v tom průmyslu pracovala. Ropa splnila svůj účel, poskytla jim záminku k invazi. Od té doby se jim podařilo ukrást dvoje volby, znovu získat kontrolu nad oběma komorami, nad ministerstvem spravedlnosti a Bílým domem, vpadli do Afghánistánu a do Iráku, a z toho všeho získávali bohatství. Problém je v tom, že se jim ztratil z očí skutečný nepřítel, a teď se chtějí dostat zpátky do hry tím, že nastrojí malý jaderný útok... a ten povede k odvetě, která zabije sedmdesát milionů Íránců. A to je pořád ještě daleko méně, než kolik lidí může nakonec zemřít, až nám dojde ropa. Těch už budou miliardy. Říkej tomu logika účetní knihy. Ti mizerové bez srdce si to spočítali klidně málem na prstech.“

„Tak dost! To, co říkáš... to je proti vši logice. A prezident McKuin by k tomuhle nikdy nesvolil!“

„Ten u toho nebude. Bude obětován, přesně jako Kelli a Tet. Přesně jako Američani, co umřeli v těch unesených letadlech a v těch budovách. Prescott je McKuinův Brutus: sám to musí vědět.“

Jennifer odchází pěšinou k domu a nechává Ace samotného s jeho teoriemi o spiknutí, kterým ani on sám nevěří.

*Tys tomu dal, blbečku. Chtěla akorát, abys projevila trochu náklonnosti,
a ty jí místo toho vykládáš o konci světa.*

„Myslí si, že mají absolutní pravdu. To je jedna z charakteristik fundamentalismu: ‚Myslím si, že mám pravdu, protože mám blízko k Bohu, ‚a každý, kdo se mnou nesouhlasí, se vnitřně mýlí, a proto i stojí níž.‘“

– PREZIDENT JIMMY CARTER,
o pravdě fundamentalistického křesťana

„Halliburton dokázal nemožné. Ve druhé dohodě o ropě s Irákem nadělal víc chyb, než kolik jich bylo v původní zakázce bez výběrového řízení.“

– HENRY A. WAXMAN, SNĚMOVNA REPREZENTANTŮ,
o patnáctistránkové zprávě vypracované auditory, citující, že Halliburton
práce úmyslně předražil, a to tak, že použil skryté kalkulace, když
americké vládě účtoval neexistující náklady.
Sněmovní Výbor pro vládní reformu,
29. března 2006

„Nejde o ty, kdo hlasují. Důležití jsou ti, kdo hlasy sčítají.“

– JOSIF STALIN

KAPITOLA 24

TĚLOCVIČNA PAULA GROSSE

SHELBYVILLE, INDIANA

6. KVĚTNA 2012

16.27 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

CHRISTINA JORDANOVÁ, manažerka kampaně prezidenta McKuina, postává kousek od svého šéfa; vizážistka mu právě nanáší pod oči nový podklad pro líčení. „Důležité je být pořád přítomen, pane prezidente. Demokrati možná spadli na tři kandidáty, ale udržují si pozornost médií čtyřiaadvacet hodin denně. My se nemůžeme projevovat jako chudáci, co se vzpamatovávají z porážky ve volbách a čekají na vystřídání, zatímco oni pokračují v útoku.“

Prezident přikyvuje; oči má zavřené, víčka se mu chvějí.

Christina odvádí vizážistku stranou. „Roxanne, vypadá ztahaně, jako kdyby zrovna prodělal chemoterapii. Můžete to nějak spravit?“

Roxanne Dunlapová, která sama přežila rakovinu vaječníku, sjede Christinu ošklivým pohledem. „Potí se. Dělán, co můžu.“

„To ta světle,“ poznamenává prezident slabým hlasem.

„Nebylo mu dobře,“ ozve se Mario Childress, člen prezidentovy ochranky, člověk od Tajné služby, sto devadesát centimetrů vysoký, vážící sto osm kilogramů. „Prý ho strašně bolela hlava.“

„Budu v pořádku.“

„Ovšemže budete,“ prohlásí Christina energicky; upravuje si před zrcadlem špinavě blond vlasy. „Tělocvična je narvaná lidmi a televizní štáby jsou připravené. Rychlý proslov, a jsme v autě a ani ne za dvě hodiny zpátky v Air Force One.“

„Já nevím, Tino,“ dodává Roxanne. „Než jsem ho nalíčila, nevypadal zrovna moc dobře.“

„Čeká na něj sedmadvacet okresních delegátů sjezdu republikánů v

Indianě, ať je bleďý nebo ne. Tohle je klíčový nerozhodnutý stát, pane prezidente.“

McKuin přikyvuje. Jeho tep pádí jako o závod, kůže je chladná a pokrývá ji studený pot, v hlavě znovu narůstá tupá bolest.

„– kdy budete představen Lukem Messerem. To je výkonný ředitel Republikánské strany v Indianě. Zastupuje pětasedmdesátý okrsek. Luke patří už do šesté generace svých předků zde v Indianě, takže jsem do vašeho teleprompteru přihodila pár poznámek o fotbale.“

„Basketbale,“ zamumlá agent Childress.

„Opravdu? No, Shelbyville je taky rodným městem Thomase Hickse. Byl to jedenadvacátý viceprezident Spojených států, za Grovera Clevelanda, a... pane prezident?!“

„Ale, do pytle –“ Roxanne uchopí prezidentovu hlavu; ta klesá dozadu, prezidentova ústa se zalykají krvavou žlučí. Agent Tajné služby k němu přiskočí, zachytí prezidenta levou dlaní, pravou rukou současně stiskne poplašný spínač na rameni, to vše jediným pohybem. Vizážistku odstrčí, oběma rukama prezidenta zvedne a jemně ho položí na podlahu –

– do místnosti vpadne tucet dalších agentů společně s prezidentovým zdravotnickým týmem.

DÁLNICE DO ATLANTIC CITY

NEW JERSEY

17.07 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

MODRÝ CHEVY ASTROVAN KLIČKUJE spleť jízdnic pruhů nedaleko Haddonfieldu, vyjíždí z dálnice a napojuje se na Route 42-Jih. Ace pohlédne na ukazatel, v žilách mu pulzuje adrenalin. *Ještě třináct kilometrů. Už abych tam byl.* Na tuhle cestu se vydal ráno – zdánlivě nevinná cesta do chemické čistírny, pak zastávka v nákupním středisku. Zaparkoval v podzemní garáži, zašel do oddělení sportovního zboží a koupil hokejový chránič pro Sammyho, ve spěchu vypil šálek kávy, snědl koblihu a vrátil se do garáže –

– k autu Jeffreyho Gordona; klíčky jsou ukryté za pravou přední pneumatikou. Aceův přítel zatím vyjíždí z garáže jeho corvetou; Ace patnáct minut počká, potom odjede ze střediska Gordonovým rodinným stejším.

Zamířil k jihu, rovnoběžně s New Jersey Turnpike, dálnicí s poplatkem, potom zabočil na Interstate 95 a pokračoval dál k jihu přes Filadelfii. Zajižďka mu prodloužila cestu o hodinu, ale neměl na vybranou, věděl, že čidla u výběřčí kabiny zaregistrují Jeffovo auto a informace zřejmě půjde do ministerstva vnitřní bezpečnosti.

* * *

Ramziho plán – odvrátit další jedenácté září tím, že okolnosti odhalí před masami lidí – Aceovi příliš nevyhovoval. Pokud neokonzervativci vůbec o něčem podali důkazy, pak tedy o tom, že ovládnutím klíčových frakcí ve vládě a v médiích může člověku projít i to nejpohoršlivější porušení zásad, pravidel chování a amerického práva. Ústavu je možné beztrestně pošlapat. Obvinění z úplatkářství a porušení etiky se dají zamést pod koberec. Volby se dají zfalšovat a ti, kdo dbají na řád, mohou být uváděni v posměch. Viceprezident může dokonce střílet člověka, aniž by se musel podrobit vyšetřování na místě činu. A když někdo už konečně jde do vězení, prezident při odchodu z funkce prostě vyhlásí milost typu „vyjděte svobodně z vězení“, prohlásí, že dotyčný „věrně sloužil své vlasti, a chybu ve svých činech našel společně s nalezením Ježíše“.

Promis dokázal vysledovat a převádět peníze darebáků, a právě tato jeho schopnost nakonec přiměla Ace k tomu, že se téhle mise ujal. S Kelliinými údaji a s přístupem k Promisu mohl hrát globální hru na Robina Hooda, používat špinavé peníze k financování zdrojů čisté alternativní energie, které by mohly odvrátit ten velký zlom. Projednou viníci a chamtivci budou muset za své zločiny zaplatit – v každém smyslu toho slova.

Dlužil to Markovi.

* * *

Když Ace míjí tabuli s ukazatelem 37 mil, zpomaluje. *Tamhle... vpředu.* Blikne světlý na automobil zaparkovaný na kraji silnice. Zpoza zvednuté kapoty vystoupí mohutně stavěný vousatý muž v běžových šortkách a v tmavě zeleném dlouhém svetru se znakem Filadelfských orlů a zamává na znamení, že potřebuje pomoc.

Ace u něj zastavuje. „Potřebujete pomoci?“

„Co jsi měl jako první heslo?“ Kenneth Franklin Keene mladší vleze rychle do stejnu a svého bývalého spoluhráče praští do ramene. „Rád tě vidím, šmejde.“

Ace pokračuje v jízdě; v nose ho štípe pach tabáku a potu. „Život musí být prima. Že ses ale odvázal!“

„Byl jsem ve vězení, ty vole.“

„No jistě – přece koukám na televizi. To vězně nepouštějí do vzpěračských hal nebo na dvoře k činkám? Ty máš být atlet.“

„To bylo před dvaceti lety, ty koni, a já byl blbej vykopávající hráč. A ty máš co mluvit. Já si aspoň dávám lážo plážo, zato ty vypadáš, jako kdybys spolknul k snídani žížalu.“

„Tos trefil. Hele, jdi s tou cigaretou někam, tohle není moje auto.“

„Tys mi poslal tu blbou neokonzervatistickou verzi frankensteinský obludy, a já nemůžu ani kouřit?“

„Vypadáš pěkně zdrchaně.“

„Zdrchaně? Ty máku, zdrchanej jsem byl před tejdnem. S tebou teď tady mluvím jediné díky tomu, že tvoje stará zařídila mý propuštění.“

„A já myslel, že ti potečou sliny nad tím, že máš šanci pořádně zabodovat.“

„Prachy jsou fajn, když jsi živěj a užíváš si je. Kelli si zahrávala s ohněm. Musela prostě vysledovat každěj drogovej kšeft, tajnej prodej zbraní a každěj plán na praní špinavejch peněz, do kterýho si federálové od dvaaosmdesátýho píchli. Heroin z Afghánistánu. Střely země-vzduch prodaný Saúdům. Jmenuj mi nějakou teroristickou organizaci, a já ti ukážu, jak jí chodily peníze, co za ně koupila, všechny bankovní účty, přes který ty peníze šly, a kterej pracháč z tý který transakce zprachatěl ještě víc. Tahle věc je jedna zkurvená globální pavoučí síť prevítů a mocnejch. Vyjdi s tím na veřejnost, a dají si tě k obědu.“

„A můj plán?“

Keene se ušklíbne. „To myslíš ty peníze jim ukrást?“

„Krvavé peníze. Prostě bychom jen změnili jejich majitele.“

„Změnit majitele – prima výraz. Za to samý bylo se mnou v cele spousta mejch spoluvězňů. Koukni, já jsem hacker. Akorát jen že tady není do čeho se nabourat: Kelli to udělala za nás. Ale ani s Promisem nemůžeš takovým bilionem dolarů prostě jen tak hnout bez toho, abys spustil milion varovnejch zvonů a sirén. Tohle se musí provést pěkně potichoučku. Ubírat v klídku celý týdny – dokonce měsíce, každou transakci maskovat, každou stopu peněz zamést. Plus k tomu musíš vyrábět falešný stopy. Vymýšlet si věci z minula... všechno pro to, abys ty peníze zamaskoval, než je pošleš na legitimní účty tak, abys na sebe nějak neupozornil. A na tohle je potřeba opravdovej umělec, odborník na COBOL.“

„Co to je, COBOL?“

„To je zkratka pro Common Business-Oriented Language, jazyk zaměřený na byznys, v naší době nejlepší programovací dialog. Banky kdysi psaly všechny svoje kódy v COBOL a většina finančních institucí to dělá pořád, zvlášť v zemích třetího světa, kde jsou celý hromady peněz. COBOL byl taky první programovací jazyk na ministerstvu obrany.“

„Ty asi máš někoho na mysli?“

Keene se usměje. „To víš, že jo! Královnu COBOL, jmenuje se –“

„To mi neříkej – líp, když to nebudu vědět. Dokáže to?“

„Vole, je to úplná kouzelnice. Když se debatovalo o Y2K, pohádkově zbohatla sestavováním kódů na ochranu systémů. S informacemi od Kelli a s Promisem jako systémem k zavedení viru sestaví červa COBOL a já ho vrazím do každého účtu a fondy elektronicky převedu matricí tak složitou, že ani Magalhaes by v ní nenašel cestu domů. Jak se dostaneme do střediskového počítače Národní komerční banky v Saúdský Arábii, tak dokážeme –“

„Moment...! Tohle se musí stáhnout z nějaké saúdské banky?“

„Je to perfektní vstupní bod. NKB je největší banka na Blízkým východě, a tak či tak skoro každý špinavý dolar vzniknul buď tam, nebo jí prošel do jakýkoli další finanční instituce. Je to jádro skoro každé transakce al-Káidy, financovaný některým saúdským princem a tím korunovaným převítem, a bavíme se tu o stovkách miliard. Šoupni tam červa, a ten tím proplave jak velkej třesk – milion tykadel sahá do milionu finančních institucí, a my stáhnem každé špinavej dolar... nakonec.“

„Nakonec?“

„Zase: je potřeba hladkej, neustálej postup vpřed. Akorát tolik, aby auditori měli co dělat a federálové aby nedostali avízo.“

„Jak zamýšlíš dostat se do saúdské banky a infikovat ji tím červem?“

„To je tvoje parketa – pana Hrdiny Zadáka, ne moje.“

„To jako čekáš, že vejdu do největší finanční instituce v Saúdské Arábii, nějak se dostanu k nějakému počítačovému terminálu a natáhnu tam nějaký program?“

„Je to tvoje jediná reálná možnost. Možná se to chystala udělat tvoje stará, to nevím. U toho terminálu budeš potřebovat aspoň dvacet minut, nanejvýš třicet. Jak jednou bude červ v systému, nic ho už nezastaví. Všecko půjde podle časového rozvrhu, domácí prachy zůstanou ve Státech, zahraniční investice zůstanou v zahraničí. Tak nespustíme kolapsy ekonomik... ovšem kromě států, co sponzorují terorismus. Ty půjdou do

hajzlu, jako když spláchněš sračky.“

„Kolik z toho je pro tebe?“

„Kelli alokovala patnáct milionů, ale můj společník a já očekáváme dvojnásobek, nebo nebude žádné kšeft.“

„Třicet milionů? Za programování?“

„A máš představu, co všechno to obnáší? Bavíme se tu o desetitisících normohodin na člověka. Budu muset zřídit celou organizaci – legitimní společnost nelegitimních počítačových machrů, kterejm se dá důvěřovat, že budou držet jazyk za zuby. Ne že jim dáme nějak nakouknout do toho, na čem doopravdy pracují. Ale odměna musí odpovídat rizikům, a ty rizika jsou smrt. Jakmile si ti, co aspirují na to, že z nich budou velmocí, uvědomí, že je někdo systematicky obírá, půjdou po nás hlava nehlava.“

„Co počáteční investice? Budeš muset najmout kanceláře, nakoupit počítače... já ti můžu sehnat takových dvacet táců.“

„Hele, zrovna o tomhle mluvím. Vyber víc než pár stovek doláčů ze svého účtu, a máš za zadkem federály. Kdepak, ty peníze, co potřebuju, už jsou v sejfě, schovaný pod dlaždicema pod tvým sušákem na šaty. Kombinace je den v měsíci, kdy ses narodil ty, Leigh a Sammy, v chronologickém pořadí.“

Ace na Keenea jen vyjeveně zírá.

„Kelli mi o tom řekla ten den, co mě propustili. Neřekla, kolik tam je, a mě samozřejmě nenapadlo ptát se na to, ale určitě to tam nějaký čásek ukládala.“

„To očividně.“

„Takže kam všechny ty krvavý peníze půjdou, Robine Hoode? Máš seznam?“

Ace sáhne do kapsy, vyndá disketu a podá ji Keeneovi. „Prvních sedm set milionů dolarů je třeba rozhodit na pět set dvacet sedm účtů, přístupných jenom Kelliine sestřenci Jennifer. Další dávka se investuje do společností zabývajících se alternativní energií. Potom – vzdělávací programy a charita... prostě všechny oblasti trhu. Čtyři miliardy jsem vyhradil pro Cancer Foundation, nadaci Lance Armstronga.“

„Hergot. Za to se dá koupit spousta nátepníčků, co?“

„Tohle přivádělo Kelli k šílenství – ještě než onemocněla... že Pentagon může v každém rozpočtu na Irák utratit sedmdesát miliard, zatímco statisíce Američanů každoročně umírají na rakovinu. Armstrong lobboval v Bushově Bílém domě za miliardu, a dostal centíky. Centíky pro lidi, dolary na válku.“

„Tohle bude rozdávání jak na nějaký pitomý Vánoce.“

„Pěkný vklad dostává i Fond na podporu obětí atentátu z jedenáctého září.“

„To Markova rodina určitě ocení.“

„Na tom seznamu uvidíš ještě známější jméno. Dává se na ně stranou pět milionů, na účet vedený na jméno Mitch Wagner. Dohlédni, ať se k těm fondům dostane bez nějakých potíží.“

„Wagner? Jako Wags, náš starej levej tackle? Proč ho zařazuješ?“

„Wags to ještě neví, ale on a jeho manželka dostanou moje děti.“

„Hmm.“ Keene poprvé pocítí váhu tohohle rozhovoru.

Míjejí silniční ukazatel udávající šestadvacet mil, a spolu s ním i další, sdělující, že ke stanici Frank S. Farley Service Plaza je to pět mil.

„Aci, je tu ještě něco. Kelli pro tebe nechala nějaký zakódovaný vzkaz.“

„Jaký vzkaz? Co v něm bylo?“

„Mapa, a na ní nějakej zapadákov kdesi v Kanadě. Moc trvala na tom, aby ses tam vydal.“

„Do Kanady? A nač?“

„Chtěla, abys našel jistýho Caspera.“

„Caspera? To je nějaký fór, ne?“

„Neřekl bych. Řekla ‚na duši našich dětí‘.“

„To je blbost. Nalepilo se na mě ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Jak si představovala, že překročím hranice a že mě přitom nechytanou?“

„Ona... no, nechala pro tebe falešnej pas a falešnej řidičák. Já všechno vytisknul a zalil do fólie... Stephene.“

„Stephene?!“

„Stephene Murphy. To je tvoje nová totožnost. Jsi Kanadčan žijící v Melbourne v Austrálii, pracuješ v oboru zabezpečení ropy a plynu.“ Keene zaloví v kapse kalhot a vytáhne plastové pouzdro s padělanými doklady. „Ta tvoje manželka – ta teda byla něco, že jo?“

„K neuvěření.“

Ace zajede vnějším levým jízdním pruhem k odpočívadlu. „K. J., v tomhle s tebou opravdu počítám. Jestli se do toho pustíme, nesmíš to pohnout.“

„Hele, já to zmáknou.“

„Proti Tennessee jsi nic nezmáknul.“

„Jdi se bodnout! Byl to špatnej snap, a já pořád ještě trefím bránu z osmačtyřiceti metrů. A ty máš povídat, pane Zachyt'třipřihrávky a

Ztratímč v Orange Bowl. Radši se starej o to, jak se dostaneš do tý saúdský banky.“

Ace zaparkuje, oba bývalí spoluhráči vystoupí bez neformálního rozloučení z auta; hrají svou roli pro všechny případné zvědavé oči. Keene zamíří k čerpací stanici, Ace jde k hlavní budově na toaletu.

Kolem televize se shlukl dav lidí; jejich ohromené výrazy říkají vše.

„... a jestli jste právě teď přišli k televizorům, oznamujeme, že prezident David Francis McKuin byl dnes odpoledne letecky přepraven do nemocnice v Indianě; podle vyjádření lékařů ho postihla masivní mozková příhoda.

Během převozu prezident zemřel. Viceprezident Ellis Prescott složil přísahu jako pětáctýřicátý prezident Spojených států. Dnes večer prý promluví k národu.“

Ace, náhle zbledlý, zírá na obrazovku.

Ti parchanti... takže už to začalo doopravdy.

„Rád bych vyzval arabský svět, aby se vší rozhodností vstoupil do světa mírového využití jaderné energie.“

– AMR MÚSÁ,
vůdce Arabské ligy,
29. března 2006

„Dnes obranné síly Íránské islámské republiky uskutečnily pozoruhodný záměr úspěšným zkušebním odpálením nové řízené střely s lepšími technickými a taktickými vlastnostmi, než mají řízené střely vyrobené předtím.“

– GENERÁL HOSEJN SALAMÍ,
velitel vojenského letectva Íránských elitních revolučních
gard u příležitosti zkušebního odpálení nové řízené
střely s multihlavicí nezjistitelné radarem a schopné zasáhnout Izrael
a základny Spojených států na Blízkém východě,
1. dubna 2006

KAPITOLA 25

MONTAUK, NEW YORK

6. KVĚTNA 2012

23.51 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

ACE PROJÍŽDÍ S CORVETTOU temnými ulicemi své čtvrti. Zabočí doleva k domu do slepé uličky; když spatří černý sedan, zaparkovaný na příjezdové vozovce, v hlavě mu začne bušit krev. *Hajzové, to určitě chytili K. J. Co když s ním uzavřeli nějaký kšeft? Seberou mě, a jeho nechají jít? Chlap je venku na podmínku, nikdy jsem mu neměl důvěřovat!*

Zpomalí, jede po levé straně ulice. Stáhne okénko, plastové pouzdro s padělaným pasem a řidičským průkazem uchopí do levé ruky. V těsné blízkosti míjí sousedovu poštovní schránku, trhnutím ji otevře, ani nepřibrzdí, a všechno hodí dovnitř.

Dojede na konec slepé uličky, téměř smykem objede sedan a zaparkuje na příjezdové vozovce. Přední naplno rozsvícené světlomety na okamžik oslepí ředitele CIA, který už přichází po kamenem dlážděném chodníčku, vedoucím k předním dveřím domu Futrellových.

Aceova mysl se vrátí ke vzdálené vzpomínce – jak ho Kelli poučovala o výrazech tváře, řeči těla a zrakovém kontaktu. *Hodně toho prozrazuje postavení hlavy. Nezakláněj ji a nezvedej bradu. Dívej se na tazatele zprůma a nikdy neuhýbej pohledem, ať na tebe vyrukuje s čímkoli.*

Nechává reflektory ještě okamžik svítit, jen tak, aby Davida Schalla naštal, potom vyleze z nízkého sportovního vozu ven. Podívá se nahoru a vidí Jennifer, vyhlížející zpoza záclony v okně v prvním poschodí. Pozoruje všechno.

„Řediteli, spíte vy vůbec někdy?“

„Kde jste dneska byl, Aci?“

„V průvodu elity gayů, na shromáždění komunistů... normálka.“

„Odpovězte!“

Ace mu vrací jeho vzteklý pohled. „V Atlantic City. Na Arctic Avenue

je podnik rychlého občerstvení. Líbil by se vám, říkají mu Bílý dům. Na rozdíl od toho v D. C. ti hoši tam opravdu slouží veřejnosti.“

„Očekáváte snad, že budu věřit tomu, že jste si vzal auto svého přítele jen proto, abyste si na šest hodin vyrazil akorát koupit si sendvič?“

„Sýrový stejk, a mají tam nejlepší na světě, a pečivo přivázejí čerstvé každou hodinu.“ Ace sáhne pravým otevřeným okénkem do auta a vytáhne těžký sáček z hnědého papíru; nahoře z něj trčí půl tuctu přes půl metru dlouhých baget a stejkových sendvičů. „Nabídnul bych vám, ale fakt vás nemám rád.“

„Vzal jste si Gordonovo auto.“

„To mě pořád ještě špehujete všude, kam se hnu? Já myslel, že jsme se na něčem dohodli.“ Ace přistoupí blíž a zadívá se Schallovi přímo do očí. „Ne že by vám po tom něco bylo, ale Jeff měl důležitého klienta a nemohl si vzít auto manželky, tak jsem mu půjčil svoje.“

„Moc nebezpečně si zahráváte.“

„Zahrávám? A s čím? Vyřídil jsem tu vaši drobnou pochůzku a málem mě při tom zabili. K mému nesmírnému překvapení se ukazuje, že v Saúdské Arábii je spousta ropy. Kdo ví, možná začnu pracovat pro Saúdi Aramco.“

„Jak se vám podařilo přepochodovat pětadevadesát kilometrů použití?“

„Nepřepochodoval jsem je. Vrtulník spadl, a potom už jen vím, že jsem byl v Dubaji v nemocnici. Někdo mě nejspíš z těch trosek vytáhl. Měl jsem za to, že to byl někdo z vašich hochů.“

„Ramzi Karim?“

„Kdo?“ *Dívej se mu do očí, neuhni pohledem.*

„Neumíte lhát, Aci. Karim je bývalý pracovník CIA a v Perském zálivu rozvíruje spoustu problémů. Teď už taky víte, že se přátelil s vaší ženou. Byli blízcí přátelé. Takoví, co spolu strávili spoustu času v noci, aspoň jak jsem se doslechl.“

„Jděte do hajzlu s těma vašima hrama s nasazováním brouka do hlavy.“ Ace odstrčí Schalla stranou a zamíří k domu.

„Našli pilota toho Apache, Aci. Byl mrtvý. Jedna střela do srdce.“

Ace ztuhl.

„Berete si velké sousto, příteli. Nabízím vám zadarmo radu, tak buďte chytrý a berte ji. Najděte si jinou práci, milujte své děti, a od tohohle jděte pryč, než to odnese někdo další, na kom vám záleží.“

Ace spolkně hořkost, která se mu dere do sevřeného hrdla. Mlčí, tělo mu zaplavuje adrenalin, až se v něm rozechvěje každý nerv a sval.

Nedokáže se pohnout, potichu čeká; sedan mezitím vycouvá z příjezdové cesty a odjíždí.

CARBONDALE, ILLINOIS

7. KVĚTNA 2012

10.12 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

ELLIOTT GREEN PROJÍŽDÍ POMALU kolem domu profesora Pi a zaparkuje své subaru o dva domy dál od místa, kde strávil posledních šest měsíců. Vystupuje z auta, svléká si sportovní sako a podává ho manželce. „Za minutku jsem zpátky.“

„Elliotte, jestli přijedeme na tu slavnost pozdě, sestra s tebou už v životě nepromluví, a to jsi pak živá mrtvola.“ Carol Greenová naklání zpětné zrcátko k sobě tak, aby si mohla znovu nalíčit rty.

„Je to švýcarský armádní nůž po dědovi, ten tam prostě nemůžu nechat. A kromě toho znám denní řád svého člověka, teď bude pryč ještě celé hodiny.“

Svížným krokem míjí sousední dům a zkrátí si cestu přes přední dvorek domu, který pozoroval. Několikrát zaklepe na dveře. Čeká. Pohlédne přes ulici na dům Erika Pi.

Něco je jinak.

Klepe znovu. Potom vytáhne zpod bedny na květináč rezervní klíč a vchází dovnitř.

„Haló?“ Žádná odpověď. *Možná ten člověk spí?*

Chvátá nahoru po schodech do hlavní místnosti; dveře ložnice jsou otevřené. Postel, lůžkoviny –

– žádné sledovací zařízení... všechno je pryč!

Utíká zpátky po schodech k předním dveřím. Pádí přes ulici, jen taktak se vyhýbá jedoucímu autu a běží dál ke garáži profesora Pi; nahlédne oknem dovnitř.

Žádná auta. Žádné náradí. Je prázdná!

Nahlas zakleje; přejde příjezdovou vozovku a jde k bočním dveřím, vedoucím do kuchyně. Nakoukne dovnitř, nic tam však nevidí.

Rychle se vrátí ke svému autu, trhnutím otevře dveře na straně, kde sedí manželka, a otevře přihrádku pod přístrojovou deskou.

„Elliotte, co to provádíš?“

„Zůstaň tu.“ Po krátkém hledání vyndá paklíč – dlouhou tenkou kovovou tyčinku, na konci zahnutou jako zubařský nástroj. Vezme si ještě ostrý tenký šroubovák, strčí jej do kapsy, potom ještě sebere pistoli.

„Elliotte, nedělej to! Vzpomeň si, co se stalo před šesti lety!“

Nevšimá si jí, spěchá zpátky přes ulici, košili už má zvlhlou potem. Zkusí kuchyňské dveře; jsou zamčené, strčí tedy do klíčové dírký šroubovák, zakrouť jím a uvolní vložku z lůžka. Objeví se uzoučká škvíra, do které může zasunout paklíč. Jemnými pohyby zámek prohmatává, jeden po druhém zvedá trny zámku a poslouchá, až se ozve známé cvaknutí, když horní trn zapadne na místo –

– otevře zámek.

Vchází dovnitř, pistoli v ruce. „Haló?“ Prochází prázdnými místnostmi, srdce mu buší stále rychleji.

Přední dveře se rozlétnou; na oslepující záplavu denního světla Green reaguje namířenou pistolí. „Ani hnout!“

Denice „Daisy“ Webbová zděšeně vykřikne a holou paži si poleje horkou kávou; k pronikavému výkřiku přidá prudké vydechnutí.

„Kde je Pi?“

„Nestřílejte!“

„Profesor Pi, ten chlap, co tu bydlí! Kde je?“

„Nevím, přísahám! Můj manžel, Ken... tenhle dům koupil před týdnem od realitního agenta. Prosím, pane –“

Prodal dům... Pi je pryč! Zblbnul jsi to, troubo. Green se pleskne do čela a skloní pistoli. Rozhlíží se kolem. „No dobrá. Ten váš realitní agent – kde bych ho mohl –“

Zaječí, když mu obličej zalije horká káva; upustí pistoli a bolestí zalapá po dechu, vzhlédne a ještě stačí zahlédnout stokilového napůl Itala, napůl Indiána, řítícího se na něj jako rozzuřený nosorožec.

„FBI! Jsem od FBI!“ Zaloví v kapse pro průkaz, ale zlomí se v pase, když mu rozzlobená žena zasadí několik úderů a vrazí mu koleno do obličeje.

FLAGSTAFF, ARIZONA

SÍDLIŠTĚ V MĚSTEČKU FLAGSTAFF V severní Arizoně, ležícím na planině ve výšce 2 135 metrů a obklopeném pouští, je usazené mezi lesy

Ponderosa Pines a sněhem pokrytými vrcholky sopečného pole San Francisco Volcanic Field. V centru městečka je historický Flagstaff, konglomerát uměleckých galerií a restaurací, hostinců a obchodů, především obchodů se zbožím pro turisty, kteří každoročně zaplavují městečko, proslavené právě tímto přílivem turistů. Většina stálých obyvatel Flagstaffu bydlí na území ohraničeném silnicemi Interstate 17 a 40; Interstate 40 je víc známá jako Historic Route 66.

Ve východní části Flagstaffu, nedaleko Econolodge, čerpací stanice s parkovištěm General Motors a s několika obchody s rychlým občerstvením, stojí osamocený dům ze škvárobetonových tvárníc. Kdysi to byla opravná automobilových převodovek, nedávno byla pronajata soukromé firmě z Tampy; z pohledu na průčelí zatlučené prkny a z desítky tabulek s nápisem Vstup zakázán by člověk jen stěží poznal, že dům má majitele.

Na parkovišti stojí osamělá bílá dodávka; parkuje tu denně už od minulého týdne. Magnetem připevněný nápis sděluje, že auto patří firmě Smith Heating and Air Conditioning, která instaluje topení a klimatizaci. Dělníka, asi šedesátiletého Asijce, lidé vidí vcházet do budovy a vycházet z ní; občas se staví v místní jídelně pro jídlo a odnáší si je s sebou. Jediným viditelným znamením, že nájemce se chystá přistěhovat, jsou zbrusu nové bezpečnostní kamery, umístěné nad dvěma zamčenými vchody.

Uvnitř profesor Pi pracuje v jedné z montážních jam; má na sobě kompletní protiradiační oděv. Horní okraj jámy, kdysi otevřený, aby se mohl používat k práci výtah, je na úrovni podlahy neprodyšně uzavřený olovenými deskami tlustými třináct milimetrů. Ve stěně jámy jsou instalovány dva vysoušeče, odsávající vlhkost vznikající z chladného vzduchu. Kufr buicku Electra z roku 1967 je vyložený olovem a slouží jako provizorní skladovací prostor.

Na pracovním stole před jaderným vědcem stojí asi metr vysoká krychle z plexiskla se zabudovanými gumovými rukavicemi. Uvnitř je desetikilogramová koule z hmoty podobné sklenářskému tmelu, velikostí připomíná větší grapefruit. Profesor Pi bude příštích několik měsíců pomocí svých nástrojů kouli obohaceného uranu 235 a její dvojče formovat a uhlazovat a připravovat štěpný materiál pro usazení na jeho konečné cílové místo – mezi ostatní komponenty kufříkové bomby Mk-54 speciální atomové demoliční munice –

– a pro jejich společný vstup do nejtemnější kapitoly dějin moderního

člověka.

LÉTO

2012

„Jelikož podrobnosti plánu [11. září] nejsou dosud v plném rozsahu známy, nelze s jistotou tvrdit, zda Moussaoui má o 747-400 dostatek znalostí, aby se pokusil takového letounu se zmocnit.“

– HARRY M. SAMIT,
agent FBI, Minnesota
při marném pokusu přesvědčit nadřízeného v FBI, aby
rychle zakročil proti Zacariasu Moussaouimu, jednomu
z těch, kdo plánovali teroristické útoky 11. září 2001

„Zvláštní nadřízený agent FBI Michael Maltbie, který z žádosti minnesotské FBI odstranil žádost o povolení k domovní prohlídce u Moussaouiho, byl povýšen na nadřízeného agentů v terénu.“

– SALON,
3. března 2003

„Pasquale D'Amuro, před 11. zářím náčelník protiteroristického útvaru v New York City, byl povýšen a převeden na nejvyšší úřední funkci pro boj proti terorismu.“

– TIME MAGAZINE,
30. prosince 2002

KAPITOLA 26

LAKE GEORGE, NEW YORK

6. SRPNA 2012

23.51 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

JEZERO LAKE GEORGE, dlouhé 51 kilometrů, se nachází v severovýchodní části státu New York; vzniklo na konci poslední doby ledové, když ledovcové usazeniny přehradily dvě řeky, tekoucí od severu na jih Adirondackským údolím. O tisíc let později bude Královna amerických jezer sloužit jako strategické území v bojích mezi Algonquiny a Irokézy, mezi Francouzi a Indiány a mezi Brity a obyvateli kolonií během Americké revoluce. Tam, kde kdysi byla prolévána krev, se nyní procházejí rekreanti s rodinami, podnikají výlety po trasách pro pěší turistiku, užívají si návštěvy muzeí, pláží, akvaparků a projížděky v různých plavidlech z půjčoven.

Rodina Futrellových jezdila na prázdniny k Lake George již v době, kdy Leigh byla nemluvně; loňský letní pobyt však přerušila radiologická léčba Kelli. Po Kelliině smrti se Ace rozmýšlel, jestli si má srub znovu zamluvit, dělalo mu starosti, jak se Leigh a Sam vyrovnají s první rodinnou dovolenou bez maminky. Nakonec se rozhodl jet, ale umínil si, že si zamluví srub u břehu, ne na některém z dvou set pětáctýřiceti ostrůvků na jezeře, kde si jej obyčejně pronajímali. Leigh žádala o dovolení vzít s sebou kamarádku, Ace však odmítl, chtěl pozvat rodiče své manželky.

O svých plánech Ace ovšem promluvil s Brucem a Sharon Doyleovými už celé týdny předtím. Byli přesvědčení o tom, že po vraždě manželky se Ace nedokáže o děti postarat, takže přijmout jeho pozvání znamenalo to jediné, co mohli udělat, aby nebylo třeba najmout právníka a požádat pro vnoučata o opatrovnictví. Jennifer se do věci vložila a ujišťovala je, že to je to nejlepší, čím mohou Ace pozvednout na duchu, a tak nakonec souhlasili, avšak pouze proto, že nechtěli pokoušet osud ohledně

bezpečnosti dětí... to pro případ, že by na „demenci“ jejich zetě přece jen něco bylo.

Náhlá změna v tom, jak Jennifer nahlížela na Aceovy teorie spiknutí, přece jen měla víc co dělat s různými narážkami na poslední měsíc prezidenta McKuina v úřadě, jak prohlašovala. Důvěrné zdroje naznačovaly, že v obytné části Bílého domu byly diskrétně provedeny jemné změny v bezpečnostním zajištění; patřilo k nim i nedávné přijetí pracovníka do zdravotnického personálu, který měl na starosti léky na McKuinův krevní tlak. První dáma trvala na pitvě, avšak nakonec se podvolila „vnitřnímu nátlaku“. Nově ustanovený prezident Ellis Prescott neztrácel čas a provedl rozsáhlé změny v kabinetu; lidi loajální s centristickým McKuinem vyměnil za poradce sdílející spíš neokonzervativní postoj. Na jeho doporučení byla přizvána Vanessa Shannen-Andersonová, bývalá vedoucí pracovnice ropného průmyslu, aby v roce 2012 vykonávala funkci viceprezidenta, a v několika málo dnech začala lobby za fosilní paliva rozdávat rekordní dárcovská sumy, aby v listopadu byl v Bílém domě nový prezident.

* * *

Končí další rušný den u Lake George, devátý den společného pobytu Aceovy rodiny zde v letovisku, a knedlík, který Ashleyho už celý týden dusí v hrdle, ho trápí jen tím víc. Ať už jezdili v loďce, chytali ryby nebo podnikli tříhodinový let v horkovzdušném balonu, Ace musel vynakládat veškeré úsilí, aby v přítomnosti dětí ovládl své city; jednou si Leigh všimla, že se mu oči zalily slzami, ale Ace to zamaskoval anekdotou o čemsi, co se přihodilo během prvního pobytu rodiny zde u jezera.

Večer si na táboráku připravili úlovek toho dne – čerstvého pstruha – a s'mores, marshmallow na rožni. Když Ace objímal syna a dceru na dobrou noc, roztřásl se; potom se omluvil, že si půjde číst. Děti zatím usnuly.

Nyní, krátce po jedenácté, je klid a ticho a Ace stojí na pokraji duševní propasti. Okolností, na jejichž zvládnutí nemá sílu, jako kdyby ho nutily vrhnout se dolů – provést čin, který by mu mohl znemožnit ještě někdy vidět své děti. Dál prožívá vnitřní zápas s tou záležitostí, ačkoli tikání nástěnných hodin na něj naléhá, aby už učinil nějaké rozhodnutí, i když už jde s teniskami v ruce ven na temné zápraží, kde čekají Bruce a Sharon. Tchyně ho chladně obejmě a vrátí se dovnitř.

Bruce čeká vedle schůdků; Ace se zatím obouvá. „Auto jsem zaparkoval u silnice, jak jsi chtěl. Cestovní brašnu máš v kufru.“

„Díky. Nech děti ještě pár hodin spát. A nezapomeň na ten dopis a peníze. Jenny se o věci zmíní, jak jsme se dohodli, až bude všechno bezpečně zařízené. A o tom mém příteli dětem řekni, že je to vzdálený bratranec z mé strany. Dej mu tři hodiny náskok, a potom se ty a Sharon ztraťte – a tím myslím doopravdy ztraťte, někam, kde jste nikdy nebyli... na místo, o kterém jste se *nikdy* před nikým nezmínili. A vaše kreditky a řidičáky určitě pošlete do té poštovní přihrádky, jak jsme o tom mluvili. A cestou používejte jen nové průkazy totožnosti a –“

„– a žádnou elektronickou poštu nebo telefonáty, to víme. Můžeš nám aspoň nějak naznačit, kam jdeš?“

„Nemůžu. Když všechno půjde dobře, budu za deset dní zpátky. Ale když se nebude dařit –“

„Co když se nebude dařit?“ Za síťovými dveřmi stojí Leigh v župánku; vychází ven, rezavé panty zaskřípou. „Tati, ty někam jedeš?“

Ace zalije studený pot. „Miláčku, je to jen služební cesta.“

„A to odjíždíš teď, uprostřed noci, a ani se nerozloučíš? Kam jedeš?“

„Pšš, nevzbud' bratra! Ted' to nemůžu podrobně vysvětlovat, ale –“

„Říkal jsi ,když se nebude dařit'. Co se nebude dařit? Proto ses choval tak divně?“

Bruce jí položí paži kolem ramen. „Babička a já ti všechno vysvětlíme. Ted' se vrať dovnitř –“

Leigh ho odstrčí. „Ne! Tati, ty mě děsíš. Kam jedeš – a nelži! Má to něco společného s tím, co se přihodilo mamince?“

„Pojď sem.“ Ace dceru obejmě, slova ho pálí v hrdle. „Musíš mi důvěřovat. Pro tebe je líp, když o některých věcech nebudeš vědět. Děda ti poví všechno, co jen půjde. Poslouchej ho a udělej, co řekne – dohodnuto?“

Leigh nyní vzlyká, bojí se, že ho už nikdy neuvidí. „Ale vrátíš se, jo? Neopustíš nás?“

„Vrátím se, Leigh, slibuju.“ Pevně ji sevře, potom ji dvakrát políbí na tvář. „Dávej pozor na Sammyho, ano?“

„Ano.“ Znovu otce obejmě, pak zamíří dovnitř.

Bruce sevře Aceovi rameno. „Budou v pořádku. A ty udělej, co musíš.“ Oba se obejmou.

Ace sestoupí ze zápraží a zmizí v lese, zahalen do pláště noci.

ELSMERE, DELAWARE

7. SRPNA 2012

09.08 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

JENNIFER VYJÍZDÍ Z PARKOVIŠTĚ letiště ve Filadelfii; auto má z půjčovny. Tabule ji vedou na Interstate 95.

Na její žádost se schůzka má odbýt na odlehlém místě, pryč od lidí provádějících průzkum veřejného mínění, od dobrovolníků a vševidoucích zraků televizních štábů. Jennifer po devětačtyřiceti minutách jízdy do Delaware sjíždí na Route 141 a projíždí Elsmere. Podle instrukcí, které dostala faxem, zamíří k severu po Kirkwood Highway a pátrá po budově s tmavomodrými markýzami. Po pěti minutách je na místě; zaparkuje na soukromém parkovišti patřícím advokátní kanceláři Doroshow, Pasquale, Krawitz and Bhaya.

Budova je padesát let stará, renovovaná a přestavěná na kanceláře. U stolku recepcního Jennifer sděluje své jméno a v místnosti připomínající čekárnu si sedá u starého kamenného krbu.

„Slečna Wienerová?“ Čilý Ital, něco po padesátce, ji zdraví vřelým úsměvem. „Jsem Bob Pasquale. Našla jste nás bez problémů?“

„Ano.“ Potřeše si s ním rukou.

„Elsmere je malé město, ale naši klienti mu dávají přednost před centrem Wilmingtonu. Všichni jsou nahoře v mé kanceláři. Pojdte se mnou, prosím.“

Zakladatel advokátní kanceláře ji vede nahoru po schodišti. Na odpočívadle na prvním poschodí hlídají dva agenti Tajné služby v civilu. Jeden prohledává její věci, druhý kontroluje, jestli nemá zbraň. Všechno je v pořádku, takže ji pouští do soukromé kanceláře Roberta Pasqualea.

Senátor Joseph B. Mulligan, nominovaný demokraty na úřad prezidenta Spojených států, sedí na kožené pohovce; kravatu má povolenou, rukávy košile vyhrnuté. Naslouchá urostlému muži s vyholenou hlavou, kozí bradkou a s georgijským přízvukem; ten ze sebe chrlí číslíce o hlasování Jižních baptistů. Dva další v oblecích a osamocená žena, sedící poněkud stranou, předstírají zájem a živí se tím, co zůstalo na podnosu se snídaní.

Žena – Suzie Perlmanová – obdaří Jennifer při jejím příchodu širokanským úsměvem. „Táák – halelujá, kavalerie dorazila! Pane senátore, tohle je Jennifer Wienerová, ale my jsme jí vždycky říkali Sundance.“

Senátor vstane a podá Jennifer ruku. „Díky, že jste přišla. Tohle je náš manažer kampaně, Silas T. Whitener.“ Holohlavý muž jí až přehnaně pevně stiskne ruku. „Cesar Diaz, náš oblastní ředitel –“

„– ano, setkali jsme se na sjezdu v osmém roce.“

„– můj vedoucí kanceláře, Aaron Coombe –“ další urostlý muž s ohleduplnějším stiskem – „a naši Suzie znáte. Takže...?“

„Takže – trochu nás překvapilo, když jste zavolala,“ ozve se Whitener a pokynem ruky nabízí Jennifer volnou židli. „Není zrovna jisté, že budeme vaši pomoc potřebovat, ale rádi si vás poslechneme.“

Senátor Mulligan ho pokárá pohledem. „Silas tím myslí, že máme moc dobrý pocit z toho, že jdeme na ten sjezd. Sotva někdo asi čekal, že senátorce Clintonové sebereme nominaci.“

„Bohužel musím vaše nadšení zchladit, přátelé, ale nominaci jste získali jedině proto, že republikáni chtěli, abyste vyhráli. Jejich cílem vždycky bylo Hillary a ostatní lidi v čele vyšachovat ze závodu. Ať se vám to líbí nebo ne, vyhráli jste omylem. A je tu ještě další věc – to pro případ, že nečtete noviny: Prescott má pro předvolební boj proti vám trojnásobek peněžních prostředků, a podle posledního průzkumu veřejného mínění vede o sedm procent. Vaše kampaň zajde na úbytě, a jestli na sjezdu nevytáhnete z klobouku nějakého králíka, jste do listopadu mrtví stejně jako McKuin.“

Whitener se ji chystá usadit, ale Mulligan mu dává znamení, aby se držel zpátky. „No dobrá. Ale když jsme v takové bídě formě, proč najednou ten zájem? O znovuzrozeném liberálovi jsem ještě neslyšel.“

Jennifer se usměje. „Nejsem liberál, jsem realista. Vstupujeme do nebezpečných geopolitických vod, a neokonzervativci se tam, kde je zapotřebí takt, radši uchylují k síle. Amerika potřebuje nasměrovat západní svět na nový kurz. Otázkou ovšem je, jestli se nepoděláte strachem, když to budete muset provést.“

„No, poslouchám.“

„Chybou všech demokratů je, že se cpou do centra a snaží se získat pro sebe hlasy. Američané potřebují jasnou volbu, ne republikánskou. Vy potřebujete přinést lidu Ameriky novou naději, vzkaz, a tím vzkazem je už žádná další ropa. V roce třináct jsme zelení.“

Mulligan pohlédne směrem, odkud od jeho lidí zazní záporná reakce. „Celou kampaň zaměřit na životní prostředí? No, nevím –“

„Ne pouze na životní prostředí, nýbrž i na energii. Vaše platforma nás radikálně odstává od ropy. Když to dokáže Brazílie, tak my snad taky.“

„Žádná další ropa“ znamená vytvoření nové infrastruktury, takové, která plodí dobrá pracovní místa, a ta zůstanou v naší zemi. Nová pracovní místa znamenají nový daňový základ, a ten pomůže vyrovnat deficit. Zeptají se vás na Irák, a vy řeknete, že jsme tam šli kvůli ropě, ale protože už ji nebudeme potřebovat, naši hoši a dívky se můžou vrátit domů. A každý, kdo nechce dovolit, aby se naše děti vrátily domů, očividně není ani vlastenec, ani rodič. Pokaždé, když vám Roveovy krysy hodí pod nohy nějakého boha, gaye nebo granátomet, budete opakovat přesně tuhle větu: „Tyhle volby jsou moc důležité pro budoucnost naší země, než aby uvízly v těch obvyklých republikánských sračkách.““

Senátor Mulligan se rozhlédne po místnosti. „Sračkách?! To vážně chcete, abych použil tohle slovo?“

„Jo, chci.“

Cesar Diaz zavrtí hlavou. „Přijdete o pravicové křesťany.“

„Ty jste stejně nikdy neměli. Ať vás americká veřejnost vidí jako člověka, se kterým není radno si zahrávat, jakým taky jste, a ne jako ufnukance, jakého z vás udělali tihle přepatrní ustrašenci. Řekněte naplno, co si myslíte, ale držte se svého vzkazu. Když se vás zeptají na Kjótó, řekněte, že podepíšeme, i když Čína odmítne. Pak Čínu dostanete do izolace, takže zůstane sama. Ona povolí, věřte mi. Ve velkých městech lidi už sotva můžou dýchat. Když vás média zatlačí do kouta v otázce potratů, podíváte se jim zpřímá do očí a řeknete: Jsem zcela pro to, postavit potrat mimo zákon, ale jen když začneme líp dělat svou práci při poučování teenagerů o předčasném sexu.“ Když se vás zeptají na válku proti terorismu, vrátíte se ke vzkazu ohledně energie a k tomu, jak Američani propadli závislosti na fosilním palivu živené lidmi, kteří vám strkají ropu stejným způsobem jako pouliční prodavači drogu – lidmi jako Ellis Prescott a jeho nová kandidátka na funkci viceprezidenta – a právě tahle závislost přispěla k tomu, že naši zahraniční politiku kdosi někdy násilně unesl. Prostý vzkaz: Už žádná další závislost. Sestavíme dvanáctistupňový program, který nás odstaví od ropy a převede na zelenou energii. V roce třináct svou zemi vezmeme pouličním prodavačům z rukou. Opakujte to každý den, při každém interview, v každé debatě, dávejte to na každou samolepku, a vyhrajete Bílý dům.“

Suzie Perlmanová tleská.

Cesar Diaz není nijak nadšen. „A co peníze? Začnete se trefovat do velkých dodavatelů ropy a armádních dodavatelů, a –“

„A... a co? Myslíte, že ty ohlodané kosti, co vám teď házejí, vás snad

nakrmí? Probud'te se, amigo! Ty fondy mají za cíl postavit vás do latě a držet vás tak. Setrvejte u svého vzkazu, a peníze přijdou – velké peníze – protože většina Američanů cítí totéž co vy, akorát čekají na demokratického kandidáta, na chlapáka, který dokáže svolat lidi do zbraně a nevypadat přitom jako nějaký pablb, co se vleče a dře s flintou a dělá, co mu někdo předešal ve scénáři. Billu Clintonovi možná v Oválné pracovně zůstalo něco na tom dámském kostýmu, ale taky mu zůstaly hlasy voličů, a to proto, že Americe se líbí, když má v Bílém domě člověka, který má něco v kalhotách, a ne nějakýho teploušskýho absolventa některé z těch našich nejprestižnějších univerzit, který tráví víkendy na plachetnici. A žádné fotky s holywoodskými celebritami! Myslíte, že průměrný Američan z ulice může sám sebe k těm lidem přirovnávat? Velkomyslně přijmete jejich příspěvky a řeknete jim, že se všichni sejdete v inaugurační síni. A do té doby jen podepište šek a držte se pěkně daleko od televize.“

Jennifer se rozhlédne po místnosti; muži se tváří jako praštění, Suzie se usmívá. „Nějaké otázky?“

Senátor Mulligan se usměje. „Kdy můžete začít?“

„Ti, kdo očekávají, že budou sklízet požehnání svobody, musí jako muži nést její tíhu, aby si ji udrželi.“

– THOMAS PAINE

„Dodatky k Zákonu o čistotě ovzduší z roku 1990 vznikaly třináct let. Bush všechno dobré v nich smetl jediným škrtem pera.“

– ANONYMNÍ KONGRESMAN

„Když se stane něco nečekaného... zvedněte se na nohy a jděte dál.“

– MICHAIL GORBAČOV

KAPITOLA 27

LAKE GEORGE/QUEBEC

NEWFOUNDLAND/HOPEDALE

7. SRPNA 2012

BYLA TO DLOUHÁ NOC.

Ace odešel od dětí s těžkým srdcem a musel se hodně přemáhat, aby se k odchodu odhodlal. Svíravý pocit strachu z toho, co jej podle jeho tušení čeká, dokázala překonat jen nejistota, zda je ještě někdy uvidí. V roztržitosti, způsobené emočním rozpoložením, zanedlouho zabloudil – hned jak světla srubu pohltila temnota hustého lesa. Nakonec cestu přece jen našel, ale nebyla to ta správná a dovedla ho na hlavní silnici skoro kilometr od místa, kde tchán auto z půjčovny zaparkoval. Než vůz našel a dostal se ven z pozemků letoviska a dál na Interstate 87, byla skoro jedna hodina v noci.

Několik hodin jel nočním tichem k severu po Adirondack Freeway. Kdesi před ním ležela kanadská hranice; měl pocit, že tam vpředu na něj číhá. Občas ho přemohl vztek na to, co je nucen udělat, vztek takový, až se mu celé tělo roztrásl a zlostně udeřil do volantů. Získat zpátky sebekontrolu se přinutil, teprve když dorazil ke kanadské hranici. Ukázal falešný řidičský průkaz a na výzvu vystoupil, aby hlídka mohla auto prohledat. Zrcadly, připevněnými na dlouhé tyči, zkontrolovala spodek. Po několika nijak důsledných otázkách zaměřených na to, zda nemá nebezpečné úmysly, dostal povolení pokračovat ke kontrolnímu bodu a dál na quebeckou Autoroute 15; po ní jel dál do Montrealu. Na letiště dorazil při rozednění, takže měl tři hodiny času, než letadlo Air Canada odletí do Halifaxu a dál do St. John's na Newfoundlandu.

* * *

Severovýchodní pobřeží Kanady, Společností pro plochou Zemi označené za jeden ze čtyř rohů světa, má dvě výrazná území – ostrov

Newfoundland v Atlantském oceánu při ústí řeky sv. Vavřince a rozeklané pevninské pobřeží, známé jako provincie Labrador.

Labrador, tvořící východní hranu kanadského „štitu“, je území o rozloze 647 500 km², žulový masiv, který se zvedl z moře a ze země před 800 miliony let. Jeho dramaticky působící pobřeží o rozloze 25 900 km² utvářely masy ledu přicházející ve vlnách jedna po druhé; z hmoty skal vyrvaly dlouhé, prstům podobné rýhy. Dále směrem do vnitrozemí se z Labradoru stává nespoutaný kraj jezer, fjordů a hlubokých údolí – jedna z posledních rozsáhlých divočin planety. Tento nesmírný prostor protínají tři velká pohoří – vulkanické Kaumajet, dále Kiglapait a mocné Torngat – nejvyšší pohoří na východ od Skalnatých hor. V boreálních lesích žije spousta zvěře, množství, které by stačilo k nakrmení malého města. Dále k severu končí hranice lesa a les ustupuje ohromné rozloze neplodné země zvané tundra – místu, jehož fotografie vidělo jen málo lidí, natožpak aby se tam odvážili vydat.

To, že se civilizace této oblasti vyhýbala, není nic divného, neboť počasí je tu nemilosrdně drsné, pobřežní led a teploty subarktického podnebního pásma s sebou přinášejí dlouhé, tuhé zimy. Těch pár lidí, kteří toto území přece jen obývají, žije v šesti komunitách, sídlících na drsném severovýchodním pobřeží; ty však nejsou navzájem spojené ani nějakou silnicí, takže cestovatelé jsou v létě odkázáni na čluny a letadla a v zimě na sněžné skútry a psí spřežení. Navzdory těmto krutým podmínkám je osídlení Labradoru nejstarší v celé Severní Americe; příchod jeho obyvatel se datuje do doby víc než čtyři tisíce let před Kolumbem.

Tito domorodci jsou souhrnně známi jako Inuité. Kočovní kmeny, putující sem z Asie přes Beringovu úžinu, se nejprve usadily v arktické Severní Americe a v Grónsku. Výraz Inuit znamená „skuteční lidé“, Innu se překládá jako „lidská bytost“, a oběma těmto výrazům se dává přednost před běžněji používanými názvy Eskymáci nebo Indiáni. Přestože Inuité pronikali dál přes Kanadské arktické souostroví a usídlovali se tam, jejich tradice odolaly času a některé kmeny stále ještě žijí z toho, co poskytuje pevnina, v zimě vyhledávají karibu, v letních měsících se vracejí na moře a loví ryby, tuleně a velryby. Kočující Inuité sídlí v ledových iglú nebo ve stanech zhotovených z mrožích a tuleních kůží; trvalá zimní obydlí jsou z kamene nebo z naplaveného dříví, s kostrou z velrybích kostí, a jsou pokryta drny nebo mechem. Západní kultuře se Inuité přizpůsobovali pomalu, ale potřeba moci se vyjádřit ke své vlastní budoucnosti přinutila Inuity žijící na Labradoru aklimatizovat se v kanadské kultuře i s jejími

moderními sídly v Sheshatshiu v ústí zálivu Goose Bay, a v Natuashish, nacházejícím se na severním pobřeží nedaleko Hopedale.

* * *

Když Aceovo letadlo dosedlo na letiště v St. John's, největším a nejstarším městě na Newfoundlandu, bylo již po třetí hodině odpoledne. Podle Kelliiných instrukcí měl odtud letět dál do Hopedale, vzdálené vesnice ležící vzdušnou čarou asi 800 kilometrů na severním pobřeží Labradoru. Ace, vyčerpaný, protože posledních třicet hodin nespál, si zamluvil charterový let v 10.20 a potom se zapsal v hotelu na noc.

* * *

Ace leží v posteli a upírá zrak na hodiny. Je 8.35. Zápach levného koberce a pižmem páchnoucí lůžkoviny jen prohlubují jeho zoufalství. Touží promluvit si se svými dětmi, rád by je ujistil, že všechno bude dobré, ale v důsledku jeho vlastního záměru pro něj neexistuje způsob, jak se dozvědět, kde jsou, jak se k nim dostat nebo jak se s nimi spojit. Oční víčka se mu chvějí vyčerpáním, tělo bolí, přesto však únava, která ho celého zavaluje, nestačí k tomu, aby dokázal usnout, jeho mysl odmítá přestat s těmi neustálými, nekonečnými řečmi.

Co tu dělám? Kelli je mrtvá, můj život je převrácený naruby, a honím se za stíny. Co když Schall má pravdu – ale co když na tebe někdo něco chystá? Co když to na té pásce vůbec nebyla Kelli? A co to je za otce, který s úplným cizincem opustí své děti osm měsíců poté, co zavraždili jejich matku?

Co když, co když, co když! Tohle je šílené, ty sám jsi šílený. Do té saúdské banky se nikdy nedostaneš, natožpak abys tam instaloval toho červa Promis. Saúdové tě zatkou, kdovíkam tě zavřou, budou tě mučit, dokud se nepřiznáš nebo nezemřeš – podle toho, co se stane dřív. Jednoduše zmizíš, ale bříme tvého „bravurního“ kousku Leigh a Sam ponesou po celý zbytek života.

Moc mi chyběj, ale domů nemůžu, určitě ne, když se ministerstvo vnitřní bezpečnosti pídí po nějakém důvodu, proč mě zavřít nebo ještě něco horšího... určitě ne, když se může přihodit úplně cokoli. A co to je zač, ten Casper v Hopedale? Proč je tak důležité, abych ho našel? Ví o tom jaderném útoku? Může přispět k jeho zastavení?

Vrať se domů k rodině, Aci. Přestaň žít tou šíleností, která byla Kelliiným životem –

– *ty sám jsi tou šíleností.*

„Sklapni! Sklapni, sklapni, hergot!“

Ace odhazuje polštář a rve si vlasy; pokoj se zmenšuje, stěny se svírají kolem něj. „Vypadni odtud, vypadni... nemůžu dýchat!“

Ani ne v minutě je oblečený a venku z pokoje; zoufale nabírá do plic studený noční vzduch, až je má plné. Sestoupí po kovových schodech a vyjde na ulici. Míjí přístav, ale je příliš zima, takže si zkrátí cestu úzkou klesající uličkou, vedoucí k hospodě U Vévody z Duckworthu. Je zoufalý; vchází dovnitř, tam je ale lidská stěna, hradba úplně cizích lidí s bezcílně bloudícíma očima; Ace přátele nikdy nepotká.

Tohle není k ničemu, nezůstávej tu stát...

Vychází zpátky do noci, znovu vytrvale šlape na východ centrem St. John's, nechopen uniknout pocitu prázdnoty, který zaplavuje všechno kolem. Zabočuje na Military Road, nemá však žádný určitý směr, hotel je pouhým zlomkem v jeho vyčerpané mysli. Je jako Alenka v říši divů, která se propadla králičí norou a je pohlcená cizím, podivným městem; je uprchlík v bizarní zemi, jeho totožnost je zfalšovaná, duše se každým dalším bolestivým krokem zmenšuje.

Před ním se vynoří kamenný římskokatolický kostel. Ace klopýtá k jeho třem zavřeným vchodům, jeho mysl však i navzdory vyčerpaní kamsi splašeně, zoufale pádí.

Zamčeno.

Zamčeno.

Třetí dveře se se zaskřípěním otevrou a zvou ho, aby vešel do božího stánku. Ace je už celá léta bezvěrec, ale v okopu pro střelce už není nikdo ateistou, a on je v takovém okopu až po uši.

Kostel je prázdný, rozsvícené svíčky rychle ubývají.

Poklekne vedle lavice, skloní hlavu a složí ji do dlaní. Zajímavě ze sebe dostane slova „dej mi sílu“. Potom se zhroutl, dopadne obličejem na kostelní lavici.

* * *

Synu?

Ace otevře oči. Okna z barevného skla propouštějí dovnitř ranní světlo. Posadí se; posledních deset hodin spal na naleštěné dřevěné lavici.

Knězův obličej je ošlehaný do tmavé červeně. „Synu, tady nemůžeš zůstat. Je tu misie... kus dál po silnici.“

„Já vím, otče. Už jdu.“

SPRINGFIELD, ILLINOIS

NEŽ ELLIOTT GREEN DORAZÍ DOMŮ ze své schůzky s Charlesem Jonesem, ředitelem springfieldské pobočky FBI, je téměř poledne. Greenova manželka Carol otevře dveře, ještě než Green stačí zastrčit klíč do zámku.

„To šlo teda rychle; tak jak – dobré nebo špatné?“

Green zvedne oči v sloup a protlačí se kolem ní dovnitř. „Jako kdyby nestačilo, že musím chodit po tom baráku a poslouchat posměšky o zlomenýchnosech a naražených žebrech – ale horší bylo, že jsem zrovna musel být u toho, když Adrian Neary péroval na hlasitém telefonu Chucka.“

„To je ten ředitel z Chicaga? Co ten s tím má co dělat?“

„Vede protiteroristické oddělení v Illinois. Ten blbec Gary Schafer z ústředí mu to dal sežrat, takže přirozeně on si zase nabodnul na rožeň Chucka.“

„Počkej... já myslela, že Chuck Schaferovi spis o tom chlapovi s prověřením UMBRA poslal? Jak tě můžou obviňovat z –“

„Sračky vždycky padají na ty dole, Carol. Ministerstvo energetiky je namíchnutý, Schafer si chrání zadek a Chicago hází vinu na Springfield za to, že jsem naletěl tomu chlapovi, co se vydával za člověka, který mě přišel vystřídat. Krátce a dobře – spisu o profesorovi Pi se oficiálně ujalo ústředí, a mně ten případ sebrali. Nojo, dostal jsem oficiální důtku, budu to mít ve spise, protože jsem nechal podezřelého pláchnout.“

Zamíří do kuchyně.

Carol ho následuje. „Jestli si vzpomínáš, přece jsem ti říkala, aby ses do toho domu nedostával násilím. Kdybys mě poslechl, měl bys spis čistý a já bych nezmeškala sestřinu svatbu.“

„Tobě to asi nedochází, co? Pi zmizel. Na univerzitě řekl, že mu zemřel bratr. Vzal si roční dovolenou, že bude s rodinou v Pekingu. Jeden problém: Pi žádné sourozence nemá. V záznamech je, že Ameriku vůbec neopustil, což znamená, že pokud na něčem dělal, tak na tom dělá dál, akorát že jsme ho teď ztratili z očí... já ho ztratil. A k tomu má špiona s prověřením UMBRA, co nad ním drží ruku.“

„Však on se objeví.“

„Tihleti chlápci jsou experti na jaderné výbušniny, Carol. Celá rodina matky profesora Pi koupila farmu v Nagasaki, a já mám takové podezření,

že to pořád nosí v sobě. Jestli v některém prodejním středisku bouchne špinavá bomba, hádej, komu FBI hodí na krk, že to podělal?“

„No dobrá, tak ho teda najdi.“

„Tys mě neposlouchala? Ten případ mi sebrali.“

„Tak si vezmi mimořádnou dovolenou a najdi ho na vlastní pěst. Ve stopování lidí jsi dobrý. Pamatuješ na toho pedofila, toho, co si zařídil živnost jako dětský psychiatr? Ten taky utekl, ale tys ho našel až ve Vancouveru. Trvalo ti to šest týdnů, ale dostals ho.“

„Osm, a pomáhal mi FBI. Tentokrát mě ale vyšoupli.“

„Kdo tě vyšoupl? Chuck Jones? Adrian Neary?“

„Ne, tohle jde od ředitele Schafera. Od hlavouna.“

„A vůbec – proč se vedoucí protiteroristické divize FBI na tebe nevybodne... ledaže by měl strach, že bys mohl kápnout na něco, v čem jede.“

Elliottovi se rozšíří oči. „Nojo... vidíš, to je pravda!“

„Mhm.“ Carol zamíří do obývacího pokoje. „Beru to od tebe jako ‚děkuju‘.“

ST. JOHN'S/POBŘEŽÍ NEWFOUNDLANDU POBŘEŽÍ LABRADORU/HOPEDALE

DVOUMOTOROVÝ CHARTEROVÝ LETOUN dvakrát poskočí, než se odpoutá od ranveje letiště Torbay Airport, nejvýchodněji ležícího letiště v Severní Americe. Ace je jeden z pouhých tří cestujících, sedí na levé straně v malém letadle, které vypadá, jako kdyby létalo už od dob, kdy Newfoundland ještě byl britskou kolonií.

Záda ho bolí od toho, jak spal v kostelní lavici, ale ten noční spánek jeho duševnímu stavu moc prospěl. Už nemá o děti strach, ví, že jsou v bezpečí. Jeho mysl se nyní soustředí na misi, kterou má před sebou.

Letadlo vystoupá do 610 metrů, stočí se k severu a letí podél čáry pobřeží Newfoundlandu, které při pohledu takhle shora bere dech; cílem je Labrador a vesnička Hopedale. Přímo pod ním je nyní Old Battery, malá osada s domky ošlehanými větrem a sněhem, jež jako by šplhaly vzhůru po příkrém útesu, zvedajícím se jako hora z moře. Po několika okamžicích jsou nad Harbour Grace a zálivem Conception Bay; modré vody zálivu kypí plachetnicemi. Dále k východu moře nabírá nově nalezenou zuřivost

a divoce se žene proti mysu Cape Bonavista, skalnaté náhorní rovině, která střeží svůj maják.

Letadlo vystoupá výš, kolem hliníkových křídel vyje vítr. Když je stroj nad mraky, občas se dole ukáže masa země pod kobercem borovic, to když prolétají nad L'Anse aux Meadows, nejsevernějším sídlem na Newfoundlandu, územím kdysi osídleným Vikingy.

Pobřeží Labradoru je uvítá v Henley Harbour, vodní cestě, na níž se během chladnějších měsíců vyskytují ledovce. Při letu nad St. Lewis je vidět, že útesy jsou znatelně plošší, lesy zmizely, půda je stále ještě skalnatá, avšak náhle úplně holá. Zátoka Georges Cove, Bateau Harbour, Grady Island, Cutthroat Island... jak pokračují v letu dál na sever, každé z těch území je přivádí blíž k tundře.

I obyvatel je stále méně. Města na severním pobřeží, kdysi domov prosperujících společenství lidí živících se rybolovem, byla v roce 1992 zasažena do živého vyhlášením moratoria na lov tresek. Na místo menších plavidel nastoupily flotily větších korporací, které dokázaly plout stovky kilometrů na otevřené moře a lovit krevetky a kraby. Výsledkem bylo, že tyto kdysi celkem hojně osídlené „předsunuté přístavy“ naprosto zastaraly.

Ace si utáhne bezpečnostní pás, letadlo zahajuje sestup a útočí na ně turbulence. Kdesi v dálce je Hopedale.

* * *

Hopedale, ležící v severním Labradoru, kde se velké pobřežní zálivy otvírají do Labradorského moře, bylo založeno v roce 1782 jako sídlo Inuitů. Původně se jmenovalo Agvituk, což je v innu-aimun název pro „místo, kde jsou velryby“; moravští misionáři, kteří sem přišli z Německa, později toto jméno změnili na Hopedale. Dnes má méně než 650 obyvatel, z nichž devadesát procent tvoří Inuité; jejich jazykem je převážně angličtina. Inuité nazývají své hopedaleské společenství Natuashish, což znamená krásný. Je to jedna z pouhých dvou organizovaných inuitských komunit v Labradoru; druhá je Sheshatshiu, nacházející se dále ve vnitrozemí a na jih od Goose Bay, kde je největší letecká základna v Severní Americe.

Ace pevně sevře opěrky sedadla; kola letounu se smýkají po šterkové dráze dlouhé 760 metrů, která jako kdyby se až moc rychle zkracovala. Letadlo jako zázrakem zastaví ještě před tím, než se setká s mořem; po několika okamžicích se otevrou dvířka a do kabiny vtrhne prudký závan arktického vzduchu, který letadlem cloumá, i když už stojí podvozky na

zemi. Ace si zapne zip koženého kabátu a sestoupí po schůdkách. Uvítá ho hluboké dunění vody, vrhající se proti skalám. Před ním se pod bezmračnou modrou oblohou trpytivě blyští Labradorské moře.

Pilot vyloží z nákladního prostoru zavazadla a poštu. Ace popadne svou brašnu, přehodí si popruh přes rameno a vydá se k hlavní silnici, spíš jakési pěšině s nezpevněným povrchem, vinoucí se kolem planiny, z níž trčí skaliska; vede do Hopedale, které je dobrého půl druhého kilometru daleko.

Nejsou tu žádné taxíky ani auta, jen dvě ani ne dvacetileté Inuitky na kolech; mají typické eskymácko-asiatské oči, vlasy černé jako uhlé, tváře jako andělíčkové a vřelé úsměvy. Obě kola mají po straně malý přívěsný vozík.

„Jdete do Hopedale, pane?“ zeptá se ta mladší, asi stejného věku jako Leigh. „Sestra by vás mohla svézt. Třeba jí dáte pěkné spropitné?“

Ace si nerozhodně prohlíží rezavý přívěsný vozík. „A určitě mě tahle věc udrží?“

„Ovšem, pane. Moc bezpečné.“

Ace vleze do vozíku; ten pod jeho vahou poklesne. Starší ze sester se namáhavě pokouší rozjet tak, aby získala setrvačnost, a konečně sjíždějí mírným klesáním dolů do Hopedale.

„Možná bys mohla dostat větší spropitné. Někoho hledám, jmenuje se Casper.“

Dívka se pořád usmívá a šlape do pedálů, ale neříká nic.

„Je to zvláštní jméno. Slyšelas o něm?“

Pořád žádná odpověď.

Dojedou na kraj osady; obydlí jako kdyby pocházela přímo z kulis pro „špagetový western“. Míjejí dřevěné domky obílené vápnem, stojící v mírném rozestupu jeden od druhého, a kostel s bílým tyčkovým plotem. Na pozemku posetém balvany je škola, postavená ze stavebnicových prvků, podobá se řadě skladišť. Ace slyší děti, hrající si venku, jejich hlasy se nesou přes plochou planinu. Muži se drží u moře, na jehož skalnatých březích stojí kolonie nevzhledných dřevěných chatrčí, každá s jedinou místností; stojí tak blízko vody, že jejich osamělý obyvatel by mohl chytat ryby rovnou z otevřeného okna.

Inuité jsou všude – někteří muži spravují rybářské šňůry nebo sítě, jiní přinášejí z malých člunů ranní úlovek. Děti si hrají poblíž domova, jejich matky čistí ryby a stahují tuleně. Některé se za Acem ohlédnou, pár jich dokonce zamává.

V Hopedale jsou však i jiní původní obyvatelé Ameriky, kteří si s každodenní prací nedělají nijak moc starostí. Pár jich, opilých do bezvědomí, leží na malých verandách před vchody do domků, jiní v malých skupinkách pijí a kouří. Některým ještě není dvacet, jiní jsou muži a ženy středního věku. Upírají na Ace prázdné pohledy... ztracené duše.

Mladá cyklistka zabrzdí před velkou jednoposchodovou budovou; nápis na ní sděluje, že je to hostinec Amaguk Inn. „Tohle dobré? Deset dolarů, prosím.“

Ace vyleze z vozíku, brašnu upustí na silnici a vyndá svazek bankovek. Podá jí desetidolarovku, potom jí ukáže dvacetidolarovku. „Pro tebe, když mi povíš, kdo by mohl vědět, kde najdu svého přítele Caspera.“

„Zeptejte se šéfa. Ten ví všechno.“ Popadne bankovku a odjíždí; zvedají se za ní oblaka prachu. „*Qujannamiikl*“

„Jo, díky... tisícere díky. Stvrzenka žádná, co?“ S brašnou v ruce se Ace plahočí nahoru po čtyřech dřevěných schodech ke vchodu do hostince.

Je to spíš lovecká chata než ubytovací zařízení, na stěnách, obložených dřevem, visí zarámované obrázky psích spřežení, loveckých výprav a rybářských výletů. Majitel, napůl Inuita, napůl běloch, sedí u ponku a cosi kutí s přenosnými kamínky. Ace přistoupí blíž.

Muž se ani neobtěžuje tím, že by k němu zvedl oči. „Vy asi budete náš australský host. Frank Nasuti, majitel.“

„Murphy. Stephen Murphy. Původně z Kanady.“

„Tak? A co vás přivádí domů?“

„Doma jsem v Quebecu, ale v tomhle kraji strávil nějaký čas můj blízký přítel, pořád bájil něco o tom, že je tu nejlepší loviště lososů, jaké kdy viděl. Já byl obchodně v St. John's, tak mě napadlo, že bych sem mohl zaletět a najmout si jeho průvodce. Jmenuje se Casper.“

„Žádnýho Caspera neznám, ale pěkně se o vás postaráme. Jak dlouho zůstanete?“

„Nevím jistě. Možná pár dní.“

„Potřebujete pokoj?“

„To by bylo vynikající.“

„Tak to je smůla. Mám jen dvanáct pokojů, a všechny obsazený. Příště zavolejte předem. Co jídlo? Máte hlad?“

„Hlad? Jistě.“

„Jídelna je otevřená, ale jenom pro ubytované hosty. Zkuste Sylvia's Takeout, kousek po silnici, nalevo. Taky je tu obchod s potravinami Big Land Grocery.“

„Jsou tu ve městě nějaké jiné hotely?“

„Ne. Ale mám přítele, jeho manželka loni v zimě umřela. Pravděpodobně by se s vámi podělil o postel.“

„To je lákavá nabídka, ale –“

„Podumejte o tom u jídla. Brašnu si můžete nechat v chodbě.“

Ace nakoukne dovnitř; několik starších mužů je tam rozsazených kolem televize. „Díky, ne, asi si zajdu na sendvič. Říkáte kus dál po silnici, jo?“

„Na levý straně.“

Ace zabočí ven ze dveří –

– a vkročí do celého moře dětí, je jich čtrnáct, ve věku mezi osmi a třemi lety. Dvě ženy je odstrkují stranou Aceovi z cesty, usmívají se a pronášejí omluvy; jejich slova se však utopí v aerodynamickém třesku eskadry stíhaček, vracejících se na základnu v Goose Bay.

Kontrast v kulturách Aceovi neujde, nový svět tu překonává ten starý, jeho vliv postupně ubírá z tradic starých tisíce let. Přesto Ace ví, že se kyvadlo může zhoupnout opačným směrem, a možná přežije právě ta stará kultura.

Sylvia's Takeout je malá jídelnička, uvnitř s několika stoly. Ace si u domorodé dívky objednává smažené kuře, sedá si k rohovému stolu a předstírá zájem o pár brožur, připevněných napínáčky na tabuli.

Mužovi, který právě vchází dovnitř, je hodně přes padesát, je to vysoký, hubený běloch; silně prošedivělé vlasy má svázané do koňského ohonu, opálený obličej zakrývá hustý plnovous a knír. Červenohnědé tričko má tak zmazané olejem, že nápis na něm, název jakési vysoké školy, se už nedá přečíst. Do jídelny nevchází, spíš do ní vpadne, každý krok jeho zaprášených vojenských bot otřásá prkny podlahy, každá slabika jeho řeči rve vzduch.

„Duku, jako obvykle! A šup šup, synu, spěchám. A ať je to čerstvý, víš, že to poznám! Ty srágoři, co máš zmrazený v lednici, si nech pro *takungartut*.“ Rozhlédne se po místnosti a jeho pohled se zastaví na Aceovi; oči se mu zúží, jako kdyby se díval skrz něj. „A hele, copak to sem nějaká kočka přitáhla! Čerstvý maso.“

Přiloudá se k němu, od jednoho stolu si kopnutím přitáhne židli a posadí se na ni obráceně. „Richard Lawrence, kamarádi mi říkají Dick. Zaměstnáním mechanik, volbou samotář. A kdopak jste vy, *gringo*?“

„Stephen Murphy. Pracuju v ropě, věci týkající se bezpečnosti. Napadlo mě, že se sem na pár dní podívám, jestli tu rybaření je tak dobré,

jak se říká.“

„Dokonce ještě lepší. Mám třináctimetrovou loď, dvanáct set koní, pro pět lidí. Vypluju s ní, hned jak dostanu jídlo. Budu rád, když se přidáte, nemám teďka moc šancí nějak často si popovídat s bělochem.“

„Rád bych, ale – slíbil jsem jednomu kamarádovi, že si vezmu jeho osobního průvodce. Jmenuje se Casper.“

„Casper – jako ten duch z kreslonejch grotesek? Jistěže ho znám, ale Casper mu říkají Američani. Je to Inuit-Metis, napůl domorodec, napůl Evropan. Tráví spoustu času nedaleko Nain, to je hned další osada dál na sever. Celý léto loví velryby a tuleně, pak, když se počasí otočí, se vydá do vnitrozemí lovit karibu. Cvok, půl roku bydlí v iglú. Ale nevím, jestli bude mít čas vzít vás na ryby, pokud nejdete po savcích.“

„To ne, ale i tak bych se s ním rád sešel.“

„Tak to berte jako hotovou věc. Hej, Duku, zabal to tadyhle mému příteli, jde se mnou!“

„Díky. Mimochodem – to slovo, co jste před chvílí řekl –“

„*Takungartut*. Znamená to cizí člověk. Ale klídek, tihleti lidé s každým zacházejí jako s přítelem. To až my jsme je zkurvili. Vnutili jsme jim jedenadvacátý století. Kanadská provinční vláda z nich udělala politický sirotky. Začala regulovat jejich lovnou zvěř, omezovat jejich kulturu. Hergot, tihle lidi tu byli dávno před tím, než naši předkové vůbec postavili svůj první člun. Nějakou dobu nám to trvalo, ale nakonec jsme je přece jen zničili. Seberte lidem jejich kulturu, a ukradnete jim duši. Zaveďte nový udělátka a jiný takový věcičky, a dáváte jim nástroje k oběšení. Doslova. V Natuashish není tak zle, ale Sheshatshiu, tam u letecký základny, teď mají vážný problémy. Vysoká nezaměstnanost v nich vyvolala pocit bezmoci. Inuiti nejsou zvyklí na to, aby si připadali zbyteční, a padlou duši, která je na dně, nic nepřitahuje tolik jako chlast. A jde o hluboké propadnutí alkoholu. Děti vidí, jak to s jejich rodiči jde z kopce, je z toho deprese, a začnou číchat benzin. Smrtelnej zvyk. Sebevražednost mezi Innu je nejvyšší na světě. Věci se postupně zlepšují, ale chce to čas... všechno chce čas, jako to naše pitomý jídlo! Hej, Duku, co s tím je? Dělej, ať to netrvá do podzimu!“

* * *

V člunu Wellcraft 360 se do otevřeného kokpitu vejdou tři lidé včetně kormidelníka, dalších šest může být vzadu. V podpalubí je lodní kuchyně, kajuta pro kapitána lodi, zvýšená kajuta a strojovna. Loď má dva motory

Cummins Tw po šesti stech koňských silách.

Ace odváže lana na přídí a na zádi, pak nastoupí na palubu; Dick Lawrence odráží od mola a zamíří podél pobřeží k severu. Příd' poskakuje po metrových vlnách, na Ace chrstne studená sprška mořské vody a zažene ho na jednu z čalouněných sedaček vedle jeho hostitele.

„Tak,“ zaječí Lawrence, „odkud z Kanady jste?“

„Z Quebecu. Jižní strana Montrealu.“

„Tam to dobře znám. Pobýval jste v Malý Itálii?“

Aceovi poskočí tep. „Posledních devět let moc ne.“

„Jakže tam tomu Francouzi říkají?“

„To nevím. Moje rodina jsou Angličani, *parlez-vous* jsme nikdy moc nepěstovali, jestli víte, co tím myslím.“

„Jo, dobrý.“

Ace se ohlédne dozadu; čára pobřeží se rychle ztrácí. „Já myslel, že do Nain poplujeme při břehu?“

„Casper se vždycky vrací domů až pozdě. Říkal jsem si, že si trochu zarybaříme; znám super místo nedaleko odtud. Kdybysme se drželi tohoto směru, jsme za pár hodin v Grónsku.“

Ace se usměje a přikývne; v hlavě se mu divoce rozeznějí poplašné zvony. Drží se, vlny jsou čím dál větší, vyhazují člun ze tří čtvrtin ven z vody.

„Jestli si myslíte, že tohleto jsou nějaký vlny, měl byste přijít v zimě. Obrovský vlny, ledovce a zima... k neuvěření. Nějakou dobu jsem sloužil na nákladních lodích. Všechno, co je venku, se obalí ledem, a to myslím tlustým ledem, jak desky. Obalí všechno, vršek lodi ztěžkne, a to na rozbourěném moři není nic dobrého. Když jsem byl na první plavbě, kapitán nám rozdál těžký palice a prej ať začnem ten led odstraňovat. Představte si, že jste na palubě, teplota pod nulou, vyje vítr, šestimetrový vlny, a vy máte rozmátnit tuny ledu na stěnách, a přitom málem kloužete po zadku po celý palubě.“

„Spadne někdy někdo?“

„Občas. Voda je tak studená, že ani ne za dvě minuty vám vysadí všechny orgány. Jednou spad přes palubu chlápek, pět minut nám trvalo, než jsme to otočili a našli ho. Ještě než jsme ho vytáhli, bylo po něm.“

„A co v létě? Jak studená je voda teď?“

„Dobrá otázka.“ Lawrence zpomalí, potom pustí motory na volnoběh, příd' drží proti vlnám.

„Tohle je to místo?“

„Jo, tady je to. Počkejte tu, skočím si pro věci.“ Lawrence sestoupí do podpalubí.

Ace odolává dál, neustávající vlnobití pohazuje lodí silněji. *Kelli, do čeho jsi mě to teď dostala?*

Dick Lawrence se vrací, v ruce drží kus těžkého lana –
– a brokovnici.

„Co je tohle, ksakru?“

„Jste špatnej lhář, synu. Mám nějaký otázky, ale ne zrovna moc času, takže to uděláme takhle: svlíknete se donaha, tohle lano si uvážete kolem sebe a půjdete do vody; já vám zatím položím pár otázek. Až mi povíte, co chci vědět, budete moct vylízt. Řek bych, že máte tři až pět minut, než z vás bude návnada.“

„Vy jste zešilel!“

Nad vodou se rozlehne prásknutí brokovnice a broky vymrští do vzduchu spršku vody. „Můžete tam hupnout s dírou v těle nebo bez ní. Vyberte si.“

Ace upře oči na hlaveň pušky, z níž se ještě kouří, potom si rozepne zip kabátu a kabát odloží. Pomalu shodí kopnutím boty; svaly se mu roztřesou nápořem adrenalinu a zimou, arktický vzduch se mu zakusuje do odhaleného těla. Stahuje si ponožky a kalhoty, pak spodní prádlo a košili.

Lawrence mu hodí jeden konec lana. „Uvažte si ho pevně kolem pasu. Nerad bych, kdyby mi vás sežrala kosatka.“

Ace si lano omotá kolem pasu a podpaží, když uvazuje uzel, zrychleně dýchá. Myšlenky mu pádí vpřed, pokoušejí se připravit ho na ten náhlý šok.

„No, tak do vody. A pohyb!“

Ace přistoupí k zábradlí, přehodí přes ně jednu nohu, potom druhou. Na dlouhou chvíli zaváhá, vytřeštěné oči upírá na brokovnici, dosud mu mířící na hlavu... a skočí –

Studené moře škubne jeho tělem v křeči, vyrazí mu vzduch z plic; zazní to jako kvílivý skřek pravěkého tvora. Ace se zoufale snaží šlapat vodu, ta má teplotu sotva tři stupně Celsia; krev jako kdyby se mu srážela a měnila v olovo, do svalů se mu horce zabodávají tisíce jehel.

„První otázka: jak se jmenujete doopravdy?“

„Acc-ce Futt-trell.“ Prsty na rukou a na nohou spaluje krutá bolest, jako kdyby mu je Neptun páčil nějakým hořákem.

„Kdo vás poslal hledat Caspera?“

„Mmmoje že-žena Ke... Kelli Doyleová.“

„Kde teď je, pane Futrelle?“

„Mmmrtvá, za-zavražděná.“ Krev proudí do končetin pomaleji, i těmi Ace pohybuje už jen pomalu, tělo se noří hlouběji do vody.

Lawrence popotáhne lano. „To byly dvě minuty. Až ztratíte cit v těle, bude to lehcí.“ Dívá se stranou, pozoruje obzor, tváří se téměř znuděně.

Aceovi se rozšíří oči hrůzou, zuby mu nezvladatelně cvakají. „Tttohle chcete?“

„Kdo vaši ženu zavraždil? Na koho máte podezření?“

„Agent.“ Ace si už není jistý ani tím, jestli se jeho tělo vůbec pohybuje.

„To myslíte federální agent? Z Ameriky nebo nějaký cizí?“

„Ccc...cizí.“ V plicích to hvízdá, vzduch sotva stačí na to, aby Ace ze sebe vypravil slovo.

„Jak to víte?“

„Ttto je dddlouhá historie.“

„Jo, to se vsadím, že je.“ Lawrence pohlédne na hodinky. „Šest minut. Jste silný. Většina lidí by omdlela už po třech minutách. Třicet vteřin.“

Třicet vteřin? Lawrenceův hlas mu zní ozvěnou v hlavě. Třicet vteřin. Tak, hoši, čas na dvě rozehrání, tři, jestli se dokážeme dostat ze spotu mimo. Tak, do toho! Ace vyráží ze seskupení hráčů. A teď snap. Kolik to hrajeme? Troubo, zapomněls, kolik to je! Do pytle, koukej si najít volně stojícího hráče! Kolik je snopů? Nemůžu... nemyslí mi to...

Dick Lawrence vytahuje Ace z vody; Ace má kůži skvrnitě promodralou a šedivou. Napůl ho nese dolů, kde se z otevřených dveří koupelny valí ven pára. Opatrně pokládá nahého muže na podlahu sprchového koutu a nechává teplou vodu, aby ho pomalu přivedla zpátky k životu.

„Během následujícího půlstoletí bude pro lidský druh zásadní věcí mít plně funkční a flexibilně zkonstruovanou, široce přijatelnou a mezinárodně koordinovanou soustavu podnětů zaměřených v té době na snížení počtu světového obyvatelstva přinejmenším o osmdesát procent.“

– J. KENNETH SMAIL,
profesor antropologie
z pojednání „Jak čelit skryté krizi 21. století:
Snížit počet lidí o 80 procent“,
květen 1995

„Národy musejí vypracovat plán, jak zredukovat počet světového obyvatelstva z šesti miliard na dvě miliardy.“

– DAVID A MARCIA PIMENTALLOVI,
profesoři ekologie a zemědělských věd,
z „Potraviny, energie a společnost“,
2000

„Lidé žijí způsobem značně překračujícím možnosti dané dosažitelnými prostředky, a škodí tak životnímu prostředí; jeho poškození by mohlo překonat hranici, za níž už není cesta zpátky, jak uvádí významná zpráva, vydaná Spojenými národy. Změny klimatu, tempo, jímž dochází k vyhynutí celých druhů, a otázky, jak uživit narůstající počet obyvatelstva, to vše vystavuje lidstvo nebezpečí.“

– JAMES KANTER,
The New York Times,
27. října 2007

KAPITOLA 28

HOPEDALE, POBŘEŽÍ LABRADORU

9. SRPNA 2012

19.23 ATLANTICKÉHO LETNÍHO ČASU

„TADY – VYPIJTE TO.“

Ace si od Dicka Lawrence bere do obou rukou hrnek kakaa; údy dosud zcela neovládá. Už je zase oblečený, ještě se třese, třebaže je přikrytý několika vlněnými příkrývkami.

Lawrence pokračoval v plavbě do Nain a zakotvil v zátoce ležící stranou. Je po sedmé večer, slunce však zůstává viset nad obzorem – labradorská obdoba letní polární noci.

„Akutní podchlazení. Stav se stává kritickým, když vnitřní tělesná teplota klesne pod 32 stupňů Celsia. Tělo přestane fungovat, dochází k celkovému vysazení tělesných funkcí. Kdybych měl jít, tak jediné takhle.“

„No, nechtějte po mně, abych vám v tom bránil.“

Lawrence se pousměje. „Pro to, abych udělal to, co jsem udělal, jsou důvody. Za prvé – potřeboval jsem zjistit, co všechno víte. Za druhé, a to je důležitější – v krvi máte mikroskopické sledovací zařízení. To jsem potřeboval vyřadit.“

„Sledovací zařízení?! Co mi to tu krucifix vykládáte?“

„Mluvíím o nejnovější hračce federální vlády, o způsobu, jak porušovat občanská práva. Každého občana vedou v patrnosti, každého cizince sledují. Američany taky, když se dostanou na černou listinu Bílého domu, což se vám očividně podařilo.“

„To je blbost, žádné sledovací zařízení na sobě nemám!“

„Ale jo, máte. Píchli vám ho, když jste procházel celním odbavením na Kennedyho mezinárodním letišti.“

„Píchli? Kdepak, to byla vakcína proti –“

„Ptačí chřipce, jistě. A vy to najisto víte, protože jste si dal ten elixír analyzovat, jo? Na člověka, který se oženil s bývalou špiónkou, jste teda

fakt naivní.“ Lawrence mu bere z rukou prázdný hrnek. „Úhrnná informovanost – další program pro vás, v plný účtě od agentury DARPA a od Říše zla. Bývaly doby, kdy ústava skutečně chránila právo občanů na soukromí: to samozřejmě bylo před Zákonem o vlastenectví. Ale federálům nestačilo, že můžou monitorovat vaše finance, internet, elektronickou poštu, telefonáty a cestovní plány. Kdepak, oni chtěli proniknout doslova *dovnitř* vašeho biologického systému. Na scénu přichází čip μ , drobný nájezdník velikosti zrnka písku. Ten dává vládě možnost si vás doslova skenovat, sledovat místa vašeho pobytu a přesně vědět, s jakými nebezpečnými materiály jste přišel do styku. Příští generace μ umožní Washingtonu nepozorovaně zachycovat váš samotný myšlenkový proces. Vzrušující, co?“

„Ta studená voda... ta ho zlikvidovala?“

„Jo. Ten čip se má zachytit ve stěně tepny; energii mu dodává vaše tělesné teplo. Snižte teplotu uvnitř těla pod 34 stupňů Celsia, a v čipu způsobíte zkrat. Federálové vás sledují už celé měsíce. Použili vás k tomu, abyste je dovedl ke mně. Mimochodem, já jsem Casper. To jméno byl nápad vaší ženy. A je mi upřímně líto, že jste ji ztratil, byla to dobrá duše. Nebýt jí, nebyl bych naživu.“

Ace zakloní hlavu a opře ji o čalouněnou lavici, fyzicky vyčerpán a duševně udolán. „No dobrá, Caspere, беру to. Co jste zač?“

„Na tom, co jsem zač, nezáleží. Ale co jsem byl...“ Lawrence přejde přes kajutu k baru a nalije si pití. „Nabídl bych vám, ale existuje taková mylná představa, že alkohol zvyšuje vnitřní tělesnou teplotu.“

„Stačí, když mi odpovíte na mou otázku.“

„Byl jsem mikrobiolog. Vedl jsem laboratoř, která se specializovala na vakcíny proti virům. V roce 1997 jsme zahájili rozsáhlý terénní výzkum ptačí chřipky, infekce, která se vyskytuje přirozeně mezi ptáky. Volně žijící ptáci přenášejí ten virus ve střevech a infikovaní jedinci jej šíří slinami, trusem a nasálním sekretem. Existuje přes deset různých podtypů ptačí chřipky, ale ten virus nikdy lidi vážně neinfikoval. Chřipka typu A se však neustále vyvíjí, a v roce 1997 nám začaly přicházet potvrzené případy nákazy u lidí. Viníkem byl H5N1, podtyp, který překročil bariéru druhu a zahubil sedmdesát procent infikovaných jedinců. Většina z nich byly předtím naprosto zdravé děti a dospělí v mladém věku. Strašné. Kdyby virus H5N1 měl náhle získat možnost šířit se volně z jednoho člověka na druhého, měli bychom tu chřipkovou pandemii.“

A vida – v březnu 2000 můj tým přešel pod Agenturu pro vyspělé

výzkumné projekty Advanced Research Project Agency, vzniklou na podnět ministerstva obrany a pověřenou, cituji: „řízením nebo provedením takových vyspělých projektů v oboru výzkumu a vývoje, které ministr obrany čas od času přidělí podle toho kterého projektu nebo podle kategorie“, konec citátu. ARPA, někdy označovaná DARPA podle názvu strany toho, kdo se momentálně uprdelil v Oválný pracovně, rozhodla, že potřebuje můj tým k tomu, aby dál rozvíjel a rozšiřoval vlastnosti viru H5N1. V podstatě – že potřebuje kmen, který by mohl skutečně vyvolat pandemii.“

„A k čemu, sakra?“

„DARPA prohlašovala, že nám to přispěje k nalezení léčby, kdyby se ukázala taková potřeba, jenomže ve smyslu znamenajícím větší zlo jí to také nabídlo možnost hrát si na Boha. No, práce se smrtelně nebezpečnými virovými kmeny není nic nového, a my jsme docela určitě měli široké možnosti, jak tomu viru zabránit v šíření, ale když takový požadavek přišel od ministerstva obrany, běhal nám z toho mráz po zádech. Potom, asi po roce, se naše paranoia změnila v opravdový strach, když mikrobiologové na různých místech světa začali umírat.“

„Na tu nemoc?“

„Ale kdepak, byly to vraždy, cílené sankce. K prvnímu případu došlo čtvrtého října roku 2001, necelý měsíc po jedenáctém září. Let Air Sibir 1812 začal v Izraeli a směřoval do Novosibirsku na Sibiři, ale letadlo bylo sestřeleno – čím? Později tomu říkali zbloudilá střela země-vzduch. Zbloudilá o takových sto šedesát kilometrů. Všichni na palubě letadla zahynuli, mezi nimi i pět nej přednějších světových mikrobiologů. Zhruba ve stejnou dobu byli zavražděni další dva mikrobiologové, Izraelci, údajně arabskými teroristy.

A za osm dní Benita Que z University of Miami, biologa, který se zabýval studiem buněk, našli mrtvého před jeho oddělením hematologie. Policie tomu říkala loupežné přepadení, třebaže Que u sebe v té době peněženku vůbec neměl. A čtyři dny nato Donald C. Wiley, jeden ze světových předních mikrobiologů a laureát Ceny Alberta Laskera za základní lékařský výzkum, kterou v roce 1995 dostal za svou práci na antivirových vakcínách, byl nahlášen jako ztracená osoba poté, co se účastnil večere v hotelu Peabody v Memphisu. Jeho mrtvolu později našli naraženou na stromě nedaleko mostu Hernando de Soto Bridge. Vyšetřování uvedlo, že šlo o automobilovou nehodu, jenomže auto z půjčovny zůstalo na mostě, a nepoškozené.“

„Prokrista...“

„Jo, a dál je to ještě lepší. Třiadvacátého listopadu Vladimíra Pasečnika, utečence ze Sovětského svazu a odborníka na sekvencování DNA, našli mrtvého před jeho domem. Den nato havarovalo další linkové letadlo, tentokrát let Swissair. Na palubě byli Avišai Berkman, Amiram Eldor a Jaakov Matzner – vedoucí oddělení hematologie v izraelské nemocnici Ichilov Hospital, Hebrejské lékařské fakulty a Odboru zdravotnictví v Tel Avivu. Za dva týdny, desátého prosince, byl nalezen ve svém bytě zavražděný Robert Schwartz, zakládající člen Virginia Biotechnology Association a výkonný ředitel výzkumu a vývoje ve virginském Středisku inovativní technologie. Ani ne za čtyřiadvacet hodin dostal svoje doktor Set Van Nguyen. Údajně zemřel, když vstoupil do mrazicího skladu v Geelongu v Austrálii – prý nevěděl, že uvnitř právě došlo k úniku tekutého dusíku. Klidně si na Googlu ta jména najdete... a pak mi řekněte, že se pletu.“

„Myslím, že představu jsem si udělal.“

„A to ještě nejsem zdaleka hotov!“ reaguje prudce Lawrence. „Osmého února Viktor Koršunov, vedoucí katedry mikrobiologie Ruské státní lékařské fakulty, utrpěl smrtelné zranění lebky. Za tři dny přijde na řadu Ian Langford. Britská policie prohlašuje, že ohledně jeho smrti neshledala nic podezřelého, třebaže jeho tělo bylo nalezeno nacpané pod židlí, jeho byt byl vyplundrovaný a všude krev. Tanya Holzmayerová byla zastřelena sedmadvacátého v Mountain View v Kalifornii, když otevřela doručovateli pizzy. Tu samou noc v jiné části Kalifornie byl střelen do hlavy mikrobiolog Kujang Chuang, když rekreačně běhal v parku ve Foster City. Devatenáct mrtvých vědců ve čtyřech měsících – všichni odborníci na virové choroby. Žádná zatčení, nic z toho se nedostalo do zpráv, všechno se pěkně zametlo pod koberec. Souhra náhod, nebo teorie spiknutí – to mi povídejte. Jo – a je tu ještě jedna souhra náhod: ukazuje se, že mnoho z těchto vědců v oboru biologické války pracovalo pro výzkumná zařízení, která dostávala granty od – teď fanfáry, prosím – od ústavu Howard Hughes Medical Institute, uskupení dlouho podezřelého z údajného financování černých operací v biologickém a lékařském výzkumu pro CIA. A k toma všemu došlo hned po jedenáctém září... někdy v době, kdy vyšlo najevo, že se ze zanzení pro výzkum biologické války ve Fort Detricku v Marylandu ztratil antrax uzpůsobený pro vojenské použití – z komplexu s takovým bezpečnostním zajištěním, že vedle něj je Fort Knox stánek s občerstvením! Jestli si vzpomínáte, bylo to přibližně v době, kdy

se Bushova vláda pokoušela nacpat Kongresu do krku Zákon o vlastenectví, jenomže v Senátu měli demokrati převahu o jeden hlas díky tomu, že Jim Jeffords přešel od republikánů k nezávislým.

Byli jen dva vlivní demokraté, kteří se chystali zabránit, aby Zákon o vlastenectví prošel – Tom Daschle a Patrick Leahy – a ti byli na Kapitolu jediní, co dostali balíčky s antraxem. Zjistilo se, že antrax v těch balíčcích byl kmen Ames, pocházející z Fort Detricku, ale John Ashcroft odmítnul ten maličký důkaz vzít v úvahu – silácká taktika tak bezohledně průhledná, že by člověk řekl, že ji vymyslela mafie. Ale promiňte – nakonec vykládám akorát spiklenecké teorie.“

„Jak do toho všeho zapadá Kelli?“

„Vaše manželka odhalila ty drobné pikle neokonzervativců, které jsou v podstatě radikální plán pro případ nepředvídaných okolností, který měl čelit ‚Velkému zlomu‘ – konci ropy. Já vím, že nosím dříví do lesa, ale ten velký zlom je v podstatě matematický příklad. Podívejte: i když *budeme* mít ropu, planeta může uživit asi dvě miliardy lidí a zajistit pro ně energii. Zatím to ještě jde, protože čtyři miliardy našich bližních v Africe a v Asii pomalu umírají hladem. Tak zbývá asi miliarda nás šťastných, kteří vedeme blažený, rajský život – až na to, že až ropná čerpadla vyschnou, pravidla se změní. Tu trochu zdrojů potravin a energie, co zůstanou po ‚Velkém zlomu‘, si vydělte šesti miliardami, a vyjde vám přibližně pět set milionů lidí plus minus pár set tisíc. Žádná náhrada za ropu, žádný problém, prostě se uvelebíme v křesle a pět a půl miliardy lidí systematicky vyhladovíme. Jo, jenže civilizovaní lidé si prostě jen tak nelehnou i s dětmi, s babičkami a s přáteli a nebudou čekat na smrt: předtím začnou šílet. Pro ty, co v tomhle světě něco mají, je anarchie *rozhodně* problémem, takže potřebujeme plán pro nepředvídatelné okolnosti... pro všechny případy, kdyby se všechno přece jen pořádně podělalo. Když dojde na probírku stáda, nemůžete prostě jen tak shodit pár jaderných pum nebo začít konvenční válku, určitě ne bez benzínu, takže jaké je teda řešení globálního chaosu? Vy jste to uhád – pandemie. Doručená s úctou od DARPA – tvůrců nového a vylepšeného viru H5N1.“

Ace polkne hořkost, deroucí se mu z žaludku do úst. „A ti mrtví vědci?“

„Jo, ti by bývali našli lék. Podívejte, když už si dáte tu práci s tím, abyste spustil pandemii, to poslední, co můžete potřebovat, jsou světoví biologové jako třeba Jonas Salk, kteří by se motali kolem a tu vaši nemoc léčili, takže nejlíp bude pozabíjet je jako první. Kelli se ke mně dostala

akorát včas – a zachránila taky pár mých kolegů. Dala nám nové totožnosti a udržela nás naživu. Až ta pandemie konečně doopravdy udeří, pokud se tak teda stane, pár vybraných farmaceutických firem shrábne dalších pět set miliard dolarů, a ti ‚mocní‘, co tu mají zůstat, trochu toho protiléku dostanou... no, ale nemyslete si, že budou zachráněni *všichni* Američané! Jestli jste heterosexuál, bohabojný bělošský křesťan, který věří v Pána Ježíše – gratuluju, pak vás čeká zářivá budoucnost. Černý nebo hispánc... to už není tak dobré. Žid? Prozatím, ale určitě ne proto, že v Novém zákoně stojí, že Izrael potřebujeme mít poblíž, abychom dokončili to, co se píše ve Zjeveních. Homosexuál? Lituju, chlapče. Podle Ježíšova pozemského učedníka Pata Robertsona si Bůh žádá tvé smrti, jenomže Bohem v tomhle případě je nějaký chorobný neokonzervativní kapitalistický smrt'ák, co si prosadil zákon, který mu dovoluje injektovat do vás mikročip, aby vám reguloval vaši osobní biochemii. No, a nakonec – hádejte, kdo se bude smát naposled? Jo, ten nahoře, On, všemohoucí Bůh. Podívejte – ti nábožní pokrytci, co citujou Ježíše a ‚milují zárodek, ale nenávidí výzkum kmenových buněk‘, pořád ještě budou potřebovat palivo, a snad si nemyslíte, že se uchýlí k větru nebo ke slunci? Kdepak, budou používat uhlí. Kola byznysu se musí točit dál. Jeden menší problém: spalováním uhlí se zvyšuje obsah oxidu uhličitého, a navzdory lobbistům za fosilní paliva, kteří tvrdí opak, zemská atmosféra opravdu bude vrávorat na samé hraně katastrofy, jestli hladiny skleníkových plynů dosáhnou smrtelných hodnot. Přidejte k tomu další uhlí, a planeta překročí kritickou hranici toho, co dokáže absorbovat. Z globálního oteplování se stane splašený vlak, arktický led roztaje jak v mikrovlnce, a všechna ta sladká voda zaplaví Severoatlantský proud a zablokuje systém tepelné výměny v oceánu. Ze Severní Ameriky a Evropy se stanou zimní říše divů a s bělochem se rozloučíme – no, ale... žádný strachy, lidská rasa bude existovat dál, díky lidem jako jsou Inuité a Mayové, díky domorodým kulturám, které si vždycky vážily země a nikdy nepotřebovaly elektřinu. Poetická spravedlnost, co? Běloch ukradne zemi Indiánům a těží z jejích zdrojů, a vláda moderního člověka končí v nevědomosti a sebezničení. Jak že to Ježíš řekl? ‚Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.‘ Chytrý hoch.“

Ace odstrčí Dicka Lawrence stranou a jen taktak to stihne na toaletu; tam vyhodí svůj oběd.

„Ženisté, kteří v roce 2006 chvatně plnili Bushův slib, že před začátkem sezony hurikánů ochrání New Orleans, instalovali vadná povodňová čerpadla, přestože jejich vlastní odborník varoval, že v bouři nebude zařízení fungovat. Čerpadla pro odtokové kanály byla zkonstruována podle přání zákazníka a vyrobená v rámci zakázky za 26,6 milionu dolarů, udělené po výběrovém řízení firmě Moving Water Industries Corp. z Deerfield Beach, Florida. MWI je majetkem J. Davida Ellera a jeho synů. Eller kdysi byl obchodním partnerem bývalého guvernéra Floridy Jeba Bushe v podniku nazývaném podle obou partnerů Bush-el; šlo o prodej čerpadel MWI. Podle Střediska pro vstřícnou politiku Eller věnoval politikům kolem 128 000 dolarů, velkou většinu z toho Republikánské straně.“

– CAIN BUREAU,
Associated Press,
14. března 2007

„Pamatujete na JFK? Když se John F. Kennedy ucházel o úřad prezidenta, musel přesvědčit americkou veřejnost, že své [katolické] náboženské vyznání zanechá v kostelní lavici. Dnes politici musí nosit nálepkou svého náboženství na rukávu... protože Ježíš ví, na koho chce hodit atomovku.“

– RANDI RHODES,
The Randi Rhodes Show,
6. června 2007

„Islámští fašisté nenávidí naši svobodu, nenávidí všechno, co nás obklopuje! Jak navrhuje, abychom se vypořádali s Íránem? S náboženským uskupením, umanutě rozhodnutým nás zničit, se nemůžete vypořádat racionálně!“

– TODD SCHNITT,
The Schnitt Show,
6. června 2007

KAPITOLA 29

SJEZD DEMOKRATICKÉ STRANY

NEW ORLEANS SUPERDOME, LOUISIANA

25. SRPNA 2012

SUPERDOME SE ROZKLÁDÁ na pozemku o rozloze 21 hektarů v centru New Orleansu. Před sedmi lety tento palác z betonu a oceli sloužil jako útočiště tisícům lidí prchajících před hurikánem Katrina. Dóm, zabírající plochu čtyř hektarů, již opravený po útoku vichru o rychlosti 225 km/h, který jej málem odnesl, nyní hostí v jednotě desítky tisíc demokratických delegátů a zástupců voličstva. V aréně to bzučí hlasy plnými vzrušení a úzkosti – lidé čekají na příchod svého kandidáta s nadějí a v modlitbách, aby se mu podařil „home run“, který jejich prezidentská kampaň zoufale potřebuje v situaci, kdy se všichni shodují v názoru, že půjde o nejdůležitější projev v jeho životě politika.

Na vyvýšeném místě v jedné z kabin přidělených tisku Jennifer Wienerová otvírá laptop, připravená zařazovat v reálném čase projev senátora Mulligana do programu průzkumu preferencí.

„Moji američtí spoluobčané, přivádím senátora Josepha Bryana Mulligana, příštího prezidenta Spojených států!“

Senátor Mulligan vychází zpoza závěsu a mává svým posluchačům. Potřásá si rukou s přítomnými VIP, potom vystupuje na pódium; než začne, vyčkává, až utichne potlesk.

„Edward Young, anglický básník z osmnáctého století, napsal: ‚Všichni lidé si myslí, že všichni lidé jsou smrtelní, kromě nich samotných.‘ Dámy a pánové, v těchto volbách nejde o náboženské preference nebo o tažení proti potratům. Nejde o právo nosit zbraň nebo o práva gayů, ani o to, který kandidát chodí častěji do kostela nebo který má nejlepší úsměv pro televizní kamery. Ani o to, zda žije v červeném nebo v modrém státě. Nejde dokonce ani o to, zda žije ve Spojených státech. V těchto volbách jde o jedinou věc: o přežití. O naše přežití jakožto druhu, a o přežití světa,

který chceme zanechat svým dětem. Máme před sebou dvě možnosti volby, dvě cesty, dva osudy... ať tak či onak, váš hlas bude mít výrazný dopad na rozhodnutí, kterou cestou se lidstvo vydá. Jedna z nich vede k naději, druhá do zapomnění. Jedna vede k nezávislému, čistému a vzkvétajícímu hospodářství, druhá k planetě potácející se v globálním oteplování, v závislosti na vnějších faktorech a v chaosu, jaký si nyní ještě ani nedovedeme představit.

Naši země, řídící se zásadami svobody a nezávislosti, se zmocnila a násilím ji unesla skupina hrabivých politiků a byznysmenů, kteří využili svůj vliv k tomu, aby pošlapali naše občanské svobody a aby zaprodali naši svobodu. Před těmito prezidentskými volbami jsme my, lid – pečovatelé o dnešek a strážci zítřka – zůstali až příliš potichu, a bezuzdná moc těch několika málo jedinců se mezitím spojila s nezřízenou touhou mnohých okrást nás o naše naděje a sny. Naši politiku nyní určují korporace, nikoli voliči, a potřeby národa zůstávají bez povšimnutí. Členové Kongresu, jimž lid Ameriky věnoval důvěru a pověřil je úkolem zavádět zákony, které mají chránit naše rodiny, opakovaně hlasovali ve prospěch svých sobeckých zájmů. Příčinliví, věci oddaní Američané s úžasem a s odporem přihlíželi, jak pirátům z Wall Street bylo dovoleno násilím se zmocňovat firem a vykrádat penzijní fondy, které náleží vám. Farmaceutické firmy lobbovaly na Kapitolu za odhlasování zákonů, které by jim umožnily týt ze zisků jakoby spadlých z nebe, zatímco naši staří lidé a nemocní si musí utrhovat od úst, aby si mohli dovolit obstarat si každý měsíc své léky. Před dvanácti lety hospodářství naší země spočívalo na základu pevném jako skála, země překypovala nabídkami pracovních míst a ve státní pokladně byl přebytek prostředků. Nyní, po třech obdobích vlády republikánů, jsme generací zadluženou, pro řadu pracovních míst je zapotřebí outsourcing, penzijní fondy jsou rozkradené, národ je zabředlý do války, ve které jsou naši synové a dcery mrzačení a zabíjení, a ti, kdo tahají za nitky, z ní bohatnou. Dnes tu stojím před vámi a říkám: Dost!“

Rozlehně se stále hlasitější a hlasitější potlesk.

Jennifer se dívá, jak křivky preferencí v jejím laptopu stoupají; dělá si pár poznámek.

„V roce 1973 nám arabský svět dal okusit, co to znamená být závislý na nějaké jiné zemi nebo skupině zemí proto, abychom měli palivo pro naše automobily a mohli nakrmit masy našich lidí, abychom měli energii pro naše domovy a pro chod naší ekonomiky. Namísto toho, abychom toho momentu využili, namísto toho, abychom své zdroje investovali do

technologií, které by vedly k čisté, levné energii vyrobené na domácí půdě, naši čelní představitelé nechali ten okamžik minout a dopustili, aby se závislost na ropě projevila naplno. Kdybychom mohli vrátit čas zpátky a vydat se cestou k lepším zítřkům, na Blízkém východě by dnes nebyla žádná válka ani hrozba terorismu. Nebyl by žádný schodek, žádné globální oteplování. Kdybychom zaseli semena nové, zelené infrastruktury, sklízeli bychom hojnou úrodu namísto toho, aby naše armády manévrovaly pouští proto, aby v Perském zálivu vysály ze země ropu do poslední kapky.

Představme si na okamžik svět, jaký by býval mohl být, a změny, které chci zavést jako váš příští prezident. Začne platit zákon, že všechny automobily musí jezdit na E85, čistý bioetanol vyrobený z obilného alkoholu. Investováním do E85 nejenže zmenšíme naši závislost na cizí ropě a snížíme emise CO₂, ale také přivedeme novou krev do našeho zemědělského sektoru a stimulujeme klíčovou složku našeho hospodářství. To je však teprve začátek. Představte si, jak jedete podél našich rozlehlých pobřeží a vidíte miliony zbrusu nových, technicky vyspělých větrných elektráren, elektráren, které nespoutanou zuřivost přírody zkrátí a přinutí ji zásobovat naše domovy a podniky levnou, přístupnou a čistou elektřinou. Větrných elektráren, jejichž hliníkové a ocelové součásti budou vykovány americkými dělníky, elektráren, jejichž turbíny zkonstruovali američtí technici, elektráren, které postavily americké stavební firmy. A až moje vláda přijme zákony vyžadující, aby všechny nové stavby byly vybavené solárními panely, i tyto fotovoltaické články vyrobí a instaluje americký dělník, a prospěch z čisté, levné elektřiny bude mít americká rodina. K tomu, aby se tento sen proměnil ve skutečnost, je zapotřebí vedení, a k tomu, aby se naše infrastruktura změnila z hospodářství závislého na uhlíku v infrastrukturu společnosti čisté a zelené, je zapotřebí skutečné zaujetí pro věc. A proto jsem tady!“

Superdómem otřásá hromový potlesk.

„Moji američtí spoluobčané, víze ale není všechno. Tuhle rétoriku jste slyšeli už dřív, ovšem její záměr byl prázdný a žádný čin nenásledoval. Mluvit jen tak, proto, aby člověk mluvil, nestačí: musíme si vyhrnout rukávy a vzít věci do rukou. Chceme-li změnit svět, musíme nejprve změnit směr, kterým se ubírá, nejdřív vymést všechny ty volené představitele, kteří by nám chtěli stát v cestě, všechny ty, kdo s úctou vzhlížejí k průmyslu fosilních paliv, všechny, jejichž kandidaturu financuje krev našich dětí. Během následujících pětasedmdesáti dní naše kampaň ukáže na ty politiky, kteří stojí při nás, a na ty, kteří stojí při

ropných společnostech. Nebude žádná ,modrá‘ a ,červená‘ – bude pouze zelená!“

Následuje frenetický potlesk; Jennifer se usmívá, křivka preferencí opět stoupá.

„My víme, kde stojí Prescott a jeho pochopové. Víme, odkud pocházejí peníze na jeho kampaň, víme, které ropné společnosti rozdávají šeky, kteří horlivci, toužící po uplatnění, přiživují zlomyslné útoky vysílané oněmi pěti sty sedmadvaceti organizacemi – organizacemi, jejichž jedinou strategií je šířit nehorázné lži a znovu a znovu je opakovat tak dlouho, až smažou jasné hranice pravdy. Dámy a pánové, neztrácejte ze zřetele svůj cíl, až můj protivník vyrukuje s tou starou rétorikou strachu. V těchto volbách nejde o Boha, o gaye nebo o zbraně. Nedopust'ťe, aby vás někdo klamal a mátl d'áblem, takový člověk váš hlas ukradne stejně rychle, jako ukradne váš penzijní fond. Připravte se nyní na válku slov, neboť s tím, jak se budou volby blížit, bude můj protivník zoufalejší, a každý z vás musí poznat rozdíl mezi pravdou a dryákem, který vám nabízí.

Ti z vás, kdo jste amatérští hráči golfu, víte, co moje jméno vlastně znamená.“ Zazní nesmělý potlesk, senátor se usmívá. „Pro ty, kdo to nevědí – ,mulligan‘ je výraz, který znamená ,zblblnul jsem to, a rád bych to napravit‘. Moji američtí spoluobčané, zblbli jsme to jako národ. Zblbli to demokraté, protože jsme nebyli tak silní a rozhodní tak, jak jsme potřebovali. Zblbli to republikáni, protože dovolili, aby se jejich Velká stará strana dostala do rukou pravicových radikálních elementů. Zblbli jsme to všichni, protože jsme věřili, že naši vůdcové nezavlečou pod falešnými záminkami zemi do války. Zblbli jsme to, když jsme věřili, že vláda vybuduje ochranné hráze, které vydrží a budou nás chránit v dobách přírodních pohrom. Nyní musíme věřit svým srdcím, že rozhodnou, která cesta vede ke slávě a která k dalším lžím a klamu, k větší bolesti a smrtelné úzkosti, k větší závislosti na zemích třetího světa, a ty nás ovšem nemají příliš v lásce. V den voleb se váš hlas stane katalyzátorem změny. Už žádné červené státy, žádné další modré státy. Dnes přijímám tuto nominaci jménem všech Američanů, kteří zastávají názor, že naši vůdcové musejí skládat účty ze svých činů.“

Senátor se odmlčí, čeká, až utichne potlesk.

„Při každých volbách se životní prostředí odsouvá až kamsi na okraj zájmu, kandidáti i média nám říkají, že musíme soustředit pozornost na válku, na potraty nebo na gaye a zbraně, že naše ekonomika je daleko důležitější než kvalita vzduchu, který dýcháme, nebo kvalita potravin,

kteřé jíme. Na naše rodiny prý zapůsobí víc daně než globální oteplování... o tom nás někteří členové Republikánské strany a jejich příznivci a zastánci fosilních paliv stále ještě přesvědčují. Vřezahrnující změna způsobu, jímž získáváme pro naši planetu energii, však může uhasit plameny nenávisti, šířící se k nám z Blízkého východu. Přikloníme-li se ke zdrojům čisté energie, otevřou se tím nové trhy práce, které pozvednou naše hospodářství, a to, že se záležitosti, týkající se zelené energie, dostanou na první místo na seznamu našich priorit, zlepří kvalitu života každého z nás. Tahle slova jsme samozřejmě slyřeli už dřív, a nic se dál nedělo. Poslouchali jsme proslovy kolem Zprávy o stavu unie, kázání o potřebě odpoutat se od cizí ropy – a následovalo další nicnedělání, anebo, což bylo ještě horří, nastoupila politika vkládající do rukou firem ‚zápasících o existenci‘ další peníze. Před padesáti lety prezident John Kennedy postavil naši zemi před úkol dostat člověka na Měříc a zase bezpečně zpátky. V reakci na tuto prezidentovu výzvu Amerika ze sebe vydala to nejlepší, co v ní bylo. Potřebujeme si stanovit cíle, k jejichž dosažení se všichni z nás můžeme semknout, ale samotný cíl, bez plánu, jak jej uskutečnit, nemá vyhlídky na úspěch, právě tak jako se politika bez podpory hlasů ve Sněmovně a v Senátu nemůže stát zákonem. Takže dnes nabízím americkému lidu plán, jak jednat. Oznamuji, že přijímám místo vůdce Strany zelených, politické strany tvořené demokřaty, republikány a nezávislými, kteří slibují, že budou-li zvoleni, přikročí k takovým opatřením na široké frontě, která skoncuji s naší závislostí na fosilních palivech a zajistí financování nového programu, zaměřeného na čistou energii!“

Opět frenetický potlesk, televizní kamery se zaostřují na tváře lidí v davu; ti mezi sebou překotně rozmlouvají – překvapivě prohláření v proslovu jejich kandidáta je asi zastihlo nepřipraveně.

„Každý kandidát, který se uchází o úřad a který se zaváže k podpoře zeleného programu, se musí prohlásit za kandidáta zelených do patnáctého září. Tak se naši politici zavážou k tomu, že se budou řídit vůlí Američana, který si je vědom toho, co požaduje. A nemylte se, každý z vás bude rovněž muset skládat účty, neboť každý, kdo má volební právo, musí volit. V době, kdy je budoucnost naší existence v sázce, je nečinnost neomluvitelná. My Američané milujeme svou zemi, a jestli tento velký národ opravdu milujete, potom tedy máte osmého listopadu jednu šanci – jeden hlas, abyste věci napravili. Společně své chyby napravíme: můžeme vše udělat znovu a tentokrát správně. Moji američtí spoluobčané, nechte

mě, abych byl vaším „Mulliganem“!“

Tři barevné hroty na Jennifeřině monitoru vyletí nahoru až na samotnou hranici grafu; dějiště scény se otrásá bouřlivým potleskem a skladba skupiny The Who *I Won't Be Fooled Again* Demokratickou stranu doslova elektrizuje.

ATLANTSKÝ OCEÁN

DVANÁCT NÁMOŘNÍCH MIL SEVEROVÝCHODNĚ

OD PORTLANDU, MAINE

26. SRPNA 2012

04.28 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

PO PŮLMETROVÝCH VLNÁCH plavně klouže odraz měsíce, za člunem se jeho obraz třítí na rozčeřené hladině. Ace se protahuje v kormidelnické židli, rád, že se moře uklidnilo. Jsou na moři již dva týdny, drží se při labradorském pobřeží jižně od úžiny Belle Isle, pokračují podél Quebecu a dál Cabotovou úžinou; potom vplují do bouřlivého moře poblíž břehů Nového Skotska.

Dick Lawrence využil čas, živly a Aceovu mořskou nemoc k tomu, aby ho „cvičil“ v tom, jak dál. „Když jsem vás šoupnul do vody, příliš jste se soustředil na to, abyste nějak potlačil vědomí bolesti. Dostat z vás ty informace šlo až moc lehce.“

„Neměl jsem žádný důvod je skrývat.“

„A kdyby vás Saúdové zajali? Jestli se má tenhleten váš plán podařit, musíte věřit ve své alibi a vydržet s tím co nejdéle.“

„A jak to mám udělat?“

„Musíte se naučit dostat mysl do skrytého místa, kam nebudou moci dosáhnout. Musíte ji zatlačit za hranici fyzického mučení.“

„Mučení... co jste o tom slyšel?“

„Nebudu vám nic nalhávat. Když vás ti hoši zajmou, to nejlepší pro vás bude smrt. Chilská armáda, vycvičená a financovaná Spojenými státy, zacházela se svými oběťmi barbarsky, než zemřely. Elektrické šoky nebo kyselina na genitálie; bajonety vrážené do konečníku; mrzačení nebo probodávání různých částí těla, uřezávání prstů na nohou, jazyka, uší. Zajaté ženy byly znásilněny a členy jejich rodin přinutili dívat se na to. Do

vagíny a do úst jim vojáci strkali krysy –“

„Přestaňte!“

„Tyhle věci vám říkám proto, abyste byl připravený. Přišel jste za mnou s krycí legendou, která byla samá díra. Váš přízvuk byl špatný, vaše základní znalosti byly o něčem, co neexistuje. Musíte se učit, Aci. Se svou novou totožností se musíte obeznámit ze všech stran. Když někdo zařve z druhé strany místnosti ‚Aci!‘, musíte na to být připravený tak, abyste se neohlédl. Musíte se *proměnit* v toho nového člověka. Protože když váš klam prohlédnou, bolest, kterou vám budou působit, bude k nesnesení. Budou vás udržovat při životě, aspoň teda tak dlouho, než z vás dostanou, co chtějí vědět, a proto vás na to potřebujeme připravit. Proste o život – a tím pádem jste mrtvej. Když ale uvidí, že chcete umřít, nezabijou vás. Je to prostá psychologie naruby, ale bývá pravdivá.“

Taktika strachu zapůsobila. Ace se učil, ukládal do paměti věci potřebné pro svou novou totožnost; jako divadelní roli si opakoval, jak se bude chovat při celní prohlídce, když vejde do saúdské banky, co řekne, jak zareaguje. Byl si vědom, že jeho falešná totožnost nemůže při výslechu obstát. Společně s Lawrencem vymysleli legitimní důvody, proč Ace bude pod falešnou záminkou žádat o příspěvní některého saúdského bankéře. Nové alibi bylo pevnější a trénink dodal Aceovi sebevědomí zcela stejně, jako se to stalo před dvaceti lety na fotbalovém hřišti. Po dvou týdnech se cítil připravený na „hru o pohár“.

* * *

Obzor se barví do krvava, slunce se blíží k rozbřesku. V dálce křičí rackové, opět je vidět pobřeží. Před polednem dorazí do Gloucesteru ve státě Massachusetts, takže Ace bude mít dost času na to, aby se taxíkem dostal na letiště Logan Airport v Bostonu. Rezervace je na jméno Stephen Murphy – okružní letenka do Francie. Je zamluven hotel v Paříži; Ace v něm bude bydlet dva dny. Společníci Dicka Lawrence v Paříži zařídili pro Ace schůzku s francouzským podnikatelem, který se zná s jedním z ředitelů pobočky Národní komerční banky v Rijádu. Datum schůzky bude ještě stanoveno.

Do pěti dnů se Ace Futrell vrátí do Království Saúdské Arábie a tam odehraje největší zápas svého života.

„Vyšetřováním bankovních účtů saúdského velvyslanectví ve Washingtonu, provedeným federálním úřadem, se zjistilo víc než 27 milionů dolarů v ‚podezřelých‘ transakcích – včetně statisíců dolarů vyplacených muslimským charitativním organizacím a saúdským studentům, kteří jsou pod drobnohledem úřadů pro podezření z možných vazeb na činnost teroristů. Vyšetřování provedené do hloubky rovněž odhalilo rozsáhlé bezhotovostní převody do zahraničí od prince Bandara bin Sultana, saúdského velvyslance v USA. Tyto převody nedávno přiměly washingtonskou Riggs Bank, dlouhodobě zavedenou banku saúdského velvyslanectví, k vypovězení Saúdů jako klientů poté, co úředníci velvyslanectví ‚nemohli poskytnout uspokojivé vysvětlení‘, říká pramen dobře obeznámený s projednáváním této věci.“

– NEWSWEEK,
12. dubna 2006

„Saúdové vyvíjejí činnost na každé úrovni řetězce teroru, od plánovačů po finančníky, od vojenských velitelů po pěšáka, od ideologa po roztleskávače. Saúdská Arábie podporuje naše nepřátele a napadá naše spojence.“

LAURENT MURAWIEC,
analytik,
Rand Corporation

KAPITOLA 30

Írán vyhrožuje odvetným úderem Hizballáhu

Associated Press: 28. srpna 2012

Napětí na Blízkém východě mezi Spojenými státy a Íránem nadále sílí, proto odborníci ministerstva vnitřní bezpečnosti vyjádřili rostoucí obavy z toho, že obnovená schopnost Íránu vlastnit jaderné zbraně by mohla vést k útoku provedenému na půdě Ameriky.

„Víme, že Írán poskytuje podporu Hizballáhu [se základnami v Libanonu], jenž má své buňky ve Spojených státech, a rovněž al-Káidě,“ řekl Patrick Blanchard, zástupce ředitele protiteroristického odboru ministerstva vnitřní bezpečnosti. „Íránská vláda nahlíží na islámský džihád jako na prodlouženou ruku své vlastní státní politiky. Na rozdíl od útoků 11. září by bylo možné vyslat bez zvláštních příprav jednoho člověka nebo dvoučlenný tým, vyzbrojený jaderným zařízením.“

O těchto obavách hovořil prezident Prescott včera ve svém projevu v Clevelandu. „Žijeme v nebezpečné době. Myslím, že americká veřejnost si je vědoma toho, že minulé dvě republikánské vlády vždy zaujímaly proti terorismu pevný postoj, že teď není doba na to, abychom tento postoj opouštěli, a že tuto situaci chápe. Neexistuje nic důležitějšího než chránit naši vlast a je velkým omylem mého protivníka [senátora Mulligana], že veškerou svou pozornost soustřeďuje na záležitosti energie. Já se rovněž stavím kladně k investování do alternativních zdrojů energie, ale když vybuchne nukleární zbraň nebo špinavá bomba, nebude žádný

„mulligan“. Věřím, že v listopadu bude většina Američanů chtít v Bílém domě člověka, který nejlépe dokáže chránit jejich rodiny, a ne člověka, který staví větrné elektrárny.“

WASHINGTON

29. SRPNA 2012

ŘEDITEL FBI GARY SCHAFER zastavuje na parkovišti u obchodu, kde prodávají koblihy, podívá se na hodinky, aby si ověřil, že má ještě čas, a vchází dovnitř.

O půl bloku dál parkuje u obrubníku se svým autem Elliott Green. Sesazený agent FBI sleduje Schaferův pohyb už jedenáct dní. Dnes je to poprvé, co ředitel odešel z kanceláře v pracovní době, a Green pochybuje, že ho vede žhavá touha po něčem sladkém.

Po pár minutách se Schafer objevuje s kávou v ruce ve dveřích obchodu. Nevrací se však k autu, míří k telefonu na cihlové fasádě budovy.

Bingo. Greenovi se divoce rozbuší srdce; otevřeným oknem na pravé straně auta zaměří parabolickou anténu velikosti malé pánvičky. Elektronické sledovací zařízení zesílí zachycované zvuky a soustředí je do středu paraboly, kde je přebírá citlivý mikrofon. Elliott si nasadí sluchátka s molitanem a telefonát Garyho Lee Schafera odposlouchává a současně nahrává.

„To jsem já. Jak to vypadá u vás?“ (Odmlka).

Green uchopí volnou rukou fotoaparát, zaostří teleobjektiv a udělá pár snímků.

„Proč to zpoždění?“ (Odmlka). „Ano, teď to ale vadí. Vážní zájemci projednávají posunutí na bližší datum.“ (Odmlka). „Protože náš přítel v počtu hlasů zaostává – nebo snad nečtete noviny?“ (Dlouhá odmlka). „Šest týdnů, nanejvýš devět. Hlavně buďte připravený mobilizovat. Příští týden zavolám a sdělím vám, jak se rozhodli.“

Schafer nasedá do auta a vyjíždí z parkoviště, Green mezitím skládá své zařízení; počká třicet vteřin, potom klusem běží k telefonu. Vytáčí číslo.

„Green, Elliott. Identifikační číslo 155-16533-17. Potřebuju číslo telefonu a místo, kde se nachází přístroj s posledním číslem volaným z tohoto veřejného telefonu.“

MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ KRÁLE CHÁLIDA

RIJÁD, SAUDSKÁ ARÁBIE

1. ZÁŘÍ 2012

KOMERČNÍ PROUDOVÉ LETADLO Air France sestupuje nad nekonečnou hnědou pouští, po straně se zvedají srázná úbočí pohoří Tuwaiq. V dálce je mezinárodní letiště krále Chálida, oáza betonu a skla, vyrostlá na rovinatém terénu táhnoucím se 140 kilometrů daleko.

Rijád, kdysi místo ztracené hluboko v poušti, se změnil v největší město v Saúdské Arábii. Pyšní se dvěma největšími univerzitami v zemi – King Sa’ud University a Imam Muhammad Ibn Sa’ud Islamic University, a rovněž nejlépe vybaveným zdravotnickým zařízením v království. V Rijádu také sídlí peněžní ústav SAMA, Saúdi Arabian Monetary Agency, sloužící jako ústřední banka a investiční peněžní instituce.

Letadlo dosedá na dráhu, potom pojíždí k terminálu. Ace si bere z příhrádky nad sedadlem kufřík a s ostatními spolucestujícími vychází výstupním tunelem s podlahou pokrytou kobercem, pokračuje po eskalátoru do letištní budovy, k celnímu odbavení a ke stolku imigračního úřadu. Skládanou střechou budovy, sestavenou z dvaasedmdesáti zakřivených trojúhelníkových panelů, proudí sluneční světlo. Po šikmých stěnách, vyložených kachlíky, proudí v kaskádách voda do nádrže, na dvorcích, upravených jako zahrady, rostou fíkovníky. Bylo sem dovezeno přes sedm set padesát tisíc různých rostlin a tři sta druhů stromů, keřů a květín; to vše kráší letištní terminály, prodejní střediska a pavilony, a také mešitu, do níž se vejde pět tisíc věřících. Představa zahrady v Edenu je oslňující.

„Jste tu obchodně nebo na dovolené, pane Murphy?“

„Doufám, že to bude obojí.“

Celní úředník dá Aceovi do pasu razítko a pošle ho pro jeho věci. U zóny pro výdej zavazadel čeká řidič limuzíny, v ruce tabulku se jménem Stephen Murphy.

Po dvaceti minutách jsou na dálnici a míří k centru Rijádu.

* * *

„Proč mi voláte, hergot?“

Scott Santa má radost, že se mu podařilo zvednout Davidu Schallovi tlak. „Náš hoch právě dorazil do Rijádu. Říkal jsem si, že byste o tom rád

věděl.“

„Cože?! Moment... zůstaňte u telefonu!“ Santa slyší, jak ředitel CIA přechází do jiné místnosti, aby měl soukromí. „Víte to určitě?“

„Zapomínáte, že pořád mám na celnici své lidi. Cestuje pod cizím jménem a používá kanadský pas. Ta nová bezpečnostní kamera zachytila jeho obličej, markanty byly kladné a odpovídají údajům výstrahy, kterou jsem v březnu uložil. Svému kontaktu jsem řekl, ať ho pustí dál.“

„A k čemu, krucifix?“

„Jestli si umínil mě honit, je líp, když budu vědět, kde je.“

„Je nebezpečný, a nevíte, co může provést! Radši byste měl –“ Američan ruského původu zaklapne mobil a hovor s rozzlobeným ředitelem utne. Sedí v hale mezinárodního hotelu na ulici Mázar. Pobaveně pozoruje Ace Futrella, jak se u stolku zapisuje k pobytu.

GARY, INDIANA

1. ZÁŘÍ 2012

NA JIŽNÍM BŘEHU MICHIGANSKÉHO JEZERA, 44 kilometrů od centra Chicaga, leží ve státě Indiana město Gary; jméno dostalo po Elbertu H. Garym, prezidentu společnosti U.S. Steel, je však víc známé jako rodiště hudebnické rodiny Jacksonů.

Mitchell Wagner, bývalý Aceův spoluhráč, je výkonným viceprezidentem Gary Southshore Railcars, druholigového baseballového týmu, působícího ve státech Středozápadu a v kanadských provinciích Manitoba a Alberta. Wagner doprovází Leigh a Sammyho Futrellovy do své kanceláře; arkýřovým oknem je vidět pravou část U.S. Steel Yard, hrací plochu stadionu pro šest tisíc sedících diváků.

„Já vím, že to není yankeeský stadion, ale i tak tu máme dost zábavy. Můžete se dívat na zápasy odtud nebo z našich rezervovaných sedadel za domácí metou. Co říkáš, Sammy? Možná bych tě mohl poslat dělat sběrače míčů.“

„Já chci domů.“

Leigh ho obejmě. „Kdy se budeme moct vrátit domů?“

„To jsme už přece probrali. Hned jak váš táta bude mít dojem, že všechno je zase dobré, vás posadím na první letadlo do New Yorku. Do té doby si ale musíme všichni poradit, jak nejlíp to půjde.“

„A škola? Má nám začít za pár týdnů.“

„Najmeme domácího učitele. Táta bude určitě zase brzy doma a –“

„A co když nebude?“ Oči Leigh se zabodnou do Wagnera; on sám, v postavení zákonného poručníka, do něžž ho Ace tak zčistajasna uvrtil, v poslední době neví kudy kam. „Co když se přihodí něco zlého? Co když se už nevrátí?“

Samovi se zase spustily slzy. „Já mám hrát s klukama fotbal. Já a Matthew Cubit jsme se už zapsali.“

„Tým Bears! Medvědi! Mám na Bears sezonní vstupenky.“ Wagner se přehrabuje v horní zásuvce pracovního stolu a hledá obálku se vstupenkami.

„Same, ty a já bychom mohli jít, co ty na to? A ty, Leigh, tebe by paní Wagnerová mohla vzít s sebou na nákupy. Bylas někdy v Chicagu? Je to nádherné město, jsou tam prima muzea a hromady obchodů. Co říkáš?“

Sam si utírá obličej. „Mně se Medvědi nelíbí, mám radši Jets.“

„Jets, jo?“ Wagner se o překot probírá rozpisem svých Chicago Bears. „Hmm, letos s Jets nehrajeme. Co takhle Packers nebo Vikings?“

Chlapec potáhne nosem.

„Tak dobrá – a co třeba Giants? Koukni... Bears versus New York Giants, a hraje se to v pondělí večer. Jsou prima, ne? Do té doby už pravděpodobně budeš doma s tátou, ale budeme s tím počítat, všichni čtyři. Přes den budeme ve městě a pak přijde pondělní noční fotbal. Giants se ti líbí, ne, Sammy?“

Sam pohlédne na sestru; ta přikývne.

„Nádhera.“ Wagner datum zakroužkuje a v duchu si říká, kdy asi se otec těch dětí vůbec dostane k tomu, aby bezhotovostně převedl slíbené fondy... nebo jestli je vůbec naživu.

NÁRODNÍ KOMERČNÍ BANKA

POBOČKA GHARNATA, ULICE CHÁLIDA BIN WALÍDA

RIJÁD, SAUDSKÁ ARÁBIE

3. ZÁŘÍ 2012

10.27 MÍSTNÍHO ČASU

BYLA TO PRVNÍ BANKA V SAÚDSKÉ ARÁBII, založená v roce 1953

Královským výnosem Abdula Azíze bin Abdula Rahmána al-Saúda. Má téměř 270 poboček a její celkový kapitál dosahuje výše 1,6 miliardy dolarů; je to největší, nejsilnější finanční instituce na celém Blízkém východě.

Jako většina národních komerčních bank je i rijádská pobočka rozdělená do čtyř sekcí; v té hlavní je komplex hal s elektronickými službami, kde zákazníci mohou ukládat peníze a vyzvedávat si nebo propłacet účty. Druhá sekce je vyhrazena klientům privátního bankovníctví. Třetí sekce obstarává zákaznické služby pro jedince a čtvrtá, poslední, je segregovaná, vyhrazená pro bankovní služby poskytované ženám.

Ace vchází do budovy vybavené vysoce výkonnou klimatizací; košili na zádech pod oblekem už má promáčenou potem. U stolu recepčního sdělí své jméno, Stephen Murphy, a posadí se v hale. Kufřík si postaví vedle sebe. Je spíš vzrušený než nervózní.

Uplyne sedmnáct minut, potom ho pozdraví zástupce ředitele, pan Ibrahim al-Kuwaiz, podsaditý muž s prošedivělou kozí brádkou a huňatým obočím. Vede Ace do své soukromé kanceláře.

Ace zavírá dveře; jeho zrak okamžitě spočine na počítačovém terminálu.

„Tak, pane Murphy, vy tedy znáte našeho přítele a klienta, pana Daniela Perniniho.“

„Pan Pernini je spíš obchodní společník, ale o vaší bance se vyjadřoval velmi pochvalně, a proto jsem si ve vaší pobočce v Paříži nedávno otevřel podnikatelský účet. Moje firma zamýšlí rozšířit své aktivity v Perském zálivu, ale nejdřív bych chtěl prohodit několik záležitostí.“

„A to...?“

„Nejprve – kdybyste mohl můj nový účet uložit do počítače.“ Ace mu podává prázdný šek, bankovní kódy a čísla účtu, vytištěná dole.

Al-Kuwaiz ukládá do počítače jeho osobní údaje, aby se dostal do systému, potom zapisuje Aceovy bankovní informace. „Hmm, Yankee Clipper Products. Co prodáváte, pane Murphy?“

„Slyšel jste o baseballovém mužstvu New York Yankee? No, my tam děláme všechno. Suvenýry, programy – ročně za dvě miliardy dolarů.“ Ace otvírá kufřík a vyndává baseballovou čapku Yankees. „Pro vás.“

„Jste velmi laskav.“ Ředitel odkládá čapku stranou.

„Mám ještě jiný dárek, něco velmi speciálního. Chci znát váš názor, je to velmi důležité. Ředitel pařížské pobočky si to vyzkoušel, a moc se mu

to líbilo; ale vkus Saúdů je zřejmě jiný.“ Ace bere do ruky balíček žvýkáci gumy s emblémem Yankeeů. Vyjímá jednu a podává ji panu Al-Kuwaizovi. „Tahle má novou příchuť. Rozžvýkejte ji a povězte mi, co si o tom myslíte.“

„Já ale žvýkáci gumu zrovna nemusím.“

„Ale jste byznysmen. Párkrát si rychle kousnete, a budete mít svěžejší dech.“

Al-Kuwaiz gumu rozbálí. Zaváhá, potom si žlutý plátek strčí do úst; jak žvýká, jeho kozí bradka se všelijak kroutí.

Ace přihlíží; pohled Al-Kuwaizových očí těžkne, čelisti se přestanou pohybovat uprostřed žvýkání. Žvýkačka je pokrytá vrstvičkou burundangy, rozpustného prášku známého spíš v Kolumbii jako „prach ze zombieho“. Vyrábí se z rostliny borrhachera a dostalo se mu označení nejnebezpečnější droga na světě, protože postižení zůstávají v opravdovém kómatu, a když účinek drogy po několika hodinách vyprchá, mozek je díky jejímu účinku neschopen vybavit si vůbec něco z toho, co se předtím dělo.

„Pane Al-Kuwaizi?“

Žádná odpověď.

Ace vyjímá z pouzdra označeného *Největší hity Johna Lennona* CD-ROM a ročenku Yankees. Posune si židli blíž k Al-Kuwaizovi a předstírá, že zástupci, který již upadl do kómatu, něco z ročenky předčítá; jeho oči přitom vrhají rychlé pohledy na monitor. Ledabyly se shýbne pod stůl a vysune mechaniku pro CD. Chvatně vloží dovnitř CD-ROM s červem Promis a mechaniku zasune.

Ukáže se jakýsi příkaz v arabštině. Ace dvakrát klikne myší na menu. Srdce mu divoce tluč; naskočí lišta zaznamenávající časový postup instalace a ukazuje, že červ se ukládá.

Ace pohlédne na hodinky. 10.38.

Znovu se vrátí k ročence, jako kdyby to byl korán, předstírá, že svého saúdskoarabského zombieho upozorňuje na klíčové pasáže, a potichu pobízí lištu, aby postupovala rychleji –

– neví, že nad jeho hlavou všechno zaznamenává bezpečnostní kamera, instalovaná ve stropě a maskovaná zrcadlem.

* * *

Scott Santa vchází do banky, na očích tmavé brýle, na hlavě béžový panamák. Usměje se na recepčního, a zatímco předstírá, že se zapisuje, jeho zrak pátrá v zápisech a zastavuje se u jména Stephen Murphy.

„Mohu pro vás něco udělat, pane?“

„Ano, ale nejdřív potřebuju internet.“

Recepční mu ukáže k prázdné kabině u zadní stěny. „Prosím, tamhle.“

„... a George Steinbrenner byl nakonec nucen prodat svůj tým poté, co fyzicky udusil svého manažera po další drtivé prohře s Red Sox. Samozřejmě to byl taky poslední rok, co jsme byli v play-off, takže všichni docela přirozeně chtějí krále Jiřího zpátky.“

Ace se opět dívá na hodinky. 11.14. Jeho oči zůstávají jako přilepené na lištu, kde právě dobíhá sto procent.

Monitor s bliknutím pohasne, potom znovu naskočí.

„No, byla to legrace, ale už opravdu musím jít.“ Ace vysune CD-ROM, zastrčí jej mezi stránky ročenky, uchopí kufík a vyjde z kanceláře.

Každý počítačový terminál v bance se restartoval; rozladilo to personál i zákazníky. Ace se přemáhá, aby nespěchal, zpomaluje chůzi; je v hale, a vychází z banky –

– následován vrahem své ženy.

Prochází východem a zabočuje doprava. Přejde blok a zahne za roh; jeho prsty nahmatají v ročence CD-ROM. Zastaví se a cedéčko rozláme podpatkem na půl tuctu kousků. Posbírá je a až na jeden je všechny vyhazuje do nedalekého odpadkového koše. Potom zamává na taxík.

Za dvacet minut je zpátky v hotelu Intercontinental. Tělem mu stále ještě divoce proudí adrenalin. Zamíří přes halu k výtahům; v močovém měchýři to bodavě pálí. Kabina výtahu nabere cestující, zastavuje, aby ostatní vystoupili, a konečně ho dopravuje do sedmého poschodí. Ace odemká pokoj. Pádí na toaletu vymočít se, potom se převlékne z obleku do všedních šatů. Oblek nacpe do brašny, poslední úlomek CD-ROM vyhazuje otevřeným oknem do křovisek dole, pak sebere své brašny a vyjde z pokoje.

Před hotelem nejsou žádné taxíky. Dává znamení zřízenci a čeká; připomíná si, že musí pamatovat na radu Dicka Lawrence. *Nespěchejte. Splyňte s ostatními.*

Před hotelem zastavuje taxík. Ace počká, až z něj vystoupí dvojice ve středních letech, potom vklouzne na zadní sedadlo a zabouchne dveře. „Na letiště, prosím.“

Taxík se zařadí do proudu vozidel.

Letadlo ti odlétá za dvě hodiny. Projdeš celním odbavením, dáš si sendvič, nasedneš do letadla. Tři hodiny mezipřistání v Paříži, potom už jen dál do starých dobrých Spojených států. Ne, díky, proti ptačí chřipce

mě už očkovali, a byla z toho alergická reakce. Ted', pokud proti tomu nic nemáte, bych chtěl vidět své děti.

V New Yorku budeš zítra kolem třetí odpoledne, doufejme, že včas, abys mohl do osobních vzkazů v New York Times telefonicky zadat ten inzerát: Zápas skončil, výsledek 7:3. Wagnerovi zavolají do telefonní budky v sedm třicet východního času. Leigh a Sammy budou zpátky v mém náručí... a pak bude čas na splácení.

Bzučí si pro sebe píseň pro pamětníky s Dianou Ross. *Back in my arms again...* –

„Který let, pane?“

„Air France.“

Taxikář ho vysazuje u terminálu pro mezinárodní lety. Ace projde halou – Edenem a čeká na konci dlouhé fronty před celním odbavením.

Uplynulo pětadvacet minut. Zmocňuje se ho neklid.

Co když toho člověka najdou dřív, než, droga přestane působit? Možná jsi měl odletět z Džiddy? Nebo přejít hranice do Izraele? Ne, to je příliš nebezpečné.

„Váš pas, prosím.“

Ace podává úředníkovi svůj pas.

„Děkuji, pane. Byl jste náhodně vybrán k bezpečnostní prohlídce. Jděte, prosím, s úředníkem do místnosti číslo šest.“

Náhodně. Zachovej klid. Tohle tě potkává každou chvíli.

Následuje celního úředníka do jasně osvětlené místnosti.

Tohle potkává Ace Futrella každou chvíli –

– ale ne Stephena Murphyho.

Jsou tu čtyři. Muttawa, příslušník náboženské policie, má dlouhý plnovous, bílý *thobe* náboženské policie je o dvanáct centimetrů kratší, než by měl být. Ostatní tři jsou saúdští policisté.

Toho pátého neuvidí; ten ho udeří obuškem do hlavy.

„Kradete nám naše bohatství a ropu za žebrácké ceny díky svému mezinárodnímu vlivu a vojenským hrozbám. Tahle krádež je skutečně ta největší, kterou lidstvo vůbec kdy v celých svých dějinách zažilo.“

– USÁMA BIN LÁDIN,
„Vzkaz americkému lidu“

„Prezident Bush a viceprezident Dick Cheney dali oprávnění Cheneyho nejvýše postavenému pobočnickovi (I. Lewisi Libbymu) zahájit protiútok ve formě úniku informací poskytovaných těm, kdo kritizují vládu kvůli její politice vůči Iráku, a to poskytováním informací reportérům; vyplývá to z dokumentů soudu, citujících pobočnickovu výpověď v případě úniku informací ze CIA.“

– ASSOCIATED PRESS,
6. dubna 2006

„Cesta k extremismu je tak snadná... když jdete dost daleko doprava, potkáte se tam se stejnými pitomci, kteří to vzali kolem a přišli zleva.“

– CLINT EASTWOOD

KAPITOLA 31

FILADELFIE, PENSYLVÁNIE

4. ZÁŘÍ 2012

16.27 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

INDUSTRIAL PARK SE ROZKLÁDÁ STRANOU Grant Avenue, hlavní komunikace vedoucí kolem letiště v Northeast Philadelphia; letiště používají lidé, kteří letadlem cestují do práce a zpět. Tříposchodová budova, označená Unit 22, je stejná jako ostatní kancelářské budovy v komplexu, průčelí z hnědých cihel je místy rozděleno úzkou obdélníkovou zasklenou štěrbinou sloužící jako okno.

Celé horní poschodí Unit 22 si pronajala organizace, která sebe samu nazývá Johnstonova nadace. Brožury a prospekty ji charakterizují jako „organizaci vyvíjející spojené, globální úsilí, které má za cíl skoncovat s utrpením dětí“. Na obálce brožury je fotografie podvyživeného afrického dítěte s nafouklým bříškem, vzadu pak adresy, kam případní dárci mohou posílat příspěvky, jež si pak lze odečíst z daní. Informace postrádá podrobnosti o velikosti fondu a rovněž o tom, komu nadace již pomohla.

Charles Wallace, mezi spoluzaměstnanci známý jako CW, hlídá „ohradu pro býky“, sedm řad počítačových terminálů po osmi v každé řadě. U každého terminálu se pracuje čtyřicet hodin sedm dní v týdnu v osmihodinových směnách; střídají se tu tři pracovní týmy počítačových techniků. „Zahajující nadhazovači“ pracují v ranní směně, otvírají nové bankovní účty v různých finančních institucích v zemích celého světa, které nejsou označené červenými vlaječkami jako problémové. „Prostřední střídající směna“ pracuje odpoledne a převádí na tyto účty a ven z nich malé vklady peněz na počáteční investice do dlouhodobějších projektů, aby vznikl dojem, že probíhají nějaké obchody. „Závěreční nadhazovači“ pracují v noční směně, jednotlivé náhodně zvolené transakce navazují jednu na druhou, jako kdyby je navlékali na šňůru, a potom je předají dál „vyklízecím pákařům“, sídlícím ve vedlejší budově, kteří pro konečného

příjemce nakonec zařídí „dary na dobročinný účel“.

V základně pevného disku každého počítače je malá černá krabička velikosti krabičky cigaret. Dojde-li k nějakým potížím, Wallace může stisknout předprogramované číslo ve svém mobilu a vmžiku vymaže každý soubor v databázi každého počítače.

V přízemí Unit 22, dvě patra pod Johnstonovou nadací, sídlí cestovní kancelář Brewer Travel; vyvíjí činnost jen v takovém rozsahu, aby ji stačila vykonávat jedna zaměstnankyně, Bettie Fortierová, čtyřicetiletá matka čtyř dětí. Fortierová má velmi vyhovující pracovní dobu a dobrý plat, ale dělá jí starosti, jak dlouho si majitelka může dovolit cestovní kancelář vůbec udržet. Zdá se však, že chabě fungující podnik majitelku ani trochu netrápí, většinu času tráví zalezlá za zavřenými žaluziemi ve své kanceláři, sedí u počítače a usrkává dietní pepsi.

Lynn Brewerová, která sama sebe charakterizuje jako „hyperaktivní, tvrdě makající Irku“, je bývalá analytička počítačových systémů. Posledních deset let strávila pendlováním mezi dvěma kontrahenty pro systémy protiraketové obrany; vždy přitom šla za většími penězi. A během posledních dvaceti let dělala všechno, od psaní softwarových programů po odhalování hackerů; její specialitou však jsou bankovní systémy. Tato „královna COBOL“ již třiadvacet dní monitoruje Promis a čeká, až se červ špionážního programu, který sestrojila, objeví online.

Přesně v 16.53 její počítač blikne.

„Tak ahoj, kabráčku!“ Odhodí román, škvár, který četla, a rychle píše řadu přístupových kódů a příkazů.

Obrazovka se změní; ukazuje proud přicházejících dat.

Brewerová se spokojeně usměje a na mobilu namačká číslo. „Pan Keene? Tady Brewerová z Brewer Travel. Jestli pořád ještě máte zájem o objednávku toho balíčku do Maui, měl byste si pospíšet, zdá se, že ceny letenek jdou nahoru.“

VYŠETŘOVACÍ CELA V MABAHEU RIJÁD, SAUDSKÁ ARÁBIE

CELA NEMÁ OKNA, ze stropu visí uprostřed nad dřevěným stolem a skládacími židlemi holá žárovka. Ace sedí vzpřímeně, paže bolestivě zkroucené a spoutané za zády. V hlavě mu tepe, v místě, kam ho udeřili

obuškem, má vlasy spleené zaschlou krví. Stáhli mu boty i ponožky, bosé nohy v okovech má zapřené nahoře o stůl.

Za ním postává strážný, opírá se o tlustou bambusovou hůl. Policejní vyšetřovatel pokračuje v kladení otázek. „Pro koho pracujete, pane Murphy?“

„Už jsem vám říkal, dělám porůznu do všech možných podniků. Ropa, firma vyrábějící suvenýry.“

„Co jste zařizoval v Národní bance?“

„Rozjíždím na Blízkém východě výrobu nového produktu. Přítel mi poradil, abych některé ze svých prostředků vložil do téhle banky. Je to snad zločin?“

„Co jste udělal zástupci ředitele, panu Al-Kuwaizovi?“

„Nic. Povídali jsme si, a ten pán najednou zvadnul a skácel se na mě. To dostal nějaký záchvat?“

Vyšetřovatel pokývne hlavou.

Strážný přejde před Ace; usměje se na něj – načež ho bambusovou holí vši silou uhodí přes chodidla bosých nohou.

Ace sebou trhne a zavyje bolestí, celé jeho tělo se zkroutí v křeči.

Vyšetřovatel klidným hlasem hovoří dál: „Do bankovního počítače jste vložil CD-ROM; co na něm bylo?“

Ace vidí holou žárovku rozmazaně, jako kdyby se mu před očima roztočila v divokém víru. „Videohra, vzorek mého zboží. On ji... říkal, že ji chce vidět.“

Strážný mu přitlačí nohy ke stolu a bambusová hůl znovu a znovu dopadá na Aceova holá chodidla. Ace pronikavě křičí; kosti prstů u nohou má málem roztříštěné, klenbu chodidel nateklou, bolest ho strhává téměř do hlubin bezvědomí.

„Tomuhle říkáme *falanga*. Ve srovnání s tím, co vás ještě čeká, je tohle jako milostné objetí ženy. Chci se v téhle věci vyjádřit naprosto jasně, pane Murphy: jste obviněn ze špionáže. Nemáte žádná práva, žádné advokáty, a o tom, kam vás vezmeme, americké velvyslanectví nedostane žádnou informaci. Ve vaší záležitosti nebude nikdo intervenovat. Nebude žádné soudní přeličení. Trestem za špionáž je smrt stětím. V téhle souvislosti máte dvě možnosti: můžete odpovědět na mé otázky teď a ušetřit si nezměrné utrpení, nebo můžete dál dělat hloupého. I v tom případě nám tak jako tak stejně povíte, co chceme vědět, jenomže to už vám budou po kouskách utínat končetiny.“

Ace vyplivne na podlahu krvavou pěnu. „Nejsem... nejsem špión.“

Vyšetřovatel uchopí Ace za vlasy a zadívá se mu do očí. „Tak dobrá. Tohle bylo ještě nebe, pane Futrelle. Teď se odeberete do pekla.“

Pokývne strážnému. „Očistěte ho, než ho převezeme do Inakeše. Chci ho mít v Džiddě před setměním.“

* * *

Cesta trvá šest hodin. Ace většinu času prospí na podlaze dodávky. Auto míří na západ po dvouproudé dálnici vedoucí rovinatou pouští. Venku je tma, v Aceových snech ještě hlubší a temnější.

Probudí ho prudké natrásání. Posadí se; všechno ho bolí. Ještě stačí zahlédnout vysoké zdi, vypadají jako zdi nějakého paláce. Když však dojedou blíž, vidí, že zdi jsou betonové a „palác“ že je vězení. Otevře se těžká ocelová brána a dodávka vjíždí dovnitř. Tmu pouštní noci protínají paprsky reflektoru a provázejí dodávku; ta se stáčí na kruhovou příjezdovou komunikaci před vchodem do třípatrové budovy.

Vyvlečou Ace z dodávky a vedou ho po žulových schodech k předním dveřím mohutné kamenné budovy. Dozorci, silně ozbrojení členové Národní bezpečnostní gardy, ho svléknou. Hodí mu špinavou vězeňskou uniformu a pak ho vedou dolů po čtrnácti betonových schodech do suterénní chodby. Dlouhou chodbu, páchnoucí lidským potem a výkaly, osvětlují holé žárovky. Napravo i nalevo jsou cely, Ace však nedokáže rozpoznat, jestli jsou prázdné nebo obsazené.

Před předposledními dveřmi na levé straně zastaví. Dozorce otevře celu; ukáže se kobka se stěnami z betonu, široká 120 centimetrů a dlouhá 180 centimetrů. Na podlaze leží holá matrace. Je tu výlevka, ale bez odpadní trubky, výtok z ní směřuje do díry v podlaze. Puch z primitivní toalety je k nevydržení.

Do zdi nedaleko dveří je ve výši kotníků připevněn šrouby velký kovový kruh. Dozorce, beduín s tmavou pletí a s postavou profesionálního zápasníka, odemyká pouto na Aceově levé ruce a připoutá ji ke kruhu.

Potom odchází; těžké dveře cely se zabouchnou.

Ace Futrell se schoulí do klubíčka na plísni prožrané matraci; jeho tělo se nezvladatelně třese strachem. Zavře oči, aby neviděl studenou celu, osvětlenou jedinou holou žárovkou, visící z betonového stropu pět a půl metru nad jeho hlavou.

Do těžkého ticha pomalu prosakují zvuky; kdesi poblíž drápe do betonu jakýsi hlodavec. Kolem Aceovy hlavy bzučí hmyz. Zamřížovaným obdélníkovým okénkem v ocelových dveřích pronikají dovnitř slova

šeptaná v arabštině. Vzlyky zavržených a odsouzených se prolínají s kvílením a kňučením těch, kdo plným právem zešileli.

Ace vstoupil do očiště –

– a čeká ho peklo.

„Měli jsme skutečně velmi dobré zpravodajské poznatky o celkové struktuře a strategii teroristické organizace al-Káida. Věděli jsme, a byli jsme v tom smyslu také varováni, že al-Káida plánuje nějaký významný úder.“

– JAMES PAVITT,
zástupce ředitele operací CIA

„Usáma bin Ládín nepochopil, že jeho činy slouží americkým zájmům... Při pohledu na mapu velkých amerických základen, vybudovaných pro případ války, je nápadný fakt, že jsou rozmístěné naprosto identicky s trasou projektované (afghánské) trasy ropovodu vedoucí k Indickému oceánu. Kdybych měl věřit na konspirační teorie, myslel bych si, že bin Ládín je americký agent. Jelikož na ně nevěřím, mohu se té shodě náhod jen divit.“

– URI AVERNY,
bývalý člen izraelského Knesetu,
nyní sloupkař píšící pro Ma'ariv,
14. února 2002

Výňatek z knihy
Na pokraj pekla: Omluva přeživším
Kelli Doyleová,
poradkyně pro otázky národní bezpečnosti,
Bílý dům
(2006-2010)

Předběžný náčrt událostí 11. září, invaze do Iráku v roce 2003, a jaderného útoku, ke kterému teprve dojde, to vše má kořeny ve dvou událostech, které spolu souvisí: ropná krize a konec první války v Zálivu.

V roce 1992 prezidentu Georgi H. W. Bushovi končilo jeho první (a jediné) funkční období; v té době náměstek ministra zahraničí Paul Wolfowitz, mladý neokonzervavec, řídil vypracování základní verze vyhlášení nové politiky nazvané „Návod k obrannému plánování“. Spoluautorem byl I. Lewis „Scooter“ Libby, a dokument v podstatě uváděl podrobnosti toho, jak by Amerika měla posilovat a upevňovat výhody vojenské přítomnosti v globálním měřítku, aby zabránila vzniku další velmoci. Plán se dostal až na nejvyšší místa v Pentagonu a nakonec díky „úniku“ pronikl až k tisku, což tehdejšího ministra obrany Dicka Cheneyho přinutilo znění některých částí dokumentu „změkčit“. Spojenci, v dokumentu označení jako potenciální rivalové, nebyli nijak nadšení, a Kongres toto znění označil jako „překračující míru“. Prezident Bush, kterého očekával rok voleb, odmítl plán uskutečnit.

Do Bílého domu nastoupil Bill Clinton, a nová vláda potom dokument NOP pohřbila; po rozpadu Sovětského svazu dávala přednost snížení výdajů na obranu.

Následujících šest let zpravodajské informace, předkládané mým oddělením v divizi pro CIA-Perský záliv, mě přivedly mezi tvrdé jádro neokonzervativců, vedené Dickem Cheneyem, Paulem

Wolfowitzem, Richardem Pearlem, Jebem Bushem a Donaldem Rumsfeldem, všechno členy organizace, která si říkala Projekt nového století Ameriky. Tato skupina použila NOP jako předběžný návrh pro budoucnost Ameriky a vypracovala svůj vlastní strategický vojenský dokument, nazvaný „Přestavba obrany Ameriky“. Plán Clintonově vládě vytýkal, že dodržuje smlouvu o protiraketových řízených střelách z roku 1972 a že snížila vojenské výdaje, a načrtnul velkolepou strategii, která si vytkla za cíl využít nově získané postavení Ameriky jakožto jediné světové supervelmoci. Aby se předem zmařilo jakékoli zpochybňování tohoto postavení v budoucnu, a aby se zmírnila hrozba útoku nestabilních států – Iráku, Íránu a Severní Koreje, států o několik let později prezidentem Georgem W. Bushem nazvaných „osa zla“ –, zpráva vyzývala k neprodlenému posilování armády s důrazem na zdokonalení a rozšíření našich jaderných sil, na rozvoj kosmických systémů protiraketové obrany, jiné rozmístění našich základů v Perském zálivu a na zvýšení bojové připravenosti a počtů našich jednotek nasazených v různých místech světa. Podle tohoto dokumentu by Spojené státy neměly skládat účty nikomu, ani NATO a OSN, a měly by na sebe vzít zodpovědnost za převzetí trvalejší úlohy při zajišťování bezpečnosti Perského zálivu.

Neokonzervativci, vyzbrojení soustavou svých vojenských zámyslů, se zaměřili na prezidentské volby v roce 2000; svůj značný vliv a finanční moc soustředili na kandidaturu George W. Bushe. Za přispění jeho bratra Jeba, guvernéra Floridy, a konzervativního Nejvyššího soudu pak Republikánská strana volby sebrala Alu Goreovi a zmocnila se Bílého domu.

Několik měsíců poté již viceprezident Dick Cheney organizoval tajné schůzky Zvláštní skupiny pro energetiku, jichž se účastnili někteří z největších hráčů (a dárců) na poli fosilních paliv a jaderného průmyslu. Mou úlohou bylo obstarávat pro tyto schůzky mapy iráckých ropných polí, nalezišť zemního plynu, oblastí, kudy vedou ropovody, a míst, kde jsou rafinerie a terminály. Samozřejmě

že se plány situace po provedení invaze nezahrnovaly do všech materiálů. Ken Lay z Enronu naléhal, aby vláda změkčila předpisy pro znečišťování ovzduší elektrárnami, zatímco čelní představitelé ropného průmyslu si národní přírodní rezervaci Arctic National Wildlife Refuge rozdělili, jako kdyby jim patřila.

Ale otázka, která každého z účastníků těchto tajných schůzek zajímala ze všeho nejvíc, byla záležitost Kaspické pánve.

Po rozpadu Sovětského svazu v roce 1991 hlavní americké ropné společnosti, mezi nimi Texaco, Unocal, BP Amoco, ExxonMobil, Shell a mocná energetická společnost Enron, vytěžily miliardy dolarů z investic (a úplatků) k získání vlastnických práv na ropná pole a ložiska zemního plynu v zemích Střední Asie – Turkmenistán, Uzbekistán a Kazachstán. Klíčem ke shrábnutí těchto budoucích kvantifikovaných rezerv energie, představujících teoreticky udávanou hodnotu až 6 bilionů dolarů, mělo být vybudování a zabezpečení ropovodů a plynovodů vedoucích přes Afghánistán a Pákistán.

Afghánistán je hornatá země a jejím hlavním exportním artiklem je heroin. V té době ji ovládali válečně naladěni představitelé a Tálibán, který se za přispění Saúdské Arábie zmocnil v roce 1996 Kábulu. Deset let předtím Usáma bin Ládín a jeho gerilový režim vybudovali v horách systém jeskyní, aby mohli bojovat proti Sovětům. Systém vybudovala společnost Binladin Construction Group ze Saúdské Arábie a zčásti jej financovala CIA.

V prosinci 1997 se zástupci Unocalu sešli v Texasu se zástupci Tálibánu a dojednali konečné znění dohody o ropovodu v ceně 2 miliard dolarů. Byla tu jedna podmínka: Spojené státy musí uznat Tálibán jako oficiální vládu Afghánistánu. Navzdory naléhavým žádostem viceprezidenta Unocalu Kongres tento požadavek odmítl, a zakrátko al-Káida provedla bombový útok na americká velvyslanectví v Tanzanii a v Keni. Z ropovodu se v krátké době stal „roposnovod“.

Rychle se dostáváme ke květnu 2001: viceprezident Cheney

vyhlásil svůj národní energetický plán; pravilo se v něm, že Spojené státy musí usilovat o „netradiční dodávky ropy“, aby se zabezpečily rostoucí potřeby naší země... dokonce navzdory odporu jiných zemí. Avšak vrty, provedené v zemích ležících při Kaspickém moři, ani zdaleka nevydávaly projektovanou hojnost ropy a zemního plynu, s níž americké společnosti počítaly. Navíc zcela ztroskotala jednání mezi Unocalem a Tálibánem, podporovaným al-Káidou.

Jak je zmiňováno výše, Afghánistán je největším světovým producentem máku na opium, používané k výrobě heroinu. Odhaduje se, že z makových polí ročně plyne až 500 miliard dolarů. Tyto drogy končí v ulicích měst ve Spojených státech a v ostatních západních zemích, a praní zisků se uskutečňuje v bankovních systémech na celém světě.

Prostě a jednoduše: z drog plynou finance na falšované bankovní účty a na splácení světového dluhu.

Na začátku roku 2001 se Tálibán rozhodl uskutečnit protiúder na hospodářství Západu tím, že zničil svou úrodu opia, a před koncem léta 2001 Dow Jones klesl pod 7 300. S tím, jak padl trh s akcemi, zpravodajské služby na celém světě začaly varovat před hrozícím útokem al-Káidy na půdě USA.

Dne 2. srpna 2001 se Christina Roccová, ředitelka oddělení pro záležitosti Asie na ministerstvu zahraničních věcí, tajně sešla s velvyslancem Tálibánu, ale stavbu ropovodu se opět nepodařilo dojednat. Pětatřicet dní poté do Pentagonu a do Světového obchodního centra narazila letadla.

Afghánistán byl napaden, a během několika měsíců režim Tálibánu padl. Jedním z prvních činů CIA bylo „osvobození“ těch opiových válečníků, kteří přistoupili na to, že budou „spolupracovat“ s americkými vojáky, jimž bylo následně doporučeno, aby „se nedívali“, když se afghánská maková pole obnovují. Do roka se vývoz heroinu zvýšil ze 180 tun v roce 2001 na 3 700 tun v roce 2002. V roce 2003 pak bylo sklizeno rekordní množství opia a do Afghánistánu tak přineslo víc peněz než

zahraniční pomoc. Prezidentem Afghánistánu se stal Hamid Karzájí, bývalý zaměstnanec Unocalu; jiný představitel Unocalu, Zalmaj Chálizád, se stal vyslancem Bushovy vlády pro Afghánistán. Po několika měsících George Bush a jeho neokonzervativní poradci s odvoláním na podvržené důkazy o spojení událostí 11. září s osobou Saddáma Husajna dali příkaz k naší vojenské operaci proti Iráku.

PODZIM

2012

„Zatroubil pátý anděl. A viděl jsem, jak hvězdě, která spadla z nebe na zem, byl dán klíč od jícnu propasti; otevřela jícn propasti a vyvalil se dým jako z obrovské pece, a tím dýmem se zatmělo slunce i všechno ovzduší.“

– ZJEVENÍ JANOVO, 9:1

„Budeme dělat vše pro to, abychom Afghánistánu pomohli rozvinout hospodářství takové, které jeho lid užíví.“

– PREZIDENT GEORGE W. BUSH,
duben 2002

(V návrhu rozpočtu, předloženém v lednu, Bílý dům neschválil finance pro rekonstrukci Afghánistánu [opomenutí zařízení Kongresem].

Později Bushova vláda snížila sumu 75 milionů dolarů, požadovanou ministerstvem zahraničí na pokračování protidrogové politiky v Afghánistánu, na 40 milionů dolarů.)

„Afghánistán je stejně nestabilní, jako byl před tím, než tam vstoupila americká koalice. Nyní... jen velmi málo nasvědčuje tomu, že se situace zlepšuje.“

– TAMARA MAKARENKO,
odbornice na zločinnost ve Střední Asii,
University of St. Andrews ve Skotsku

„Podle zprávy OSN Afghánistán vyprodukoval v roce 2006 výrazně víc opia, jeho množství se oproti předchozímu roku zvýšilo téměř o 50 procent; celosvětová produkce opia se tak dostala na rekordní úroveň. Podle prvních náznaků lze usoudit, že v roce 2007 by produkce opia v Afghánistánu mohla ještě stoupnout.“

– VERONIKA OLEKSYN,
The Associated Press

KAPITOLA 32

PAGHMÁN, AFGHÁNISTÁN

5. ZÁŘÍ 2012

OBLAST PAGHMÁN LEŽÍ V HORÁCH stejného jména poblíž Kábulu, a jejím faktickým vládcem je Abdul Rabb al-Rasúl Sajjáf, ultrakonzervativní islamistický fundamentalista s vazbami na extremistická saúdská uskupení. Sajjáf, bývalý vůdce mudžáhidů, který bojoval společně se Spojenými státy proti Tálibánu, se stal politickou silou, která politiku Afghánistánu zatahuje zpátky do doby kamenné. Pro Západ zůstává postavou s klíčovým vlivem; dovedl zemi k nové ústavě, ve skutečnosti však právě jeho opovrhování zákony zemi decimuje. Osobně jmenoval většinu afghánských soudců, a přitom jeho podřízení velitelé řídí kartely vyděračů a únosců v Kábulu i v jeho okolí. Sajjáf, důležitá osobnost, jehož způsoby vládnutí zastrašují dokonce i prezidenta Karzajího, prosazuje přísnou wahhábovskou formu islámu, ženy drží ve stejném područí jako Tálibán, třebaže pomáhal zbavit jej moci. Před západními novináři často káže o přednostech demokracie, přičemž jeho lidé násilně zasahují do svatebních obřadů, při nichž hraje hudba, a napadají místní obyvatele za to, že poslouchají audiokazety. Stejně jako saúdská královská rodina, i on žije v pokrytectví, jeho bohatství mu dovoluje žít v honosném sídle, mít sluhy a jezdit v SUV.

A tohle všechno má co nevidět skončit.

Sajjáf se omámeně, vrávoravě motá zahradou svého domu, do něhož je vstup možný pouze branou, ve zkrvavené ruce jen tak volně drží pistoli, druhou rukou se trhaně potahuje za hustý černý plnovous. Z mrtvých, dosud nevychladlých těl, a z umírajících, ležících jeden přes druhého všude po domě, teče krev na perské koberce, na bílých keramických dlaždicích se slévá do kalužinek. Někteří z těchto lidí jsou nedobrovolní sluhové, kteří si zde odpykávají nějaké provinění a kterým se nepodařilo uniknout před Sajjáfovou zuřivostí, ostatní jsou nižší velitelé, o jejichž

loajalitě se domníval, že si ji už před dávnou dobou koupil. Dva z mrtvých jsou Pákistánci – příslušníci vojenské zpravodajské služby ISI, které již předtím vyvlekli z postelí, když se poprvé roznesla zpráva o té krádeži.

Všechno je pryč – téměř dvě stě milionů dolarů, které se vytratily z bankovních účtů, o nichž se místopřísežně tvrdilo, že jsou nedohledatelné. *Byl to Karzájí a Američani? Byly to Spojené národy?*

Přítomnost armády Sajjáf cítí ještě před tím, než dorazí první džíp. Ta v několika minutách dům obklíčila – pokusí se dostat ho živého.

Pro Sajjáfa je to představa hodná opovržení; strčí do zrezivělé železné brány, otevře ji a vykročí ven před vojáky, pistoli namíří na prvního člena komanda, kterého spatří –

– ten pohyb je signálem k hromadné palbě; vzduchem sviští kulky. Rozervou jeho tělo na kusy; ještě než se zhroutl, jako kdyby tancovalo – krvavá hromada na příjezdové vozovce vydlážděné kamenem.

IJAMSVILLE, MARYLAND

WHISKEY CREEK GOLF CLUB, nacházející se šestapadesát kilometrů severně od Washingtonu, je mistrovské 72-parové hřiště; své vybrané klientele, projíždějící fairwayemi mezi borovicemi k vysoko položeným greenům, hřiště nabízí úchvatné výhledy na pohoří Catoctin Mountains.

Mezi hosty Scotta Swana patří James Raue a jeho nejstarší syn Adam – oba jsou to nejvyšší představitelé ocelárny v Grand Rapids v Michiganu – a Jeffrey Allen, lobbista od společnosti Mitchell v Nebrasce. Čtveřice hraje posledních devět jamek, odpaluje z týčka u dvanácté jamky – dlouhý čtyřistašestnáctimetrový par čtyři; fairway uhýbá doleva.

Staršímu Rauemu se dostane té cti, že odpaluje první, nikoli podle výkonu na poslední jamce, ale díky jeho prestižnímu postavení. Následuje neohrabaný seknutý úder; míček se nese vzduchem padesát metrů a skákavě se odrazí od stromu. „Zatraceně!“

„Dejte si mulligana,“ utrousí Scott. „Máte na to právo.“

„Jo, asi si ho dám. Demokrata to ze mě neudělá, co?“

Ostatní se zasmějí.

Scottův mobil zavibruje. Ředitel Tech-Well Industry jej prudkým pohybem vytáhne z vozíku a poodejde od skupiny; potom se ohlásí. „Swan. A jestli voláte kvůli nějaký prkotině, tak –“

„Tady Brian Westly, volám z banky. Děje se něco, o čem bych měl vědět?“

„Westly, mám tu trochu co dělat –“

„Převádíte čtyři sta osmačtyřicet milionů dolarů, a máte tolik práce, že mi o tom ani neřeknete?“

Swanovi leknutím vynechá srdce. „O čem to sakra mluvíte?“

„O elektronickém převodu – z dnešního rána. Jestli pro své arabské kámoše kupujete další sedmsetsedmačtyřicítky, tak jste ale určitě nemusel likvidovat tolik hotových peněz.“

„Westly, co to krucinál –“ Swan si uvědomí, kde je; usměje se na skupinu hráčů, zamává jí, pak se k ní otočí zády a ztiší hlas. „Jaký převod?! Nedal jsem oprávnění k žádnému převodu, a –“

„Čtyři soukromě spravované investiční fondy Carlyle. Ty fondy se převedly na základě vašeho hesla u přístupových kódů.“

„K žádnému převodu jsem nikdy žádný oprávnění nedal! Zavolejte Carlyle –“

„To jsem udělal. Neříkají to zrovna nijak naplno, ale vypadá to, že jejich účtům taky něco pouští žilou.“

„Heleďte, Westly, koukejte ty zatracený peníze najít –“

„Jsou pryč. Vysledovali jsme je k nějakému soukromému účtu v Grónsku tam zůstaly dvě nanosekundy a pak se rozprskly do kybernetického prostoru. Měl byste sem přijet, Scotte, tohle je vážné.“

DŽIDDA, SAUDSKÁ ARÁBIE

DÍVKY JSOU VŠECHNO AMERIČANKY, je jich zde sedmnáct. Většině z nich není ještě dvacet, té nejvíce ceněné je stěží dvanáct. Od svého příletu soukromým tryskovým letadlem byly opakovaně zdrogovány, potom oblečeny do všeodhalujícího arabského oděvu – a předváděny jako na přehlídce před vybranou skupinou saúdských princů – nejvýše postavených kupců otroků mezi elitou království.

Na otrokářství se v té či oné době podílela většina zemí, přetrvává však už jen v Saúdské Arábii a v hrstce dalších islámských zemí. Islám to nezavrhuje, a nezavrhlo to ani žádný islámský vůdce. Prezident Bush hovořil na veřejnosti o „zlu obchodování s lidmi“, navzdory tomu však upustil od veškerých finančních sankcí vůči Saúdské Arábii za to, že

neudělala dost, aby tento obchod s otroky, provozovaný v moderní době, zarazila; a prezident McKuin se během svého prvního období v úřadu o této záležitosti nezmínil ani jednou.

Ve washingtonských mocenských kruzích však je saúdský obchod s otroky stále v obecném povědomí, nicméně je to tolerovaný zločin, kdy se lidé „dívají jinak“; ten obchod se provozuje již od dob, kdy král Fahd a jeho synové začali ze svých soukromých sídel v Beverly Hills řídit gangy obstarávající skupiny dětí za účelem poskytování sexu. Prostřednictvím sítě tvůrců pornografie a pasáků byly americké dívky (a příležitostně i chlapci) „nabírány“ falešnými modelingovými agenturami a rovněž pomocí novinových inzerátů, hledajících tanečnice nebo dívky pro eskortní servis. Pořídí se videozáznamy zájmových osob a rozešlou se potenciálním saúdským kupcům. Vybrané mladé dívky jsou potom zvány do hotelů na „vyzkoušení“, jiné se naopak stanou cílem únosců – jsou unášeny z prodejních středisek, ze zábavních center bez výherních automatů, z podniků rychlého občerstvení a běžně i z míst, kde se scházejí teenageři. Hodně mladé dívky, které jako kdyby na sobě měly cenovku s vyšší sumou, je třeba nějak odlákat, když se vracejí domů ze školy. Oběti jsou spěšně dopravovány na letiště a propašovávány do saúdských soukromých tryskových letadel (ty nepodléhají prohlídkám) ještě dřív, než místní policie vůbec začne sepisovat hlášení o pohřešované osobě.

Mnohé z organizací zabývajících se bojem proti únosům dětí popírají, že ke zmíněné činnosti dochází, a to ze strachu, že přijdou o federální finanční podporu. Ve vzácných případech, kdy je některý saúdský princ nebo někdo z králových synovců přistižen při činu, oficiálně zasáhne ministerstvo zahraničí a saúdského občana propustí na základě diplomatické imunity. Když je přece jen rozbita některá skupina, obstarávající pro členy královské rodiny takovéto sexuální služby, pak těm, kdo byli chyceni, Washington umožní vyhnout se trestnímu a občanskoprávnímu stíhání tím, že jim poskytne diplomatickou imunitu se zpětnou platností, anebo tak učiní ministerstvo zahraničí odkazem na Zákon o svrchované imunitě cizinců. Rodiče unesených dětí pak čeká frustrace a beznaděj z nekonečných průtahů a z různých slepých uliček, do kterých celou záležitost zavádí ministerstvo zahraničí, do jehož kompetence spadá veškeré vyšetřování týkající se Saúdu.

Tyto washingtonské „saúdúnosy“ představují další smlouvu s ďáblem, která má umožnit, aby ropa tekla dál.

Vybrat si mezi mladými dívkami netrvalo jejich novým pánům ani celou hodinu. Ty „šťastnější“ z nich skončí jako manželky, islámské zákony dovolují mužovi ženit se se svými otrokyněmi. Nejdřív však každý princ musí záležitost vyřídit s „bankou“.

Bankéř je cizinec „bagowí“, najatý královskou rodinou k tomu, aby za ni dělal špinavou práci; nyní zapisuje sumu pro prvního prince, potom si otvírá jeho bankovní účet.

Otevře si jej znovu. Pak potřetí. Zbledne.

Princ, vzdálený bratranec krále Sultana, ztratí trpělivost. „Co je?“

„Výsosti, nechápu. Vaše fondy...“

Princ zírá v úžasu na monitor. Jeho účet, který předtím zněl na sumu překračující sedm set dvaosmdesát milionů, se rozplynul na nulový zůstatek. „Ty špinavý psí synu, cos udělal s mými penězi?“

„Výsosti... přisáhám... nic!“

Rozlícený princ vytrhne jednomu členovi ozbrojené palácové stráže z opasku nůž a několikrát bodne bankéře do krku a do prsou; muž pronikavě vykřikne a jeho krev se rozstříkne po naleštěné mramorové podlaze.

WEST PALM BEACH, FLORIDA

VĚŽOVÁ KANCELÁŘSKÁ BUDOVA stojí v centrální oblasti města na pozemku prostírajícím se mezi Atlantským oceánem a průplavem Intercoastal Waterway. Převážnou část třináctého poschodí zabírá ústředí spolku Občané pro zelenou společnost, politické organizace spadající do „kategorie 527“.

Jennifer Wienerová má ze své rohové kanceláře výhled na modrý oceán, ztrácející se v dálce v oparu. Dívá se na něj jen zřídka, pozornost soustřeďuje na mapu Spojených států, pokrývající celou jednu stěnu; na mapě připínáčky s barevnými hlavičkami představují kongresmany a kandidáty, kteří jdou do voleb. Zelené označují politiky, kteří se přihlásili za členy Mulliganovy nové Strany zelených, modré označují demokraty a republikány, kteří se teprve musí přihlásit. Červené jsou nepřítel – ultrakonzervativní pravé křídlo, zavázané průmyslu fosilních paliv, nebo demokrati, kteří se bojí být něčím jiným než centristy.

Jennifer upírá zrak na mapu – jako ostatně každý den od doby, kdy v

srpnu její práce zde začala. Na stole má šestnáct dvoustránkových skriptů; každý z nich představuje budoucí minutový spot, čekající na natočení. Na stěně je také přilepen seznam měst, která jsou předmětem zájmu; jsou seřazena podle očekávaného stupně významu a pořadí, v němž bude nutno se na ně obracet, a k tomu je připojen údaj o stupni účasti místních televizních stanic, jež její spoty odvysílají. Na policiče vedle okna stojí zarámovaná fotografie jí a Kelli, pořízená před šesti lety.

Nemine den, aby k té fotografii nepromlouvala. Nemine hodina, aby nemyslela na Ace a neříkala si, co se s ním asi stalo a jestli je ještě naživu.

Tiše na něj zanedává, nato vzhledne; její asistent Collin Bradley klepe na dveře. Bradley je bývalý policista z oddílu určeného k ochraně Kongresu; Jennifer se s ním seznámila, když pracovala pro Senát. Bradley má povolení nosit zbraň a působí i jako její soukromý tělesný strážce.

Urostlý muž se usmívá. „Zrovna volala banka. Jdou jim tam bankovní převody. Jsou jich stovky.“

Jennifer se vrací ke svému laptopu, pustí si internet a prohlíží saldokonto banky své společnosti.

Vklady přicházejí rychle, většina v hodnotách mezi dvaceti a padesáti tisíci, nicméně Jennifer vidí přinejmenším osm šestimístných cifer. Za tu chvíli, co se dívala, zůstatek na účtu překročil pět milionů.

„Spojte se s Kenem Ashem v Matchframe. Řekněte mu, ať začne s natáčením těch spotů. Potom mi spojte Foxe a ABC filiálky v Clevelandu.“ Mrkne na něj. „Zdá se, že Strana zelených už jede.“

„Spojené státy nedovolují ani nepromíjejí mučení, a nepřepravovaly zadržené z jedné země do jiné s úmyslem vyslýchat je za použití mučení.“

– CONDOLEEZZA RICEOVÁ,
ministřině zahraničí USA

„Vůbec si nekladu v duchu otázku, kde měly původ filozofie, která k tomu vedla, a flexibilita, potřebná k tomu, aby se to mohlo stát: v kanceláři viceprezidenta Spojených států. Jeho vykonavatelem byli v tomto případě [ministr obrany] Donald Rumsfeld a ministerstvo obrany.“

– PLUKOVNÍK AMERICKÉHO POZEMNÍHO VOJSKA
LARRY WILKERSON, V.V.
vedoucí kanceláře bývalého ministra zahraničí Colina Powella,
ohledně politiky Spojených států v otázce mučení,
CNN.com,
20. listopadu 2005

„Můžu vás o mučení poučovat, ale dříve či později se do toho budete muset zapojit. Budete za to muset vzít vlastníma rukama, zkusit si to sami... Přesnou dávku bolesti na přesně vymezeném místě a v přesně daném množství, aby se dostavil požadovaný účinek.“

– VEDOUCÍ MISE AMERICKÉHO ÚŘADU PRO VEŘEJNOU
BEZPEČNOST (OFFICE OF PUBLIC SAFETY),
při hodinách výuky umění tortury,
Uruguay,
1981

„Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou.“

– ZJEVENÍ JANOVO, 2:10

KAPITOLA 33

VĚZENÍ V INAKEŠI, SAÚDSKÁ ARÁBIE

Jeho mysl proplová horečnatými vodami deliria a obludy ho dál vysávají a požírají. Cítí jejich spáry, zatínající se mu do kůže na zádech, jejich tíha tlačí na jeho poničenou páteř a jejich ostré zuby hlodavců rvou poslední drobné zbytky jeho masa...

* * *

V jeho snech si pro něj přišli již tucetkrát před tím, než dva beduíňští dozorcí odemkli celu. Menší z nich namířil na Ace automatickou zbraň, druhý mu nasadil na kotníky okovy a jakýmsi nástrojem utáhl třmenové šrouby. Když byl hotov, uvolnil Aceovi pouto na levém zápěstí, zaklapnuté v železném kruhu ve zdi. Potom mu přikázal, aby si oblékl vězeňský úbor, který Ace používal jako přikrývku.

Ace si přetáhl noční košili s dlouhým rukávem přes horní část těla; těžká látka překryla jeho boxerky až ke kolenům. Bosý následoval oba dozorce ven z cely.

Každý jeho krok byl nemotorný, řetěz těžký, těsná pouta se zařezávala do masa kolem pat. Jak se belhal podél řady cel, zachycoval zrakem pohledy ostatních vězňů dívajících se za ním – temné, zapadlé zlovolné oči, upírající se na něj zamřížovanými obdélníkovými otvory ve dveřích cel.

Na konci chodby Ace pomalu stoupal po schodech; nahoru do přízemí jich napočítal čtrnáct. Větší dozorce ho vyvlekl nízkými dveřmi ven do oslepujícího denního světla; dva členové Muttawy – náboženské policie – na něj zírali prázdnými pohledy. Cestou přes dvůr a ke vchodu do jiné budovy zaútočil na jeho tělo mučivou bolestí porv horkého větru.

Široká chodba s podlahou z dlaždic pokrytých navátou vrstvičkou písku končila u těžkých dubových dveří. Jeden z dozorců na ně zaklepal, počkal, až dostane zdušenou odpověď v arabštině, a strčil Ace dovnitř.

Místnost má rozměry menší tělocvičny, betonová podlaha je špinavá, potřísněná potem a krví. Na vodovodní kohoutek je napojena zahradní hadice, je tu i několik odtokových děr s mřížkou. Stěnu se štukovou omítkou „zdobí“ kožené biče a různě dlouhé a různě tlusté bambusové hole. Na hliníkovém stole stojí podnos s tenkými kovovými bodci připomínajícími špejle, ponořenými do technického alkoholu; všude jsou vidět zbytky špíny smíchané s krví. Jsou tu také dvě židle, obě ukotvené do podlahy. Jedna stojí vedle hliníkového stolu a stojanu s infuzí; má tlusté čalouněné postranní opěrky, na nohách visí popruhy vyrobené z materiálu velcro. Druhá židle stojí hned vedle řady automobilových baterií a jedna věc na ní nahání strach – její sedák je vyříznutý.

Na pracovním stole uprostřed leží řada dutých jehel určených ke vstřikování tekutin do lidského těla. Jsou tu také těžké kleště s plochými čelistmi – určené k trhání nehtů – a hromádka čisticích ubrousků, naskládaných na sobě. Z háků na další zdi visí různé dlouhé provazy, vedle pak pouta zavěšená na kladce připevněné ke stropu; kladka je napojená na naviják.

Při pohledu na mučírnu se Aceovi dělá zle. *Taktika nahánění strachu soupeřovi před zahájením zápasu. Radši ty myšlenky vypud' z hlavy.*

Dozorci ho strčí do jiných dveří; ty vedou do klimatizované místnosti, kanceláře vrchního dozorce. Za prostým kovovým stolem sedí muž v khaki uniformě; má hladce vyholenou hlavu a hustý, prošedivělý knír.

Za ním, poněkud stranou, stojí ta žena.

Je jí něco málo přes třicet, má tmavou pleť, její krásu Arabky ještě zvýrazňují vysoké lícní kosti a plné rty; dlouhé černé vlasy skrývá černý šál, který s nimi ladí. Je vysoká a ztepilá, její tělo halí tradiční černá burka, jakou nosí saúdské ženy. Ale od všech žen, které Ace kdy spatřil, ji odlišují daleko od sebe posazené oči – plné ohně, zlatohnědé a poseté žlutavými tečkami – žhavé oči šelmy, které jako kdyby uvnitř v sobě zadržovaly zuřivost.

Ty oči ho sledují, když ho dva dozorcí postrčí ke skládací židli stojící před stolem uniformovaného muže.

Promluví ta žena, její angličtina zní jako sametový led, se slaboučkým náznakem britského přízvuku. „Tohle je generál Abdul Azíz, vrchní dozorce vězení v Inakeši. Já budu tlumočit.“

Jeden z dozorců přisune k Aceově židli malý hliníkový stolek se zásuvkou; z ní vyndá detektor lži. Vyhrne Aceův pravý rukáv a hrubě mu na biceps natáhne nafukovací manžetu, jeho společník zatím lepicími

páskami připevní Aceovi na tělo dvě gumové hadice snímače dechové frekvence – jednu kolem hrudníku, druhou těsně kolem oblasti žaludku. Na ukazováky a prostředníky mu nasadí svorky s destičkami galvanometru, které budou měřit množství potu.

Zápas začíná. Ace zavře oči, silou vůle se již předem nutí zachovat klid. Žádný stroj neodhaluje samotnou lež, detektor lži je prostě jen přístroj monitorující významné fyziologické reakce, vznikající mimovolně v lidském těle, je-li člověk vystaven stresu.

Jmenuju se Stephen Murphy. Jmenuju se Stephen Murphy. Jmenuju se Stephen Murphy –

Generál ze sebe vychrlí arabsky příkaz ženě, aby začala.

„Prosím, uveďte své jméno.“

„Stephen Murphy.“

„Jste Američan?“

„Kanaďan.“

„Jaké je vaše zaměstnání?“

„Mým oborem je ropa, kromě dalších podniků, do kterých jsem se v životě pustil.“

„Proč jste byl v Národní bance?“

„Zařizoval jsem převod peněz.“ Nacvičené odpovědi plynou lehce, jedna po druhé jakoby uměle navlékány na nitky pravdy. *Při troše štěstí...*

„Co bylo na tom CD-ROM, tom, co jste vložil do toho počítače?“

„Videohra, takový nápad, který jsem propracovával jako součást svého záměru začít obchodovat na Blízkém východě. Pan Kuwaiz chtěl tu hru vidět, jenomže pořád nešla uložit, očividně nebyla s tím počítačem kompatibilní.“

Menší dozorce, který sleduje detektor, říká cosi vrchnímu dozorci.

Generál přikyvuje.

Než Ace stačí nějak reagovat, krk mu sevře tlustá dlaň, strhne ho dozadu přes židli a vleče ho do mučírny –

– druhý dozorce spustí dolů okovy připevněné na kladce a zaklapne mu je kolem zápěstí –

„Počkat!“

– z těla mu strhnou vězeňský oděv i boxerky.

Stojí před tou ženou úplně nahý, paže vypáčené nad hlavu, obličej zrudlý studem a ponížením. Zdá se, že ty zlatohnědé oči všechno hltají, její výraz však zůstává nehnutý a chladný. „Všichni vězňové musí pochopit, že lži jsou jed, že z utrpení, které vás teď čeká, je vysvobodí jedině pravda.“

Do mučírny vchází člověk, který bude mučení provádět; zraky všech se k němu otáčejí. Je to beduín s poněkud sraženou postavou, hodně po šedesátce, s dlouhým vlnitým plnovousem a s očima černýma a studenýma, jako oči žraloka. Tohle je *jeho* mučírna, a už jen pouhá jeho přítomnost zde navozuje ovzduší plné nebezpečí, každý jeho pohyb prozrazuje, že předvede činnost, jejíž znalost sahá desítky let do minulosti.

Je samotným zosobněním ďábla – sadistický arabský Smrták – a zdá se, že strach se dotkl i samotných dozorců.

Pohled jeho zlovlných studených očí přeběhne po Aceově těle, jako kdyby je ty oči hodnotily. Mistr kat se otočí k zadní stěně a sundá z ní tlustý kožený bič; několikerým zkušeným švihem zápěstí jej vyzkouší, potom si obřadně svlékne volný plášť a zůstane jen ve spodním úboru s krátkými rukávy, který mu kolem břicha přidržuje pružný pás. Vezme si kus látky, otře rukojeť biče, látku složí, odloží ji na čalouněnou židli a kývne na oba dozorce.

Okovy jako kdyby ožily, trhly sebou a spustily přívál bolesti – neuvěřitelně kruté tím, že se dostavila vmžiku – jak Aceovo tělo odtrhly od podlahy a zvedly ho za zápěstí do výše; bolest v pažích a ramenou mu vyrazí z plic vzduch. Obrátle praskají pod zádovými a lopatkovými svaly, sevřenými v náhlé křeči, až hrozí, že se úpony svalů odtrhnou od kostí.

„Dost! Budu mluvit! Všechno vám řeknu!“ vyrazí ze sebe Ace chraptivě mezi pronikavými výkřiky a slzami.

Obchodník se smrtí přistoupí blíž; Ace zaplaví jeho hnilobně páchnoucí dech, když ho pomalu otáčí tváří ke zdi plné zaschlých cákanců krve.

Prokrista... Ace do sebe rychle několikrát sykovavě vtáhne vzduch, zmučené svaly se roztřesou nápirem adrenalinu.

Bič protne vzduch a maso –

– z Aceova hrdla se vydere výkřik, z každého póru vyrazí pot, když mu bič strhne kůži z dolní části zad. Tělo, visící volně ve vzduchu, se zazmítá pod dalším dopadem biče na nesnesitelně napjatý široký zádový sval. Bič mu serve maso z hrudního koše.

Už žádný další křik! Už nebudu křičet!

Zmítá se na řetězu jako kus syrového masa, jeho krev stříká na zeď a překrývá staré cákance, jak bič dopadá znova a znova, výkřiky přecházejí v přerývané chroptění a potom už jenom v hvízdavé vzdechy... až zůstane jen samotné práskání biče.

Řezník ustane v práci. Otře se ručníkem, potom svou kořist otočí tváří k ostatním.

Ace je při plném vědomí; hnědé duhovky jeho očí se již dívají zpříma a upřely se na učitele. „Nic lepšího už nemáš, tlust’ochu?“

Oba dozorcí na sebe nevěřicně pohlédnou. Vrchní dozorce, oči rozšířené údivem, se otočí k zaraženému sadistovi, který už sahá po jiném biči na zdi.

Ace se prudce obrátí zpátky; jeho odhodlání k tomuhle obnovenému zápasu dvou vůlí živí vztek a adrenalin, mysl se odpoutává od bolesti, jeho ego odmítá dovolit, aby upadl do bezvědomí.

Prásk!

Tenhle druhý bič, lehčí, působí bodavější bolest, která mu znovu vžene slzy do očí.

Prásk! Prásk! Prásk!

Jen do toho, ty tlustej kokote, mně nedokážeš ublížit! Já už jsem mrtvej!

Ještě sedmnáct dalších šlehů, a Ace omdlí –

– z bezvědomí ho násilím vyvrve příval studené vody. Sadista zakleje a mrští prázdným vědrem na zadní stěnu. Oba dozorcí polekaně couvnou.

Promluví žena; její hlas zní rozechvěle. „Vaše jméno?“

Aceovo tělo se třese bolestí. Tunelovým viděním, které se stále víc zužuje, vidí stín smrti tančící po okraji vytrácejícího se obrysu světla, které ještě vnímá.

„Vaše jméno!“

„Ashley Futrell.“ Byl to jeho hlas – nepoznával jej.

„Jste Američan?“

Přikývl.

„Jaké máte zaměstnání?“

„Ropný geolog.“

„Proč jste byl v Národní bance?“

„Kvůli penězům... federálové... vyhrožovali, že všechno seberou.“

„A ten CD-ROM?“

„Peníze... převod.“

Generál vyštěkne jakousi tirádu v arabštině.

„Generál Abdul Azíz říká, že lžete. Říká, že jste špión.“

Ace upře na vrchního dozorce oči vystupující z důlků. „Řekněte generálovi, ať si políbí prdel.“ Po těch slovech ze sebe v deliriu vyrazí záchvaty smíchu –

– bič dopadl napříč břicha, jen taktak minul genitálie. Aceovo tělo přemohly křečovitě stahy, mysl odplynula kamsi pryč, zahrnána do temnoty.

* * *

Ace otvírá oči a ty obludy odežene.

Je zpátky v cele, zase má na sobě vězeňský úbor, tělo se třese v horečce, žaludek se mu zvedá, ale Ace se neodvažuje zvracet, neodvažuje se ani pohnout, takový má strach, aby neprobudil k životu syrovou, všeobjímající tíži, která jako hořící benzin olizuje rány na zádech. Znovu se ho zmocní nával bolesti a stáhne ho do hlubin bezvědomí.

* * *

„Vypijte to, zmírní to horečku.“

Ta krásná žena s očima šelmy se nad ním sklání a vpravuje mu do úst jakousi čirou tekutinu. Ace ji spolkne a zakucká se; potom se napije znovu.

Žena vyjímá ze skryté kapsy burky stetoskop a zkoumá Aceovi tep. „Máte štěstí, že jste naživu. Po tolika ranách bičem ještě žádný vězeň nenabyl vědomí. Vaše síla Aliho Šamse rozhněvala. Musím vám ty rány vyčistit. Bude to bolet.“

Opatrně mu sejme ze zad krví nasáklý kus látky; při spatření všech těch zranění uhne pohledem.

„Nechte mě umřít.“

„Jestli je to Alláhova vůle. Mám rozkaz udržet vás naživu. Když umřete, já přijdu na vaše místo.“ Z jiné kapsy vyjme nádobku s hojivou masťou a trochu si jí nanese na prsty.

Když její prsty jednotlivými doteky nanášejí masť Aceovi na záda, jeho tělo sebou křečovitě škube.

„Je mi líto, ale musí se to udělat.“

„Počkejte.“ Ace si roztřesenými prsty vloží do úst rukáv a skousne.

Vlna bolesti ho vymrští kamsi vzhůru do moře tmy.

* * *

Otevře oči.

Jeho hlava spočívá v jejím klíně, horní část trupu má zabalenou do gázy; syrová ostrost bolesti pominula, místo ní cítí nesmírný tlak, jako kdyby mu záda, posetá otevřenými ranami, ještě víc rozdíralo nějaké závaží.

Zprudka se posadí, doplází se k díře v podlaze a zvrací – zas a zas, až se křečovitě stahy změnění v dlouhé nádechy nasucho.

Zcela vyčerpán se stočí do klubička na holé matraci, jeho tělo se nevladatelně třese.

Žena se schoulí vedle něj, zády k jeho hrudi, jeho paži si položí kolem pasu. „Abyste se zahřál.“

Ace přitiskne tvář k její šíji a omdlí.

* * *

Ace se pohne; probudí se. Uplynulo mnoho hodin. Horečka je pryč, dívka také. Bolest je snesitelná, ale pouze když vydrží nehýbat se. Opatrně si k sobě po centimetrech přitáhne napůl prázdnou láhev vody, malými doušky pije, co v ní zbylo. Prázdný žaludek ho bolí.

Slyší kohosi za dveřmi cely. V zámku zachrastí klíče.

Vchází ta žena. „Byl jste v bezvědomí dva dny. Nikdo nevěřil, že se z toho dostanete.“ Klekne si vedle něj a zkoumá mu tep. „Je to dobré, pulz je pravidelnější.“

„Vy... vy jste lékařka?“

„Nejsem, ale mám zdravotnický výcvik. Myslíte, že byste snesl jídlo?“

„Ještě ne.“ Upije trochu vody. „Jak se jmenujete?“

„Nahir.“

„Jste krásná žena, Nahir.“ Ace si lehne na bok. Zavře oči. „Jak to, že taková krásná žena je na takovém ošklivém místě?“

„Jestli jsem krásná, je to prokletí. Můj otec byl mnoho let šoférem jednoho člověka z královské rodiny, prince. Ten byl zpočátku k naší rodině štedrý, otci platil dost, aby mohl vést pěkný život... poslal mě do škol. Chodila jsem tři roky na univerzitu v Cambridgi, připravovala jsem se na studium medicíny. V létě, když jsem byla v předposledním ročníku, jsem se vrátila domů, abych byla s nemocnou matkou. Když mě princ viděl, byl uchvácen a trval na tom, že se musím stát jeho manželkou. Měl tucet manželek a ještě víc otrokyň, a já měla v Londýně snoubence. Řekla jsem otci, že si prince nechci vzít. Princ přikázal, aby otec dostal bití, a pak ho dal uvěznit. Svolila jsem, že si prince vezmu, jen když ho propustí.“

Uplynulo několik let. Princ byl velmi ctižádostivý a rozhodl se, že se dostane blíž k trůnu tím, že otráví svého staršího bratra. Královská rodina ho za trest odsoudila na deset let do vězení. Členové královské rodiny ale nejdou do vězení, pane Futrelle. Vybrali mě, abych trest odpykala za něj.

Když se generál Abdul Azíz dozvěděl, že umím anglicky, udělal ze mě svou úřední tlumočnici. To bylo před třemi lety. Vrchní dozorce je velmi velkomyslný. Mám zvláštní celu vedle vyšetřovací místnosti jen pro sebe a můžu se volně pohybovat uvnitř vězení. Při zvláštních příležitostech dokonce dostanu volno, pokud mě někdo hlídá.“

„Dozorci vás nechávají na pokoji?“

Zlatohnědé oči se vyhýbají jeho pohledu.

„A když umřu, umřete i vy.“

„Al-Saúd se vás z jakéhosi důvodu bojí. Proč, pane Futrelle?“

Ace zavře oči. „Tak to teda opravdu nevím.“

„V průběhu dvou let [nezávislý novinář] Daniel Hopsicker nejenže přidával další informace k tomu, co se již vědělo o vojenském výcviku únosců letadla [z 11. září]; doložil, že někteří z únosců s kontakty na bohaté obyvatele Floridy měli rovněž kontakty jak na zpravodajské služby, tak na Bushovu rodinu. Hopsicker rovněž potvrdil, že již několik hodin po útoku floridský guvernér Jeb Bush poslal na letiště ve Venice [Florida] vojenský transportní letoun C-130 Hercules; tam přímo do nákladního prostoru letounu vjel nákladní automobil, do kterého byly ve spěchu naloženy záznamy z Huffman Aviation – kde Atta, Šihrí a ostatní prodělávali výcvik. Letoun vzápětí odletěl na neznámé místo.“

– MICHAEL C. RUPPERT,
*z Crossing the Rubicon: The Decline
of the American Empire at the End of the Age of OU*

„Nevyptávejte se na věci, které by vás, kdyby vám byly prozrazeny, zarmoutily.“

– KORÁN

KAPITOLA 34

PROMENADE DES ANGLAIS

NICE, FRANCIE

11. ZÁŘÍ 2012

FRANCOUZSKÁ RIVIÉRA na jihovýchodním pobřeží Francie je jedno z nejdražších a nejprepychovějších míst na světě, kde lidé mohou trávit dovolenou. Proslavila se svými azurovými pobřežími, nádhernými ženami a plážemi, kde lze ležet bez vrchního dílu plavek, přepychovými jachtami a exkluzivními přístavišti, nočním životem v pětihvězdičkových restauracích a v kasinech, vábících svým magickým kouzlem. Francouzská Riviéra se tak stala destinací přebohatých a přeslavných lidí, z nichž mnozí se každé jaro sjíždějí v Cannes, kde se koná světově proslulý filmový festival.

Scott Swan se proplétá kolem dvojic ve smokinzích a večerních róbách; chvátá po Promenade des Anglais, širokou třídou vedoucí podél pobřeží. Jeho cílem je Hotel Negresco. Palác s růžovou klenutou střechou byl postaven v roce 1912 a stále ještě dominuje La Baie d'Anges, Zálivu andělů. Každé apartmá je jinak vymalované, sloh a zařízení jsou odrazem vlivu francouzské renesance a doby Ludvíka XIII.

Rozrušený Swan vchází do přepychové haly, projde pod ohromným křišťálovým lustrem, původně určeným pro ruského cara. Podívá se na hodinky; rozhodne se, že si ještě odskočí, a zamíří na pánskou toaletu.

Jedenáctého září... zrovna tenhle den se sejít s těmi šašky.

Toaleta jako kdyby pocházela přímo z napoleonských dob, svítidla na stěnách jsou zhotovena z přileb, umývadla musel navrhovat někdo zrovna navlečený do důstojnických krátkých kalhot, ve kterých se chystal do válečného tažení. Swan stojí před mušlí a zírá přitom na scénu z bitvy.

Evropská dekadence. Není nad Hilton na Havaji.

Obsluhy si ani nevšimne, vyjde do haly a výtahem vyjede do střešního apartmá.

Uvítají ho dva příslušníci francouzské *Police nationale*. Jeden ho prohledá, zda nemá zbraň, druhý zkontroluje jeho pas, potom si domácím telefonem ověří, že se Swanova schůzka skutečně koná. Doprovodí ho k dvoukřídlovým dveřím na konci haly, k jednomu z nejdražších apartmánů hotelu.

Člen saúdské Národní gardy ho vede do vstupní haly zařízené ve stylu baroka sedmnáctého století. Swan ho následuje; vstupují do jídelny.

Ti lidé sedí kolem ohromného stolu z třeshňového dřeva; zaplavuje jej světlo desetiramenného lustru barvy cognac. Na stěnách jsou tapety odstínu saténová červen, celé jedné stěně vévodí Napoleonův obraz ve zlatém rámu.

Král Sultan Abdul Azíz sedí v čele stolu; má na sobě tmavý oblek, na hlavě bílou *ghotru*. Jeho syn Bandar bin Sultan, velvyslanec ve Spojených státech, sedí po jeho pravici, saúdský ministr financí po jeho levici. Swana ohromí pohled na ministra financí – jeho levá ruka je pryč, na zbytku zápěstí má zakrvácený obvaz.

Na ostatních židlích sedí tři generálové, všichni v uniformách. Swan vklouzne na prázdnou židli naproti královi. Králova kůže je matně našedlá, z pohledu na jeho výraz vyráží Swanovi na čele pot. Od Swanových kontaktů v Carlyle Group denně přicházely zprávy o občanských nepokojích v Saúdsém království, což je nepochybně důvod, proč si král vybral francouzskou Riviéru, kde stráví prodlouženou dovolenou.

„Opozdil jste se, pane Swane. Co nám řeknete?“

„Omlouvám se. Letadlo mělo zpoždění – zvláštní bezpečnostní opatření a tak vůbec.“

„O našich penězích!“

Swan se obezřele nadechne. „Carlyle Group ty výběry prošetřuje. Celou věc komplikuje to, že byla použita všechna hesla a přístupové kódy, peníze se převedly do saúdské Národní banky a pak se rozplynuly. Jsem si vědom, že šest set osmdesát milionů dolarů je hodně peněz, ale –“

„Šest set osmdesát milionů! Myslíte, že bych se o takových nicotných částkách vůbec obtěžoval mluvit?“ Obrátí se k princí Bandarovi. „Pověz mu to!“

Bandar otevře složku a čte z účtového listu: „Během posledních dvaadvaceti dnů bylo ze saúdských účtů staženo celkem čtyři sta devadesát tři miliard dolarů, třetina z toho z amerických ústavů.“

Z obličeje Scotta Swana zmizí všechna krev.

„Kde je pan Baker? Kde je pan Bush? Jak to, že nikdo neodpovídá na

moje telefonáty? Kdybych nevěděl své, pane Swane, řekl bych, že se vaše země připravuje na invazi!“

„Výsosti, prosím... tahle situace mě šokuje stejně jako vás. Moje vlastní účty byly –“

„Vypadám snad jako hlupák?“ Král Sultan vstane, pomalu obchází oválný stůl a míří ke svému americkému hostovi. „V roce 2001, dva dny před jedenáctým zářím, nám Bushova vláda předala sedmadvacetistránkový přísně tajný dokument s podrobným plánem vpádu do Iráku. Existuje také takový dokument o vpádu do Saúdské Arábie?“

„Ne!“ vykoktá Swan.

„Ty krádeže mají výrazný dopad na každý peněžní ústav království,“ říká princ Bandar. „Saúdské banky hlásí ztráty blížící se pěti stům miliardám dolarů. Sedmasedmdesát procent těch částek zasáhlo přímo účty královské rodiny, osmnáct procent pak účty soukromých korporací. Bin Laden Group vyhlásila před šesti dny bankrot, když z jejích účtů cenných papírů bylo vyvedeno sedmadvacet miliard dolarů. Naše ekonomika se málem zhroutila. Jestli to bude pokračovat –“

Král Sultan nyní stojí nad Swanem. „Tři čtvrtě bilionu dolarů se ztratilo beze stopy, pane Swane; Světová banka přesto zůstává v klidu, Spojené státy mlčí – a proč by taky neměly mlčet?! Wall Street nic zlého nepotkalo, alespoň zatím tedy ne. Takže panu Prescottovi vzkazuju tohle: ministerstvo financí a ministerstvo obrany Spojených států ať neprodleně spojí své síly a to drancování našich účtů zarazí a zaručí, že se saúdské královské rodině vrátí každý chybějící dolar včetně úroků. Jestli tyhle podmínky nebudou splněny do patnáctého října, OPEC uvalí na Západ ropné embargo a současně budeme požadovat odsun všech amerických vojáků ze Saúdského království: nahradí je trvalé vojenské základny obsazené Číňany.

Jestli padne saúdská královská rodina, pane Swane, vezmeme vás s sebou.“

OVÁLNÁ PRACOVNA, BÍLÝ DŮM

WASHINGTON

17. ZÁŘÍ 2012

„TY VYBRANÉ ÚČTY nebyly zvoleny jen tak náhodně,“ prohlásí

Leonard Snyder, prezidentův hlavní ekonomický poradce. „Přinejmenším polovina těch zmizelých peněz pochází z provizí, které saúdská královská rodina shrábla za zbrojní kontrakty. Střely Patriot, F-patnáctky, radarové letouny AWACS, kanadské fregaty Halifax, francouzské torpédové čluny Helec, britská společnost Yamama... a k tomu transakce mimo účetní knihy, sahající až do časů Reaganovy vlády. Ten červ taky napadl účty Hamásu a Hizballáhu a družicové sítě, ty, které muslimové používají k šíření nenávisti vůči Izraeli a Západu. Francie a ostatní země Evropské unie si pochopitelně pospíšily s obviněním Izraele, že stojí za tím spiknutím. Přibrzdily, teprve když se jasně ukázalo, že izraelské banky taky přišly o miliardy.“

Ministr vnitřní bezpečnosti Howard Lowe mu skočí do řeči. „Fondy byly ukradeny i později, když banky majetek převedly na nové účty s novými identifikacemi. Ať je ten červ cokoli, dokáže zachytit svůj cíl a sledovat jej v každém operačním systému. Čelní představitelé obranného průmyslu propadli paranoii tak hluboko, že vybírají v hotovosti všechno, co jim ještě zůstalo – obligace, penzijní fondy – a z toho mají všechny finanční instituce hlavu v pejru.“

„Tohle ale pořád nechápu,“ odsekne Prescott. „Jak může bilion dolarů prostě jen tak zmizet?“

„On nezmizel,“ oduší Snyder. „Byl elektronicky převedený, stopy za ním se zamatly, a pak byl přerozdělen a přesměrován kdoví kam. Ten, kdo tohle zosnoval, se zachoval chytře, když jednomu vzal a druhému dal. Bilance tak udržel v rovnováze, a proto je většina finančních institucí dosud nedotčená. Tohle byla hodně složitá a výborně naplánovaná operace. Můžou se ty fondy převést zpátky? Pochybuju, alespoň tedy za stávajících okolností sotva.“

David Schall si tře krční tepnu, v níž mu divoce pulzuje krev, myšlenky mu pádí jako o závod. *Promis... Futrell... to musí být –*

Prescott upře na ředitele CIA zrak. „Pane Schalle, chcete k tomu něco dodat?“

„Je mi líto, pane prezidente. Jen jsem tak přemýšlel... ať za tou krádeží stojí, kdo chce, podařilo se jim napadnout účty, přes které teroristické organizace a drogové kartely perou své peníze. Pomineme-li situaci týkající se Saúdů, tak z tohohle bychom možná dokázali vykouzlit něco dobrého.“

„Tím chcete říct, že Carlyle Group... že takoví Haliburtonové a společnosti jako Brown & Root, kteří vydatně přispívali na prezidentské

volební kampaně, jsou teroristické organizace?“

„To ne, pane, ovšemže ne. Jen jsem chtěl říct –“

„Ted' nás opusťte, pane Schalle. Až tady skončíme, promluvím si s vámi soukromě.“

David Schall, rudý v obličeji, se rozhlédne kolem; upřené pohledy ostatních potvrzují, že své postavení v téhle skupině ztratil. Bez jediného slova vyjde z Oválné pracovny.

Ministr obrany Kendle pohlédne na Prescottta a souhlasně pokývne, ostatní vydechnou úlevou. „To jste udělal dobře, pane prezidente. Tomu člověku jsem nikdy nedůvěřoval.“

„Jeho odstoupení bude potvrzeno po volbách. Ted' se vrátíme k naší záležitosti. Wall Street se ta záležitost dotkla, ale zdá se, že se vzpamatovává, naopak velmi naléhavou a hroživou záležitostí je to potenciální ropné embargo. Vanni, jak to s těmi Saúdy uděláme?“ Prescott se s tímto dotazem obrací na novou viceprezidentku, přítelkyni, která má jeho důvěru již od jeho první kampaně, kdy se ucházel o vládní funkci v roce 1994. Vanessa Shannen-Andersonová sice nepatří k neokonzervativcům, ale pevně se staví za fosilní paliva a je odhodlána nastolit na Blízkém východě stabilitu, a to všemi nutnými prostředky.

„Saúdská Arábie stojí před dvěma nebezpečnými faktory: její hospodářství se hroutí a královskou rodinu ohrožuje obyvatelstvo její vlastní země. Nám tak zbývají dvě možnosti – buď vyjednáme úvěrový balíček, nebo dopustíme, aby došlo k nevyhnutelnému. Jestli ty počítačové zloděje nechytíme, vyjednání úvěrového balíčku nebude k ničemu, protože totéž, co se děje teď, by se mohlo stát znovu. Dopustíme-li, aby se Saúdská Arábie zhroutila, vznikne nebezpečné mocenské vakuum, islámští radikálové, Írán a hnutí Ašraf budou usilovat o to, aby do něj pronikli. A jelikož v obou těch případech královská rodina vyjde zkrátka, nabídneme jí možnost zůstat u moci jako loutková vláda, a situaci na jejích hranicích mezitím stabilizujeme zevnitř i zvenčí.“

„To nemůže projít,“ prohlásí Leonard Snyder. „Královská rodina obviňuje z těch ztrát Spojené státy.“

„Aspoň ale ten bod projednáme,“ opáčí Prescott; osloví Josepha Kendlea: „Během třiceti dnů se toho může hodně stát, co říkáte?“

„Ano, pane prezidente, jistě,“ souhlasí ministr obrany. „Říkám totéž co vy.“

FLAGSTAFF, ARIZONA

22.23 HORSKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

MICHAEL TURSÍ STRHNE VEŘEJNÝ TELEFON Z vidlice hned po prvním zazvonění. „Mluvte.“

„Pacientka pracuje k porodu.“

„Tak brzy?“

„Voda jí odešla dřív. Tak či tak, je doktor připravený vést porod?“

„Je. Prý to jsou dvojčata. Která nemocnice?“

„St. Mary's.“

„Ta je moc drahá. Kdo zaplatí účet?“

„O to bude postaráno.“ Linka ztichne.

Turek vyjde z telefonní budky rozrušený na nejvyšší míru.
„Zatraceně...“

* * *

„Zatraceně...“ Elektronické sledovací zařízení zaznamenává poslední slova a Elliott Green vtahuje malou parabolickou anténu zpátky do auta. Agent FBI, pracující nyní na vlastní pěst, si tuhle telefonní budku ve Flagstaffu hlídá už od 2. září, kdy přijel do Arizony, a dnes večer se dočkal velké odměny za své úsilí.

Ještě udělá teleobjektivem další momentku poznávací značky Tursiho auta odjíždějícího velkou rychlostí, počká, až se usadí oblak prachu, a nastartuje svoje auto; v duchu si ten rozhovor opakuje.

Pacientka pracuje k porodu... útok musí hrozit bezprostředně. „Hni zadkem, Elliotte, neztrat' toho chlapa z očí!“

Vyjede na silnici, zrychlí a jede za svým podezřelým.

„Vyšetřovatelé, pracující pod krytím, koupili radioaktivní komponenty potřebné k výrobě špinavé bomby a přepravovali je do USA v místě, kde byli přítomni pracovníci ochrany hranic. Když detektory radiace, které jim přidělilo ministerstvo vnitřní bezpečnosti, tyto komponenty identifikovaly, vyšetřovatelé pracovníkům Celní správy a ochrany hranic (Customs and Border Protection) předložili padělanou vládní dokumentaci – potřebná povolení a potvrzenky o příjmu. Ti potom prohledali automobily, zkontrolovali doklady a nakonec tajným agentům dovolili materiál vzít do USA.“

– *USA TODAY*,
28. března 2006

„Neexistují trvalí spojenci ani trvalí nepřátelé – existují pouze trvalé zájmy.“

– LORD PALMERSTON,
významný britský premiér 19. století

KAPITOLA 35

VĚZENÍ V INAKEŠI, SAÚDSKÁ ARÁBIE

NA MÍSTĚ, kde je člověk sám a odkud navíc není úniku, neexistují den a noc, existují pouze bolest a deprese – fyzicky přítomná prázdnota, která člověka dokáže zlomit spíš než jakékoli zraňování. Pro Ace Futrella se samota změnila v čas, který nelze měřit, a třebaže se napuchlé podlitiny z prvního bití pozvolna zacelovaly a hojily, Ace dál klesal na duchu.

Ve chvílích zimničného spánku se mu zdá o dětech; do každého takového setkání s nimi zasáhne nějaké násilí – bomba, která zničí vnitřek některého obchodního střediska, přílivová vlna, která zaplaví jejich soukromou pláž, tornádo, které rozmetá jejich domov na kousky. Vždy je tam přítomná Kelli, ale pouze jakoby na okraji, nikdy jako jeho žena, a kdykoli by se chtěl pokusit vybavit si její rysy, její obličej se jako nějakým tajemným kouzlem přemění v obličej Jennifer.

Probouzí se dezorientovaný, někdy křičí, smysly zachvácené zmatkem, dnem i nocí na něj bez přestání dorážejí pronikavé výkřiky vězňů v arabštině, klení a bouchání dveří, neutuchající zápach lidských výkalů; některé zůstaly v kouscích zatvrdlé v rýhách betonových stěn jeho cely. Někdy slyší slova pronášená šepem, jeho mysl neustále bloudí, a přesto část jeho bytosti cítí vděčnost za to, že je v cele... zde je aspoň v bezpečí. Zde ho aspoň nikdo nebije.

Jídlo dostává jednou denně, misku rýže a jakési neurčitelné maso. První týden se jen stěží odhodlal k tomu, aby to jedl, postupně se však k jídlu přinutil.

Tu ženu už potom neviděl, až šestnáctý den... den, kdy si pro něj přišli.

* * *

Čekala na něj v mučírně, pohled zlatohnědých očí studený a pronikavý, takový, jaký byl toho prvního dne. Dva dozorcí ho znovu svlékli donaha; tentokrát ho posadili do židle bez sedáku, takže jeho genitálie volně visely.

Pevně mu spoutali zápěstí a kotníky.

Promluvil jeho Anděl smrti, sadista, kterého ta žena jmenovala Alí Šams; hmátl pod židli Aceovi mezi nohy a navlhl mu varlata mokrým ručníkem.

„Položím vám pár otázek ohledně toho, proč jste přišel do Saúdského království. Pravdivá odpověď vás ušetří trestu a utrpení.“

Aceovým tělem projela vlna nevolnosti od podbřišku až do hrdla, z každého póru mu vystoupily kapičky potu, když mu ke genitáliím připnul kovové čelisti.

„Lež, pane Futrelle, vám přinese strašlivé utrpení.“

Vešel vrchní dozorce, posadil se vedle Nahir na skládací židli a přihlížel.

Soustřed' se! Drž se své legendy, musíš vydržet! Udělej to pro Leigh a Sama! Udělej to pro –

„Jak se jmenujete?“

„Ashley Futrell.“ Připadal si, jako kdyby se jeho hlava kamsi vznášela, cítil závrat, nebyl schopen popadnout dech.

„Co jste dělal v Národní bance?“

„Převáděl... chtěl jsem převést své peníze do – ahhhhh!“

Dýky... plameny... genitálie... jako když hoří... žhavá bolest... hluboká... rozpálená doběla... nemůžu dýchat!

Konec.

„Uchh!“ Ace se vyzvracel na betonovou podlahu, pak se zhroutil dozadu, tělo zalité potem sklouzlo do strany, ale zadržela ho pouta; svaly jsou sevřené křečí, nervy se nezadržitelně třesou jako v divokém tanci.

Zprudka se probere, když na něj sadista pustí zahradní hadicí proud vody.

Zasténá, bolavá hlava se klátí ze strany na stranu, obolené nervy jako kdyby dosud doutnaly tím ohněm, tělo i údy sebou škubou, v očích víří oslepující rudé tečky. *Pitomá role... pohrávali si s tebou... tohle je hra pro mužské... ty jsi jen dítě... nemůžeš vyhrát, nemůžeš jim to oplatit.*

„Jak se jmenujete?“

V očích jako kdyby se třepetala motýlí křídla, slova musí dohánět mysl, horečnatě se prodírají rozbouraným mořem.

„Jak se jmenujete?“

„Acefju...trell.“

Tvůj syn, Sam, se změní v páru...

„Uch?“

Leigh taky. Víme, kde teď oba bydlí.

„...jste dělal v Národní bance?“

Sam a Leigh zemřou hroznou smrtí.

Prudce otevře oči. „Co jste říkala?“

Jeho náhlá zuřivost ji zarazí. „Ptala jsem se, co jste dělal v té bance.“

„Říkala jste něco o mých dětech! Co jste říkala?!“

„Neříkala jsem nic –“ Znejistělá žena pohlédne na generála.

„Kurvo jedna! Cos říkala?“

Generál ji uchopí za paži, cosi jí arabsky přikáže.

„Pane Futrelle, co jste dělal v –“

„Přeblafni mě! Rozumíš, co to znamená? Znamená to vlez pod tu židli a vykuř mi ho! No, tak to tomu svému generálovi přelož!“

Oči se jí rozšíří strachem.

„No tak! Řekni mu to!“

Prudký úder do obličeje mu zlomí nos, ale rozežene mlhu, která mu zaplavila mysl. Otočí se k Alimu Šamsovi a vyplivne krev na Arabovu čistou košili. „Už se zase hraje dál, sráči! Tak, usmívej se, ty vocase! Myslíš, že mi naženeš strach? Už se nebojím, a smrti se taky nebojím! A bolest mě ne –“

Aceovo tělo se v židli vzepne, pouta na pažích a nohou div že neprasknou, když elektrický proud jako kdyby jím mrštil do vzduchu –

– jeho mozkou se zmocní vír ohromné příbojové vlny a strhne jej s sebou, nedovolí mu dýchat, pohazuje jeho tělem do všech stran, a jako kdyby je tisíce jehel rvalo na kousky.

Konec.

Zhroutí se dozadu, víc mrtvý než živý.

Tentokrát ho hadice k vědomí nepřivede.

Generál na ženu cosi zahuláká; ta chvátá k Aceovi. Zkoumá jeho zornice. Zkouší tep. Zavrtí hlavou.

Alí Šams ji odstrčí a popadne Ace za vlasy.

„La!“ Vrchní dozorce přikazuje rozzuřenému mučiteli, aby šel pryč.

* * *

Moře se zklidnilo. Ace se vznáší na vodě, leží na zádech. Sluneční svit je zářivý, občas se skryje za oblakem. Cítí jeho paprsky, zahřívající mu kůži. Kdosi na něj mluví.

Ne... prostě mě nechte plavat.

Vlna jím smýkne a probudí ho.

Ace otevře oči.

Je zpátky v cele, leží na matraci. Levé zápěstí má připoutané k železnému kruhu ve zdi, pravá ruka je natažená, dlaní vzhůru. Žena mu bosou nohou přišlápne předloktí a zavede do žíly infuzní jehlu. Zajistí ji náplastí, ve výlevce upevní vak s infuzí a otevře přívod.

Ace je příliš slabý, než aby protestoval; položí se na záda a uvědomuje si chladivý, uklidňující pocit, pronikající mu do žil. „Co to je?“

„Infuzní roztok.“

Zavře oči. „Nechte mě umřít.“

„Vy nejste člověk, který by byl ochoten zemřít. Jste býk, vždy připravený bojovat. Musíte se mírnit, jinak vás Alí Šams příště zabije.“

„No dobrá. Líp umřít tam nahoře než tady dole.“

„Kolik máte dětí, pane Futrelle?“

Ace prudce otevře oči; zablýskne v nich varovné světlo.

„Promiňte. Nic jsem tím nemyslela. Už jsem vám přece řekla, že jsem taky vězeň.“

„To ještě neznamená, že vám můžu důvěřovat.“

Stojí nad ním, zlatohnědé oči jsou branou, z níž číší vzdor. „Když vás Alí Šams přede mnou svléká donaha, ponižuje vás tím. Vidím vám to na očích. Možná vás můžu z těch trapných rozpaků dostat.“

Ace se dívá, jak si Nahir snímá z hlavy šál; dlouhé černé vlasy jí spadnou na ramena. Uvolní burku a vystoupí z ní, úplně nahý, její pevnou, krásně tvarovanou postavu kryje sametová, čokoládově snědá kůže, prsy jsou malé, ale pevné, levou rukou si zakrývá klín.

Ace se posadí, srdce div že mu nevyskočí z hrudi.

Nahir udělá krok dopředu, potom se pomalu otočí; ukáže se shluk bílých jizev, křížem krážem přes celá její záda.

„Teď jsme spřízněné duše, ano?“

„Ano.“ Ace se položí na záda, svaly v celém těle se chvějí; žena se zatím obléká.

„Nenávidím Saúdy, pane Futrelle. Nenávidím to, co udělali mně, mé rodině, našemu lidu. Proč nám Alláh odpírá svobodu? Proč žehná zlým a dává jim moc?“

„To nevím. Zdá se, že totéž se děje v mé zemi. Bohatí jsou stále mocnější, po chudých se šlape, a masy to všechno přijímají tak, jak to přichází.“

„Vy nejste špión.“

„Ne.“

„Tak proč –“

Zhluboka se nadechne, usilovně se pokouší soustředit, překonat bolest. „Jsem odborník na ropu. Najali mě, abych zkontroloval a ověřil rezervy Saúdi Aramco. Ti, kdo mě najali, jsou navzájem moc dobře propojení. Když se nevrátím do Spojených států před prezidentskými volbami, ti lidé vydají veřejné prohlášení, ve kterém bude řečeno, že saúdské rezervy budou do pěti let vyčerpány.“

„Ale to není pravda?“

„Není,“ lže Ace. „Rezervy jsou zatím v pořádku.“

„A ta banka?“

„Takový riskantní vedlejší džob. Měl jsem od jednoho obchodního partnera z Blízkého východu obdržet platbu ve formě vypraných fondů. Převod nevycházel. Teď jsem bez výplaty a ve vězení.“

„Ti lidé, pro které pracujete... jsou dobře propojení politicky?“

„Ano.“

„Když se mi podaří nějak dostat vzkaz na americké velvyslanectví, když se mi podaří dostat vás z Inakeše... vzal byste mě s sebou?“

„Ano.“

mlčí a v duchu o té záležitosti uvažuje.

„Potom vám tedy pomůžu.“

„Richard Bergendahl (55) vede válku proti terorismu v Los Angeles za 19 000 dolarů ročně; je to jedno ze špatně vycvičených a málo placených soukromých uskupení chránících cíle lákavé pro teroristy. Bergendahl, který střeží dvaapadesátiposchodový věžový dům nedaleko U.S. Bank Tower, řekl, že jeho výcvik běžně sestává z toho, že mu manažer realitní firmy každých pár měsíců přečte bezpečnostní opatření. Cvičná evakuace budovy se provádí jen zřídka. A co radí vedení? Jen klídek, hlavně mějte zapnuté knoflíky saka a vyleštěné boty.“

– LARRY MARGASAK,
Associated Press,
30. května 2007

KAPITOLA 36

U.S. BANK TOWER

LOS ANGELES, KALIFORNIE

27. ZÁŘÍ 2012

23.33 PACIFICKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

BUDOVA U.S. BANK TOWER, tyčící se do výše dvaasedmdesáti poschodí, je někdy nazývána Library Tower, a je to nejvyšší mrakodrap v Severní Americe západně od Chicaga a jeden z pětadvaceti nejvyšších na světě. Před lety se veřejnost dozvěděla (až „poté“), že tato budova byla jednou z infrastruktur, kterou si al-Káida původně vybrala jako cíl útoku 11. září 2001, a později opět jako cíl v polovině roku 2002; tento pokus však byl zmařen. Bezpečnostní opatření, platná pro návštěvníky vcházející do budovy, jsou přísná, a podnikatelům se doporučuje prověřit předchozí pracovní kariéru všech potenciálních zaměstnanců.

Bezpečnostní prověrka Omara Kamela Rádího, provedená údržbářskou firmou, šla ve formě outsourcingu do falešné, fiktivní korporace provozované Jeffem Andersem, vedoucím pracovníkem, zaměstnancem Marca Fatigy. Anders pracuje v Odboru strategické podpory ministerstva obrany.

Omar se převlékne z ušpiněné firemní kombinézy, odpíchne si odchod a zamíří do hlavní haly.

Susan Campbellová už čeká. „Tak co, jak bylo v práci?“

„Práce je prostě práce.“ Políbí ji. „Možná bych se měl osprchovat, než půjdeme na večeři, ne?“

„Půjdeme ke mně. Můžeme se osprchovat společně.“ Bere ho za ruku a oba odcházejí; projdou kolem Marca Fatigy, který všechno sledoval.

VĚZENÍ V INAKEŠI, SAÚDSKÁ ARÁBIE

28. ZÁŘÍ 2012

07.45 MÍSTNÍHO ČASU

ACE PROBUDÍ HLUK; venku v chodbě je zmatek, slyší, jak se lidé všelijak překřikují. S bolestí se posadí právě v okamžiku, kdy se dveře cely otevřou. Jeho hlídač, mohutný beduín jménem Hasan, mu odemyká pouta, potom na něj hodí hromadu šatstva – oblek, který na sobě Ace měl v bance.

Propouštějí mě! Nahir to dokázala!

Rychle se obléká; uvnitř se celý třese, když mu přes nohavice kalhot navlékají okovy; ruce má spoutané za zády. Když šoupavými kroky vychází z cely, přes ten okamžik nadšeného očekávání se přežene vlna úzkosti.

V chodbě čekají tři jiní vězňové, dva muži a žena. Všichni tři jsou oblečení na cestu ven, klečí, modlí se a prosí své hlídače, aby jim dovolili vrátit se do cel. Dozorci na ně v odpověď řvou, tloučou je bambusovými holemi, trhnutím je stavějí na nohy a ženou je nahoru po betonových schodech.

Ace se otočí k mohutnému dozorcí. Hasan se na něj dívá... a usmívá se.

* * *

Vedou Ace na dvůr; slunce stojí vysoko na bezmračné modré obloze, vzduch je dusivý. Ostatní vězně už naložili dozadu do čekající dodávky. Jeden z dozorců omotá Aceovi hlavu černou *ghotrou* a stáhne mu ji hluboko přes obličej; potom mu pevně zaváže oči.

Ace cítí, jak mu síla jakoby po kapkách uniká z těla, dozorce ho musí napůl nést, napůl táhnout dozadu k dodávce, a tam ho neurvale strčí dovnitř. Oslepený a na kolenou musí hlavou nahmatat lavici; přitáhne se nahoru vedle jiného vězně. Vůz zatím vyjíždí ven z vězeňského dvora.

Vězeň vedle je žena. Vzlyká, muži se modlí.

„*Marhaba*. Mluví tu někdo anglicky?“

Ozve se jeden z mužů. „Američan?“

„Ano,“ zachraptí Ace. „Prosím vás, kam nás vezou?“

„Dneska je pátek. Ty, koho v pátek vyberou, vezou do Džiddy na veřejnou opravu. Dneska zemřeme.“

Ace se sveze na sedadlo; při každém prudkém poskočení vozu se udeří hlavou o hliníkovou stěnu karoserie. Ze zavázaných očí mu tečou slzy, ne proto, že by se bál zemřít, ale proto, že je smutný kvůli dětem. Po ztrátě matky, po tom, co od nich odešel... a to všechno kvůli čemu? Při vzpomínce na poslední večer, kdy byli spolu u Lake George, kdy syna objal na dobrou noc a kdy dceři sliboval, že se za pár týdnů vrátí, jeho nitro zalévá vlna emocí.

Už je to čtyřicet dní, možná víc!

Lhal jsi jí. Lhal jsi sám sobě.

Udeří hlavou do stěny za sebou, skřípe zuby a proklíná sám sebe za to, že je vůbec na světě. *Přece jsem to věděl. Neměl jsem je opouštět. Proč jsem ji vůbec poslouchal? Nenávidím tě, Kelli, nenávidím! Nenávidím tě! Nenávidím tě!*

* * *

Dodávka zastavuje a v příštím okamžiku se zadní dveře otevrou. Ace čeká, až ho strážný vytáhne ven, a připojí se k jejich malému průvodu, procházejícímu kolem lidí, se zájmem je sledujících z parkoviště. Na roztřesených nohou poslepu vrávorá nahoru po kamenném schodišti. Podle směru, odkud se k němu nese hluk, poznává, že je všechny vedou doprostřed rozlehlého tržiště.

Rozeznává hlas generála Abdula Azíze, huláká jakýsi rozkaz. Aceovi snímají pásku z očí a z obličeje mu stáhnou *ghotru*, takže už vidí.

Jsou na jakési vyvýšenině, asi tři metry vysoké, na náměstí; je plné lidí. Naproti přes ulici je hotel, hosté tyhle slavnostní přípravy sledují ze soukromých balkonů. Lidí rychle přibývá, přidávají se ke stovkám těch, kdo tu už jsou.

Asi čtyři metry stranou stojí kat; je nachystaný, široký meč vyčištěný a nablýskaný. Je to mohutný muž s hustým knírem, kozí bradkou a s tmavými psychotickými očima. Na uniformě barvy khaki má skvrny potu, bílá *ghotra* na hlavě je také zmáčená potem. Podle toho, jak se staví k davu, je zřejmé, že ho jeho práce těší až přespříliš.

Bože, prosím, se mnou udělej, co chceš. Jenom se postarej o mé děti – víc nežádám. Ace zavře oči, zapudí všechny myšlenky, jeho tělo znecitliví.

Generál přistupuje blíž a vybírá muže po Aceově pravici. Dva strážní muže popadnou za paže a táhnou ho ke katovi. Muž klesne na kolena a islámský soudce – jeden z wahhábovských duchovních – předčítá do mikrofону, z čeho je muž obviněn.

Tržiště ztichne, těžký vzduch houstne žízni po krvi, jako kdyby se čas vrátil kamsi do počátků světa. Lidé lezou na střechy aut, aby líp viděli.

Odsouzenec vzlyká, sklání hlavu směrem k Mekce.

Ace otevře oči. Nechce se dívat, ale nedokáže se přemoci.

Kat zvedne těžký meč vysoko nad hlavu, potom mocným máchnutím vnoří čepel do mužovy šíje.

Dav se zavlní vzrušením; na několik prvních řad chlístne krev, tělo se skácí na jednu stranu, hlava se odkutálí na druhou.

Ace přepadne záchvat dávení; odvrátí oči, jeho vnitřnosti se sevrou v křeči.

Čtou se další obvinění. Žena po Aceově levici mu vzlyká na rameni. Generál ji hrubě zvedne, ukáže ji davu a potom ji střelí dvakrát do hlavy. Na diváky dopadne krvavá mlha.

Žena klesne k Aceovým nohám.

Vzduchem se nese skandované volání; zbývají dva věžňové, a dav se dožaduje Američana.

Z balkonu ve druhém poschodí hotelu hlásí Scott Santa mobilem průběh dramatu řediteli CIA Davidu Schallovi.

Zvednou Ace na nohy. Má tělo jako z olova, ztěžka klesne na kolena před katem. Rozhostí se naprosté ticho. Aceovy svaly se nezvladatelně třesou.

Slyší, jak dav jásá, a náhle si uvědomí, že šeptem pronáší slova, kterými je povzbuzováno mužstvo Georgia Bulldogs. „Kdo na hřiště teď nastupuje? Mužstvo našich v červeném a černém tu je!“

Kat se zarazí, poněkud znejistělý.

Ace skanduje hlasitěji. „Co lepšího kdy na světě najdu nežli nadranýho georgijskýho fandu! Do toho, Buldoci! Do toho! Do nich!“

Potom mu v hlavě zazní ženský hlas. Na okamžik si představuje, že je to Kelli, jenomže ta slova jsou v arabštině. Omámeně se otočí.

Nahir na něj ukazuje a rychle cosi říká generálovi.

Kat se probere ze stavu podobného očarování; upraví polohu Aceovy hlavy. Kolem jako kdyby poskakovaly stíny, když zvedne meč nad hlavu...

„Věřím v Boha, ne však jako ve věc, ne jako ve starce tam nahoře na nebesích. Věřím, že to, čemu lidé říkají Bůh, je cosi v každém z nás. Věřím, že to, co řekli Ježíš, Mohamed, Buddha i všichni ostatní, je pravda. To jenom překlady vyšly nesprávně.“

– JOHN LENNON

„Lidé, kteří nosí Krista na rukávu a hlasují proti pomoci lidem, jsou ti největší pokrytci.“

– CHARLIE MELANCON,
člen Sněmovny reprezentantů (za louisianské demokraty)
poté, co Sněmovna odmítla financovat opravu
ochranných hrází v New Orleansu

KAPITOLA 37

GARY, INDIANA

29. ZÁŘÍ 2012

01.27 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

NOČNÍ TMOU OTŘESE PRONIKAVÝ VÝKŘIK a Mitchell Wagner se s leknutím probere z hlubokého spánku. Mohutně stavěný muž potřebuje celé dvě minuty, než se vyhrabe z postele a připojí se k manželce, která je v pokoji pro hosty. Obě Futrellovy děti pláčou.

Yvonne je v Leighině posteli, drží dívku v náruči a tiskne si ji pevně k hrudi. Sammy brečí proto, že sestra je tak rozrušená.

„Co se stalo?“

„Měla zlý sen. Vezmi Sama dolů a dej mu trochu mléka.“

„Co se ti zdálo?“

„Sammy, jdi se strýčkem Mitchem. V lednici jsou čerstvé ořechové koláčky.“

„Co to bylo – noční můra?“

Yvonne se na manžela zamračí – je to tichý příkaz, aby šel pryč.

Leigh zvedne oči zrudlé slzami. „Tatínek je mrtvý.“

DŽIDDA, SAÚDSKÁ ARÁBIE

NAHIR SEDÍ SAMA VZADU V DODÁVCE, spoutané paže má bolestivě vyvrácené za záda. Černý šál na hlavě se jí uvolnil; trhnutím hlavy jej shodí.

Dveře vzadu se otevřou –

– dovnitř hodí Ace Futrella.

Nahir počká, až se vůz rozjede po silnici, pak k němu přistoupí.
„Ashley?“

„Nahir?“

Klekne si, otočí se k němu zády a prsty spoutaných rukou mu rozváže pásku na očích.

Ace k ní zvedne oči a spolkne slzy, deroucí se mu do očí. „Zachránila jste mě.“

„Jako vy zachráníte mě.“

Ace se s námahou posadí; má spoutané nohy, musí se bolestivě zkroutit. Nahir se k němu nakloní, až jejich tváře na sebe narazí, rty jednoho cítí chuť rtů toho druhého, divoký, téměř dravý polibek nevyvolala vášně, nýbrž prvobytná potřeba cítit něčí dotek.

Dodávka prudce zabočí, a ten pohyb je odtrhne od sebe. Nahir se k němu znovu přiblíží, Ace však uhýbá. Vyržene ze samého okraje smrti, se kterou se už smířil, je citově vyčerpán, uvnitř v něm stále ještě dorážejí vlny posledních dozvuků nevolnosti. „Nahir, nemůžu. Jsem vám moc vděčný, ale teď vidím a cítím jen smrt.“

„Potřebuju vás cítit, Ashley, třeba jen na jediný okamžik.“

„Nejde to.“

„Byl byste radši mrtvý?“

„Jsem mrtvý. Mrtvý pro všechny, kdo o mě stojí.“

„Já o vás stojím.“

„Vím... co jste to generálovi řkala?“

„Opakovala jsem mu, co jste mi řekl tam v cele. Věděla jsem, že to na něj zapůsobí. Někdo říká, že revoluce je už blízko, jiní věří na invazi. Ti, kdo slouží královské rodině, se bojí odvety. Nevím, co generál podnikne dál, ale jsem si jistá, že bude chtít odpovědi. Nakonec jsem vám možná špatně posloužila. Možná by bylo líp, kdybyste byl mrtvý.“

Přisune se k ní a jemně se tře o její tvář. „Zatím jsem živý, a jedině na tom záleží.“

FLAGSTAFF, ARIZONA

3. ŘÍJNA 2012

03.20 HORSKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

OBĚ BÍLÉ DODÁVKY ODJÍŽDĚJÍ z parkoviště EconoLodge, Shane Torrence a Michael Tursi v jedné, Marco Fatiga v druhé.

Elliott Green čeká třicet vteřin, potom opustí pokoj a oba vozy sleduje

ve svém autě z půjčovny.

Obě navzájem si podobná vozidla projíždějí městem kruhovou trasou, Potom zabočí na opuštěné parkoviště bývalého autoservisu; jeho troje vrata jsou zatlučená prkny. Michael Tursi vyskakuje z pravých dveří vozu a odemkne prostřední a levá vrata, takže obě dodávky mohou vjet dovnitř. Turek se rozhlédne kolem; nikoho nevidí. Uspokojen vejde dovnitř a oboje vrata za sebou zavře.

Elliott Green všechno sleduje z obchodu s nepřetržitým provozem, nacházejícího se na druhé straně čtyřproudé dálnice; má dalekohled pro noční vidění.

Uvnitř v garáži se objeví profesor Eric Ming-jüan Pi; neohrabaně leze nahoru po žebříku z uzavřeného podzemního bunkru napravo vzadu. Má na sobě ochranný oděv. „Přijeli jste brzy, říkal jste ve čtyři.“

Tursi si jeho poznámky nevšímá. „Kde jsou dvojčata?“

Pi si sundá ochrannou kápi a rukavice, potom zapne výtah ve výklenku na pravé straně. Odklopí se olovené desky, uzavírající prostor v podzemí, a na úroveň podlahy vyjede výtah ve tvaru písmene I.

K železné podložce jsou pomocí popruhů připevněny tři olovené bedničky.

Torrence se zarazí. „Co radiace? Nemáme ochranné oděvy.“

„Ty olovené bedničky snižují radiaci na minimum. Žádné nebezpečí tu není,“ prohlásí Pi. „Pomozte mi s tím.“

Čtveřice se rozdělí a ve dvojicích přenese oba pětasedesátikilové kontejnery i třetí menší z výtahu. Jaderný fyzik sejme víka dvou prvních; ukážou se velká kovová pouzdra, mají barvu vojenské zelené, každá má rozměry malého vojenského kufříku na boty, jaký mají vojáci v nohách kavalce. Z bomb trčí dvacet pět centimetrů dlouhé antény celulárních telefonů.

Profesor Pi se pyšně usměje. „Jak jsem slíbil, dva kusy speciální atomové demoliční munice, zkráceně SADM.“

Tursi vytáhne jednu kufříkovou bombu z oloveného kontejneru a uvolní západky, aby mohl zkontrolovat obsah bomby.

Uvnitř je zařízení ve tvaru zvonu, ve kterém je menší válcovitá nádobka. Od čela zařízení vedou kablíky k zadní stěně telefonu.

Profesor Pi ukazuje na telefon. „Baterie telefonu je napojená na palník, ten odpálí C-4 uvnitř hlavní nádobky. Exploze vyrazí jeden kousek obohaceného uranu do dalšího, začne řetězová reakce, a ta skončí jako jaderný výbuch.“

Na Torrenceovi je vidět znepokojení. „Co když nám přijde telemarketingový hovor nebo co když půjde o omyl?“

„Telefony zůstanou vypnuté do té doby, než budete připravení zařízení nastavit. K těmhle číslům nemá nikdo jiný přístup.“

„Kde jsou čísla těch celulárních telefonů?“ zajímá se Tursi.

Profesor si rozepne ochranný oděv a z kapsy kalhot vyndá obálku; podá ji Tursimu. „Můj bankovní účet a číslo směrovače. V okamžiku, kdy mi na účet přijde poslední platba, vám čísla těch telefonů zavolám.“

Turkův obličej zrudne zlostí. „Proč bychom vám měli důvěřovat?“

„Otázka spíš zní, proč bych měl já důvěřovat vám? Dvojčata jsem obstaral, jak se po mně chtělo, dokonce jsem přidal třetí kontejner radioaktivních prvků, takže můžete zanechat falešnou stopu. Úspěch téhle operace závisí na tom, že my oba se rozplyneme ve stínech. A já chci, aby se podařila. Pamatujte, to vaši lidé vyhladili mé lidi. Ale vám nedovolím, abyste mě zlikvidovali – jestli chcete, aby to zařízení explodovalo.“ Srdce asijského vědce bije jako o závod, ale zůstává neochvějný.

Okamžik napětí pomine; Tursi profesora upřeně pozoruje a uvažuje. „Zítra před polednem. Ta čísla bych nejradši měl nejpozději dvě minuty před přenesením na –“

„Budete je mít. Určitě.“

Tursi se otočí k Torrenceovi a Fatigovi. „Naložíme to, ať odsud vypadnem.“

Čtveřice odnáší těžké kontejnery k dodávkám, jednu SADM upevní vzadu ve Fatigově autě, druhou kufříkovou jadernou bombu a menší kontejner s radioaktivními součástkami naloží do Torrenceova auta.

Tursi odvede Marca Fatigu stranou. „Naši lidé v Bagdádu mi potvrdili, že dneska ráno vyřídili Omarovy sourozence. Střelci byli oblečení jako američtí vojáci. Za pár dní se zpráva dostane přes Muslimské bratrstvo k vašemu mládenci.“

„To by ho mělo naučit zamilovávat se v polovičke mise!“

Profesor hodí ochranný oděv do prostoru ve výklenku. „Do té šachty jsem dal TNT a benzin. Než to odpálím, počkám dvacet minut.“

Tursi přikývne.

Torrence a Fatiga otevřou prostřední a levá vrata.

„Okamžik, prosím!“ Profesor spěchá k Tursimu, který již otvírá právě dveře Torrenceovy dodávky. „Cílová města... která to jsou?“

Turek se usmívá. Neodpovídá.

„Aspoň mi řekněte, kdy se ta dvojčata narodí.“

Michael Tursi vlezl do auta a zabouchne dveře. Shane Torrence dupne na plyn a vycouvá z budovy. Fatigův vůz ho po několika vteřinách následuje.

VĚZENÍ V INAKEŠI, SAUDSKÁ ARÁBIE

ACEOVI LEZOU OČI Z DŮLKŮ, žíly na krku vystupují jako provazy.

Nahir odvrací své zlatohnědé oči. „Generál Abdul Azíz ušetřil váš život. Teď chce vědět, kdo byl váš kontakt v Perském zálivu.“

Alí Šams utahuje provaz na Aceově krku pevněji; provaz se zařezává do masa a omotává se kolem paží, v nepřirozeném úhlu vyvrácených za jeho zády a vytažených kladkou nad jeho hlavou. Jiný, tenký provaz má Ace ovázaný kolem konce penisu, takže nemůže močit.

Už hrozí, že měchýř praskne. Aceův obličej má fialově rudou barvu.

Jen zachrčí skrz sevřené zuby.

Napětí povoluje. Ace zalapá po dechu.

„Jméno kontaktu!“

„Santa!“ zachroptí Ace. „Scott Santa, Američan ruského původu. Bydlí v Džiddě, a pracuje v Rijádu. Rozvažte mě... povím vám všechno.“

Nahir překládá. Generál přikývne.

Provazy se uvolní a Ace se zhroutl na kolena. Prsty se mu třesou; otočí se k Nahir zády, strhává provázek z penisu a vypouští krví zbarvenou moč. Rozlévá se po betonové podlaze, až vytvoří louži.

„Generál čeká.“

„Je vyšší než já, běloch, tmavé vlasy, husté obočí. Naposledy jsme se viděli v New Yorku, těsně před Vánoci. Pracoval pro Vinnell Group, cvičil saúdskou gardu. Teď pracuje na vlastní pěst, pravděpodobně na volné noze pro CIA. Já znám záležitosti kolem ropy, ale Santa... ten ví všechno.“

„Když člověk nemá v ruce pravdu, obává se debaty; když nemá v ruce pravdu, obává se otevřenosti.“

– LI TA-TUNG,
redaktor *Ping-tien (Bod mrazu)*,
k zákazu svého časopisu čínskými úřady

„Špatnou vládu zvolí dobří lidé, kteří nejdou volit.“

– ANONYM

KAPITOLA 38

MCALISTEROVA POSLUCHÁRNA, TULANE UNIVERSITY
NEW ORLEANS, LOUISIANA

3. ŘÍJNA 2012

20.04 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„PŘEJI VÁM DOBRÝ VEČER Z Tulane University ve znovuoživeném městě New Orleans. Jmenuji se Katie Couricová a jsem moderátorka CBS Evening News. Ráda bych vás uvítala na první z předvolebních debat v roce 2012 mezi prezidentem Ellisem Prescottem, republikánským kandidátem, a demokratickým kandidátem, senátorem Josephem Mulliganem. Patronát nad ní má Komise pro předvolební debaty. Ta dnešní potrvá devadesát minut a bude se řídit pravidly střetu vypracovanými představiteli obou kandidátů. Dnešním tématem bude zahraniční politika a vnitřní bezpečnost země. Všechny otázky, položené v této debatě, pocházejí ode mě a se žádným z obou kandidátů nebyly předem projednávány. Na odpověď na každou otázku připadají dvě minuty, devadesát vteřin na vyslovení námitek či vyvrácení oponentova názoru, a podle mého uvážení jednominutové prodloužení pro další diskusi. Pravidla stanoví, že kandidáti nesmějí klást otázky jeden druhému. Debata skončí dvouminutovými závěrečnými prohlášeními. Senátore Mulligane, protože jste vyhrál losování mincí, první otázka bude určena vám.

Pane senátore, od útoku al-Káidy, provedeného na americké půdě, uplynulo jedenáct let. Za tu dobu došlo ke třem dalším, zmařeným pokusům teroristů uměle vyvolat havárii našich obchodních proudových letadel a ke dvěma bombovým útokům, jednomu z nich úspěšnému, kdy bomba explodovala ve voze podzemní dráhy. Během posledních dvou týdnů internet zahltily výňatky z nevydaných pamětí, sepsaných zesnulou Kelli Doyleovou, bývalou poradkyní pro národní bezpečnost; působila v

Bushově vládě. Kelli Doyleová byla v prosinci zavražděna. Výňatky obsahují narážky na jaderný výbuch na území Spojených států, který by měl být popudem a signálem ke vpádu do Íránu. Moje otázka, pane senátore, je, zda tyto paměti považujete za důvěryhodné a proč si myslíte, že kdybyste měl takovémuto útoku zabránit, vedl byste si lépe než prezident Prescott?“

„Děkuju za otázku, Katie. Nejprve bych chtěl říct, že nám všem na Kapitolu dělají tyto informace starosti, stejně jako s celou věcí spojená obviňování zaměřená na neokonzervativní hnutí. Vždy jsme se velmi obávali toho, že by špinavá bomba nebo biologická zbraň mohly padnout do rukou některého teroristy, a každá skupina nebo jednotlivec, který by takový strašný scénář podporoval, by měl být souzen a oběšen za zradu. Co se týče samotných těch informací, je těžké mít za bernou minci jakoukoli zprávu, jejíž autor není po ruce, aby mohl předložit důkazy. Slečna Doyleová sama patřila k věrným neokonzervativcům, a tohle by mohlo velmi dobře představovat další taktiku vyvolávání strachu se záměrem znejistit naše obyvatelstvo: takovéto taktiky jsme už od jedenáctého září viděli až moc. A jestli si myslím, že bych si při odvracení nějakého útoku dokázal počínat lépe než prezident Prescott? Samozřejmě. Poslední dvě republikánské vlády vedly silné řeči, ale odmítaly adekvátně financovat bezpečnost našich vstupních míst do země a hranic vůbec. Usáma bin Ládin zemřel, aniž byl zajat, a Perský záliv zůstává místem, kde to neustále vře a kde se navíc situace od našeho vpádu do Iráku ještě zhoršila. Mým nejbližším cílem jako prezidenta bude tato napětí uvolnit za prvé tím, že se zaměřím na strategii odchodu, takže americké vojenské jednotky budou vyvázány ze záležitosti, která je v podstatě občanskou válkou mezi šíity a sunnity, a za druhé tím, že vyvedu hospodářství Ameriky z chorobné závislosti na fosilních palivech, a to jednou provždy. Invaze do Iráku neměla nic společného se zbraněmi hromadného ničení ani s jedenáctým zářím, naopak víc měla společného s neokonzervativní agendou, která usiluje o ovládnutí Blízkého východu a o jeho zásoby ropy. Invazí do Iráku jsme jen posílili hrozbu ze strany islámských radikálů, zatímco bezprostředně po jedenáctém září jsme mohli na celé planetě využít vzniklý postoj dobré vůle a extremisty izolovat. Poslouchali jsme, jak poslední dva prezidenti ve svých Zprávách o stavu Unie hovořili o financování alternativních energií, ale nefinancovalo se nikdy nic. Mezitím ceny paliv letí vzhůru, a ropné společnosti dál každý týden shrabují miliardy dolarů. No, já mám jiné záměry, a těmi záměry není zabřednout

do nekonečného řečnění. My společně podnikneme kroky nutné k tomu, abychom jednou provždy vysvobodili náš národ ze závislosti na ropě, a to, Katie, udělá z naší země bezpečnější místo.“

„Pane prezidente Prescottte?“

„Katie, příčina, proč naši zemi nepostihl od jedenáctého září žádný větší útok, je prostá: je to proto, že Bushova vláda, za podpory republikánské Sněmovny a Senátu, odhlasovala zákony, podle kterých je třeba po darebácích jít a přitom zachovat bezpečnost země. Prezident McKuin šel v jeho stopách, ale nemohl naše bezpečnostní opatření přenést na další úroveň, protože Sněmovnu a Senát ovládli demokrati. Přesto, jediný útok v podzemní dráze za jedenáct let – takovýhle charakter výsledků lze jen těžko nějak napadnout. Můj oponent a další liberální demokraté jako on budou argumentovat tím, že odposlechy a průkazy totožnosti nejsou ničím jiným než vměšováním se do soukromí, že odhlasování Zákona o vlastenectví znamená porušení našeho práva žít ve svobodné společnosti, a jestli tomuhle všemu věříte, potom tedy byste osmého listopadu měli dát své hlasy demokratům. Pro mě osobně, jako občana dbalého zákonů, je útěchou, když vím, že moje vláda dělá všechno pro to, aby další útok odvrátila, a že v době, kdy al-Káida udeřila, byli u vlády republikáni. A pokud jde o ty poslední zvěsti, Kelli Doyleová posloužila své vlasti velmi čestně, ale je snad až přespříliš pohodlné zmíněné informace připisovat mrtvé ženě, zvláště těsně před prezidentskými volbami. Osobně se domnívám, že ty informace vypustila jakási skupina zařazená podle článku 527, s vazbami na liberální křídlo Demokratické strany. Při čtení třeba elektronické pošty, v níž se spojuje nukleární útok s některou skupinou Vlasteneckých Američanů... je mi prostě nanic z toho, že členové naší strany a jejich rodiny jsou vystaveni takové podlé a nečestné politice.“

„Pane senátore?“

„Mluví-li se o podlé a nečestné politice, tak ten scénář sepsal Karl Rove, a republikáni ho vydali. Pokud jde o Zákon o vlastenectví, zatím jen čekám, až uvidím aspoň cípek důkazu, že ty zákony nějakému útoku zabránily nebo že vedly k chycení byť jediného teroristy. Naopak – Zákon o vlastenectví zesměšnil ústavu. Kdyby americká veřejnost skutečně věděla, co bylo do tohoto dokumentu s tak dalekosáhlým dopadem zapsáno, vydala by se na pochod na Washington. Jednoduše řečeno – Zákon o vlastenectví legalizoval gestapáckou taktiku, federální vládě dovolil vyšetřovat kdekoho a z jakéhokoli důvodu, a důkazy ať jdou do

háje. Navíc, když vás vyšetřují, existuje dokonce klauzule, která vám zakazuje o tom vyšetřování hovořit, jinak vám hrozí trestní stíhání. Jádrem pudla je v tom, že Zákon o vlastnictví byl odhlasován, ještě než členové Kongresu měli vůbec šanci si jej přečíst, a od té doby ho Bílý dům používá jako nástroj k monopolizaci své moci.“

„Pane prezidente?“

„Opět – pan senátor tady předvádí rozdíl mezi liberálním náhledem na svět a činnostmi nutnými k ochraně naší demokracie před těmi, kdo by nás chtěli napadnout. Holá, strach nahánějící pravda o situaci ve světě, ve kterém žijeme, je ta, že existuje sekta islámských extremistů, ochotných a připravených k tomu, že si na tělo přidělají bomby, aby nás jimi zabíjeli, a když naše hospodářství odstavíme od ropy, ještě to neznamená, že to ti lidé zabalí. Nelíbí se mi to, a nelíbí se to ani vám, ale ti radikálové tu prostě jsou. Víme, čeho jsou schopní, viděli jsme nesmyslné zabíjení a ničení. Přidejte k tomu takovou problematickou zemi, jako je Írán, který obohacuje uran pro jaderné pumy, a máte recept na pohromu. Mějte na paměti, že se musíme té výzvě postavit a být dokonale připravení neustále, v každou dobu, zatímco jim stačí, když budou úspěšní pouze jednou. Zákon o vlastnictví je nástroj a způsob jak po darebácích jít, a tím to hasne.“

„Další otázka, prezidentu Prescottovi: pane prezidente, jak bylo řečeno, senátor Mulligan směřuje hlavní nápor své kampaně na odloučení našeho hospodářství od závislosti na fosilních palivech. Kolik ropy zbývá ve světových rezervách – a měli bychom se zaměřit na změnu infrastruktury naší energetiky, jak navrhuje pan senátor?“

„Katie, prezident McKuinn před svou smrtí rozhodl, že se provede nová studie, průzkum světových ropných rezerv. Ten tajný dokument jsem viděl, a mohu vás ujistit, že na základě aktuálně využívaného množství bychom měli mít dostatek ropy do roku 2035 nebo ještě dál. Ve světle toho, co jsem nyní řekl, se jako jediné moudré zdá dál zkoumat všechny dostupné možnosti jak zavést do praxe alternativní zdroje energie. Nesdílím však teorii hledání odpovědí na otázky na nemožné – třeba co bylo dřív: slepice nebo vejce – směr, kterým můj oponent vede hlavní nápor své kampaně.“

„Senátore Mulligane?“

„Nu... netuším, co je v tom tajném dokumentu, a s jeho obsahem nebyl seznámen ani nikdo z Kongresu. O to, zda máme ropy na méně než deset let, jak tvrdí někteří odborníci, nebo na dvacet let, vůbec nejde. Fosilních

paliv ubývá, fosilní paliva diktují zahraniční politiku, fosilní paliva nás staví do závislosti na zemích třetího světa, a ty poskytují útočiště terorismu a financují jej. Fosilní paliva zhoršují změny klimatu – vytvářejí nebezpečnou situaci, kterou poslední dvě republikánské vlády všemi možnými způsoby popíraly, navzdory nevyvratitelným důkazům o opaku. Katie, můj vzkaz americkému lidu zní, že v těchto volbách půjde o to, abychom si zvolili takový svět a takové hospodářství, jaké chceme předat našim dětem a jejich dětem, aby v nich žily. Investicemi do čisté, obnovitelné energie můžeme zmírnit globální oteplování, snížit a nakonec zcela vyloučit závislost na nepřátelských režimech, vytvořit zcela nová průmyslová odvětví, která nebude třeba obsazovat pracovníky ze zahraničí, a spolu s tím odstranit nezákonné obohacování a korupci, které se lobbováním za fosilní paliva zasévají po celém světě už šedesát let. A jediný důvod, Katie, proč většina republikánů dál rok za rokem tyto iniciativy blokuje a bojuje proti nim, je, že jejich kampaně jsou financovány právě tou korporací, která nás udržuje v závislosti na svých výrobcích. Když přejít na palivo E85 a zbavit se tak závislosti na ropě dokáže taková země jako Brazílie, proč tedy to nedokážeme my? Americký lid si zaslouží něco lepšího než to, co má teď.“

„Pane prezidente?“

„Změnit infrastrukturu takové země, jako je Brazílie, je něco úplně jiného než přeměňovat největší a nejúspěšnější ekonomiku na světě. Už teď narážíme na ohromné deficity. Kam si pro ty chybějící peníze půjdeme?“

„Pane senátore?“

„Vedle hrozných ztrát na životech jsme vydali bilion dolarů na válku, do které jsme se vůbec neměli pouštět, a výdaje na tu invazi dál každým rokem rostou o osmdesát miliard dolarů. Napadlo vás někdy, kam ty peníze jdou? Jdou do kapes korporací, které se zabývají vedením války, a do průmyslových odvětví, která naše hospodářství chtějí jako brouka na špendlíku držet v závislosti na fosilních palivech. Jednou z mých prvních povinností jako prezidenta bude prosadit zákon, který omezí zisky plynoucí z jakéhokoli podnikání nabízejícího své služby v době války. Zatím říkám – vraťme své muže a ženy zpátky domů, a těch osmdesát miliard ročně věnujme na vytvoření základu pro nové zelené hospodářství. Prosperita mas by měla mít větší váhu než chamtivost několika jedinců. Čeho je moc, toho je příliš.“

„Senátore Mulligane, vy jste ve své kampani vsadil na propojení své

zahraniční i domácí politiky, na prosazení radikálních změn v naší infrastruktuře, které naši zemi vyvedou ze závislosti na fosilních palivech. Zajímá nás – jak doufáte, že to dokážete provést během prvních sta dní v úřadu, budete-li zvolen?“

„Katie, úplně nejdřív ze všeho bych chtěl neprodleně zmrazit emise CO₂ a uvalit moratorium na nové provozny, kde by se topilo uhlím a kde by se emise CO₂ nezachycovaly a neskladovaly. Naším cílem je během nejbližších třiceti let snížit obsah oxidu uhličitého v atmosféře o devadesát procent. Dále bych zrušil daň z objemu mezd a nahradil ji daní z uhlíku – něco, nač viceprezident Gore tlačí už od roku 2007. Záměrem přitom je vytvořit byznys s emisními povolenkami: tak by podnikatelé investovali do nových technologií, které by znečišťování likvidovaly, a dopracovávali by se k pěknému zisku prodejem emisních povolenek pro CO₂ na otevřeném trhu. Také bych požadoval mnohem vyšší normy úspor paliva pro auta, a nakonec zákaz vozidel, která jezdí na víc než na padesát procent benzinu.“

„Pane senátore, nebyly by tyto navrhované změny dost drahé?“

„Bilion dolarů, Katie... tolik nás už stála válka na Blízkém východě. Všichni Američané by si měli klást otázku, zda opravdu poctivě věří, že bychom vydali bilion dolarů a šli do války s Irákem, kdyby neměl ropu. Takže když říkáte, že programy, které jsem právě nastínil, jsou drahé... tu cenu jsme už zaplatili, a to nepočítám ztráty na životech. Jakmile budou tyto zelené programy zavedeny, samy sebe víc než zaplatí, a přitom významně sníží emise oxidu uhličitého a změnu klimatu postupně obrátí opačným směrem. Když ale budeme vyčkávat, když dovolíme, aby si pár chamtivců nadále chránilo své finanční zájmy a zpochybňovalo naprosto přesvědčivé důkazy říkající, že musíme jednat hned, pak náklady budou daleko vyšší. A to je cena, kterou si nikdo z nás nemůže dovolit platit.“

SMOKEY HILLS, KANSAS

06.49 HORSKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

ZVLÁŠTNÍ AGENT ELLIOTT GREEN čerpá u stanice Exxcon benzin do nádrže hondy Accord; krví podlité oči upírá na bílou dodávku, mířící přes čtyřproudou dálnici k drive thru McDonald's. Uvažuje o tom, že vyrazí jako šílenec na pánskou toaletu, ale dodávka už je u okénka, kde se platí. *Je to ale jen taktak...*

Nasadí na hrdlo nádrže víčko, čerpací pistoli vrátí do stojanu a nasedne do auta; rádio pustí víc nahlas a poslouchá reprízu předvolební debaty.

Na druhé straně ulice dodávka vyjíždí od McDonalda a pokračuje po U.S. Highway 83 na jih –

– vůz agenta FBI se drží o sedm vozů za ní.

* * *

Dodávku, ve které jedou Michael Tursi a Shane Torrence, Elliott Green sleduje již skoro sedm hodin. Poté, co oba podezřelí odjeli ze staré autodílny ve Flagstaffu, zamířili na východ po Route 40 za hranice Arizony. Než přejeli do Nového Mexika, Green se mobilem spojil s pobočkou FBI ve Phoenixu.

Pobočka FBI ve Phoenixu není nejbliž k Flagstaffu, ale právě jí Green důvěřoval. V červnu roku 2001, dva měsíce před útoky jedenáctého září, Kenneth Williams, starší zvláštní agent ze speciálního protiteroristického útvaru FBI ve Phoenixu, upozornil ústředí, že v Arizoně radikální skupina muslimů prodělává letecký výcvik. Ve Williamsově hlášení řediteli FBI Robertu Muellerovi byla zvláštní zmínka o hrozícím únosu letadla. Williamsův naléhavý požadavek, aby se na leteckých školách v celé zemi provedlo šetření, ze kterého by vyplynul nějaký vzorec jejich obsazení, byl zamítnut. Během následujícího vyšetřování ředitel Mueller tento dokument zařadil mezi tajné a členům senátní Komise pro vyšetřování událostí jedenáctého září jej odmítl ukázat.

Green oznámil pobočce ve Phoenixu místo, kde se nachází autodílna s vjezdem zatlučeným prkny, a přidal poznávací značku dodávky. Také jim pověděl o telefonátech ředitele FBI Schafera s Michaelem Tursim.

Dodávka pokračovala dál na sever do Colorada, kličkovala všemožnými směry po místních silnicích, až dojela na Route 70; ředitel pobočky ve Phoenixu telefonoval Greenovi, že autodílna byla vyhozena do vzduchu a shořela do základů. Protože zvláštní agent Green byl suspendován, phoenixský ředitel byl povinen hlásit tuto informaci svým nadřízeným.

Byla středa, pozdní odpoledne, když bílá dodávka přejela do Kansasu. Na chvíli se zdálo, že zůstane na Interstate 70, potom ale podezřelí sjeli na Route 83 a zamířili na jih přes „nehostinné končiny“ severního a středního Kansasu.

Elliott je vyčerpán. Celé týdny nespal víc než dvě hodiny v jednom kuse, bál se, že stopu Michaela Tursiho ztratí. Jede na kofein, na adrenalin

a na strach... strach, že jaderný výbuch hrozí už každou chvíli, strach, že jediná chyba v téhle situaci by mohla stát život miliony lidí.

Telefonát mezi ředitelem Schaferem a Michaellem Tursim si během jízdy přehrál snad tucetkrát, zoufalý z toho, že jejich kód nedokáže rozluštit.

„Pacientka pracuje k porodu.“ *Útok hrozí každou chvíli.*

„Kde?“

„V nemocnici St. Mary’s.“

„Tak brzy?“ *Jméno nemocnice musí označovat datum útoku.*

„Tak či tak, je doktor připravený vést porod?“ *Profesor Pi.*

„Je. Prý to jsou dvojčata.“ *Pi vyrobil dvě bomby, připravené k přepravě do cílových míst.*

Dvě dodávky, dvě bomby. Aby Green zabránil použití té druhé, musí zarazit použití té první.

Nucení na malou stranu se stává nesnesitelným. Elliott šoupe nohama dopředu a dozadu, měchýř nemá daleko k tomu, aby praskl. Elliott se chystá zastavit, když tu náhle dodávka zatočí doleva a zamíří po Jayhawk Road na východ.

Vjeli do zoufale opuštěného údolí známého jako Smokey Hills. Je to vůbec první oblast, kterou si ministerstvo vnitra zvolilo za přírodní orientační terénní útvar; tyto středozápadní planiny vznikly před více než 100 miliony let v období křídy, kdy Kansas pokrývalo zrádné moře obývané patnáctimetrovými plesiosaury a jinými prehistorickými obludami. Nyní je to poušť připomínající fosilii, v údolí se do výše přes dvacet metrů tyčí křídové útvary, mezi nimi podivuhodné jehly a pískovcové brány.

Elliott vrhne pohled na kalendář, který si koupil, když zastavil k odpočinku; od té doby zastavil ještě dvakrát. *Pacientka pracuje k porodu... blíží se nějaké svátky?* Znovu se dívá do kalendáře.

Halloween... může být; počkat – v pondělí je Kolumbův den, mohlo by to být tak brzy? Co může mít St. Mary’s společného s Kolumbovým dnem? Kryštof Kolumbus... 1492... tři lodě... jak se jmenovaly, hergot? Nina, Pinta –

„... Santa Maria! Nemocnice St. Mary’s! K tomu útoku dojde v pondělí!“

Málem sjede ze silnice, když dodávka odbočí znovu, tentokrát míří k jihu. Green ji následuje; náhle se ocitne na opuštěném úseku silnice a od dodávky ho dělí jenom jedno auto.

Elliotte, pozor... Zpomalí, ale není kam se skrýt.

Před ním se převalují oblaka prachu, dodávka sjede ze silnice a zastaví na široké krajnici.

Krucinál... všimli si tě? Ted' je pozdě něco podniknout, jed dál, a hned jak to půjde, to otoč.

Green zastrčí své elektronické zařízení a materiály usvědčující Schafera pod sedadlo. Zrychluje, projede nalevo kolem dodávky, upírá zrak přímo před sebe –

– vůbec si nevšimne střelce, který zaklekl na pravé straně silnice.

Sprška kulek roztříští sklo na pravé straně a srazí rozstřílené tělo Elliotta Greena na přístrojovou desku. Auto sjede smykem ze silnice na levou stranu, pokračuje v jízdě a teprve asi po šedesáti metrech zastaví.

Shane Torrence kluše přes asfalt k Michaelu Tursimu. Oba pracovníci Odboru strategické podpory jdou ke stojícímu vozu, pistole v ruce.

Tursi otevře dveře na straně řidiče a postrčí mrtvolu zpátky na sedadlo. Z mužova rozkroku crčí moč.

Torrence zírá na Greenův zakrvácený obličej; Greenovy oči jsou dosud otevřené, je v nich znát šok. „Ale, do pytle!“

„Co je? Ty toho chlapa znáš?“

„Je to agent FBI, ten, co sledoval profesora.“

„To Schafer?“

„Kdo jinej?“

„Neschopnej blbec!“ Turek střílí mrtvého Greena ještě čtyřikrát do prsou; Torrence couvne stranou.

„Klid, Turku!“ Torrence ústím hlavně pistole dloube do Greenova oděvu; v kapse jeho kalhot nahmatá mobil. Opatrně jej vytáhne a cípem Greenova trička z něj otre krev. „Podíváme se na jeho odchozí hovory, ať víme, s kým mluvil.“

„Nojo, dobrá.“ Tursi se rozhlédne; pláň se táhne do nekonečna, tu a tam z ní trčí výchoz skály. Ukáže k jihovýchodu. „Pošli ho tamhle, já zatím vyměním naši poznávací značku.“

Torrence přikývne, potom pátrá zrakem po zemi; sebere několik těžkých kamenů –

Tursi se zatím vrací k dodávce. Z obálky pod svým sedadlem vytahuje novou poznávací značku; je registrovaná v Ohio. Z přihrádky pod přístrojovou deskou si bere šroubovák, sundá starou značku a místo ní dá značku Ohia –

Torrence mezitím znova nastartuje Greenovo auto a nastaví volant

směrem do volného prostoru. Kameny zatíží plynový pedál, zařadí rychlost a ostatky Elliotta Greena pošle v poskakujícím autě přes moře pouště do neznámých končin.

„Kde byla armáda? Generál Richard Myers [výkonný předseda Sboru náčelníků štábů] a Mike Snyder [mluvčí za Severoamerické velitelství protivzdušná obrany NORAD] shodně prohlásili, že do vzduchu nebyly vyslány žádné vojenské proudové letouny; stalo se tak teprve poté, co jedno z unesených letadel narazilo do Pentagonu [9.38]. Přesto let 11 American Airlines vykazoval v 8.15 dva ze standardních znaků uneseného letadla. To znamená, že k opatřením, která běžně vedou k zákroku proti takovému letadlu, se nepřistoupilo celých osmdesát minut. Toto nesmírně dlouhé zpoždění je náznakem, že musel být vydán rozkaz, kterým se standardní opatření rušila.“

– PROFESOR DAVID RAY GRIFFIN,
The 9/11 Commission's Incredible Tales
(*Neuvěřitelné příběhy Komise pro vyšetřování událostí 11. září*)

„Ve zprávě generálního inspektora ministerstva dopravy Kennetha Meada se uvádí, že vedoucí newyorského střediska řízení letového provozu požádal letištní řídící letového provozu, aby pořídili záznam toho, co se u nich dělo několik hodin poté, co letadla narazila do svých cílů; jejich svědectví bude důležité pro další řízení. Ve zprávě stojí, že někdy mezi prosincem 2001 a únorem 2002 neidentifikovaný manažer řízení kvality z Federálního úřadu pro civilní letectvo kazetu rukou rozmačkal, pásku rozřezal na malé kousky a ty vyhodil do několika odpadních nádob [sic]. Manažer prohlásil, že pásku zničil v přesvědčení, že jde o porušení zavedeného postupu Federálního úřadu pro civilní letectví, podle něhož se od řídících letového provozu, kteří řídili některé letadlo v případě havárie nebo v případě jiné vážné nehody, vyžaduje psané prohlášení.“

– LESLIE MILLER,
příspěvatel Associated Press,
6. května 2004

KAPITOLA 39

HOTEL RED SEA PALACE

DŽIDDA, SAÚDSKÁ ARÁBIE

6. ŘÍJNA 2012

SOBOTA, 01.26 MÍSTNÍHO ČASU

OTEVŘENÝMI DVEŘMI BALKONU S výhledem na Rudé moře vytrvale vane větřík. Scott Santa leží roztažený přes jedno ze dvou dvojlůžek, dokuje jointa, jeho oči, sledující živý přenos předvolební debaty, dostávají skelný lesk. Na druhé posteli leží dvě asijské prostitutky, obě schoulené na stejném boku, přitisknuté jedna ke druhé. Santa pustí televizi víc nahlas, protože jedna z nich začíná chrápat. Ozve se dvojité zaklepání. „Pokožová služba.“

„Už bylo načase.“ Santa zdusí jointa, natáhne si boxerky a otevře – – dovnitř vrazí saúdští policisté, pistolemi mu míří na obličej. „Na zem! Na kolena!“

„Američan! Jsem Američan! Moje firma pracuje s –“

„Ticho!“ Jeden z policistů ho udeří pendrekem přes zátylek. Obě nahé ženy se tlačí dál od nich; policisté jejich klientovi zatím spoutají ruce a vyvlečou ho ven z pokoje.

RAFINERIE ABQAIQ

SAÚDSKÁ ARÁBIE

04.16 MÍSTNÍHO ČASU

„DNES MĚNÍME DĚJINY! Nejprve získáme zpátky naše ukradené národní zdroje, potom arabský lid!“

Čtyři tisíce dělníků, z toho polovina ze zahraničí, jásotem vítají živý

internetový přenos s princem Al-Walídem bin Találem a jeho druhy ve zbrani – členy hnutí Ašraf.

Od roku 2005 al-Káida a další islamistické extremistické skupiny provedly na rafinerii Abqaiq, nejlépe zabezpečené místo v Saúdské Arábii, tucet neúspěšných útoků. Dnešní útok byl nekrvavý – znamenal vyvrcholení osmi měsíců činnosti, kdy byla myšlenka revoluce předkládána dělníkům, kteří vždy opovrhovali saúdskou královskou rodinou; k tomu se přidružily tři týdny práce bez výplaty kvůli „technickým problémům“ v Národní bance.

Nyní, hodiny poté, co byla rafinerie obsazena, se sem hrnou sympatizanti po stovkách; mnozí mají zbraně, jásotem vítají příchod saúdské armády a jejích vojenských vozidel.

V Saúdské Arábii je ochranou královské rodiny a velkých měst království pověřena Národní garda, složená z loajálních beduínů. Saúdské ozbrojené síly, daleko menší, jsou záměrně rozmístovány mimo větší vládní centra, takže svrhnout krále je pro vojáky obtížnější.

Držení těchto odstrkovaných vojáků v izolaci však způsobilo, že pro vůdce hnutí Ašraf nebylo nijak těžké dosáhnout toho, že se vojáci přiklonili na stranu hnutí. Úspěšné obsazení rafinerie Abqaiq armádu mobilizovalo, takže do otevřených bran rafinerie vyslala desítky až dosud nečinně stojících bojových vozidel Bradley a obrněných transportérů –

– a ve správní budově se zatím Ramzi Karim schází se svými vojenskými poradci, koordinátory činnosti během revoluce.

„Podnik je zajištěný,“ hlásí generál Al-Džaber. „Sedm zraněných, nic vážného. Všichni to byli členové ministerstva vnitra. Američtí dělníci zůstanou pod zámkem ve svých ubytovnách, jak jsme se dohodli. Personál společnosti Aramco, loajální královské rodině, byl oddělen od skupiny a hlídá jej v jídelně stráž.“

Ramzi přikývne. „A infrastruktura?“

„Do všech separačních stanic a dalších provozů na zpracování zemního plynu se ukládají výbušniny,“ hlásí Muhammad Zajed, nespokojený úředník Saúdi Aramco. „Demoliční čtyři teď míří k čerpacím stanicím.“

„Postarejte se, ať televizní štáby všechno natočí, až tam dorazí. Teď mi povězte o vojenských základnách.“

„Velitelství Východní oblasti hlásí, že Dhahrán je zajištěný.“

„Severní velitelství v Hafr al-Batin také. Byli zatčeni čtyři saúdští piloti, ostatní z královské rodiny se od té doby, co jim vymetli účty, nedostavují do služby.“

Ramzi se usmívá. „A základny v Tabúku a Chamis Mušajtu?“

„Severozápadní a Jižní velitelství byla zajištěna. Ale věděli jsme, že základny nebudou problém. Jak zareagují duchovní?“

„Počkají si a uvidí.“

„Ještě pořád tu máme prvek momentu překvapení,“ připomíná mu generál. „Možná bychom měli uvážit tažení na Rijád. Když král a jeho ministři jsou ve Francii –“

Ramzi zavrtí hlavou. „Když teď potáhneme na Rijád, bude to výzva americkým ozbrojeným silám, aby vstoupily do arény, a přímý střet je to poslední, co můžeme potřebovat. Rafinerie může být naším úderným nástrojem, ale tohle zde je jen jedno bojiště, a v Americe se dějí věci, které se musí vyřešit před tím, než učiníme v revoluci další krok. Poslední, co potřebujeme, je působit dojmem, že jsme režim islamistických extremistů. Jako zoufalci ať vypadá královská rodina. Naším prvním cílem musí být vítězství v bitvě o uznání a pochopení u západních médií, a důvěra našich vlastních lidí.“

BOCA RATON, FLORIDA

6. ŘÍJNA 2012

07.40 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

JENNIFER WIENNEROVÁ jede po malebné silnici Al A na jih; nalevo má nepokažený, modrý Atlantský oceán, napravo věžové obytné domy. Ze své usilovné práce na kampani má dobrý dojem, ale zdaleka není ještě spokojená.

Poslední žebříček oblíbenosti ukazuje, že senátor Mulligan zvýšil svůj náskok před prezidentem Prescottem o polovinu, na čtyřiačtyřicet procent. Důležitější je, že země se zcela jasně vyslovuje pro stažení amerických vojsk z Blízkého východu a rovněž pro to, že přistoupí k realizaci plánu využívání zelené energie.

Jenomže čísla z přehledů předvolebních preferencí neznamenaají nic tam, kde jde o mašinerii Republikánské strany, která chce zvítězit za každou cenu – strany, o které Jennifer ví, že by se nerozpakovala v kteroukoli dobu zmáknout své vlastní nové „říjnové překvapení“.

* * *

Původní „říjnové překvapení“ má původ v prezidentských volbách v roce 1980, kdy propuštění amerických rukojmí z Íránu bylo činem, který málem zaručil znovuzvolení tehdejšího demokrata Jimmyho Cartera, jehož vláda se chystala ke druhému pokusu o jejich vysvobození, kdyby vyjednávání ztroskotala.

Když se lidé kolem kampaně Reagan-Bush doslechli o propuštění rukojmí, spustili rozsáhlou bleskovou akci, v níž upozorňovali veřejnost, že „říjnové překvapení“ Carter načasoval výhradně s cílem zvítězit ve volbách. Mezitím se bývalý ředitel CIA George Bush a další členové Reaganova týmu tajně scházeli v jednom pařížském hotelu s vysoce postavenými zástupci Íránu a Izraele a dávali dohromady dohodu, která Íránu slibovala, že bude vybaven zbraněmi a dostane náhradní součástky k vojenským zařízením oplátkou za to, že přistoupí na dohodu, že k propuštění amerických rukojmí dojde až po volbách.

Potom, 21. října, Írán vyjednávání s Carterovou vládou veřejně přerušil a následujícího dne rukojmí rozvezl na různá místa, aby zabránil dalšímu pokusu o jejich záchranu. Za dva dny přiletělo z Izraele do Íránu letadlo s nákladem pneumatik pro F-4; stalo se tak bez vědomí Carterovy vlády. Volby vyhrál Reagan, a rukojmí byla 21. ledna 1981 propuštěna, pouhé minuty poté, co kandidát, postavený republikány, složil prezidentskou přísahu.

* * *

Jennifer sjela z A1A v Palmetto Park Road a zaparkovala před obchodem s lahůdkami. Objednala si k snídani sendvič a kávu, potom přešla přes A1A k pavilonu při pobřeží, aby si snídani vychutnala v klidu.

Pod střechou pavilonu je desítka lavic. Na jedné sedí manželská dvojice, oběma je nejméně sedmdesát; na jiné lavici sedí skrovně oděná žena, která si vyšla zaběhat a nyní opečovává mrňavého pudlíka. U zábradlí sem a tam přecházejí teenageři, pozorují surfaře, jak chytají metrovou vlnu, která se občas přivalí. Dole na pláži třída jógy končí svou ranní meditaci při východu slunce.

Jennifer si najde prázdnou lavici a pustí se do sendviče.

Uplyne dvacet minut.

„Smím?“ Kenneth Keene ml. se usadí na konci lavice; na svolení nečeká. Sundá si cyklistickou přilbu, z ledvinky u pasu vytáhne láhev s vodou a banán. „Jeden si dám, kvůli draslíku.“

„Zpozdil jste se.“

„Na konci každé vysílací hodiny se senátorem Downingem běží řada reklam. Je to jak nějaká pitomá mýdlová opera, nemohl jsem si to prostě nechat ujít. Ta poslední předvádí soukromé lékařské záznamy potratu, který si dala dělat jeho žena před šesti lety, až na to, že to nebyla jeho žena, ale nějaká exotická tanečnice.“

„Člověk, který se staví za zákaz adopcí pro gaye, by si možná měl dát pozor, aby taky neměl v kredenci schovaného nějakého kostlivce, co?“

„Mě prostě udivuje, kam na to ti lidé chodí. Je to jako... jako kdyby dokázali číst jeho myšlenky.“

„O našem hochovi se něco ví?“

„Řeči. Nic pořádného. Brzy to zabalíme, začíná být kolem toho dusno.“

Jennifer se zadívá na oceán. „Než to zabalíte, potřebovala bych, abyste mi někoho našel. Ten člověk se jmenuje Armond Proctor, přezdívku má Dale. Běloch, hodně po padesátce, bývalý námořník, který pracoval s výbušninami na vrtných věžích pro Dresser Atlas v Louisianě. Potom, ve čtyřidevadesátém, pracoval pro Národní bezpečnostní úřad jako počítačový systémový analytik. Pak strávil pět let se špióny, než ho najal Diebold. Během voleb v roce dva tisíce zmizel.“

„A jste si jistá, že ještě žije?“

Jennifer vstane a hodí mu nesnědenou polovinu sendviče. „Žije. Chci, aby se našel... ještě před volbami.“

WASHINGTONŮV PAMÁTNÍK

WASHINGTON

6. ŘÍJNA 2012

07.38 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

BÍLÝ OBELISK se tyčí do výše 169 metrů, jeho obraz se jiskřivě odráží ve vodě „zrcadlové“ nádrže, táhnoucí se západním směrem až k Lincolnovu památníku.

Scott Swan spatří Howarda Lowe; sedí na parkové lavičce a čte noviny. Zatímco se kontrahent dodávek obranných prostředků přiblíží na doslech a předstírá, že hovoří do mobilního telefonu, ministr vnitřní bezpečnosti ani nevzhledne.

„Poslouchám.“

„Mám informaci,“ říká Lowe, „ale bude vás něco stát.“

„Řekněte cenu. Sultan už je z toho čekání zoufalý.“

„Nebude pro Sultana. Bude pro vás. Dvojka.“

„Dvě stě tisíc? Vy jste se zbláznil!“

Lowe se opět věnuje novinám.

Swan zakleje do telefonu. „Prima. A teď mi teda řekněte, co máte.“

„Zaznamenali jsme skoro bilion dolarů, ukradené fondy. Většina z toho jsou špinavé peníze, takže finanční instituce jsou zticha, alespoň tedy ty na Západě. V některých jiných zemích nalézají bankéře ve vacích na mrtvoly.“

„Jak se ty fondy přesunují?“

„Promisem. Někdo dal do kupy moc chytrého červa. Pamatujete na Kelli Doyleovou?“

„Tu z Národního bezpečnostního úřadu? Já myslel, že ji někdo oddělal.“

„Oddělal, ale očividně ne dřív, než ten Promis stačila předat manželovi. Ten je vynalézavej prevít. Dvakrát jsme ho měli, potom nám zmizel v Kanadě, a jeho děti si daly nedovolené opuštění posádky. Před sedmi týdny se Futrell objevil v Rijádu, v Národní bance.“

„Krucinál! Máte nějaké tušení –“

„Mám.“

„Dá se to celé otočit? Ty fondy vysledovat?“

„Bez toho červa ne.“

„Kde je manžel Doyleové teď?“

„Mají ho Saúdové. Nevědí, co je zač ani co provedl.“

„Jen mi řekněte, kde ten zmetek je.“

„V Inakeši.“

„Přišli jsme na to, jak udeřit na Židy tam, kde jsou nejzranitelnější. Židi milují život, takže právě ten jim vezmeme. Zvítězíme, protože oni milují život a my milujeme smrt.“

– ŠEJK HASAN NASRALLÁH,
velitel Hizballáhu
(Evropská unie vytrvale odmítala zapsat Hizballáh
na seznam teroristických organizací.)

„Nepodařilo se nám přivést naše děti k tomu, aby milovaly život. Naučili jsme je zemřít pro Alláha, ale nenaučili jsme je, jak pro něj žít.“

– ABD AL-HAMÍD AL-ANSÁRÍ,
bývalý děkan katedry islámského práva,
Univerzita v Kataru,
2005

„Je to neodbytný spolek; prostě za vámi pořád chodí, pokaždé, když mají nějaký dobrý nápad.“

– STEVEN SIMON,
bývalý pracovník pro záležitosti národní bezpečnosti
při Bílém domě a autor pojednání „Příští útok“
Newsweek,
21.-28. srpna 2006,
o islamistických džiháditech a al-Káidě, po nepodařeném
pokusu o bombový útok na americká komerční proudová
letadla odlétající z Londýna

KAPITOLA 40

VĚZENÍ V INAKEŠI, SAÚDSKÁ ARÁBIE

6. ŘÍJNA 2012

SOBOTA

OBLIČEJ TOHO CIZÍHO ČLOVĚKA je zvrásněný a vyzáblý, nevlídně hledící oči hluboko zapadlé. Vlasy má dlouhé, kolem spánků silně prošedivělé. Knír a vousy jsou neupravené, tmavé, s podivnými stříbřitými pramínky.

Ace zírá na svůj odraz v zrcadle koupelny a otře se.

Dozorce mu podává břitvu a pokynem pistole mu přikáže, co má dělat.

Nevzrušuj se, aspoň jsi přežil do dalšího pátku. Ace se rozechvělými rukama pustí do holení.

* * *

Po dvaceti minutách vyjde ven, čerstvě vysprchovaný, poprvé po téměř dvou měsících, jizvy po ranách jsou skryté pod nyní úhledně vyžehleným oblekem. Okovy nemá; vedou ho dvorem do jiné správní budovy, určené pro návštěvníky zvenčí.

Okamžik před tím, než Ace vejde do malé místnosti pro návštěvy, zachytí závan vůně dobře známé evropské vody po holení.

Dozorce se postaví nedaleko dveří, tváří se znuděně.

Vrchní dozorce vše sleduje jednostranně průhledným zrcadlem.

Na opačném konci stolu sedí vrah Kelli Doyleové a kouří cigaretu. Pohlédne na Ace a přinutí se k úsměvu. „Tak tady ho máme. Ztratil jste pár kilo, co, kámo? Vsadím se, že budete rád, až se vrátíte do Států.“

Ace neřekne nic, ale jeho oči propalují vrahův obličej, adrenalin se mu žene do žil, až se každý sval v jeho těle chvěje.

Scott Santa nervózně křiví ústa. „Mluvil jsem se saúdskou policií. S povděkem vzala na vědomí vaše přiznání. Já jsem tu proto, abych vás dostal ven. Buďte rozumný, a za pár hodin jste v letadle domů a uvidíte

Leigh a Sammyho –“

Při vyslovení jmen svých dětí je Ace najednou ve vzduchu, skokem se vrhne přes stůl. Srazí Santu dozadu i s židlí, jeho ruce nacházejí vrahovo hrdlo, palce proniknou masem a drtí hrtan.

OVÁLNÁ PRACOVNA, BÍLÝ DŮM

WASHINGTON

6. ŘÍJNA 2012

SOBOTA, 09.46 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

MINISTR VNITŘNÍ BEZPEČNOSTI Howard Lowe vchází do Oválné pracovny; prezident Prescott se už vítá s Josephem Kendlem. Ministr obrany rozložil nejnovější snímky pořízené průzkumnou družicí nad Saúdskou Arábií.

Prescott vzhledne. „Už jste to slyšel?“

„Chytil jsem to na CNN. Co ti ašrafští rebelové chtějí?“

„Demokracii bez krále.“

„Šilenci.“

„Sultan mě měl celé ráno na telefonu. Chce, aby američtí vojáci zakročili, jinak prý utne dodávku ropy –“

„– až na to, že Ašraf má pod kontrolou největší rafinerii,“ dokončí za něj větu ministr obrany. „My tam teď vletíme, a oni vyhodí do vzduchu celou infrastrukturu... a postavit to celé znova by trvalo roky.“

Prescott mávnutím ruky vyzve Lowea, aby přistoupil blíž, a ztiší hlas. „Vypořádat se s Ašrafem bychom mohli, kdyby se stalo něco, co by nějak do věci zatáhlo královskou rodinu. Třeba... však víte.“

„Věci jdou kupředu, aspoň tedy pokud se ke mně něco doneslo.“

Prezident pohlédne na ministra obrany. „Joe?“

„Dvě mouchy jednou ranou? To se snadno prodá i udělá.“

„Potom tedy mou práci bude oslovit média. Povědět jim o Ašrafu. Možná vypustit něco –“

„Ne, pane.“

„Pane prezidente, je sobota. Jeďte do Camp Davidu, a o tohle ať se postará vaše nová tisková mluvčí. Mluvil jste se Sultanem. Jeho Národní garda situaci stabilizovala, my své spojence podporujeme, bla bla bla, ale

zatahovat do toho v téhle chvíli naši armádu není třeba.“

„Dobrá... dobrá, a máte pravdu. Potřebuju si dát pauzu. Tenhle víkend se hraje pár dobrých zápasů. Redskins proti Cowboys.“

Lowe přitakává. „Pokuste se nějak si odpočinout, pane. Bude to rušný týden.“

DUNDALK, PŘÍSTAV

BALTIMORE, MARYLAND

6. ŘÍJNA 2012

SOBOTA, 23.25 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

CHEVY TRAIL BLAZER Z roku 2009 projíždí bezpečnostní branou; člověk v něm ukazuje hlídce u brány identifikační odznak.

Džamal al-Júsuf jede dál po příjezdové vozovce směrem k řece, potom zaparkuje na parkovišti pro zaměstnance. Tyhle poslední dva měsíce tu pracoval ve směně od půlnoci do ranních hodin.

Ta dnešní bude v tomhle prokletém přístavu jeho poslední.

„Zásilka“ přišla o dvě hodiny dřív v bílé dodávce, zaparkované za podjezdem pod Interstate 95. Džamal vyzvedne plátěný vak a těžký kufr do svého auta a přidá k nim výtisk koránu, který mu jeho „kontakt“ nechal.

Vybírá si parkoviště nedaleko svého cíle a ze zadního sedadla bere vak; když si jej přehazuje přes rameno, cítí jeho vnitřní teplo. Zapaluje si pro uklidnění cigaretu, potom zamíří k otevřenému molu pro zámořské lodě.

Jasně žlutý přepravní kontejner dorazil minulou noc a portálový jeřáb jej vyzvedl z podpalubí nákladní lodi; Džamal jeřábníkovi ukazoval, kam jej má složit – do řady na místě, o kterém věděl, že během dnešní noční směny zůstane klidné, bez většího provozu.

Ocelový kontejner je 12,20 metru dlouhý, vysoký a široký je 2,45 metru a může přepravovat maximálně 22 tisíc kilogramů. Je uložený vespod pod čtyřmi dalšími kontejnery. Úřady, které jeho trasu nakonec vysledují, zjistí, že jeho pout' začala v Teheránu, byl naložen na nákladní loď Íránské islámské republiky v přístavu imáma Chomejního v Perském zálivu. Potom byl přeložen na loď provozovanou linkou China-India Service, která zastavuje v Hongkongu a v Singapuru, než dorazí do svého cíle na Filipínách, kde byly doklady k němu vyměněny za falešné faktury.

Odtamtud kontejner putoval Panamským průplavem a dál podél amerických břehů Atlantského oceánu do svého cíle v Baltimoru.

Džamal se přesvědčí, že poblíž nikdo není, potom odemkne dvířka kontejneru a otevře je. Kontejner je zcela plný, lepenkové krabice na jedné straně jsou naskládány až ke stropu, na druhé straně jsou perské koberce, srolované a zabalené v plastové fólii. Džamal odklízí lehké krabice, tak jak dostal instrukce, a postupně se dostává ke středu –

– tam nachází olověný kontejner, připevněný šrouby k podlaze. Otevře víko a nahlédne dovnitř.

Kontejner je prázdný.

Otevře plátěný vak a do olověného kontejneru uloží jeho obsah – vodiče, pouzdra, plastové obalové fólie, kovové svorky – všechno s povlakem vše říkajícího produktu radioaktivního rozpadu.

Zavírá víko a lepenkové krabice nechává tak, jak mu bylo uloženo, potom spěchá na kraj mola a prázdný vak hází do řeky Patapsco; přihlíží, jak se naplňuje vodou a klesá ke dnu.

Za hodinu už jede na sever po Route 83 a míří k výběrčí mytné kabině na Pennsylvania Turnpike.

PLÁŽ VENICE BEACH, KALIFORNIE

7. ŘÍJNA 2012

NEDĚLE, 11.15 PACIFICKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

BOHEMIAN WALKWAY je lemována vysokými palmami; lidé, procházející se tu v pozdním dopoledni, se zastavují a dívají se na pouliční umělce předvádějící různé kousky a očumují skrovně oděné muže a ženy v plavkách. Všichni do sebe nabírají paprsky kalifornského slunce.

Omar Kamel Rádí se vede se Susan Campbellovou za ruku a volným krokem jdou k jihu po promenádě Ocean Front Walk. Zelenooká šestatřicetiletá cvičitelka aerobiku položí svému stálému příteli ruku kolem pasu; znají se dva měsíce. Povšimne si, jak celé jeho tělo jako by ztuhlo jakýmsi napětím.

„Omare, co je? Pořád jsi tak zticha.“

„Dostal jsem zprávu z domova. Dvě moje sestry jsou mrtvé. Zastřelili je američtí vojáci.“

„Panebože!“ Susan se zastavuje. „Jak se něco takového mohlo stát?“

Ony byly v Káhiře?“

„V Bagdádu.“ Omar se odvrátí a otře si slzy. „Já nejsem z Egypta, Susan, jsem z Iráku. Vadí ti to?“

„Vadí mi, žes mi lhal.“

„Lidé rádi odsuzují.“

„Já neodsuzuju. Můj bratranec tam teď je a bojuje za svobodu tvého lidu.“

Omarovy oči se zúží, zmocňuje se ho zlost. „Za svobodu? Víš, co říkáš? Já si myslím, že nevíš.“

„Možná bychom o tom zrovna teď neměli mluvit.“

„Ne, budeme o tom mluvit, a teď!“

Lidé se za nimi otáčejí. Susan jde pryč, Omar za ní.

„O tom, co chceme, nic nevíš, Susan! Nikdy jsme se neprosili o vaši pomoc nebo o vaši svobodu, chtěli jsme jen bezpečí. Chtěli jsme jediné žít svůj život v míru.“

„Uklidni se –“

„Moje sestry možná zastřelil zrovna tvůj bratranec, co? Možná si myslel, že od nich hrozí nějaké nebezpečí!“

„Přestaň! Hned toho nech! Můj bratranec by neškodného, bezbranného civilistu nikdy nezastřelil. Nikdy!“

„Jak to víš? Vaši vojáci shazují bomby, co zabíjejí celé rodiny. To je ta svoboda, o které mluvíš? Šííté se zmocní našeho města, zabíjejí civilisty – je to ta svoboda, kterou si taky užíváš? O válce nic nevíš. Jsi nevědomá ženská, která nic neví o těžkostech, která... která tancuje, vozí se v autě a surfuje. Jaké krveprolití jsi prožila, aby sis zasloužila svobodu? Co bys obětovala, aby sis ji udržela?“

„Mám ráda svou zemi –“

„Ty máš ráda svou zemi? Já zase mám rád svou zemi. Co bys dělala, Susan, kdyby do tvého domova vpadli cizí vojáci a zastřelili ti rodiče? Usmívala by ses na své osvoboditele, když ti zabili sestřičku? Nebo dědečka, bezmocného na svém vozíku? Řekneš ‚děkuju vám‘, když ti řezníci nabídnou omluvu a dva a půl tisíce dolarů za každého zabitého člena rodiny?“

Oči se jí zalíjí slzami. „Omare... to je mi líto. Nevěděla jsem –“

„Ne, ty tím chceš říct, že nechceš nic vědět. Dokud se tě to přímo nedotkne, dokud máš benzin do svého auta, abys mohla stát v koloně, ochlazovat si vzduch v bytě, pak je cena svobody Iráku přijatelná.“

Susan k němu natáhne ruku, on ale couvne. Dusí se vlastními slovy.

„Mám tě rád... ale takhle to nejde. Stalo se toho moc, příliš moc mrtvých.“ Omar odběhne několik kroků, pak se otočí; v očích má vztek. „Chceš vědět, co je to opravdová svoboda, Susan Campbellová? Svoboda je síla k tomu, abys vůči svým nepřátelům uplatnila spravedlnost. To je svoboda!“

Ještě naposled na ni pohlédne, potom utíká po pláži pryč.

WASHINGTON

7. ŘÍJNA 2012

NEDĚLE, 16.17 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„A Cowboys získávají fumble na petatřicetiyardové čáře. A tím by to mělo být hotovo...“

Baroví povaleči bučí, dav řídne, lidé vycházejí ven, aby se vyhnuli dopravě pozdního odpoledne.

Howard Lowe poklepe Garyho Schafera po rameni. „Konec hry. Jdeme se projít.“

* * *

Oba muži jdou podél nádrže Tidal Basin kolem Jeffersonova památníku; cestu vroubí stovky sakur – dárek z roku 1912 od japonské vlády.

Nejvyšší činitel FBI si masíruje vzadu krk, aby si uvolnil napětí ve svalech. „Kdy vás váš přítel kontaktoval?“

„Včera pozdě v noci. Gary, to o Springfieldu jste mi měl říct. Plukovníkovy rozkazy byly naprosto jasné –“

„Howarde, přísahám, myslel jsem, že to mám pod kontrolou.“

„Neměl jste. Green kontaktoval Phoenix. Ted' se v tom vezete, a to znamená, že se něco musí podniknout – nějaká oběť na ochranu vašeho úřadu... a nás ostatních.“

„Poslouchám.“

Ministr vnitřní bezpečnosti se zastaví, uloupne ze sakury poupě. „Gary, vzpomínáte si na film *Sofiina volba*? Postava hraná Meryl Streepovou přežila holocaust. V hlavní roli byla vynikající.“

„Ano. Musela si zvolit. Mezi dvěma ze svých dětí.“

Lowe přikyvuje. „Jedno z dvojčat bude žít, druhé zemře. Se svým rozhodnutím seznámte našeho přítele. Potom to dítě zachraňte... osobně.“

„Sdílím hluboké znechucení nad tím, že se s vězni zacházelo způsobem, jakým se s nimi zacházelo.“

– PREZIDENT GEORGE W. BUSH,
o mučení ve vězení v Abú Ghraib
(Bush však později pohrozil, že vetuje dodatek k zákonu
o přidělení 450 miliard dolarů armádě, protože tak se dodrží zákaz
mučení obsažený v Ženevských konvencích.)

„Ve zprávě s datem 19. ledna 2002 ministr obrany Donald Rumsfeld přikázal předsedovi Sboru náčelníků štábů, aby bojové velitele informovali, že ‚členové al-Káidy a Tálibánu... nemají nárok na status válečných zajatců podle Ženevských konvencí z roku 1949‘. Vydal rozkaz, že ‚velitelé by s nimi měli... zacházet lidsky a v míře náležité a odpovídající vojenské nutnosti, v souladu s Ženevskými konvencemi z roku 1949. Tento rozkaz tudíž tam, kde to velitelé považují za náležité a z vojenského hlediska za nutné, dovoluje odchýlit se od znění Ženevských konvencí.“

MEZINÁRODNÍ ASOCIACE PRO VÁLEČNÉ PRÁVO

KAPITOLA 41

VĚZENÍ V INAKEŠI, SAÚDSKÁ ARÁBIE

„ROZUMÍTE, co vám říkám, Ashley? Tenhle člověk je přítelem Al-Saúdu. K smrti umučí vás, ne jeho.“

Ace je opět v komoře smrti. Je nahý, nohy a paže má připoutané řemeny k židli bez sedáku.

Nahir klečí vedle něj, naléhavě ho prosí, aby se přiznal, Ace však hledí upřeně před sebe, jeho mysl se upíná nikoli k Nahir, nýbrž ke generálu Abdulu Azízovi; ten má ve své kanceláři dva prince a průvod jejich tělesných strážců. Princové na vrchního dozorce dotírají, zasypávají ho nadávkami a dožadují se odpovědi –

– a Ace rozumí každému slovu.

Devět týdnů dělal hloupého; bývalý ropný geolog nikdy nevyzradil, že umí arabsky. Nyní, když saúdští princové neustále drmolí něco o ukradených miliardách, zaslechne jedno slovo sdělující mu, že všechno je ztraceno, jedno slovo, které vyšlo z úst jednoho z princů –

Promis.

Už to vědí. Někdo tu záležitost dostal k Saúdům, a oni vědí...

Svaly na nohou se mu pod koženými řemeny chvějí, každé nadechnutí štiplavě páchne stresem.

„Ashley, já jsem byla svědkem toho, co Alí Šams udělá. Začne tím, že vám bude trhat jeden po druhém nehty, potom přejde k očím. Povězte jim, co chtějí vědět, a vaše smrt bude milosrdná.“

Vědí, co jsem udělal. Co jim ještě můžu povědět?

„Ashley, už dvakrát jste prokázal statečnost, ale hra se změnila. Prosím, Ashley!“

Chtějí své peníze zpátky. Budou mě mučit, dokud si neuvědomí, že ty peníze jsou nenávratně pryč, potom mě budou držet při životě tak dlouho, jak jen to půjde –

– pokud ovšem...

„Neuvěří mi, Nahir.“

„Povězte to mně, a já už je donutím, aby vám uvěřili.“

Zahal lež do pravdy.

„Ten člověk, kterého jsem se pokoušel uškrtit – Scott Santa – pracoval s mou manželkou. Jmenovala se Kelli Doyleová. Předtím, ještě než se stala poradkyní pro národní bezpečnost, pracovala pro CIA. Před devíti měsíci ji zavraždili. Scott Santa za mnou přišel a řekl mi, že ji zabili saúdští občané, členové Národní gardy. Scott říkal, že zná způsob, jak ublížit těm, kdo ublížili mně. Že kdybych do počítačového terminálu Národní banky v Rijádu uložil speciální program na CD, který sestavil, dočkal bych se své pomsty.“

„Co bylo na tom CD?“

„To nevím, nechtěl mi to říct.“

„Napadl jste ho. Proč?“

„Tady ve vězení jsem měl čas na přemýšlení. Ted' vím, že mě oklamal a zneužil, že manželku nezavraždili Saúdové, ale on... tenhleten vrah ze CIA.“

„Ashley, a jste si tím jistý?“

Zadívá se jí do očí. „Ano.“

Odstoupí od něj a chvátá do kanceláře vrchního dozorce. Zaklepe na otevřené dveře, potom rychle hovoří a ukazuje přítom na Ace.

Muži pozorně naslouchají. Generál vytáčí na stolním telefonu číslo.

Po pár minutách přivedou Scotta Santu do místnosti; na odřeném hrdle má obvaz. „Co má být? Princ Turki... Dobrá. Snad byste mohl vysvětlit takhle –“

Dozorci ho donutí sednout si před vrchního dozorce. Jeden z nich navlékne Santovi na paži nafukovací manžetu, druhý připojí k detektoru lži zbývající monitory.

„Princi Turki! Takhle zacházíte s přítelem? Princi Turki, *minfadlik!* *Minfadlik!*“

Vrchní dozorce udeří otevřenou dlaní do stolu. „*Ma ismak?*“

„Santa, Scott J. Jsem občan Spojených států, mám se saúdskou královskou rodinou smlouvu na výcvik –“

Vrchní dozorce ho přeruší, sype ze sebe cosi arabsky.

„Jeho manželku?“ Santa pohlédne přes rameno na Ace, váhá s odpovědí. „Ano, znal jsem ji.“

Dozorce obsluhující detektor lži pokývne; místností prochází Alí Šams a vstupuje do generálovy kanceláře. Přihlíží dění napjatě jako šelma

sledující stopu.

Generál klade další otázku.

Američan ruského původu upře na obtlouzlého saúdského mučitele zrak, při pohledu na kleště s plochými čelistmi, které ten člověk drží v levé ruce, mu do očí vstoupí strach. „CD? Jaké CD?“

Dozorce zavrtí hlavou.

Alí Šams se usmívá.

Aceovi se rozšíří oči, když ten sadista popadne Rusovu levou ruku, prostředník odtáhne od ostatních prstů a namíří svůj nástroj –

– plochá čelist se zakousne...

„Áááá! Ty hajzle, Futrella! Ty pitomej zkur –“

Generál dál říká cosi arabsky.

„Ne... ne, počkejte! Tak dobrá, ano, byl jsem to ráno tam v bance, ale se žádným spiknutím, jak vám ukrást peníze, jsem neměl nic společného! Ne... ne! Prosím –“

Ace se odvrátí; pronikavé výkřiky mučeného mu rozechvívají ušní bubínky.

* * *

V průběhu dějin Země, trvajících čtyři miliardy let, se vyvinul pouze jediný živočišný druh, který působí bolest a utrpení svému vlastnímu druhu. Je tohle evoluce? Inteligentní záměr? Jestli nás Bůh stvořil k obrazu svému, dělá to z něho tyrana?

Pro matku, která musí přihlížet, jak její novorozenec umírá hladem, žádný Bůh neexistuje. Pro rodinu vyhubenou náboženskými fanatiky nemůže nic zůstat svatým. Matce vojáka, který přišel o život v nespravedlivé bitvě, nedokáže přinést útěchu žádná rakev zahalená vlajkou.

Pro ty mnohé, kteří se ocitnou tváří v tvář nelidskému zacházení, je humánní jediné smrt.

Pro Ashleyho „Ace“ Futrella neexistuje žádná logika, žádná naděje, žádný důvod pro to, aby se modlil, existuje prostě vyhlídka na úlevu, která se dostaví po dlouhém, bolestiplném umírání.

Místnost se chvěje Santovými pronikavými výkřiky, a Aceova mysl horečně pracuje, zoufale pátrá po nějaké vzdálené vzpomínce, které by se mohl přidržet – po záchranném voru v tomto moři šílenství.

Je na dvoře; zpátky ve věku, kdy byl kluk. Házejí si s otcem míčem, s Browniem...

Nyní je starší... ta nazrzlá patnáctka, se kterou se poznal na táboře – jeho první pusa...

Střední škola... jeho první opravdový fotbalový dres. První zápas...

Ten nádherný pocit, když přihrál na vítězný touchdown...

Křik je stále silnější a vyvolává v něm další vzpomínky.

Škola – vzpomínej na školu! Střední škola... ne, přejdi rovnou na vysokou, na život na Georgijské. Příchod do týmu jako náhradník... ten první zápas... ječící fanoušci... dva touchdowns! Seznámení s Kelli... láska na první pohled. Jdou do Tasty Worldu, tam obrovské marguerity za pět dolarů v Blind Pig... milování na předním sedadle mého starého chevy Malibu –

Muži, řvoucí kletby v arabštině, ho znovu připravují o vzpomínky.

Soustřed' se na Kelli, brzy se s ní setkáš. Možná budeme zase mladí? Žádná rakovina, žádná bolest...

Jeho oči se už nějakou dobu upírají na hliníkový stůl, na místo jen centimetry od levého zápěstí; nevidí nic, přitom vidí všechno. Nyní, když mu do uší proniká Santovo kvílení, se jeho zrak soustředí na podnos a na ostré ocelové jehlice, jen centimetry od něj... patnácticentimetrové bodce určené k tomu, aby působily bolest –

– nebo aby člověku vysvobodily duši. Nehnutě zírá na tři bílé jizvy na svém levém zápěstí, tři bílé jizvy, volající k němu z hlubin minulosti.

Sebevražda... udělej to; je to tvá nejlepší volba!

Z posledních zbytků sil všelijak kroutí levým předloktím, jak jen to dovolí pásy, které je poutají; povolují po cenných milimetrech... Ace tlačí zápěstí dopředu a zase je stahuje zpátky, až se mu je podaří vysvobodit. Paže zůstává pevně přitažená k židli, prsty se však vztahují k podnosu, usilovně se snaží přitáhnout jej blíž, sebrat jeden z těch vzácných bodců... další dva prsty jeden přizvednou... padá zpátky na podnos... nahmatává druhý... opatrně, Aci –

Mám tě!

Ukazovákem si bodec přitahuje blíž, prostředníkem si ho přistrčí do dlaně a přitahuje zpátky směrem k židli.

Napíná předloktí a pomalu uvolňuje pás kolem lokte, jen tolik, aby si dosáhl na hrdlo... aby si tu věc vnořil hluboko do krční tepny.

Rus zaječí znovu.

Udělej to! Nahni se dopředu a vraž to do té tepny!

„To bylo dávno, Leigh. Nemusíš si dělat starosti...“

Ace náhle znehybní.

„Vrátím se, Leigh. Slibuju. Dávej pozor na Sammyho, ano?“

Zhroutí se, neschopen to udělat, neschopen porušit slib, daný dceři.

No tak, holčičko, no tak... třeba je ještě nějaký jiný způsob.

Křik ustává.

Jdou si pro tebe; schovej ten bodec!

Zírá na ty tři bílé jizvy. Pevně sevře zuby, posouvá bodec k zápěstí, potom ostrý hrot vtlačí do měkkého masa pod zápěstím; ukáže se krev. Pás, poutající mu zápěstí, slouží jako opora, když tlačí bodec dál pod kůži... až je celý skrytý v jeho předloktí.

Vecpe levé zápěstí zpátky do pásu, paži obrátí tak, aby ruka byla dlaní dolů. Z kanceláře vrchního dozorce vynášejí Santovo zkrvavené tělo.

Nyní je řada na něm.

Ještě jednou zaútočit, Aci, ještě jedno tiknutí hodin. Bůh ti nabízí šanci k poslednímu zoufalému pokusu, k přihrávce málem přes celé hřiště... vrátit se zpátky do hry –

– potřebuješ k tomu jediné: přežít.

„Hodina nula je zítra.“

„Zápas začíná.“

– VZKAZY V ARABŠTINĚ,
zachycené Národním bezpečnostním úřadem 10. září 2001
a přeložené 12. září 2001

„... spáchat masovou vraždu v nepředstavitelném měřítku.“

– PAUL STEPHENSON,
londýnský zástupce komisaře, o pokusu islámských radikálů zničit
výbušninou obchodní proudová letadla nad Atlantským oceánem
Newsweek,
21.-28. srpna 2006

„Zatroubil šestý anděl. Uslyšel jsem jakýsi hlas od čtyř rohů zlatého oltáře, který je před Bohem. Ten hlas nařídil šestému andělu, držícímu polnici: ‚Rozvaž ty čtyři anděly, spoutané při veliké řece Eufratu!‘ Tu byli rozvázáni ti čtyři andělé, pnpravení na hodinu, den, měsíc a rok, kdy mají pobít třetinu lidí.“

– ZJEVENÍ JANOVO, 9:13-15

KAPITOLA 42

FILADELFSKÉ MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ

FILADELFIE, PENSYLVÁNIE

8. ŘÍJNA 2012 (KOLUMBŮV DEN)

PONDĚLÍ, 10.37 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„ARUBA, JAMAICA... oooh I wanna take you to Bermuda, Bahama... come on, pretty mama. Key Largo... Way down in Kokomo!“

Michael Tursi se jen tak pro sebe směje a vytřukává na volant rytmus písně Beach Boys; jede do půjčovny vrátit automobil, řídí se směrovými tabulemi, ukazujícími cestu k letišti. Usměje se na pracovníci autopůjčovny Avis, cestou zpátky uvolní v autobusu místo matce, Afroameričance se dvěma dětmi, a letištní bezpečnostní službě popřeje „dobrý den“.

Do odletu na Kajmanské ostrovy mu zbývá ještě devadesát minut; koupí si bejgl a smetanový sýr, a k tomu *Philadelphia Inquirer*. Posadí se u vchodu E-22 a pochutnává si na snídani.

Po několika minutách noviny odhodí; mysl má příliš plnou dojmů, příliš vzrušenou, než aby dokázal číst. *Dvaadvacet milionů v bance, a všechno klape jako na drátkách. Jen se do toho opřít; kdyby mě ten vševědoucí Rummy tenkrát poslechl, byl by teď v Bagdádu McDonald na každém rohu.*

Se stejnou nedočkavostí, s jakou se dítě probudí ráno po Štědrém dni, nyní dychtivě otevře notebook a spustí si internet; ještě jednou zatouží podívat se na svůj bankovní účet.

Napíše přístupové heslo a kód.

Pohlédne na výpis – zůstatek 0,00 dolarů.

„Hergot, do...“

Zkouší to znova; výsledek je stejný. Udeří pěstí do prázdné židle vedle sebe.

Lidé se po něm otáčejí.

Tursi jako o překot znovu bootuje notebook a na mobilu namačká číslo zákaznické služby. Přístroj ho automaticky vyzývá k zadání čísla účtu; Tursi přitom zakleje, pak znovu a znovu mačká nulu, po celém těle se mu rozlévá pot. Konečně se na lince ozve z Indie mužský hlas.

„Dobrý den, jak vám mohu –“

„Můj účet. Potřebuju znát zůstatek, hned!“

„K službám, pane. Jen vám potřebuji položit několik otázek vzhledem k utajení osobních údajů –“

Tursi uvede své jméno, číslo účtu, jméno matky...

„Děkuji, pane Tursi. Tady vidím, že na účtu máte nulový zůstatek.“

„Co to k čertu žvaníte, Gándhí? Podívejte se do záznamů! Nejsou tam z nedávné doby vklady celkem přes dvaadvacet milionů?“

„Ano, jsou, pane. A dnes ráno byl proveden převod dvaadvaceti milionů tři sta čtyřiceti sedmi tisíc osmi set devadesáti dolarů, podle vašeho příkazu.“

„Já jsem ne –“ ztiší hlas; blíží se dva policisté. „Nepřevodl jsem ani pětník! Ani pětník, ty pitomej bezbožnej –“

Linka ztichne.

Tursi zakleje a namačká číslo Garyho Schafera. Slyší „účastník je nedostupný“, a málem vyhodí svou snídani.

Spěchá na pánskou toaletu. Vejde do oddělení pro tělesně postižené a myje si obličej; ruce se mu třesou. *Uvažuj pořádně, Turku, uvažuj pořádně. K Plukovníkovi se nedostaneš, a ten by mě nikdy nepodrazil... nikdy. Takže zbývá Schafer. Kryje si zadek, a mě nechává na holičkách.*

Turek zírá na svůj bledý odraz v zrcadle. „*Hra ještě nekončí, příteli. Ani zdaleka ne.*“

Michael Tursi vychází z toalety a kluše k pultu o poschodí níž; tam vymění letenku za jinou a do jiného místa.

CHICAGO, ILLINOIS

12.15 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„CO JSEM VÁM ŘÍKAL – Sue je největší Tyrannosaurus rex na světě!“

Mitch Wagner vede Leigh a Sama Futrellovy do Chicago Field Museum; manželku Yvonne zanechává u pultu, kde se prodávají

vstupenky, ať věc vyřídí. „Sammy, co tomu říkáš? Prima, co?“

„Jo, kdyby to bylo tak před dvaceti lety, než běžel *Jurský park*.“

„Cože? To se tu ani nechceš porozhlídnout?“

„Tady jsme už byli.“

„Já dvakrát,“ podotýká Leigh.

Yvonne se k nim připojí. „No, tak můžeme jít?“

„Ted' zase nikam nechťejí.“

„Co to je za řeči? Zrovna jsem koupila lístky pro nás všechny. *Mise do hlubin: Marianský příkop*. Prý to je teda *něco!*“

„To jsme viděli loni na školním výletě,“ oduší Sammy. „Včera jsem to strýčkovi Mitchovi říkal.“

„No jo, to my, staří prďolové, už trpíme tou nemocí hospa... pamatuju si hov –“

„No tak, Mitchi!“ Yvonne poklepe Sammyho po rameni. „Ty jdi se strýčkem Mitchem a tyhle lístky vraťte. Já a Leigh zatím podumáme co dělat, než začne zápas.“

LOS ANGELES, KALIFORNIE

13.45 PACIFICKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

SUSAN CAMPBELLOVÁ vchází do svého ateliérového bytu; po čtyřech hodinách výuky aerobiku od sedmi ráno má obsah cukru v krvi nízký. Z lednice vytáhne láhev pomerančového džusu a několikrát si lokne. Potom si všimne lístku, přilepeného na dvířka skřínky na nádobí.

Susan,

odpusť mi, prosím, že jsem se neovládnul. Potřebuju si s tebou promluvit o pár důležitých věcech. Kdyby ses mohla se mnou dnes večer sejít v 5.30 v zoo v San Diegu (u pavilonu goril), všechno ti vysvětlím, a budu ti moc vděčný. Zabal si brašnu na noc. Mám pro tebe zvláštní překvapení.

Miluju tě.

Omar

UNIVERZITNÍ MĚSTO SOUTH BEND, INDIANA
17.37 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

SHANE TORRENCE DRŽÍ JEDNOU RUKOU VOLANT, druhou láhev se zbytkem koly. Vypije ji, doufá, že pořádná dávka kofeinu a cukru mu „řádně nakopne motor“; teď, v pozdním odpoledni, to už moc potřebuje. Pracovník Odboru strategické podpory je unavený, chevy trail blazera s Džamalem al-Júsufem už sleduje skoro přes dvanáct hodin a má za sebou 1 290 kilometrů jízdy, z toho posledních 800 po Interstate 80. Dálnice s poplatkem míří na západ, nějakou dobu pokračuje podél severní hranice Ohia a Indiany, potom se stočí do Chicaga... další dvě hodiny jízdy v dopravní špičce.

Má u sebe dva mobilní telefony, na obou má naprogramované číslo detonátoru SADM. Číslo si také pro všechny případy uložil do paměti.

Projíždí kolem tabule ukazující směr na South Bend; instinktivně kontroluje časový rozvrh zpětně od nuly. *Odpálíme v 8.11 centrálního, takže ještě tři a půl hodiny, spousta času, abych to i v dopravní špičce stihnul na 65-Jih ven z Gary. Pokud nedojde k nějaké bouračce. Jestli se stane bouračka, jsem v hajzlu. Ale musela by být pořádná, aby všechno stálo celé hodiny. Co vítr? Kdyby převládaly jižní větry, mohl bych schytat nějakou radiaci. Ale stejně bych už tou dobou byl dost daleko, přinejmenším v Indianapolisu... to by mělo stačit.*

Zrychlí, k Džamalovu autu se přiblíží tak, že ho od něj dělí šest aut.

Blbec. Jestlipak opravdu věří tomu, že je to jen špinavá bomba, to bych teda fakt rád věděl. Vylez z auta, někam se schovej, a koukej na tu šou... jo, kdyby tak věděl! Exploze by měla vyřídit Masada Alího Masúda a ty ostatní muslimy v Bridgeview... taková menší prémie.

Bezbožní islámští radikálové...

STADION SOLDIER FIELD
CHICAGO, ILLINOIS
17.05 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

DOUG DVORAK KLIČKUJE svým golfovým vozíkem houfem dalších vozů, lepících se jeden druhému na kufr, a pozorně sleduje okolí, zda

někde nejsou přesmíru opilí fanoušci. Oblastní velitel policie v Auroře má na starosti dozor při utkáních Bears už tři roky, v té době pracoval bokem i pro ministerstvo vnitřní bezpečnosti.

Při zápase v pondělí večer ještě nikdy službu neměl, ale dozvěděl se, že očekávaných jednašedesát tisíc pět set diváků bude provádět daleko víc výtržností, než jak tomu je při nedělních zápasech.

Dívá se na hodinky: 17.15. *Do výkopu jsou to ještě tři hodiny, a tady už zavládnul pořádný cirkus.* Zrychlí, projede kolem řady camperů a zamíří na jih, aby se podíval, jak to vypadá na parkovišti Waldron Drive Parking; auta v okolí stadionu jedou nárazník na nárazníku.

U.S. BANK TOWER

LOS ANGELES, KALIFORNIE 15.37 PACIFICKÉHO

STANDARDNÍHO ČASU

BÍLÁ DODÁVKA S MARCEM FATIGOU za volantem vjíždí na podzemní parkoviště budovy. Agent OSP jede podél rampy do spodního patra a zacouvá na prázdné místo nedaleko řady kontejnerů na odpadky. Vypne motor, odemkne zadní dveře a jde ke stříbrnému lincolnu, zaparkovanému o několik řad dál. Odemkne dveře limuzíny, přikrčí se na sedadle pro řidiče a pozorně sleduje nákladní výtah.

Provoz ven z města bude příšernost sama, přinejmenším z toho kouká hodina. Přidej další dvě do San Diega... mohlo by to být těsné. Kde ten člověk je?

Ještě patnáct minut, a dveře nákladního výtahu se otevřou; vychází z nich Omar, před sebou tlačí kontejner na odpadky opatřený čtyřmi kolečky. Do velkého kontejneru vhadzuje několik pytlů s odpadky, potom s kontejnerem zajede dozadu za bílou dodávku. Rozhlíží se kolem. Otvírá zadní dveře.

Vzápětí vytahuje z vozu těžkou SADM. Obaluje bedničku třemi pytlí na odpadky, ukládá ji na dno kontejneru a ještě ji zakryje několika vrstvami prázdných pytlů.

Zaveze kontejner k nákladnímu výtahu a stiskne tlačítko.

Než výtah přijede, stříbrný lincoln je pryč.

STADION SOLDIER FIELD
CHICAGO, ILLINOIS
18.22 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

DZAMAL AL-JÚSUF VYJÍŽDÍ Z DÁLNICE Dan Ryan Expressway na Lake Shore Drive; krev mu divoce tepe v žilách, užasle zírá na ohromný stadion, tyčící se před ním do výše. Zářivá světla stadionu vytvářejí na tmící se obloze téměř haló efekt. *Dnes večer zemřu šahíd. Dnes večer se odeberu na místo v nebi do blízkosti ostatních poslů Boha. A ačkoli zahynu, moje tělo nezetlí ani nevychladne. Dnes budu vzat do ráje, kde je k mým službám a potřebám navěky připraveno a čeká dvaasedmdesát panen.*

Nevšímá si vzteklého troubení řidiče za sebou, odříkává suru koránu Rod Imránův, verš 169. „A nepokládej ty, kdož na stezce Boží byli zabiti, za mrtvé! Naopak, oni jsou živí a u Pána svého odměnu svou užívají.“

* * *

O dva vozy dál se Mitch Wagner znovu doslova opře o klakson; auta se sotva vlečou.

Yvonne po něm střelí pohledem. „Co to vyvádíš?“

„No, copak asi? Pokouším se to pitomý auto ještě někde zaparkovat.“

„Však jsem ti říkala, abychom z té restaurace odešli dřív.“

„Hele, já tam vůbec nechtěl jít! Na stadionu je spousta jídla, to jsem ti přece řekl!“

Na sedadle vzadu Sammy pohlédne na sestru; připadá si úplně ztracený.

Leigh mu sevře ruku.

U.S. BANK TOWER
LOS ANGELES, KALIFORNIE
16.25 PACIFICKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

SLUŽEBNÍ VÝTAH ZASTAVUJE V třiapadesátém podlaží. Omar vystrká kontejner do chodby; do horních dvaceti podlaží se lze dostat pouze jinými výtahy.

„Haló... vy tam!“

Omar se otočí. Stojí tam jeho vedoucí Cleve Wilson. „Kde se flákáte? Už dvacet minut vám volám na vysílačku. Sjed'te do reality na šestatřicátým, spustil se tam hasicí přístroj a nadělal příšernou paseku.“

„Ano, pane.“ Omar se rozjede s kontejnerem zpátky ke služebnímu výtahu.

„Stát – ten kontejner tu nechte, potřebují vás tam hned!“

Omar přikývne. „Jen ho dám někam stranou, aby nestál v cestě.“ Nečeká na odpověď a tlačí kontejner do boční chodby směrem k toaletám. Odemkne údržbářskou místnostku, prohrabe obsah kontejneru, zvedne těžký kufřík a uloží jej uvnitř.

LOSANGELESKÉ MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ

LOS ANGELES, KALIFORNIE

16.43 PACIFICKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

LEAR JET FEDERÁLNÍHO ÚŘADU PRO VYŠETŘOVÁNÍ dosedne na dráhu, zabrzdí, potom rychle pojíždí k čekajícímu vrtulníku týmu SWAT. Za pár okamžiků se otevrou dvířka a po schůdcích dlouhými kroky sbíhá ředitel FBI Gary Lee Schafer.

Ředitel losangelské pobočky FBI J. C. Rodriguez si potřese se svým nadřazeným rukou a vede ho k vrtulníku. „Uzavřeli jsme oblast dvou bloků. Nikdo se nedostane ani tam, ani ven. Pane, jak moc jste si jistý –“

„Ty podezřelý sledujeme už deset měsíců, jejich činnost porovnáváme se zachycenými vzkazy z Teheránu. Museli jsme počkat, až budeme vědět, kdy a jak se ty bomby dostanou sem. Přišly v přepravním kontejneru před dvěma dny do baltimorského přístavu. Podezřelí nám unikli o dvacet minut.“

„Zatraceně.“

Oba muži nastupují do vrtulníku, nasazují si sluchátka, aby spolu mohli komunikovat, a vrtulník se odlepí od země.

„Pane, promiňte, ale – jste si absolutně jistí časem, kdy má dojít k odpálení? Protože můžeme vyhlásit nucenou evakuaci –“

„Je to 6.11 pacifického, 9.11 východního a ... jo, jsme si jistí. Asi před dvěma hodinami jsme zachytili hovor mezi oběma podezřelými. A kromě toho – na evakuaci LA a veškerého provozu byste potřeboval minimálně dvanáct hodin.“

„Ano, pane... ale co ta druhá bomba?!“

STADION SOLDIER FIELD

CHICAGO, ILLINOIS

19.26 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

DŽAMAL AL-JÚSUF popojede se svým SUV kousíček dopředu, stáhne okénko a osloví dopravního policistu. „Prosím, chtěl bych tu zaparkovat.“

„Patrová parkovací garáž je plná, jeďte dál na jižní.“

„Ale já musím –“

„Jižní, támhle tudy! A hněte sebou, kámo, zdržujete dopravu!“

O šest metrů dál Doug Dvorak upírá na řidiče trail blazeru zrak, kůže ho svrbí od prudkého přívalu adrenalinu. *Je to on... ten irácký mladíček!*

Rychle udělá tři kroky; řidič se zařadí zpátky do proudu vozidel a jede dál k jihu po Lake Shore Drive.

„Hej, vy tam – stát!“ Otočí se k policistovi. „Kam jede?“

„Na jižní.“

Doug kvapí ke svému vozíku a popadne vysílačku. „Centrálo, tady jednotka Jedna. Nejvyšší stupeň poplachu! Podezřelý je muž, z Blízkeho východu, asi pětadvacet let, jede v černém chevy trail blazeru. Naposled spatřen, jak jede k jihu po Lake Shore Drive, možný cíl jižní parkoviště. Pravděpodobnost teroristické činnosti je vysoká. Opakuji: vysoká!“

Dvorak ujíždí se svým golfovým vozíkem na jih podél širokého chodníku pro pěší, jeho světla blikají a klakson troubí jako zběsilý.

„Jednotko Jedna, jednotka Sedm. Jedu k jižnímu vjezdu. Buďte v pohotovosti.“

„Centrálo, jednotka Jedna, uvědomte chicagské policejní oddělení! Na jižní parkoviště pošlete pyrotechniky –“

„Jedničko, tady Sedmička. Jsem u brány na Lake Shore. Po nějakém chevy trail blazeru ani vidu. Musel kolem parkoviště jenom projet.“

„Krucinál!“

U.S. BANK TOWER
LOS ANGELES, KALIFORNIE
17.48 PACIFICKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

OMAR, SÁM VE VÝTAHU, zkontroluje čas a potichu zakleje. Má zpoždění, poslední hodinu strávil úklidem nepořádku na šestatřicátém podlaží.

Výtah zastavuje na střeše. Omar tlačí kontejner přes mohutnou přistávací plochu pro vrtulníky. Její obvod je vyznačený velkými skleněnými „korunami“ usazenými nahoře na budově; v noci jsou její světla rozsvícená. Spěchá k několika parabolickým družicovým anténám, upevněným na vzdálené straně střechy, a těžký kufřík vytahuje z kontejneru.

„Brej večír.“

Zpoza jedné z antén vystoupí Michael Tursi, tlumič na pistoli míří na Omara. „Opozdil ses.“

Pistole vyplivne tři zášlehy světla; protnou Omarovu hrud'. Ohromený Iráčan hledí na karmínové skvrny, rozlévající se po jeho hotelové uniformě. Nohy mu podklesnou a Omar se zhroutí mrtev na zem.

Turek na mrtvolu plivne. „Člověk se nemůže spolehnout, že nějakej Arab udělá něco pořádně.“

STADION SOLDIER FIELD
CHICAGO, ILLINOIS
19.56 CENTRÁLNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„VŠEM JEDNOTKÁM, máme nejvyšší stupeň poplachu. Prohledáváme nejbližší okolí, hledáme člověka z Blízkeho východu, muže, věk mezi dvaceti a třiceti lety, jede v černém chevy trail blazeru. Všichni policisté a bezpečnostní personál stadionu mají za úkol projít parkoviště na úrovni ulice a postranní ulice v okruhu pěti bloků kolem Soldier Fieldu.“

Doug Dvorak je na jižním parkovišti, necelý kilometr od jižního vchodu na stadion, a dívá se, jak desítka policistů prochází mezi řadami automobilů; mají naspěch, berou to hákem. *Něco je špatně, jinak by ho už*

měli. Mysli! Za předpokladu, že je to špinavá bomba, ten člověk bude chtít zlikvidovat co nejvíc lidí, a to znamená –

„Musel to otočit a vrátit se blíž ke stadionu!“ Dvorak vyrazí s vozíkem a uhání zpátky po Museum Campus Drive na sever.

* * *

Chevy trail blazer je zaparkovaný v druhé řadě vedle požárního hydrantu u stadionu Soldier Field; mřížka chladiče míří k východu, směrem k Mekce.

Džamal al-Júsuf se dívá na hodinky: osm hodin, čtyři minuty. *Sedm minut...* nahlas se modlí.

* * *

„Tamhlety čtyři, hned tamhle, děti.“ Mitch Wagner ukazuje na čtyři prázdná místa. „Přední sedadla, pětatřicetiyardová čára. To není špatný, co, Sammy? Tvému fotříkovi by se to líbilo.“

„Mitchi!“

Samovi se zalijí oči slzami.

„Ale no tak!“ Wagner stiskne hochovo rameno. „Tak jsem to nemyslel, chlapče! Vždyť já vím, že tátu už hodně brzo uvidíš.“

* * *

Sto pětapadesát kilometrů odtud na jih Shannon Torrence odbočuje z dálnice na odpočívadlo a chystá se k telefonátu, který změní chod dějin.

* * *

„Vylez z auta! Hned!“ Doug Dvorak přitiskne hlaveň revolveru k oknu na straně řidiče; hlaveň míří Džamalu al-Júsufovi na obličej.

Iráčan na policejního velitele nevěřícně zírá, ústa se mu zkříví v opovržlivém, vzteklém úšklebku, až odhalí zuby.

Dvorak výstřelem rozbije okno, střepy se rozletí a zasypou přední sedadlo. Jediným pohybem vytáhne podezřelého z vozu na asfalt a ruce mu spoutá za zády.

„Jednotka Jedna centrále, mám podezřelého. Museum Campus Drive, sto metrů severně od Waldronu.“ Doug přeběhne zrakem po předním sedadle, pak zvedne podezřelého na nohy a smýkne jím k zadku SUV; kolem zatím narůstá dav lidí.

„Všichni zpátky!“ Doug trhnutím otevře zadní dveře auta, uchopí Iráčana vzadu za krk a přirazí mu obličej k boku vozidla; tím úderem ho

málem omráčí, a získá tak okamžik času, kdy může vlézt dozadu do vozidla.

Svědkové události, shromáždění kolem, zalapají po dechu; někteří nastavují mobily, aby to zneužití pravomoci zaznamenali.

Doug spatří olověný kufřík s bombou, připevněný k podlaze. Sáhne dovnitř a těžký kontejner se SADM vyvleče po podlaze zadními dveřmi vozu ven.

„Jednička centrále, potřebuju sem ty pyrotechniky, a letem!“

„Je to bomba!“ Zpráva se roznesla a dotěrný dav si chvatně dává rozchod.

Dvorak nechává bombu u zadních dveří a vrazí hlaveň zbraně Arabovi do obličeje. „Je tam časovač, nebo se to odpaluje na dálku? Kdy to má bouchnout?“

Džamalův zrak se zachytí na Dvorakových hodinkách.

„Ty hajzle!“ Doug mu vrazí koleno do obličeje; zlomí mu nos a tím mu znemožní něco podniknout. Pozornost obrátí na SADM. Odklopí páčky držící víko.

„Pane na nebi...“

8.09...

Z hlediště stadionu vyrazí k nebi řev davu; Giants mají výkop proti domácím Bears.

Doug Dvorak přeběhne očima po jaderném zařízení. Spatří mobilní telefon –

8.10...

– a instinktivně jej vypne.

U.S. BANK TOWER

LOS ANGELES, KALIFORNIE

18.09 PACIFICKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

MICHAEL TURSI ODTÁHNE MRTVOLU Omara Kamela Rádiho stranou, potom otevře SADM a mobilní telefon vypne. Bedničku zase zavře a vleče ji zpátky ke kontejneru na odpadky –

– vtom jako mohutnou ozvěnou zahřmí nad střechou ze všech směrů rachot rotorů.

Turek pohlédne nahoru. Od jihozápadu se rychle blíží temné siluety, v

zapadajícím slunci na ně špatně vidí. „Hni sebou!“ Napne svaly, dostane SADM do kontejneru, strčí do něj a pošle jej, jak může nejrychleji, napříč přes přistávací plochu –

– nesouměrně uložená váha SADM převrátí kontejner na stranu a odpadky se rozsypou všude kolem.

„Krucinál!“

Hmatá po kufříku, ale cosi se mu zakousne zezadu do pravého stehna. Pokouší se těžkou bedničku se SADM táhnout dál, ale náhle leží tváří k zemi a pod ním se rozlévá kaluž krve –

– a vrtulník s týmem SWAT přistává; vzduchový vír od rotoru rozmetává pytle s odpadky přes celou střechu jako plastové choulivky.

Ubíhají minuty. Těžká bota otočí Tursiho na záda. Podívá se vzhůru a vidí kruh obličejů – mezi nimi tváře Garyho Lee Schafera a Marca Fatigy.

Příslušníci týmu SWAT rozmlouvají s agentem OSP, Tursi však slyší pouze bušení listů rotoru. Jeden po druhém odstupují a zkoumají bombu, na místě nechávají jen Marca Fatigu; ten si klekne vedle Tursiho obličeje.

Turek zakašle, má ústa plná krve; vyplivne ji. „Proč?“

Marco se skloní k uchu umírajícího. „Bylo to jen taktak, na poslední chvíli. Jedno dvojče žije, druhé zemře. Napadlo mě, že si zahraju na hrdinu-spasitele. Co tu k čertu děláte?“

„Schafer... podrazil. Ukrad naše peníze.“

Fatigův obličej dostane popelavou barvu.

Pyrotechnik opatrně otevře kovové pouzdro. „Tohle není špinavá bomba, je to jaderné zařízení! Je napojené na mobil, tak všichni vypněte vysílačky, ať to neodpálíme!“

„Počkejte! Já to udělám!“ Marco Fatiga se protlačí davem; potom, aniž by se díval, popaměti stiskne tlačítko mobilu... a zapne jej.

Gary Schafer pohlédne dolů na Michaela Tursiho; ten má na rtech krvavý úsměv –

– prsty jeho pravé ruky šátrají v kapse... stisknou předprogramované číslo na mobilu.

Na mobil, instalovaný v SADM, se upřou vyděšené oči. Zazvoní jenom jednou –

– čas konce odpočtu.

„Zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi... Rozpoutaly se blesky a rachot hromu, zemětřesení a hrozné krupobití.“

ZJEVENÍ JANOVO, 11:15,19

KAPITOLA 43

LOS ANGELES, KALIFORNIE

18:14:36 PACIFICKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

ŽIVOT. Je počat v jediném okamžiku, přichází na svět v jediném okamžiku, a v jediném okamžiku umíráme; naše životy jsou ony cenné okamžiky mezi tím. V první miliontině vteřiny, jež je počítán SADM, jiskra ze zvonícího telefonu v bombě odpálí plastickou výbušninu C-4 a spustí řetězovou reakci probíhající rychlostí světla, která vpálí malý podíl obohaceného uranu do většího objemu ^{238}U , čímž přivede k životu deset bilionů kalorií energie ve formě oslepivého záblesku světla pětistokrát jasnějšího, než jaké vydává polední slunce nad Palm Desert. Asfalt teče, barva na stěnách hoří a odpadává, kov se vydouvá, až –

– o milisekundu později se první nádech, zalapání po dechu, zmocní každé molekuly vzduchu v okruhu o poloměru přes třicet kilometrů. Stromy a telegrafní sloupy se vyvracejí ze země, okna se tříští, střed Los Angeles je vsáknut do víru epicentra a změní se v purpurově šedý hříbovitý mrak, jehož srdce plane jasně rudě, jádro mraku se žářem změní v ohnivou kouli – v masu zhmotnělého pekla tak horkou, že na krátkou chvíli dosáhne teploty pětikrát vyšší, než je teplota slunečního jádra.

„Poporodní projev“ štěpení je elektromagnetický výboj, který vznikne, když záření gama z jaderného výbuchu zasáhne molekuly vzduchu a vyrazí „volné“ elektrony, přičemž vzniknou silná elektrická a magnetická pole, jež poškodí každý elektronický systém, se kterým přijdou do styku –

– včetně elektronických systémů obchodních linkových proudových letadel přistávajících a vzlétajících na losangeleském mezinárodním letišti, vzdáleném pouhé kilometry.

* * *

„Dámy a pánové, z letové paluby k vám hovoří kapitán letadla Primosch. Zahajujeme přibližovací manévry na Los Angeles. Obloha je

jasná, vítr slabý, teplota dvaadvacet stupňů Celsia. Ještě jednou vám děkuji, že jste letěli s US Airways, a doufám, že se opravdu brzy zase uvidíme. Zanedlouho bychom měli být na zemi.“

Holly Owenová, učitelka na střední škole, si upravuje sedadlo a pokradmu pohlédne na nervózního spolucestujícího, sedícího vedle ní. Asi jec se už od chvíle, kdy letadlo odstartovalo z Phoenixu, silně potil, ale nyní je bledý jako stěna.

„Pane, vám není dobře?“

Odpovědí je jen jakýsi nesrozumitelný zvuk.

„Už jsme skoro v LA, ještě pár minut.“

Profesor Eric Ming-jüan Pi na drobnou ženu pohlédne; v očích mu sedí strach. „Jsem hlupák. Měl jsem letět ze San Franciska, ale byl tam tříhodinový skluz.“

Žena na něj udiveně hledí, potom věc odbude pokrčením ramen a vrátí se ke známkování písemných prací.

Ze svých vysokých sedadel v kokpitu mají Ian Primosch a jeho druhý pilot Robert Slack jasný výhled na čáru pobřeží Tichého oceánu. Losangeleské letiště leží východním směrem, přistávací dráha je v dohledu; Los Angeles je usazené o kus dál na sever, pod pohořím San Gabriel.

ZÁBLESK!

Exploze světla rozžehne oblohu do zářivé běli a v okamžiku oba piloty oslepí. Prudce zvednou ruce k očím, sítnice mají úplně spálené. O vteřinu později to letounem prudce smýkne do strany, jako kdyby se jej zmocnil vítr se silou hurikánu. Kapitán Primosch zápolí poslepu s přístroji, které už nevidí; jakýmsi zázrakem se mu podaří spustit autopilota, jenže netuší, že elektromagnetický výboj jaderného výbuchu již elektroniku letadla zničil.

Letadlo je bez elektřiny.

Několik dlouhých vteřin pokračuje dál klouzavým letem ve vzduchoprázdnu a v tichu. V následujícím okamžiku kabinu naplní výkřiky; mohutný letoun padá z oblohy nosem napřed jako zraněný ocelový pták.

* * *

Rané dětství. Začalo ve druhé miliontině vteřiny, když se vytvořila tenká vrstva plynu pod vysokým tlakem před tím, než exploduje ve formě ohnivé koule o průměru téměř kilometr. U.S. Bank Tower se vypaří do třístametrového kráteru; rostoucí nestvůra se roztahuje rychlostí 1 200

kilometrů v hodině, žhavá větrná smršť, která všechno v dosahu tří a půl kilometru – kromě těch nejpevnějších betonových staveb – spálí na přehřátý prach.

Zkáza se šíří dál, auta létají do vzduchu jako listí ve větrném dni a miniexploze je mění v malé pochodně; pekelná vlna se šíří rychlostí zvuku do všech stran jako kola na vodě a unáší s sebou University of Southern California, Koreatown, stadion Dodger a Hollywood. Teplota je tak vysoká, že spálí i rakve pod zemí a s nimi ostatky mrtvých.

Chodci na Miracle Mile, oslepení zábleskem, pronikavě křičí v agonii, vlasy jim vzplanou a kůže, spálená na uhel, se odlupuje až na kost. Ještě dál, na La Brea Avenue, hoří staré asphaltové jámy a vyvrhují hustý černý dým, měnící den v noc. Vozidla, stojící v řadách na mezistátních dálnicích, se hromadí jedno přes druhé jako kácející se, hořící kostky domina.

Dextera Khana a jeho ženu Brendu, dvojici z Trinidadu a Tobaga, uvízlou v zácpě na Santa Monica Freeway, pohltní oheň, jejich vůz je vymršten z dálnice stejně jako desítka tisíc dalších cestujících v pěti tisících aut – všichni spálení, ještě než jejich vozy dopadnou na žárem spečenou zem.

Vteřiny se mění v minuty, jak štěpení vstupuje do etapy dětství, živého ohromnými dávkami tepelné energie. Začínají hořet celé čtvrti. Beverly Hills a Watts, Kalifornská univerzita UCLA a Cal State, Sherman Oaks a West Hollywood... a desítky čtverečních kilometrů mezi nimi – vše je pozřeno peklem. Jak tyto nesmírné přehřáté masy vzduchu stoupají do výše, nasávají z Tichého oceánu chladný vzduch; vzniká efekt čerpadla, jenž vyvolává vítr o síle hurikánu, který požární bouři ještě zesiluje. Stavby se hrouť a přidávají další hořlavý materiál do již se šířícího holocaustu – nyní losangeleského jaderného inferna.

V LAX napůl omráčený P. J. Walther hledí ven ze zbytků kontrolní věže tyčící se do výše 84 metrů nad asfaltem, který nyní hoří. Okna, jimiž se ještě před pár vteřinami díval, se roztránila na střepiny, ze všeho kolem něj stoupá kouř. Řídicí letového provozu FAA přišel téměř úplně o sluch, v uších mu však ještě každých několik vteřin zaduní, jak linková letadla, seřazená na vzletových dráhách a u vstupů na letištní plochu, jedno po druhém jako v kaskádách explodují, až se kouřem zahlcený vzduch otrásá. Waltherova kůže pálí a těžkne – ve svém stavu však necítí, že se jeho tělo celé proměnilo v černé popáleniny třetího stupně, je ohořelé k nepoznání. Jeho spolupracovníci leží na podlaze mrtví nebo umírají.

Bude je zanedlouho následovat.

Kilometry daleko, v bezpečné vzdálenosti od slábnoucího elektromagnetického výboje, ostatní letadla, mířící do LAX, vypadnou z formace; jejich piloti provádějí nouzová opatření, stoupají do větší výšky a prchají pryč od hrozivého hříbovitého mraku, který se nyní jako zlovlný džin vztýčuje na východním obzoru.

Na pláži Venice Beach přehřátá masa molekul, nyní obsahující atomizované pozůstatky stovek lidí z pláže, smete surfaře z jejich prken. Surfař Theron Turman je pod vodou, vlna, která ho nesla, ho strhla a srazila pod sebe jen vteřiny před tím, než žhavý vítr udeřil. Nyní se vynořil do scény jako vystřižené z *Terminátora*; pláž je posetá zuhelnatělými těly, promenáda a okolní stavby připomínají rudě žhnoucí peklo, z východního obzoru se stalo rozbouřené moře mraků černého kouře, vzpínající se do výše. Tlaková vlna byla tak horká, že se rozlehlé plochy písku roztavily na sklo.

Na molu v Santa Monica Pier se Sharon Harris-Hillová právě těšila z vyhlídky na moře, když se nebe rozpálilo smrtonosnou bělí. Vykřikla hrůzou – jen několik set metrů od ní se do Tichého oceánu zřítíl velký linkový letoun. Její poslední myšlenkou bylo, že teroristé sestřelují letadla raketami –

– potom se matka tří dětí s hrůzou dívala, jak se nad středem Los Angeles zvedá do výše přes patnáct kilometrů hříbovitý mrak, jen vteřinu před tím, než ji vlna horkého plynu, hnaná víchřicí, srazila do moře, a molo pod ní se sesypalo jako hromádka třísek na podpal.

* * *

Dvě hodiny cesty od Los Angeles čeká už přes hodinu v zoologické zahradě v San Diegu u pavilonu goril Susan Campbellová na Omara. Počáteční vzrušení při myšlence na toho uprchlíka se mění ve zlost. Znovu mu zkouší volat na mobil... pořád žádná odpověď –

– netuší, že pozůstatky jejího přítele unášejí mraky jaderné bouře na obzoru.

Okamžiky se mění v minuty, bestie zvaná štěpení se blíží věku dospívání. Od jejího stvoření před dvanácti minutami se víc než milion lidí proměnilo v popel. Tlaková vlna se nyní rozptýlila a po obvodu ničivého kruhu smrti leží v mukách přes milion dalších v agonii, mnozí z nich oslepení, těla všech jsou pokryta mokvajícími puchýři a krvácejícími otevřenými ranami. Těmto obětem nic nedokáže přinést úlevu nebo vysvobození, všechno kolem je pustina pokrytá tím, co po sobě zanechala

radioaktivní zbraň. Pomoc nepřijde, lékařský personál váhá, je nedostatečně vybavený pro vstup do radioaktivní zóny. Postižení lidé mají těžké popáleniny, jejich orgány jsou poničené radioaktivními částicemi, a ti nejšťastnější z těchto živých mrtvol se budou potácet v kómatu, až je z osudu, určeného tímto již předem vyneseným rozsudkem, konečně vysvobodí smrt.

Běží první hodina, a jaderný džin vstupuje do věku dospělosti. Vyděšení obyvatelé jižní Kalifornie, daleko z dosahu tlakové vlny, se nyní odvažují vyjít ven ze svých domovů a zírají na atmosférický maelstrom; neuniknou však purpurovému dešti – radioaktivním částicím prachu a drobných trosek, snášejícím se na ně z oblohy – spadu, který jim sežehne kůži, spálí oči, s každým vdechnutím pronikne do plic a přinese s sebou toxické látky. Pro tyto nešťastníky si smrt přijde do čtyřiaadvaceti až dvaasedmdesáti hodin; jiné bude během jejich hodně zkráceného života pomalu požírat rakovina.

Epicentrum je popel.

Los Angeles je mrtvá zóna.

Na Ameriku udeřila nestvůra zvaná štěpení; zanechá po sobě odkaz – radioaktivitu s délkou života takovou, že k jeho konci se bude schylovat celá následující desetiletí.

„Vládu tvoří spolek lidí přesně takových, jako jste vy nebo já. Vezmeme-li jednoho po druhém, nemají pro činnost ve vládě žádný talent; talent mají pouze pro to, jak získat a udržet si svou funkci.“

– H. L. MENCKEN

„Prezident Bush, který líbivá prohlášení ohledně jaderné hrozby použil k tomu, aby rozpoutal katastrofální válku v Iráku, souhlasil s ujednáním – přičemž došlo k hrubému, neskrývanému porušení mezinárodních dohod a zneuctění americké politiky dvou stran trvající již desítky let – politiky, jež umožní Indii zdvojnásobit či ztrojnásobit roční produkci jaderných zbraní.“

– BOB HERBERT,
New York Times
11. března 2006

„Nynější americké jaderné zbraně bych charakterizoval jako nemorální, nezákonné, vojensky zbytečné a hrozně nebezpečné.“

– ROBERT McNAMARA,
bývalý ministr obrany,
z časopisu *Foreign Policy*,
květen/červen 2005

„Ani jedna sněhová vločka v lavině se necítí vinna za to, že lavina vznikla.“

– ANONYM

KAPITOLA 44

WEST PALM BEACH, FLORIDA

8. ŘÍJNA 2012

21.22 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

JENNIFER WIENNEROVÁ je ve své kanceláři a probírá se novou sérií reklam organizací spadajících do kategorie podle článku 527 daňového zákoníku; v té chvíli vrazí dovnitř její asistent Collin Bradley, vypne její DVD a zapne CNN.

„... jaderné zařízení explodovalo v 6.14 pacifického času, před pouhými osmi minutami, a exploze smetla převážnou část centra Los Angeles.“

Jennifer ztuhne.

„Od prezidenta Prescottta zatím nemáme žádné vyjádření, ale dopisovatelka CNN Teri Smithová nyní stojí u Bílého domu. Teri, ví prezident o tom výbuchu?“

Zdá se, že rudovlasá reportérka plakala. „Katherine, doneslo se k nám, že prezident byl o útoku informován, on a jeho rodina že jsou přepravováni na bezpečné místo, a promluví k národu hned, jak bude vědět víc.“

„Jsou nějaké náznaky, že to byla al-Káida?“

„Jediné, co se dozvídáme, je, že to byl teroristický útok, s největší pravděpodobností provedený za účasti příslušníků cizí země, a že –“

„Teri, okamžik... dostáváme zprávu z Chicaga, že možná byl právě zmařen druhý útok teroristů. V Chicagu je Bill West... Bille?“

Dopisovatel je ostrůvek klidu uprostřed chaosu; ze stadionu Soldier Field se ženou ven desítky tisíc fotbalových fanoušků. „Katherine, tahle záležitost je teprve v začátcích, ale zatím víme tohle: Přibližně v pět třicet večer místního času pracovník ministerstva vnitřní bezpečnosti poznal podezřelou osobu, hledanou FBI. Podezřelý je původem z Blízkého východu, věk mezi dvaceti a třiceti lety. Pracovník vozidlo tohoto muže pronásledoval, podezřelého zadržel a zneškodnil jakýsi druh výbušniny.

Nebylo nám sděleno, jestli jde o jaderné zařízení, pouze to, že bylo bezpečně zneškodněno.

V rámci preventivních opatření byl pondělní večerní fotbalový zápas mezi Bears a Giants odložen, ale diváci se začali rozcházet vzápětí poté, co se na internetu objevila zpráva o útoku na Los Angeles.“

„Bille, zůstaňte na místě, právě se s námi přes družici spojuje ze svého domova v San Diegu analytik pro otázky terorismu, doktor John Rogers, který spolupracuje se CNN. Doktore Rogersi, vy se nacházíte dvě hodiny jižně od Los Angeles. Viděl jste tu explozi?“

„Ne, v té době jsem byl v kanceláři, ale někteří z mých sousedů ten hřibovitý mrak viděli. Nyní, když se podíváte na prostor za mnou, uvidíte, že severní obzor zakrývá mrak černého kouře z požárů, které se nedají zvládnout. Jelikož převládají severovýchodní větry, přikročíme k evakuaci a budeme se přesunovat co nejdál na východ, abychom se dostali z dosahu radioaktivního spadu.“

„Doktore, právě jsme se dozvěděli, že v Chicagu byl odvrácen útok podobný tomuto. Ocitla se snad naše velkoměsta v obležení?“

„O Chicagu jsem neslyšel... pokud je to pravda... potom ano, je to možné.“ Analytik náhle zbledne, zneklidní.

„Pane, poslední měsíc byl internet zahlcen blogy a anonymními zprávami, které tento útok předpovídaly, a obvinění směřovala přímo na neokonzervativní hnutí a jeho působení na Blízkém východě.“

„Katherine, myslím, že připisovat někomu vinu ještě dřív, než známe fakta, je chyba. V této souvislosti je naší prvotní povinností postarat se, aby naše města byla v bezpečí, aby se na vstupních místech do země prováděly kontroly –“

„Promiňte, ale... nemělo se tohle všechno udělat už v roce 2001?“

„Jistě, bezpochyby ano. O tomhle nám odborníci kážou už celé roky, ale Kongres tyto okolnosti opakovaně opomíjel a ani dostatečně nefinancoval zabezpečení těchto míst, spíš soustředil pozornost na válku v Iráku. Jak se zdá, dnes večer jsme za tu krátkozrakost šeredně zaplatili.“

„Poslední otázka, doktore Rogersi, vím, že už musíte jít... máte nějakou představu, jak velké bylo tohle jaderné zařízení a kolik lidí asi tak zahynulo?“

„Dokud nebude možné vyslat na místo zkázy inspekci, nedá se říct, jak velká bomba to byla, ale pro srovnání – puma svržená na Hirošimu byla patnáctikilotunová, další, svržená na Nagasaki, dvacetikilotunová. Dvacet kilotun se rovná asi dvaceti tisícům tun TNT. Porovnejte to s našimi

moderními vodíkovými bombami a jejich padesáti miliony tun TNT, a uvědomíte si, jaké nesmírné potenciální nebezpečí vyplývá z jaderné války. Soudě podle rozsahu škod, které jsme viděli, bych řekl, že výbuch v Los Angeles byl v rozsahu Hirošimy. Mějte na paměti, že tam to byly vzdušné výbuchy, bomby svržené z letadla. Zde šlo zcela jasně o pozemní výbuch, kdy účinky a koncentrace záření jsou zcela odlišné. A pokud jde o počet mrtvých... nejméně miliony.“

BLUEMONT, VIRGINIE

DOPRAVNÍ VRTULNÍK na palubě s prezidentem Prescottem, první dámou, ministrem vnitřní bezpečnosti Howardem Lowem a s Josephem Kendlem, Prescottovým ministrem obrany s „jestřábovskými“ sklony, stoupá do výše západním směrem nad Bluemontem a Virginia Route 601. V dálce se rozvítila přistávací světla, navádějící vrtulník směrem k ohrazenému prostoru.

Je to Mount Weather, přísně tajná vojenská základna, nacházející se pětasedmdesát kilometrů od Washingtonu. Provozuje ji ministerstvo vnitřní bezpečnosti; základna má rozlohu skoro pětaticet hektarů, a je tu i podzemní město, vybavené soukromými byty a ubytovnami, kavárnami a nemocnicemi, čističkou vody a čističkou odpadních vod, elektrárnou, systémem hromadné dopravy, televizním komunikačním systémem a dokonce podzemní vodní plochou. Žádný člen Kongresu se nikdy veřejně nepřihlásil k tomu, že o tomto zařízení ví, nicméně mnozí starší členové Sněmovny reprezentantů mají v této podzemní „vládě v naději“ něco jako pronajaté místo. V tomto zařízení jsou duplikáty devíti federálních ministerstev a spolu s nimi i pěti federálních agentur. Tajně jmenovaní činitelé na úrovni kabinetu, lidé s neomezeným funkčním obdobím, tu existují bez schválení a souhlasu Senátu, a rovněž daleko od zraků veřejnosti; účelem tohoto opatření je vládnout Spojeným státům v případě totálního jaderného útoku.

Vrtulník dosedá na zem, Prescottova skupina se svým doprovodem prochází budovou, v níž se provádí bezpečnostní prověření; prezidentova manželka jde do jednoho výtahu, prezident a jeho pracovní štáb zamíří do jiného.

Výtah sjíždí do nitra zařízení.

Prescottovy oči vroubí zarudlé kruhy dojetí. Vystupuje z výtahu, příslušníkům vojenské policie sotva pokývne na pozdrav a nechává se Lowem vést do úseku, který je tu obdobou Západního křídla a Oválné pracovny.

Joseph Kendle za nimi zavírá dveře.

„Říkali mi, že špinavá bomba, ne desetikilotunová atomovka!“ promluví zprudka prezident.

„Špinavá bomba ukazuje na al-Káidu. Pamatujte – naším cílem je přece Írán.“

„Mohli jsme jednotlivé tečky spojit čarou... to spojení vytvořit.“

„Po všem tom, čím prošli Bush a Cheney? Pane, špinavou bombou bychom svou odpověď neospravedlnili. Nebyla jiná volba.“

Prescott přechází sem a tam, potřásá hlavou. „Tohle je zlé. Prý jsou dva miliony mrtvých... celé Los Angeles –“

Kendle s Lowem na sebe pohlédnou. „Pane, dovolte, abych vám připomněl, s čím tu máme co do činění. S militantními islámskými režimy, které kontrolují dosažitelné zásoby ropy, dodají teroristům třeba až desítky kufříkových bomb, takových, jaká vymazala z povrchu země Los Angeles. Představte si New York, Chicago, Miami, Filadelfii... naše největší města – jak doutnají stejně jako Los Angeles. Naše hospodářství by se zhroutilo. Američané by umírali na ulicích hladem... nastala by anarchie. Preventivním jednáním zabráníme, aby pohroma mohla přinést své ‚plody‘, a Blízký východ změníme jednou provždy. Dneska jsme amputovali nohu, ale zachránili jsme pacienta.“

„Nohu?! Neřekl bych, že postižení by zrovna *takovouhle* analogii ocenili, co myslíte, Kendle?“

„Pane, ministr tím myslel, že dnes večer Amerika obětovala milion duší, aby zachránila sto milionů. Tím, že jsme tamty předstihli, teď řídíme hru my, máme pod kontrolou proměnné... můžeme je vyloučit z rovnice. Ano, bylo to devastující rozhodnutí, ale historie to pochopí a uzná, že jsme jinou cestu neměli.“

Prescott přikyvuje; v očích má slzy. „Udělalí jsme, co bylo nutné.“

„Ano, pane. Národ byl zachráněn právě v době, kdy jste za něj zodpovídal vy.“

Prezident se rozhlíží po místnosti bez oken. „Tohle místo nesnáším. Nechte mě aspoň promluvit k národu z opravdové Oválné pracovny.“

Lowe zavrtí hlavou. „Jsme vystaveni útoku, tak se řídíme protokolem. Další incident typu *My Pet Goat** nemůžeme vůbec potřebovat. Americká veřejnost potřebuje vidět člověka, který má v moci a pod kontrolou své schopnosti a pečuje o svůj národ. Takovým člověkem je prezident, který provádí náležitá opatření. Lidé potřebují vidět vaši sílu.“

„No dobrá... vedu si při tom dokonce ještě líp.“ Pohlédne na Kendlea. „Proč LA?“

„Abych se přiznal... to nevíme, pane. Mělo to být Chicago.“

„LA je lepší,“ poznamenává Lowe. „V Chicagu je soustředěna kontrola důležitého sektoru trhu cenných papírů. Je pro naše hospodářství životně důležitější. S Los Angeles ztrácíte filmový průmysl, navíc společně se semeništěm liberalismu.“

„Uhh! Už dost těchhle řečí, nechci nic takového slyšet. Dneska večer jsme všichni jeden národ, a basta. A už bych se neměl nechat oblbovat něčím dalším.“

Howard Lowe ho poklepe po rameni. „Důvěřujte mi, pane, všechno je pod kontrolou.“

SAÚDSKÁ ARÁBIE

ACE SE PLAZÍ PO ČTYŘECH POUŠTÍ, V deliriu... blízko smrti. Písek ho pálí do oteklých chodidel a prsty rukou mu rozežírá do živého masa. Třese se horečkou z vedra, nechráněná záda mu spaluje nemilosrdné slunce, má je samý puchýř, levé předloktí jako kdyby se škvířilo v kyselině.

Nakonec se zhroutí, převálí se na záda; bolest je nesnesitelná.

„Futrelle...“

Ne... nechte mě už umřít.

„Futrelle!“

* * *

Ace otevře oči; je zpátky v cele. Pravou ruku má v tlustém obvaze, tepe

* *My Pet Goat*: knížka, z které prezident Bush 11. září četl dětem v jedné třídě na Floridě ještě pět mint poté co se dověděl o útoku na Světové obchodní středisko – pozn. překl.

mu v ní bolest, nehty na prostředních třech prstech mu vytrhali kleštěmi.

„Futrelle? Já vím, že ještě žijete. Slyšel jsem vás sténat.“

Mužův hlas přichází zpoza betonové zdi.

„Jděte k čertu.“

„Tam jsme.“ Scott Santa leží na matraci ve vedlejší cele. Obě ruce má v obvazech, prázdný oční důlek, kde bylo levé oko, má ucpaný kusem zkrvavené gázy. „Já ji nezavraždil, Futrelle.“

„Já jsem tam byl! Viděl jsem vás.“ Ace zkoumá své levé předloktí. Jehlice tam ještě je. Sevře zuby a opatrně ji skrz ránu dostává ven.

„Poslouchejte... zaplatila mi, abych to udělal! Byla to součást jejího plánu... spiknutí... abyste se do věci vložil a donesl míč na gólovou čáru. To jsou její slova.“

Ace ztuhne, tep se mu rozletí šílenou rychlostí. „Lžete... to by neudělala!“

„Umírala, Futrelle. Rakovina se jí rozšířila do mozku, zbývaly jí už jen dny, možná týden. Chtěla, aby její smrt měla aspoň nějaký význam. Chtěla vás tím přimět... vyprovokovat vás, abyste dokončil, co začala...“

„Ne!“ Ace si vyrve bodec z masa, v bolesti se převálí na kolena a křičí do stěny. „Takhle by mě nezneužila! Nevěřím vám!“

Scott Santa zavře své zbývající oko; točí se mu hlava. „Jen o tom přemýšlejte. Věděla, jak se k nim dostat, jak je porazit. Všechno zařídila a nachystala. Promis. Ramziho. Svou vlastní smrt. Tahat za nitky začala dokonce už před lety, aby vás dostala do vedení u PetroConsultants.“

„Cože...!“

„To jste nevěděl?“ Santy se zmocňuje záchvat kašle.

Ace klesne na kolena, tělem buší do betonové zdi. Vzpomíná si, jak byl u PetroConsultants „zázračně“ povýšen, že to byl Kelliin nápad, aby se o práci u té firmy ucházel, že vlastně zásadně nikdy nechtěl tolik cestovat, ona však naléhala, ta příležitost byla příliš dobrá, než aby se nechala jen tak přejít.

Myšlenky se mu honí hlavou jedna přes druhou. „Její sestřenice... Jennifer... ta v tom taky jela?“

Santa zasténá. „Butch a Sundance. Plánovaly to všechno.“

Aceovi se po tváři kutálejí slzy vzteku.

„Ženské, hm? Prohnané jak kočky, a zrovna tak zlomyslné. To se jim musí přiznat... chtěly vás přimět k tomu, abyste na jejich hru přistoupil, a vy jste to udělal. Královská rodina se vašim přičiněním hroučí, ale nakonec to všechno půjde na ruku záměrům neokonzervativců. Na Írán se chystá

kobercové bombardování chemickými zbraněmi, hnízda extremistů budou vygumována, ropa zůstane, a saúdská pole budou naše, jen natáhnout ruku.“

Ace je příliš slabý, příliš emočně vydrancovaný, než aby na to něco řekl.

„Vy a já... jsme na tom hůř, než kdybychom byli mrtví. Budou nás držet naživu a takhle mučit celé týdny. Ten tlust'och... ten se ve své práci vyzná. A ta holka...“ Santův hlas jako kdyby se vzdaloval, potom ztichne.

„Ta holka... co?!“

Agent CIA jen cosi nesrozumitelného zamumlá, potom bolestí upadne do bezvědomí.

Ace několik dlouhých okamžiků upírá zrak na ocelový bodec; nakonec z něj setře krev a pustí se do práce na zámku dveří cely.

„Myšlení orientované na politiku je produktem lidí pohybujících se ve veřejném životě a zkažených dvojím způsobem. Zkazila je chvála a zkazilo je zneužívání svého postavení. U nich nic není přirozené, všechno je umělé.“

– PREZIDENT CALVIN COOLIDGE

„Ta otázka se dotýká vysoce citlivé a utajované oblasti... Mohu-li co nejuctivěji požádat, aby se o té záležitosti nemluvílo – v tomto stadiu... Jestliže se chceme do té záležitosti pustit, jsem si jistý, že lze za tím účelem zařídit nějaké setkání na nejvyšší úrovni.“

– SENÁTOR DANIEL INOUE,
předseda výboru pro vyšetřování aféry Iran-Contra,
v reakci na otázky texaského kongresmana Jacka Brooka, které položil
Oliveru Northovi ohledně tajného plánu, vypracovaného Reaganovou
vládou a Radou pro národní bezpečnost, podle nějž by v případě
nouzové situace přestala platit americká ústava a bylo by zavedeno
stanné právo, a místní správu i správu jednotlivých států by řídili
vojenští velitelé
Prosinec 1986

„Těm, kdo mírumilovné lidi straší fantomy ztracené svobody, sděluji toto: vaše taktika jen napomáhá teroristům.“

– JOHN ASHCROFT,
americký ministr spravedlnosti

KAPITOLA 45

PREZIDENTŮV PROJEV K NÁRODU

OVÁLNÁ PRACOVNA, MOUNT WEATHER

8. ŘÍJNA 2012

23.17 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„.... A JESTLI JSME SE O NEČEM od jedenáctého září poučili, pak tedy o tom, že teroristé vědí, jak svobod, které v Americe máme, využít coby zbraň proti nám. Dnes v noci si naši nepřátelé vybrali za cíl obyvatelstvo dvou velkých měst. Díky našemu zpravodajskému společenství a pravomocem, jež mu dává Zákon o vlastenectví, byl jeden z těchto útoků odvrácen.

To ani zdaleka nestačilo. K odvrácení této katastrofy jsme měli udělat víc. Tam, kde dojde na boj s našimi nepřáteli, nemá slitování místo. Slibuji vám, že přijdeme na to, kdo stojí za dnešními zlými činy, a že pachatelé budou potrestáni. Do té doby musí být naší prvořadou starostí bezpečnost země. Proto jsem vyhlásil proti terorismu pohotovost nejvyššího stupně. Až na další budou veškeré hranice Ameriky a přístupy do země uzavřeny, veškeré přepravní kontejnery otevřeny a zkontrolovány. Všechny lety byly zrušeny a letadla dostala příkaz přistát. Nyní platí stanné právo, jež zahrnuje zákaz nočního vycházení počínaje desátou hodinou večerní. Armáda postaví na hlavních dálnicích zátarasy a kterékoli vozidlo bude moci být zadrženo a zabaveno. A konečně, jak stojí v prezidentských výnosech jedenáct tři sta deset a jedenáct devět set dvacet jedna, ruším volby ohlášené na osmý listopad, a to do té doby, než bude možné obnovit přijatelnou úroveň bezpečnosti. Senátor Mulligan je slušný člověk a vlastenec, a já vím, že tato opatření přijme a bude je podporovat, abychom v následujících dnech a týdnech mohli postupovat vpřed jako jednotný národ, abychom všem Američanům zaručili bezpečnost a blahobyt. Děkuji vám. Bůh žehnej Spojeným státům americkým.“

WEST PALM BEACH, FLORIDA

JENNIFER WIENNEROVÁ mrštila hodinami do televize; plazmovou obrazovku roztržila a její asistent se musel přikrčit, aby se kryl. „Zatracený neokonzervativci!“

„Jen klid, šéfová.“ Collin Bradley si vymetá z vlasů střípky skla.

„Ten útok zosnovali ti zmetci. Celé to zorganizovali oni!“

„Však už jste s tím vyšla na veřejnost, a média je z háčku nepustí.“

Jennifer se k němu otočí, její pohled je plný zlosti. „Vám to asi nedochází, co? Ty prezidentské výnosy, co tam Prescott právě ze sebe vysypal, mu dovolují dělat si, co chce. Ten první vyžaduje, aby ministerstvo spravedlnosti prosazovalo veškeré pravomoci, dané prezidentem ministerstvu vnitřní bezpečnosti, ten druhý pak odebírá Kongresu přinejmenším na šest měsíců možnost revidovat prezidentovy činy.“

„Dobrá, tak teda dáme dohromady Mulligana a demokraty a uspořádáme pochod na Washington.“

„Něco takového funguje v otevřené společnosti, Colline, ne při stanném právu a v podmínkách pohotovosti nejvyššího stupně. Asi si myslíte, že po jedenáctém září to bylo zlé, ale to ještě nebylo nic. Teď disidenty vypískají od řečnických pultů a z pódíí, zatknou je a odvezou do tajných internačních táborů – počínaje každým politikem, který sebere dost odvahy, aby se těmhle vrahům postavil na odpor. Ještě tenhle týden Bílý dům předloží americkému lidu balík lží pěkně zabalený v bílém papíře, a dávno před tím, než vůbec budou požáry v Kalifornii uhašeny, tu budeme mít bombardování Íránu chemickými zbraněmi a válku vyhlášenou miliardě muslimů.“

Krouťí nevěřicně hlavou. „Tady jsme svědky dějin, Colline, konce demokracie... zrození Spojených korporací amerických.“

FBI CHICAGO CHICAGO,

ILLINOIS

9. ŘÍJNA 2012

NEPRŮSTŘELNÁ LIMUZÍNA projíždí davem, policejní doprovod ji

vede do podzemní garáže.

Ředitel FBI Adrian Neary se vřelým stiskem ruky zdraví s ministrem vnitřní bezpečnosti Howardem Lowem. „Pane, jsem rád, že tu jste. Jak vidíte, už se dostalo ven, že podezřelého máme, a víc pro uklidnění davů udělat nemůžeme.“

„Převzeme ho co nejdřív na bezpečnější místo. Tohle je zvláštní agent Shane Torrence. Agentu Torrence nám zapůjčil OSP. Místa pobytu obou podezřelých sledoval, přičemž svou činnost koordinoval s ředitelem Schaferem.“

Neary potřese Torrenceovi rukou. „To s Garym mě opravdu hrozně mrzí.“

Torrence pokývne hlavou. „Život někdy visí na vlásku. Poslední zpráva byla, že losangeleská SWAT zastřelila jednoho podezřelého na střeše. Gary zatčení koordinoval, chtěl tam být osobně.“

Lowe sevře Torrenceovi paži. „Zemřel jako hrdina. Postaráme se, aby to nebylo zbytečné.“

Neary vede oba muže dovnitř. „Důstojník, který provedl zatčení, čeká nahoře u mě v kanceláři. Podezřelý je ve vazební cele. Můžeme ho převézt k výslechu –“

„To není třeba,“ přeruší ho Lowe. „Za věznem půjde agent Torrence, já si promluvíím s velitelem Dvorakem.“

* * *

Doug Dvorak čeká v kanceláři ředitele Nearyho; má na sobě vycházkovou uniformu. Nespál pořádně víc než šestatřicet hodin a nával adrenalinu posledních dvanácti hodin nyní ustoupil vlnám strachu; neodtrhne oči od úděsných scén na televizní obrazovce, od pohledu na to, co se mohlo stát.

Hustý kouř protínají tepelná čidla průzkumných družic a pořizují hrůzné snímky epicentra výbuchu. Je vidět mohutný kráter, jeho tepelný podpis je dosud radioaktivní a žhne. Osm čtverečních kilometrů kolem kráteru je jen prach, v tomto zkamenělém lese, který býval městem, zůstaly stát jen zbytky ocelových nosníků a betonové kostry budov. Vrtulníky, shazující celé rybníky vody, se soustřeďují na asfaltové jámy v La Brea, dosud se škvířící žárem, letouny, normálně sloužící k hašení lesních požárů, zalévají vodou okruh ve vzdálenosti padesáti kilometrů a pokoušejí se zabránit dalšímu šíření požárů.

Snad nejhrůznější obrazy přicházejí od útvarů polních nemocnic

MASH, rozmístěných v šedých zónách – oblastech ležících mezi zónou výbuchu a místy, kde lidé zůstali naživu. Zdravotnický personál v ochranných oděvech ošetřuje tisíce šokovaných a umírajících mužů, žen a dětí; jejich počet je tak nesmírný, že jsou v řadách ukládáni na spálené travnaté plochy a dostávají infuze s morfiem a thiopentalem sodným, anestetikem, které rovněž chrání před radioaktivitou a minimalizuje účinky radiace. Když se kamera CNN zaměří na popálené dítě, Doug televizi vypne, už nedokáže ten pohled dál snášet.

V jakém světě to žijeme... co za zvířata –

„Velitel Dvorak?“ Do kanceláře vchází ředitel Neary se svým hostem. „Tohle je Howard Lowe, ministr vnitřní bezpečnosti.“

„Těší mě, veliteli. Prosím, posad'te se.“ Ministr pokývne Nearymu; ten odejde. „To, co jste udělal... vlast je vaším velkým dlužníkem. Rádí bychom, kdybyste nás navštívil ve Washingtonu, prezident vám předá čestné vyznamenání.“

Dougovi vytrysknou z očí slzy.

„Já vím... je to těžké, myslet na takové věci, když je všude kolem tolik smrti, ale vaše přítomnost by nám pomohla ty rány zhojit.“

Doug přikývne.

„Potřebuju se vás zeptat na pár důležitých věcí... o Džamalu al-Júsufovi.“

* * *

Kolem stolu kontrolního stanoviště drží stráž silně ozbrojení agenti FBI. Zbraň Shaneu Torrenceovi zabaví, jeho samotného zkontrolují detektorem kovu. Monitor průmyslové televize ukazuje vnitřek cely pro zadržené a člověka ležícího tváří dolů na prýčně.

Agent FBI vede Torrence krátkou chodbou ke dveřím cely. „Po těch drogách, co jsme mu píchli, se zkraje rozpovídal. Pověděl nám o svém výcviku v Íránu, začal říkat něco o tom, jak pracoval s nějakým spícím agentem v Baltimoru, potom ale zvadnul. Chystali jsme se dát mu další drogy, ale Washington to všechno stopnul.“

Torrence přikyvuje. „Považujeme za účinnější, když při výsledku budou stejní vyšetřovatelé. Tenhle podezřelý je určitě spojka.“

„Chápu.“ Agent FBI odchází. Torrence si přitahuje židli. „Tak, Džamale, vstávat!“

Džamal se posadí. Má na sobě oranžovou vězeňskou kombinézu. Boty žádné, ani ponožky. Žádný opasek. Pryčna je ukotvená v podlaze, nad

umývadlem není zrcadlo.

„V ráji na tebe čekalo dvaasedmdesát panen, Džamale. Všechno jsi měl. Byls tak blízko ráje, ale zklamal jsi.“

* * *

„A podezřelý opravdu nic neřekl?“

Dvorak si mne oči a snaží se vzpomenout si. „Já se hlavně staral o tu bombu. Když jsem ji deaktivoval, dorazila chicagská policie. Podezřelého jsme zajistili a oblast uzavřeli, takže na jeho výslech nebyl čas.“

Lowe se usmívá... úlevou. „Vedl jste si dobře. Teď jděte domů a prospěte se. Já řeknu řediteli Nearymu, ať pro vás zařídí let soukromým letadlem do Washingtonu.“

* * *

Džamal se přitiskne k mřížím, stojí jen centimetry od Torrence. „Jak teď můžu ještě umřít *šahíd*? Řekněte mi to!“

„Umřeš *šahíd*, když Američanům neumožníš, aby tě vyslýchali, když svá slova obrátíš ve lži.“

„Já chci umřít. Pomůžete mi?“

Torrence se staví tak, aby svým tělem bránil kameře průmyslové televize v zabírání toho, co dělá. Odtrhne podšívku saka a vyloví prázdnou injekční stříkačku. Podá ji skrz mříže Džamalovi. „Počkej několik hodin, potom do stříkačky natáhni vzduch a vstříkni si ho do žíly. Udělej to několikrát, potom stříkačku zastrč hluboko do matrace, tak, aby to kamera neviděla.

Až otevřeš oči, budeš v ráji.“

OVÁLNÁ PRACOVNA, BÍLÝ DŮM WASHINGTON

KRÁL SULTAN BIN ABDUL AZÍZ a jeho syn, princ Bandar, sedí nepohodlně na jedné pohovce, proti nim prezident a jeho nový ministr zahraničí Richard Diefendorf. Bývalý státní zástupce z Arizony a pracovník vrcholového managementu United Standard Oil obdaří své hosty hraným úsměvem. „Výsosti, vás od ostatních arabských zemí vždycky oddělovala a odlišovala vaše schopnost reagovat na události v

neklidných dobách pružně, a to bylo oběma našim zemím jakožto obchodním partnerům během posledních víc než sedmdesáti let ku prospěchu –“

Sultan ho přeruší mávnutím ruky a osloví Prescottta. „Saúdský královský dvůr byl oloupen o téměř bilion dolarů. Naši největší rafinerii obsadili rebelové a dál ochromují naše hospodářství. Na našich ulicích se šeptem pronášejí řeči o revoluci. Který obchodní partner dopustí, aby k něčemu takovému docházelo? Jsem tu na vaši žádost, pane prezidente, ale už mi dochází trpělivost. Jestli tuhle situaci nevyřeší a nespraví Spojené státy, udělají to Číňané.“

Diefendorf hovoří dál. „Výsosti, za ten nezákonný převod prostředků Spojené státy nemohou, a na naši zemi má dopad stejný jako na vaši. Padlo mu za oběť sedm z patnácti našich největších kontrahentů obranného průmyslu, s nimi desítka našich největších finančních institucí a bezpočet soukromých podniků. Na tom problému pracují všechny naše zpravodajské služby a rovněž naše banky. To, co navrhujeme, vaší zemi finančně pomůže a saúdské monarchii přitom umožní zůstat u moci po celé další generace, bez obav z invaze islamistů.“

„Prosím, a dál?“

„Na útok, ke kterému došlo na Kolumbův den, Spojené státy odpoví bombardováním iránských vojenských zařízení, výcvikových táborů teroristů a míst, kde se pracuje s jaderným materiálem. Také pobijeme ašrafské povstalce, kteří teď mají v moci vaše rafinerie. Charakter těchto úderů nijak nenaruší ani nepoškodí vaši infrastrukturu. Saudi Aramco potom převezme iránská ropná pole a ropu bude Spojeným státům prodávat za čtyřicet pět dolarů za barel.“

Princ Bandar rozevře údivem oči.

„Výměnou za stomiliardovou půjčku, ze které sedmdesát procent bude směřovat do hospodářství Saúdské Arábie, se královský dvůr zaváže, že osmdesát procent jeho současných zásob zemního plynu a ropy půjde do Spojených států. Půjčka a kontrakt budou v platnosti po dobu dvaceti let, na ceny bude stanoven strop.“

Diefendorf se opře a čeká; nabídka leží na stole.

Sultan potřásá hlavou, hnutí mysli mu způsobilo tik v dětsky hladkých tvářích. „Ukradnete nám peníze, ukradnete nám ropu, a k tomu ještě nám nabízíte dvacetiletý pronájem našeho království?“

Ministr si pěstěnou rukou přejede po výrůstku, který jen tím víc vyniká na jeho hladce vyholené hlavě. „Ve vši úctě, Výsosti, peníze jsme vám

nevzali, vaši ropu jsme kupovali a z vás udělali miliardáře: prodávali jsme vám naše technicky vyspělé zbraně a vašim královským agentům jsme dovolili nastrkat si do kapes miliardy na nelegálních provizích. A kromě toho jsme jen nečinně přihlíželi, jak vaše monarchie potlačuje i ta nejzákladnější lidská práva vašich obyvatel, zatímco vy financujete radikální islamistické skupiny, které napadají naše lidi. Teď vám nenavrhujeme dvacetiletý pronájem, ale konečné řešení, které odstraní Írán z blízkovýchodní rovnice – poslední výzvu vašemu královskému panování.“

Princ Bandar říká králi Sultanovi arabsky: „Tohle je urážka. Ať se o nás ucházejí Číňané, a ta nabídka se změní.“

Diefendorf se nakloní dopředu, ve tváři nezúčastněný, přitom však naprosto věcný výraz, a arabsky odpoví: „Nabídka se změní, Výsosti, ale ne tak, jak si myslíte. Jakmile se s Číňany sejdete, naše zpravodajské služby pustí do světa důkazy, že uranové palivové tyče, použité v bombě, která zničila Los Angeles, dodal saúdský královský dvůr. Uznáme vůdce hnutí Ašraf jako zakladatele nové saúdské demokracie, zatímco vy a vaše rodina budete obviněni ze zločinného spolčení a spiknutí, které mělo za následek smrt milionů lidí.“

Diefendorf se znovu opře a vychutnává si pohled na šokovaný výraz ve tvářích obou Arabů. „Desítky let opovržení, nebo veřejná poprava? Rozmyslete si to, Výsosti. Ale prezident do šesti hodin osloví svět, a my chceme znát vaše rozhodnutí, ještě než opustíte tuhle místnost.“

VĚZENÍ V INAKEŠI

Z ACEOVA OBLIČEJE SE LIJE POT; ocelovým bodcem dál prohmatává klíčovou díрку dveří cely; neví, jestli to, co dělá, je něco platné, střelka zámku odolává. Po dvaceti minutách toho nechá; v pravé ruce mu po vynaloženém úsilí bolestivě tepe.

Nevzdávej to... Když nemůžeš ten zámek otevřít, vymysli něco jiného.

Znovu zkoumá těžké kovové dveře; jeho pozornost upoutají jejich tři závěsy. *Možná...*

Rozhlíží se po cele a hledá něco, čím by mohl do ocelového bodce tlouct jako kladivem. Ale není tu nic, ani kámen, ani uvolněný kus malty, jen záchodová díra a odpadní výlevka.

Přistoupí k ní, potom se otočí, vyskočí a zadkem dopadne na její okraj

– pod jeho vahou se porcelánová mísa téměř odtrhne od zdi. Z železné trubky stříká studená voda, mísa se houpe jen na trubce, takže nemůže spadnout na zem. Ace uchopí trubku oběma rukama a zatáhne; cítí odpor, položí se tedy na záda, bosýma nohama se opře o zeď, aby měl něco jako páku –

– a mísu vyrve ze zdi.

Mísa mu teď leží na břiše, z utržené trubky kape voda. Nechá mísu na zemi, jde ke dveřím a zamřížovaným okénkem vyhlédne ven. Dívá se. Naslouchá. Nikde nic.

Vrátí se k míse, zvedne ji nad hlavu a upustí ji na betonovou podlahu. Mísa se rozbije na několik kusů.

Vybere si jeden, velký jako baseballový míč, s jednou stranou plochou; znovu nahlédne do chodby a potom se dá do práce na prostředním pantu; ocelový bodec přiloží ke konci trnu a kusem porcelánu do něj zespodu ťuká.

Pant, zrezivělý věkem, nechce povolit, potom se objímka pomalu, po kousíčkách, oddělí od plochy pantu s trnem; ještě takových deset úderů a odskočí. Aceovi návalem adrenalinu pádí srdce jako o závod; pustí se do spodního pantu. Znovu a znovu do něj tluč, trn se zvedá –

„Futrelle!“

Santův hlas ho vyleká.

„Co tam děláte?“

„Vyrývám pro potomky svoje iniciály do zdi. Neřvete tak.“ Ace dál buší do spodního pantu, až odskočí, potom se dá do zbývajících horního pantu, jediné věci, která ho dělí od útěku z cely.

„Futrelle, vemte mě s sebou!“

Ace si ho nevšímá. Ťuká do trnu, horní pant se pomalu uvolňuje.

„Budete potřebovat mou pomoc! Dostanu nás do bezpečí.“

Ace uvolňuje horní trn. Těžké dveře se zakymácejí, teď drží v zárubni jen za střelku zámku. Ace zatlačí na uvolněnou stranu dveří a strčí do nich

– a než se dveře stačí skácet do chodby, zachytí je.

Scott Santa ho sleduje zamřížovaným okénkem své cely. „Vynikající. Teď dostaňte ven mě!“

Ace poponese dveře zpátky, znovu zkontroluje chodbu, potom jde k Santově cele. „Nemám klíč, a i kdybych ho měl, proč bych vám měl

pomáhat?“

„Ještě nejste na svobodě. Dva mají větší šanci než jeden. A já vás můžu dostat k Ramzimu.“

Kroky! Kdosi sestupuje po schodech na konci chodby.

Ace chvátá do své cely, staví dveře zpátky mezi zárubně, prsty levé ruky drží mříže okénka vyříznutého do dveří, aby dveře udržel v rovnováze, pravá svírá kus porcelánu jako zbraň. Přikrčí se, připraven ke skoku.

Kroky se blíží. Dozorce se zastavuje u jeho dveří. Zasouvá do zámku mosazný klíč –

Ted’!

Ace vrazí dveřmi do dozorce, směrem dovnitř do chodby. Slyší dutě znějící žuchnutí. Strhne dveře zpátky a couvne dovnitř, aby mohl Araba udeřit kusem porcelánu.

„Nahir!?“ Žena má na sobě černou burku a šátek na hlavu; z nosu, zlomeného úderem dveří, jí crčí krev.

Ace jí pomůže posadit se. „Nahir...“

„Na tohle není čas,“ šeptá Santa naléhavě. „Seberte jí klíč a pusťte mě ven!“

„Sklapněte!“

Nahir otevře oči, ještě je jako omámená. „Ashley?“

„Nahir, utečeme odtud.“

Zlatohnědé oči se na něj upřou. „Jak jste se dostal ven?“

„To vám povím později. Kde jsou strážé? Jsou rozestavené tam nahoře?“

Nahir si stoupne a pomalu couvá pryč od Ace.

„Futrelle, nevěřte jí! Copak nevidíte, že je s nima?“ Santa tiskne obličej k mřížím.

Ace se upřeně zadívá do zlatohnědých očí Nahir; ty náhle dostávají dravčí výraz... zneklidní, jsou ve střehu.

„Nahir?“

Zadívá se na něj, potom se otočí a utíká pryč.

„Zastavte ji!“

Ace se bez rozmyšlení rozpráhne a mrští kusem porcelánu – rychlý míč, který zezadu zasáhne Nahir rovnou do týla hlavy zakryté šátkem. Žena klesne na zem jako zasažená kulkou.

„Prima! Ted’ vezměte ten klíč!“

Ace zvedne dveře ze země. Vytáhne klíč a pusť Santu ven. „Jak jste na

tohle přišel?“

„Je to starý trik – nasadit ženskou k získání věžňovy důvěry.“

Ace poklekne vedle Nahir, přesvědčí se, že dýchá. „Půjde s námi.“

„Vy jste se snad zbláznil! Budeme rádi, když se dostaneme aspoň na dvůr!“

„Říkám, že půjde s námi.“

„No dobrá, tak si hrajte na Sira Galaháda, pro mě za mě, ale jestli se probere, buďte připravený ji umlčet, nebo to udělám já.“

Ace si vyzvedne dívku na rameno a nese ji na konec chodby. Santa mu dává znamení, aby počkal, až vyleze nahoru a obhlédne situaci.

Za chvíličku je zpátky. „Možná nám štěstí přeje. Venku je tma, musí být dost pozdě. U brány, co zůstala otevřená, stojí jen jedna hlídka, další je na obchůzce. Je o dvě budovy dál. Tak máme pět minut. Asi padesát kroků od téhle budovy parkuje několik dodávek, ale jsou na otevřeném prostranství, nedá se k nim dostat jinak než přes dvůr. Napadá vás něco?“

Ace stojí vedle vchodu do vězeňského bloku ohraničujícího jednu stranu dvora. Má na sobě burku a černý šátek Nahir; burka je o několik decimetrů kratší a těsně mu obepíná široká ramena. Ace čeká, až strážný vejde do budovy na protilehlé straně, potom vystoupí ze stínu. S rukama zabořenýma hluboko do kapes burky a se skloněnou hlavou jde k dodávkám; hrbí se, doufá, že tak skryje své bosé nohy a odhalené svaly na lýtkách.

Je v polovině cesty k nejbližší dodávce, když tu z budovy na opačné straně vyjde rozložitý muž v nočním úboru.

Alí Šams si zapaluje cigaretu.

Ace jde dál, snaží se dělat dojem, že je malý, nenápadný.

Mučitel ho spatří; zavolá arabsky: „Nahir, pojd' sem, potřebuju namasírovat, projdeš se mi po zádech!“

Dvacet metrů... Ace předstírá, že sadistu neslyší.

„Nahir, ty děvko, nedělej, že mě neslyšíš!“ Alí Šams klopýtá k oběma dodávkám. „Nahir!“

Ace přidává do kroku. Už je u nejbližší dodávky. Otvírá dveře na straně řidiče –

„Ty děvko s ptačím mozkem, co to provádíš?“

– zkouší zapalování... klíčky v něm nejsou. Hledá za sluneční clonou, na sedadle, na podlaze... nic.

„Ty chceš dostat výprask?“ Alí Šams je nyní deset kroků od pravé

strany auta; vtom ho napadne, že tu něco není v pořádku. „Co tu –?“

Ace odklopí popelník... jsou v něm klíčky! Naskočí do auta a nastartuje motor.

„Hej... hej!“

Ace zařadí rychlost a bosou nohou sešlápne plynový pedál. Zpod zadních kol vyletí sprška hlíny, dodávka se skoro na místě otočí do protisměru a řítí se zpátky k vězeňskému bloku –

– zpomalí; ze stínu vyskočí Santa, vleče s sebou polonahou Nahir. Hodí dívku otevřenými zadními dveřmi do auta a skočí dovnitř –

– Ace ujíždí zpátky; vězeňský dvůr náhle zaplaví světlo.

Alí Šams běží ke vchodu vězení a křičí na strážného, aby zavřel hlavní bránu –

– rozsvítí se přední reflektory auta, v kuželu levého se ukáže noční úbor utíkajícího tlustého Araba. Ace prudce strhne auto za ním, sešlápne pedál až do podlahy a řítí se na svého mučitele –

– ten se otočí právě v okamžiku, kdy se do něj zaboří mřížka chladiče auta jedoucího osmdesátkou; přední nárazník mu rozerve břicho a rozdrtí hrudník, a Arabovo tělo uvázne na kapotě jako nějaký ornament –

– strážný u brány při tom pohledu ztuhne právě v okamžiku, kdy může z největší blízkosti vypálit z AK-47.

Dodávka vyrazí proti vylekanému strážnému, potom prudce změní směr ven otevřenou branou vězení a prorazí drátěný plot, ohrazující vězeňský komplex.

Z úst Aliho Šamse vytryskne na čelní sklo proud krve a obsah žaludku, potom se jeho mrtvé tělo sveze z kapoty, auto ho táhne ještě šest metrů; pak mrtvola spadne na zem pod levé přední kolo.

Ace zápolí s volantem, když vůz drtí sadistovu lebku; praskne přitom přední tlumič. Ace strhne auto do strany, nechá mrtvého Araba za sebou a ujíždí po asfaltové silničce k hlavní silnici, mířící na východ.

„Demokracie nemůže existovat jako trvalá forma vlády. Může existovat pouze do té doby, než voliči zjistí, že si mohou odhlasovat velkorysý přísun peněz ze státní pokladny. Od tohoto okamžiku většina pokaždé volí ty kandidáty, kteří slibují největší požitky ze státní pokladny; výsledkem pak je, že demokracie vždy ztroskotá na uvolněné rozpočtové politice, a potom vždy následuje diktatura. Největší světové civilizace až dosud přetrvaly v průměru 200 let. Tyto země procházely postupně těmito etapami: od otroctví k duchovní víře, od duchovní víry k velké odvaze, od odvahy ke svobodě, od svobody k hojnosti, od hojnosti k sobeckosti, od sobeckosti k lhostejnosti, od lhostejnosti k závislosti a od závislosti zpět do otroctví.“

– ALEXANDER FRASER TYTLER,
ze spisu *The Decline and Fall of the Athenian Republic*
(Rozklad a pád Aténské republiky)
vyšlo v roce 1776

„Všichni se jí obávali, všichni se ji snažili odvrátit... a ta válka přišla.“

– ABRAHAM LINCOLN

KAPITOLA 46

BUDOVA KAPITOLU

WASHINGTON

12. ŘÍJNA 2012

20.07 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

„PANE PŘEDSEDO SNĚMOVNY, paní viceprezidentko, členové Kongresu, moji američtí spoluobčané: Jedenáctého září roku 2001 nepřátelé svobody spáchali zlý skutek proti naší zemi a proti všemu, co ctíme. Tak začala válka proti terorismu, válka, která nás už stála životy tisíců amerických mužů a žen, a téměř bilion dolarů – válka, kterou si nemůžeme dovolit prohrát. A nyní všichni víme, proč ne. Před čtyřmi dny, během dne, kdy vzdáváme čest odvážnému cestovateli, jenž objevil naši velkou zemi a národ, nepřítel udeřil znovu. Čtyři dny poté, kdy se svět ještě nevymanil z šoku, k vám dnes přicházím s odpověďmi.

Oba muži, zúčastnění na násilnostech spáchaných na Kolumbův den, byli radikální islamističtí bojovníci džihádu, rekrutovaní z Iráku a pro svůj sebevražedný čin vycvičení příslušníky íránských revolučních gard Quds. Džamal al-Júsuf přišel do Spojených států někdy na počátku února roku 2011, Omar Kamel Rádí několik měsíců po něm. Oba se na konci září roku 2011 sešli v Auroře ve státě Illinois, kde dostali od buněk íránských spících agentů instrukce a peníze. Tyto důkladně propojené buňky obstaraly Džamalu al-Júsufovi práci v bezpečnostní službě v baltimorském přístavu, Omar Kamel Rádí se přestěhoval do Kalifornie a pracoval jako údržbář v U.S. Bank Tower v Los Angeles – v epicentru.

Opakují: Ti dva, kteří se podíleli na masakru na Kolumbův den, byli rekrutováni a vycvičeni íránskou islámskou revoluční gardou, známou rovněž jako síly Quds. Iráčané, a nikoli Íránci, byli vybráni především proto, že pocházejí ze země nyní osvobozené od útluaku, což jim dovoluje vstoupit na území Spojených států, aniž by vzbudili podezření. Ve

výcvikových táborech Quds, kde probíhá výcvik teroristů, íránští instruktoři těmto mužům vymývali mozky, aby jim vnukli myšlenku, že smrt milionů nevinných Američanů poslouží jejich národu. Během jejich výcviku íránská vláda, která poskytovala jejich misi podporu, umožnila výrobu dvou jaderných zařízení, ve kterých se použil uran 238, získaný z vyhořelých uranových palivových tyčí.

Dostalo se nám do rukou nevybuchlé zařízení, kterého jsme se zmocnili v Chicagu, a rovněž částechy radioaktivního spadu z bomby, která zničila Los Angeles. V obou případech se obohacený uran, použitý v těchto kufříkových jaderných bombách, shoduje s uranem odebraným z íránského jaderného reaktoru. Nyní víme, že ty nukleární bomby, neboli SADM, se dostaly do baltimorského přístavu pátého října. Nalezli jsme kontejner, ve kterém sem byly dopraveny, máme i produkty radioaktivního rozpadu po explozi bomby. Trasu přepravního kontejneru jsme vysledovali do íránského přístavu. O tom, kdo stál v pozadí těchto útoků, není pochyb, každý žalobce, který jen nahlédne do důkazů, vám sdělí, že toto je zřejmý a uzavřený případ. A ve zprávách jsme všichni viděli záběry Íránců v ulicích Teheránu, jak se radují a jásají, když Los Angeles bylo v plamenech.

Oba Íračané, kteří útok provedli, byli pouhými pěšci v hrůzném vládním spiknutí – spiknutí provedeném vládou, jež nadále patří k ose zla, kterou prezident Bush popsal několik dnů po útocích jedenáctého září. Írán se na Ameriku zaměřil již dlouho před útokem osmého října, kořeny jeho nenávisti sahají až do roku 1979, kdy v akci, provedené v režii ajatolláha, íránští studenti zaútočili na naše velvyslanectví a unesli šestašedesát našich občanů.

Posledních sedm let íránský prezident Mahmúd Ahmadínežád a jeho radikální duchovní otevřeně a bezostyšně ignorovali vůli ostatního světa a vyvíjeli jaderné zbraně. A nejen to – íránští čelní představitelé vyhrožovali, že je použijí proti Izraeli, Americe, Británii a našim spojencům na Blízkém východě a v Evropě. A nyní udeřili.

Jak máme my, civilizovaný národ, jednat s utlačovatelským režimem, který svou nejradikálnější složku používá k vraždění nevinných? Jak máme zabezpečit naši zemi a náš lid takovým způsobem, aby se tohle již nikdy nemohlo opakovat?

Za prvé musíme odstranit pouta radikálního liberalismu, který klade omezení našim zpravodajským službám. Dnes máme tu čest, že tu s námi je Douglas Dvorak, velitel policejního oddělení v Auroře. Velitel Dvorak a

agenti ministerstva vnitřní bezpečnosti, působící v Chicagu, zachránili miliony životů, když chytili Džamala al-Júsufa pouhé minuty před tím, než stačil odpálit své jaderné zařízení. Veliteli Dvoraku, je nám velkou ctí, že jste tu s námi.“

Kamery se zaměřují na Douga Dvoraka; sedí vedle první dámy, a dostává se mu minuty potlesku na otevřené scéně. V rozpacích zamává. *Zatracený politici... využívají mě, aby lidem prodali ty svoje politický dryáky.*

„Jelikož naše zpravodajská služba neměla oba útočníky na seznamu známých teroristů, mohli na našem území žít a svou činnost provozovat bez omezení. Kdyby býval fungoval protiteroristický program, který kdysi Národnímu bezpečnostnímu úřadu dovoľoval monitorovat podezřelé telefonáty, k útoku na Los Angeles nemuselo dojít. Těm členům Demokratické strany, kteří dál kritizují tyto nutné zpravodajské nástroje, říkám toto: K čemu je dobrá svoboda, když se bojíme žít ve svých velkých městech? K čemu je dobrá svoboda, když se našim zákonům nedaří zabránit nepřátelům v překročení hranic?

Abychom naše občany ochránili před tím, aby znovu zažili jaderný útok, předávám Kongresu seznam pravomocí, které musí být začleněny do Zákona o vlastenectví – pravomoci, které uzavřou mezery v systému zpravodajských služeb a umožní ministerstvu vnitřní bezpečnosti pracovat patřičným způsobem. Buďte bdělí vůči těm, kdo se stavějí proti těmto opatřením, protože jejich slabost vystavuje naše rodiny přímému ohrožení.

A té většině mírumilovných Arabů a muslimů, kteří se s námi dělí o náš svět, chci sdělit, že respektujeme jejich víru, že i mnozí z našich občanů, dbalých zákonů, se hlásí k učení islámu. Avšak pro nenávist není o nic více místa v islámu než v křesťanství, judaismu, buddhismu nebo v kterémkoli jiném náboženství, jež lidé praktikují. Nenávist jen zřídka kdy začíná jako var v nádobě. Jsou to drobné bublinky na dně, které se změní ve var, když se komunitám nedaří společně se postavit útlaku. Mohamedova učení se zmocnili únosci-radikálové. Od moderního islámu dnes žádáme, aby zavrhl radikální prvky ve své kultuře, prvky, které vedly k ohavným událostem osmého října, aby svou netolerantnost a nesmiřitelnost zaměřil nikoli proti svobodě, kterou přináší otevřená společnost, nýbrž proti těm, kdo vás nutí žít ve strachu.

A všechny Američany žádám, aby nadále poskytovali modlitbami a dary podporu obětem této tragédie. Žádám vás o trpělivost ohledně omezení, která zůstávají v platnosti. Stanné právo za čas skončí, nicméně

přísnější bezpečnostní opatření ještě budou nějakou dobu přetrvávat a znepríjemňovat život.

Naše hospodářství bylo silné před osmým říjnem, a bude silné znovu. Zde máme tu čest, že jsou tu s námi král Sultan bin Abdul Azíz ze Saúdské Arábie a jeho syn princ Bandar. Král přistoupil na to, že našemu hospodářství vydatně přispěje k rychlému zotavení tím, že bude Americe prodávat ropu za výrazně sníženou cenu – alespoň po dobu, než se vzpamatujeme z následků pohromy, která nás postihla na Kolumbův den, kdy došlo k útoku. Děkujeme vám, králi Sultane, jste skutečný spojenec a přítel.“

Král jen tak napůl zamává tleskajícímu davu.

„A nakonec zemi, která zosnovala a uskutečnila vraždu milionů našich lidí, sděluji obsah tohoto výnosu: Občané Íránu, vaši samozvaní vládci a mulláhové vás svedli ze správné cesty. To, že jste se smířili s jejich vládou železné ruky, jim umožnilo vést vás po temné stezce – stezce, která vás povede do zkázy. Povstaňte nyní proti svým utiskovatelům, anebo neste následky jejich činů.“

Sín se otrásá hromovým potleskem.

„Loňská nezveřejněná schůzka Bushových nejvyšších poradců pro národní bezpečnost byla v podstatě diskusí na nejvyšší úrovni o tom, jak přepsat pravidla studené války... K projednávaným tématům patřila otázka, zda všem zemím světa vyslat varování, že kdyby na americké půdě došlo k odpálení jaderné zbraně a kdyby původ této zbraně byl jaderným forenzním šetřením vysledován ke zdrojům kterékoli země, USA bude tuto zemi považovat za ‚plně odpovědnou‘ za následky exploze.“

– DAVID E. SANGER & THOM SHANKER,
New York Times,
8. května 2007

KAPITOLA 47

Většina Američanů je pro jaderný úder

Associated Press, 13. října 2012

V nedávno provedeném průzkumu veřejného mínění se drtivá většina Američanů vyslovila pro jaderný úder proti Íránu jako odpověď na teroristický útok na Los Angeles.

„Írán tyhle lidi vycvičil, Írán poslal bomby, a pokud se mě týče, Írán si zaslouží, aby na něj spadla jaderná bomba,“ prohlásila Lynn McDonaldová, profesorka sociologie z Houstonu ve státě Texas. „Vím, že v Íránu jsou nevinní lidé... rodiny, ale my prostě nemůžete jen tak sedět a dopustit, aby vaše vláda proti takovýmhle zlotřilostem nezakročila.“

Írán odpálí jaderné řízené střely, bude-li napaden

New York Times, 14. října 2012

TEHERÁN – Po projevu prezidenta Prescottta v Kapitolu íránský prezident Mahmúd Ahmadínežád reagoval výhrůžkou, že odpálí jaderné řízené střely na Izrael a Saúdskou Arábii, bude-li napaden. „Velký islámský národ nenese za devastaci Los Angeles zodpovědnost. Pokud si Spojené státy myslí, že mohou plodit další lži, aby ospravedlnily další invazi stejným způsobem, jako to udělaly v Iráku, dopouštějí se hlubokého a krutého omylu. Při prvních náznacích útoku odpálíme řízené střely Šaháb s jadernými hlavicemi na sionistická města a na americkou Zelenou zónu v Bagdádu.“

Izraelský premiér odpověděl na íránskou výhrůžku prohlášením, že izraelské obranné síly byly před dvěma lety vybaveny systémem ARROW 3, systémem obrany válčiště proti balistickým střelám, a že jakmile bude odpálena první íránská jaderná řízená střela, ať už úspěšně nebo ne, povede to k „důrazné odpovědi“.

Systém ARROW 3, s kódovým označením Homa nebo Fence, je rozmístěn u dvou baterií; jedna se nachází poblíž Tel Avivu, jedna jižně od Haify. Protiraketový systém již úspěšně prošel šestnácti zkouškami. Má se za to, že íránské ozbrojené síly mají desítku jaderných řízených střel schopných odpálení, zatímco v izraelském arzenálu jich je hodně přes dvě stě.

LETECKÁ ZÁKLADNA AL-UDAJD

KATAR

17. ŘÍJNA 2012

19.22 MÍSTNÍHO ČASU

LETECKÁ ZÁKLADNA al-Udajd v Kataru je předsunutý útvar amerického Ústředního velitelství CENTCOM, vojenské skupiny Spojeného bojového velitelství (Unified Combatant Command), která je pověřená úkolem rychle rozmístit americké síly na Blízkém východě, ve východní Africe a střední Asii.

Velitel CENTCOM, generál Mike Tristano, začal svou vojenskou kariéru ve speciálních silách pozemního vojska. Na rozdíl od prezidenta a jeho ministra obrany, kterým je služebně podřízen, má tento generál, prošlý bitvami, dojem, že plány invaze do Íránu jsou až příliš ambiciózní, zvláště když už nyní jsou jeho bojové jednotky rozmístěné na příliš rozsáhlém prostoru. Ví, že varianta jaderného úderu proti Íránu již je na stole, ale příslušné instrukce musí teprve dostat.

Tristano vchází do „válečné místnosti“, kde se projednávají válečné záměry a přesuny; již tam čekají jeho náčelník štábu generálmajor Ben Serviss, jeho zástupce viceadmirál Brandon Herbert, který má na starosti námořní operace v Perském zálivu, a generálmajor Cynthia J. Zizziová, velitelka pozemních operací, žena, která v ozbrojených silách dosáhla

vůbec nejvyšší hodnoti.

Stěny pokrývají podrobné mapy Blízkého východu. Naproti poradnímu stolu je hlavní zařízení místnosti – dva a půl metru vysoký několikavrstvý průhledný digitální displej, na němž má CENTCOM zobrazené údaje v reálném čase o přesunech vlastních i nepřátelských jednotek, o stavu letecké podpory, o meteorologické situaci v atmosféře a údaj o místě, kde se nachází letadlová loď *USS Ronald Reagan* a její bitevní uskupení, nyní postupující Perským zálivem na severozápad. Generál se posadí v čele stolu. „Máme aktualizovaný seznam cílů?“

„Ano, pane.“ Generálmajor Zizziová napíše do laptopu příkaz a na počítačem zpracované mapě se ukáže revidovaný seznam cílů, rozdělený do kategorií:

Jaderná zařízení

Jaderná elektrárna, Búšehr

Středisko úpravy uranu, Isfahán

Uranový důl, Sagand

Zařízení pro obohacování uranu Natanz

Závod na výrobu těžké vody, Arák

Závod na výrobu radioizotopů, Arák

Závod na výrobu jaderného paliva, Ardekan

Úpravna uranu, Isfahán

Středisko jaderného výzkumu, Teherán

Závod na výrobu izotopů molybdenu, jódu a xenonu, Teherán

Víceúčelové laboratoře Džábir Hajján, Teherán

Elektrárenská společnost Kalaye, Teherán

Závod na obohacování uranu, Laškar Abad

Úložiště jaderného odpadu, Karadž

Úložiště jaderného odpadu, Anarak

Kasárna sil Quds

Posádka Ramadán, Kermánšáh

Posádka Nabi Akram, Zahdán

Posádka Hamza, Urmia

Posádka Ansár, Mašhad

Saúdská Arábie

Rafinerie Abqaiq

Odpalovací stanoviště střel Šaháb:

Cíle A-G (Perský záliv)

Cíle H-M (Kaspické moře)

Vojenské základny:

Letecká základna Mehrabád

Parčín

Chorramabád

Pessján

Borúdžerd

Zageh

Malajer

Sahneh

Kangávar

Výcviková střediska sil Quds:

Výcviková základna imáma Alího (Sev. Teherán)

Chomejního výcviková základna (Sev. Teherán)

základna Bahonar (dálnice Chalús, přehrada Karadž)

Nahávand (45 km od města Nahávand, západ Íránu)

Univerzita Bejt al-Muqaddas (město Qom)

okres Farahzád (Teherán)

základna Hizballáhu (Varamin, jihovýchodně od Teheránu)
základna Madanív Dezfúlu (jihozápadní Írán)
základna Bisotún v Kermánšáhu (západní Írán)
základna Tange-ye Kenešt v Kermánšáhu (západní Írán)
výcviková základna Gajúr v Ahvázu (jihozápadní Írán)

Generál Tristano si sundává čepici a masíruje si vzadu krk, začíná v něm narůstat pocit napětí. „Nebudu se vyjadřovat úplně přesně, lidi, ministr obrany nás pořád ještě nechává v nejistotě, a mě to už pořádně míchá. Letecký úder, jaderný úder... nikdo nic neřekne. Ale celá tahle operace smrdí rokem dva tisíce tři, Bílý dům do toho skočí oběma nohama, ještě než si věci pořádně promyslí.“

„Není přece žádným tajemstvím, že Prescottovi lidé lobbují za jaderný útok na Írán už celé roky,“ podotýká generál Serviss. „Kendle byl nějaký čas v Iráku a moc dobře ví, že na to, abychom dělali policajty ještě v nějaké další zemi, nemáme lidi.“

Viceadmirál Herbert poznamenává: „Prescott nemá v úmyslu Írán okupovat. Tady se jedná o zabíjení v masivním měřítku, ať to převracíte jak chcete. I když nepřikročíme k jadernému úderu, bombardovat jaderný reaktor konvenčními zbraněmi je pořád ještě i tak nebezpečný podnik. Generále Zizziová, vy jste mluvila s Los Alamos. Co říkají tamní chytré hlavy?“

„Shodují se na tom, že plošné bombardování iránských jaderných zařízení nebo i úder jednotlivými Tomahawky na ně by mohly vést k uvolnění radioaktivního mraku podobného tomu, který se šířil po havárii v Černobyli. V Indickém oceánu dosud trvá monzunové období, a i malá bouře by radioaktivní spad stáhla na jihovýchod nad velká indická pobřežní města: Kalkata, Rangún, Dháka, Bombaj, Cennai a Colombo by se tak všechna ocitla v ohrožení, a větší vzdušná vlhkost účinky spadu ještě zesiluje. Situace se očividně ještě zhorší, jestli Prescott vydá rozkaz k taktickému jadernému úderu na Teherán. Radioaktivní spad by mohl ohrozit Pákistán i Indii, přesunout se nad Čínu, nad Rusko a dokonce ještě dál na východ, až nad Japonsko. Mušarafova vláda v Pákistánu má už teď potíže, jaderný úder by určitě vedl k jeho demisi, a jeho nástupcem by se s největší pravděpodobností stal některý islamistický radikál. To by vyprovokovalo vojenskou odpověď Indie. A taky posilujeme pozice pro případ rozsáhlého šíitského odvetného úderu v Iráku, jak jednou začne

invaze.“

„Generále Servissi, nakolik si jsou zpravodajci jistí, že máme zaměřená všechna odpalovací stanoviště střel Šaháb?“

„Za daného stavu je jistota jen na pětasedmdesát procent. Šaháb III má maximální dolet dvanáct set devadesát kilometrů. Když se jim je podaří odpálit, jejich nejpravděpodobnějšími cíli budou základny Camp Doha v Kuvajtu, letecká základna Al-Síb v Ománu, nespecifikovaný počet cílů v Saúdské Arábii, izraelská města Tel Aviv, Ejlat, Haifa, Beršeba a jaderný komplex v Dimoně. Izraelci mají obranný systém ARROW, ostatní místa zůstávají nechráněná. A... a samozřejmě taky my tady v Kataru.“

„Co Číňani?“

„Asi musíme očekávat nějakou reakci. Írán je pro Čínu druhý největší zdroj blízkovýchodní importované ropy, a Čína taky používá íránský terminál k exportu zemního plynu z Turkmenistánu. Invaze provedená ve velkém měřítku by nejspíš také znamenala konec NATO.“

„Zatracení politikové. Kdyby tak všichni už skončili někde na smetišti!“ Generál Tristano zkontroluje místní čas: 20.12. „V jednadvacet hodin mám znova mluvit s ministrem obrany Kendlem. Potom se zase sejdem.“

Vysocí důstojníci velitelství CENTCOM vycházejí ze sálu.

Generál Tristano uchopí admirála za paži, chce si s ním promluvit z doslechu ostatních. „Tak co jste slyšel? A nepokoušejte se mi něco nabulíkovat.“

„Mluvil jsem s Fisherem, velícím důstojníkem *Ronalda Reagana*. Zásobovací loď dneska ráno připlula s dodávkou. Kendleův rozkaz.“

„S jakou dodávkou?“

PERSKÝ ZÁLIV

17. ŘÍJNA 2012

22.28 MÍSTNÍHO ČASU

LETADLOVÁ LOĎ *RONALD REAGAN* (CVN-76) brázdí záliv stabilní rychlostí patnácti uzlů. Je tři sta pět metrů dlouhá, výtlak má devadesát sedm tisíc tun; nad čarou ponoru se tato ocelová pevnost tyčí do výše dvacetiposchoďové budovy, její mohutný obrys, hrozivě vystupující na arabském horizontu, je předzvěstí smrti.

Doprovází ji šestnáct bitevních a deset podpůrných plavidel, a dvě útočné ponorky třídy *Los Angeles*. Z boku ji chrání dvě válečné lodě třídy *Ticonderoga*, dlouhé sto třiasedmdesát metrů, každá vybavená programem protiraketové obrany *Aegis THAAD*, Theatre High Altitude Air Defense; je to vysoce sofistikovaný systém řízení boje na taktickém stupni, jehož účelem je chránit letadlovou loď před útokem. Obě *Ticonderogys* nesou křídlaté *Tomahawky*, střely s plochou dráhou letu a s dlouhým doletem, které dokážou ničit cíle vzdálené až 1 600 kilometrů.

Kapitán Scott James Fisher, velící důstojník letadlové lodi, strávil převážnou část posledních čtyřia dvacet let v bojovém informačním centru lodi, jejím nervovém centru. V této temné, klimatizované místnosti desítky techniků pozorně sleduje obrazovky ukazující taktickou situaci a monitoruje postavení bitevního uskupení letadlové lodi, okolní zóny obrany... a elektromagnetické vyzařování vycházející z prostředků nepřátelských sil v dané oblasti.

Kapitán se navenek jeví jako člověk pevný jako skála, ale myšlenkami je doma u své rodiny – u rodičů a sester; bydlí ve Ventuře v Kalifornii... a všichni jsou nezvěstní.

Komandér Tony Ordonez, Fisherův výkonný důstojník, se proplétá mezi počítačovými pracovišti; přináší zapečetěné rozkazy. Zašifrované sdělení předává kapitánovi.

Fisher na sdělení krátce pohlédne. „Svolejte vyšší důstojníky.“

Za deset minut se velící důstojník dostaví do malé poradní místnosti vedle bojového informačního centra, v níž již čekají jeho vyšší důstojníci. Seznam cílů je rozdělený geograficky, pro každou oblast je stanoven konkrétní bojový úkol.

„Máme zelenou. První vlna bojových vzletů v nula tři nula nula, druhá vlna šest hodin poté. Nějaké otázky?“

„Náklad druhé vlny, kapitáne... je to jaderná puma?“ Otázku položil komandér Ordonez; odpověď na ni však chtějí znát všichni.

Fisher zaváhá. „Oficiálně se rozhodnutí zatím neuvádí, úřední místa se pořád ještě vykecávají v OSN, ale od svých zdrojů vím, že možnost jaderného řešení otázky Teheránu je pryč ze stolu. Následky, které by přineslo rozšíření radioaktivního spadu, jsou prostě příliš riskantní.“ Fisher postupně pohlédne do tváře každému z důstojníků. „Jdeme do toho s chemickými zbraněmi: nervový plyn VX. Povstalci, co obsadili tu saúdskou rafinerii, dostanou první ochutnávku v nula tři nula nula.“

Důstojníci přikývnu, v každém z nich to vše adrenalinem.

Fisher skloní hlavu. „To, co se stalo v Los Angeles, a to, k čemu málem došlo v Chicagu... to se týká nás všech. Válku nemá nikdo rád, pánové, ale když dojde k útoku, když nepřítel zavleče do naší země krveprolití...“

Kapitán pohlédne na své lidi, žár v jeho očích se mísí se slzami. „Dneska dáme nepříteli za vyučenou... Takovéhle splácení dluhů je pěkný převít.“

ROPNÁ RAFINERIE ABQAIQ

SAÚDSKÁ ARÁBIE/IRÁK

01.07 MÍSTNÍHO ČASU

SAÚDSKÁ NÁRODNÍ GARDA již několik týdnů drží pozice před opevněnými branami rafinerie v Abqaiq, aby byla připravená udržet se proti dobře vyzbrojené četě bojovníků hnutí za svobodu Ašraf. Nebyl vypálen jediný výstřel, patovou situaci zajišťují nálože, které povstalci rozmístili kolem potrubí a zásobních nádrží s vysoce hořlavým obsahem.

Uvnitř rafinerie jsou bojová vozidla Bradley a tanky Abrams – ukradené ze skladišť samotné královské rodiny; po celém obvodu střeží závod a rovněž správní budovy a ubytovny. Revoluce, jež se předtím úspěšně rozbíhala, ztratila od jaderného útoku na Los Angeles podporu – tato událost umožnila královské rodině vykreslit povstalce hnutí Ašraf jako jen další z teroristických organizací, šířících násilí.

* * *

Ace vytrhne z neklidného spánku reflexní záškus. Trvá mu několik dlouhých okamžiků, než se zcela vzpamatuje; až potom poznává, že je na ošetřovně.

Od útěku Ace, Scotta Santy a Arabky z vězení v Inakeši již uplynulo devět dní. Ujížděli po dálnici na východ do Rijádu; potom u benzinové pumpy přesedli do jiného auta, které Santa nastartoval spojením kabelů; Ace mezitím dával pozor, aby Nahir neuprchla.

Před svítáním dorazili k naftové rafinerii.

Ramziho lidé podrobili Nahir výslechu; Santa měl pravdu, Nahir lhala. Saúdští úředníci ji před lety dali zavřít za to, že patřila k bandě pašeráků vodky – zákony království nedovolují pít alkohol – a tím si vysloužila veřejné bičování i ty své jizvy. Jejímu otci, generálu Abdulu Azízovi –

vrchnímu dozorcí věznice v Inakeši – se podařilo rozsudek, vyneseny nad ní, zmírnit výměnou za její činnost ve vězení. Tým, který tak vznikl, se ukázal jako obzvlášť prospěšný – Alí Šams jako sadistický mučitel, krásná, a přitom soucitná Nahir Abdul Azízová jako rameno, o něž se vězeň mohl opřít, když se vyznával z hříchů. I ona páteční poprava byla lest, všechno bylo nahrané, aby získali Aceovu důvěru.

Zde v rafinerii ji drželi pod zámkem.

Plynuly dny a Aceova nejhorší tělesná zranění se začala hojit. Již dokázal udržet v žaludku pevnou stravu, infuze zlikvidovaly infekci a horečku, které se ho začínaly zmocňovat poté, co mu ve vězení surově strhli tři nehty.

Duševní muka mu však působily obrazy zkázy vysílané z Los Angeles, a s nimi i vědomí, které mu střízlivě a věčně připomínalo, že i jeho děti mohly utrpět újmu, nebo dokonce zahynout, kdyby se v Chicagu bývalo nepodařilo zneškodnit tu druhou bombu. Nejhorší obavy jeho ženy se navzdory jeho úsilí, navzdory mučení, které musel podstoupit, stávají skutečností – Amerika je v obležení zevnitř, u moci jsou neokonzervativci, útok na Írán je na spadnutí a povstání Ašraf téměř u konce.

Podívá se na hodinky: za osm minut půl druhé. Nedokáže spát; zaváže si vojenské boty, které mu dali povstalci, natáhne na sebe blůzu a zamíří ven.

Svítlí úplněk, stojí vysoko nad pouští, jeho zář vrhá přízračné světlo na obrněná vozidla uvnitř závodu. Několik okamžiků mu trvá, než si uvědomí, že něco je tu divné –

– saúdská Národní garda je pryč!

* * *

V přízemí jedné ze správních budov nalezne Ramziho Karima; vůdce hnutí Ašraf rozmlouvá s vojenskými veliteli o příčinách odchodu Národní gardy. Je tu i agent CIA Scott Santa; kouří jednu cigaretu za druhou a naslouchá. Prázdný levý oční důlek mu nyní zakrývá narychlo zhotovená „pirátská“ páska.

„Stažení gardy znamená, že dneska v noci Američané zaútočí,“ říká Ramzi podruhé, tentokrát Aceovi. „Musíme být připravení.“

„Američani závod bombardovat nebudou,“ namítá jeden z mladších povstalců. „Nemůžou si dovolit o rafinerii přijít.“

„Nemohou použít výbušniny, Chálide, ale udeří chemickými nebo biologickými zbraněmi. V obytných rafineriích stále ještě jsou tisíce rodin

– mezi nimi ženy a děti. Když zůstaneme uvnitř závodu, všechny nás zlikvidují.“

„Máme desítku funkčních ochranných oděvů,“ připomíná mu jeden z generálů pozemního vojska. „Vydejte je mému oddílu, budeme hlídat u brány. Vy ostatní – organizujte odchod do pouště.“

Ramzi přikyvuje. „Chálide, zorganizuj evakuaci. Musíte být pryč před rozedněním. Já a generál tu zůstaneme.“

„Okamžik!“ Ace se belhá ke skupině. „Vy možná takhle ten útok přežijete, ale na věci to nic nezmění. Docházejí vám potraviny, a královská rodina se očividně na něčem dohodla s Prescottem. Jak dlouho myslíte, že se udržíte?“

„Čím déle se udržíme, tím se v očích lidí staneme silnějšími. Povstání mají úspěch jen tehdy, když se vůle lidí pozvedne jednotně. Už jsme k tomu měli blízko, a americký útok možná poslouží tím, že nám pomůže získat další podporu.“

„Z mučedníků se nestávají vůdci rebelií, Ramzi. Jestli chcete dostat svou zemi zpátky, musíte to udělat teď, tím, že ukážete Prescottovu pravou tvář a povahu mašinerie, kterou využívá. Musíme spojit jednotlivé body, odhalit spojitost mezi Bílým domem a útokem na Los Angeles. Ukažte Prescotta a jeho válečné štváče jako kriminálníky, a americká veřejnost tak dostane to, co potřebuje k tomu, aby i ona sama začala rebelii.“

„Aci, Prescottovy lži mají mnohem větší váhu a sílu než jakýkoli důkaz, který bychom mohli předložit. Tihle lidé nehrají podle stejných pravidel jako my, udělají cokoli, jen aby se udrželi u moci.“

Cokoli, jen aby se udrželi u moci...

V Aceově mysli klíčí jakási myšlenka; zavře oči, jeho mysl se usilovně, s námahou snaží vrátit zpátky ke vzdálené vzpomínce. *Cokoli, jen aby se udrželi u moci... kde už tuhle větu slyšel?*

Jennifer... tenkrát v jejím bytě!

„A když to teda jedenáctého září zpravodajské služby pohnojily jako ještě nikdy, jak to, že vůbec nikdo nepřišel o práci? Můj přítel je mrtvý, protože spousta lidí nic nepodnikla, a teď je mrtvá i moje žena kvůli něčemu, co věděla. Právě jsi mi řekla, že lidi, co mají moc, udělají cokoli, aby si ji udrželi.“

„Chceš vědět, jak neokonzervativci vyhrávají, Aci? Začnou vzkazem, lží, kterou dokážou lidem prodat. Ten vede ke zvolení kandidátů. Nikoli pravda, nikoli politika, životopisy nebo medaile... ale vzkaz.“

„Ramzi, my nepotřebujeme důkazy, stačí, když přijdeme s tím

správným vzkazem. Kelliina smrt, cesta, kudy se ubíraly ty peníze, McKuinova smrt... dostaňte mě před média, a já tohle dokážu prodat!“

„Tím ale invazi nezastavíme.“

„To ne, ale americká média to přinutí, aby s tím tématem předstoupila před veřejnost, rozvíří se otázka, kdo vlastně nese skutečnou vinu. Po jedenáctém září se všichni báli přijít s nějakými pochybnostmi ohledně Bushe, a ti, kdo to přece jen udělali, byli veřejně znectěni, označeni za zrádce. Ale když my teď z tohohle všeho vyjdeme jako někdo, kdo vládne mocí, když navážeme na to, co jsme už rozšířili na internetu –“

Ramzi pohlédne na své velitele. „Kde jsou lidé od médií?“

„Pryč. Národní garda je přinutila tohle místo opustit.“

„Myslím, že znám způsob, jak je sem dostat zpátky.“

„Ráno 11. září v 9.00 hodin se uskuteční ‚návuk reakce na nouzovou situaci‘, jehož součástí bude simulovaný náraz malého proudového letounu do některé vládní budovy. Cvičení provede Národní úřad pro průzkum v Chantilly ve Virginii – jen 6,5 kilometru od Dullesova mezinárodního letiště, z něhož odstartoval let číslo 77, a 40 kilometrů od Pentagonu. Národní úřad pro průzkum získává své pracovníky od CIA a z armády. Součástí cvičení má být proudový letoun, v němž došlo k mechanickým závadám a který se později nabourá do jedné ze čtyř výškových budov Národního úřadu pro průzkum. Za účelem simulace poškození nárazem mají být některá schodiště a východy uzavřeny, aby pracovníci úřadu museli hledat jiné způsoby jak se z budovy evakuovat. Avšak podle mluvčího úřadu ‚sotva se začaly odvíjet události skutečného světa, cvičení jsme odvolali‘. Po útocích byla většina z 3 000 pracovníků úřadu údajně poslána domů.“

– ASSOCIATED PRESS,
21. srpna 2002

„Deseti největším světovým energetickým firmám se nedaří nalézt dostatek ropy k doplnění svých rezerv.“

– WOOD MACKENZIE,
poradce pro záležitosti ropy,
z *Times of London*,
leden 2004

„Sledujte tok peněz.“

– INFORMÁTOR FBI W. MARK FELT,
hanlivě přezdívaný „Deep Throat“,
který se podílel na pádu prezidenta Nixona

KAPITOLA 48

SMOKEY HILLS, KANSAS

06.32 HORSKÉHO STANDARDNÍHO ČASU

ŠERIFŮV VRTULNÍK PŘISTÁVÁ POBLÍŽ CAMPERU; vířící rotor zvedá tornádo vápencového prachu. Zástupce šerifa Caleb Kennedy-Smith čeká, až se vzduch zklidní a prach usadí; teprve potom vystoupí z vrtulníku a připojí se ke dvěma dvojicím, čekajícím u paty vápencové skály.

Mřížka chladiče nabourané hondy Accord je zabořená hluboko do úbočí útesu. Zástupce šerifa nahlédne dovnitř na tlející pozůstatky Elliotta Greena. Zkřiví odporem obličeje. „Tak – kdo nám o tomhle volal?“

Jeden z mužů, robustní cyklista, zvedne ruku. „Kevin Graham. Vyjeli jsme si s manželkou, a tady jsme to auto uviděli. Říkal jsem jí, ať na nic nesáhá, ale možná nechala na dveřích pár otisků.“

„Fajn, pane Grahame, počkejte zatím tamhle u camperu. Za minutku si zapíšu vaši výpověď.“ Zástupce šerifa volá vysílačkou základnu. „Tady devět set dvojka. Jsem ve Smokey Hills, přibližně deset kilometrů severně od Jayhawk Road. Máme tu mrtvolu, bělocha, věk mezi třicítkou a čtyřicítkou. Několik střelných poranění. Na tohle budu potřebovat FBI.“

NA PALUBĚ RONALDA REAGANA

PERSKÝ ZÁLIV

01.37 MÍSTNÍHO ČASU

VELÍCÍ DŮSTOJNÍK KAPITÁN FISHER je ve zbrojnici, důkladně zabezpečené místnosti hluboko v útrokách letadlové lodi. Podle příkazu ministra obrany osobně dohlíží na pečlivě vybrané zbrojře, kteří do desítek binárních chemických pum vkládají zapalovače a pumy připravují pro další manipulaci. Až bude tato práce hotová, pumy se nákladním

výtahem dopraví k letadlům, která vzlétnou s úkolem bombardovat rafinerii Abqaiq a povstalecké extremisty, kteří se tam nacházejí.

Stěny zbrojnice jsou obložené stovkami dalších podobných zbraní hromadného ničení, čekajících, až budou svrženy na další cíl –

– obyvatele Íránu.

RAFINERIE ABQAIQ

01.43 MÍSTNÍHO ČASU

PO EXPLOZI SE RAFINERIÍ jedna po druhé ženou tlakové vlny, žárem výbuchů, následujících těsně za sebou, se noc rozsvítí v den, ohnivé záblesky jsou vidět a cítit na kilometry daleko. Následují sekundární exploze; připomínají kácející se a vše spalující kostky domina, když nádrže kapalného zemního plynu jednu po druhé zachvacuje oheň; nádrže vzplanou a chrlí do oblohy ohnivé hřibovitě mraky.

Ohňostroj sleduje z jedné fairwaye na golfovém hřišti šest mužů v ochranných oděvech. Ramzi si stáhne kuklu a osloví Ace: „To horko cítíte i v téhle vzdálenosti. A teď si představte, že bychom vyhodili do vzduchu celou rafinerii.“

„Tohle zatím stačí. Co ten telefonát?“

Ramzi se přehrabuje v jedné z vnějších kapes oděvu, potom podá Aceovi mobil. „Nezapomeňte, že Národní bezpečnostní úřad všechno monitoruje. Máte asi tři minuty, než hovor zachytí.“

Ace zadává telefonní číslo místa nacházejícího se kdesi za mořem.

* * *

„Haló?“

„Jenny?“

Jennifer Wienerová jen taktak že nesjede ze silnice. „Aci! Co je s tebou? Kde jsi?“

„V Saúdské Arábii, v rafinerii Abqaiq. Jenny, teď dobře poslouchej, co ti řeknu: kde je senátor?“

„Na naléhavě svolané schůzce s členy Kongresu. Pokoušejí se přimět Prescottta k ústupkům.“

„Na ústupky se vykašli, Prescott dneska večer končí. Kolik hodin je tam u vás?“

„Skoro devět.“

„Spoj se s Mulliganem. Ať na desátou svolá velkou tiskovou konferenci. Řekni mu, že do hodiny vystoupím v živém vysílání a předložím důkazy o zločinné činnosti neokonzervativců, které prokážou jejich spojitost s útokem na Los Angeles. Potom zavolej našeho hochu v Atlantic City... haló? Jenny? Haló!“

Linka je hluchá.

NA PALUBĚ RONALDA REAGANA

PERSKÝ ZÁLIV

02.54 MÍSTNÍHO ČASU

TÝMY PILOTŮ ESKADER vyslechly bojové rozdělení, vycházejí ze svých přípravných místností a zapojují se do řízeného chaosu na letové palubě o rozloze 18 211 m². Jednotlivé týmy obsluhy letové paluby se od sebe liší barvou svých bund – zelená jsou mechanici, žlutá obsluha katapultů, červená je pro zbrojře. Na této lodi, nejhlučnější a nejnebezpečnější nemovitosti na světě, se pro komunikaci používají znamení rukama.

Poručík letectva Rudi Anger vylézá do svého letounu – stíhacího útočného bombardéru Joint Strike Fighter F-35C, radarem nezjistitelného stroje na zabíjení, vybaveného nejmodernější avionikou, nejmodernějšími pohonnými jednotkami a palebnou silou, stroje, jehož cena je 28 milionů dolarů. Kokpit s panoramatickým výhledem připomíná živý organismus sestávající z monitorů s tekutými krystaly, jež jsou všechny napojené na poručíkův přilbový displej.

Prochází seznam důležitých kontrolních úkonů, tým zbrojírů zatím nakládá do dvou vnitřních, paralelně uložených pumovnic umístěných před podvozkem letounu tucet speciálních binárních pum. Mechanik dává pilotovi znamení, že má spustit motor. Kokpit se zavře a povrch letounu se ještě naposled zkontroluje. Znamení rukou varují ostatní před horkými spalinami z výstupní trysky; velitel letové paluby dává znamení „volno“.

V několika vteřinách se JSF vznese kolmo do noční tmy. Ve sto padesáti metrech pilot zapne forsáž, která stroj na zabíjení doslova vymrští k západu směrem na Saúdskou Arábii.

RAFINERIE ABQAIQ

02.57 MÍSTNÍHO ČASU

PRVNÍ DORAZÍ na místo tým CNN.

Pomocná reportérka Rebecca St. Croixová pracuje na Blízkém východě poprvé. Její kameraman Larry Kelly tu současně vystupuje jako její vedoucí, jeho mladší bratr Sean jim dělá zvukaře. Larry filmuje zuřící plameny; mezitím se otevřou brány objektu a k týmu se připojuje Ramzi Karim, dosud v ochranném oděvu.

„Jmenuju se Ramzi Karim, jsem bývalý pracovník CIA a jeden z vůdců hnutí Ašraf. Je tu se mnou americký občan, který má důkazy, že prezident Prescott a frakce neokonzervativců se podíleli na spiknutí, které mělo za cíl zničit Los Angeles a Chicago.“

Rebecca doširoka rozevře své modrošedé oči. „Kde je? Dovolí nám, abychom s ním natočili rozhovor?“

„Ano, ale jediné rozhovor vysílaný naživo. Můžete to zařídit?“

Než Rebecca stačí odpovědět, Larry Kelly mačká na svém mobilu číslo.

* * *

Ace, oblečený do ochranného oděvu, vchází do suterénu správní budovy, kde je ve schůzovní místnosti držena pod zámkem Nahir Abdul Azízová. Ace zadá kód a odemkne dveře.

Nahir sedí na čalouněné židli, místo burky má na sobě oranžovou kombinézu, jakou nosí obsluhy ropných čerpadel. Dlouhé vlasy má spletené do copů, spočívajících jí volně na zádech. Když Ace vchází, pohled jejích zlatohnědých očí změkne.

„Ashley... vy jste mě přišel zabít?“

„Ne.“

„Pochopte, nemohla jsem nic dělat. Saúdské ženy jsou zcela bezmocné, a poznamenané ženy, jako jsem já, jsou metlou lidstva –“

„Chápu.“

„Inakeš je hrozné místo. Taky mě tam věznili –“

„Říkal jsem, že to chápu. Nahir, ať už z jakéhokoli důvodu, vy jste mě udržela naživu, vy jste mi ošetřovala rány. Uprostřed toho šílenství jste byla mým jediným majákem, který mi dodával naději. Jednu chvíli něco ve mně... no –“

„Láska?“

„Nevím... snad.“

„To patřilo k té iluzi, Ashley. Vaši lásku si nezasloužím.“

„Lidi se můžou změnit.“

„Tím si nejsem tak jistá.“

„Jestli je *tohle* pravda, pak už je to možná konec civilizace.“ Podává jí klíč. „Přišel jsem vás propustit na svobodu. Ašraf odtud odchází, a sem už míří americké stíhačky. Můžete odejít s ostatními do pouště, jinak – je zcela na vás, co uděláte.“

„A vy?“

„Já tu zůstávám. Na cestě sem jsou další reportéři. Mám v úmyslu pokusit se zabránit dalšímu nukleárnímu holocaustu.“

„Jestli proti tomu nic nemáte, zůstanu s vámi.“ Stiskne mu ruku. Vzápětí vzhledne; vchází Scott Santa, i on má na sobě ochranný oděv.

„Domlouváte se s nepřitelem?“

„Co chcete?“

„Na slovíčko. O samotě.“

Ace kývne na Nahir; ta odejde.

„Myslete na to, co podnikáte, Futrelle. Myslete na následky.“

„To jsem udělal.“

„No, ani bych neřekl. *Neudělal*.“ Santa obchází poradní stůl, jeho jediné oko, zrudlé a plné zloby, sebou nervózně škube. „Chystáte se sdělit světu, že prezident Spojených států *záměrně* dopustil, aby miliony Američanů zemřely proto, aby on ospravedlnil bombardování Íránu.“

„Svět se musí dozvědět pravdu.“

„Pravdu?! Vy přece pravdu neznáte! Chápete vůbec, oč v tomhle konfliktu jde?“

„O ropu.“

„Ropa je akorát takový vedlejší produkt. Tady jde o dvě různé ideologie, jedna představuje otevřenou společnost, zasazující se o svobodu a obchod, ta druhá je uzavřená společnost, ve které vládou náboženští fanatici, kteří zabíjejí všechny bez rozdílu, aby mohli ovládat své vlastní obyvatelstvo. Tihle lidi žijí proto, aby zemřeli, Futrelle. Už od narození se učí nenávidět – nenávisť je to jediné, co znají. S teroristy, které někdo přesvědčil, že vyhazovat do vzduchu nevinné lidi je jejich vstupenka do ráje, se nemůžete rozumně domlouvat.“ Santa náhle zmlkne. „Poslouchejte!“

Ace slyší tlumené, hluboké dunění... v dálce vybuchují pumy.

„Už to začalo,“ pronese Santa. „Dneska v noci usekneme hlavu islámofašismu. Jen si teda proneste tu svou řečičku – a zhanobíte smrt těch Američanů, jejichž oběť povede k něčemu většímu a lepšímu.“

„Ne každý účel světlí prostředky. Co je to za demokracii, která dává prezidentovi a jeho poradcům absolutní moc k tomu, aby vymazali celé populace jen proto, že oni sami dospěli k názoru, že je to ten nejlepší způsob, jak postupovat?“

„Tady nejde o demokracii, ale o válku... válku proti terorismu.“

„Všichni Íránci nejsou teroristi. Jsou tam i nevinní lidé, rodiny, které vaše pravidla, jak vést konflikt nebo jak si vy představujete demokracii, vůbec nezajímají. Prostě chtějí strávit život v míru. Jsou i umírnění, kteří chtějí žít civilizovaně, a naše činy je ženou k tomu, že se přikloní k radikálnímu islámu. Získat jejich srdce znamená získat klíč ke způsobu, jak porazit radikály. Takovéhle lidi bychom měli v jejich snahách podporovat, ne je pobíjet.“

„Ve válce někdy umírají nevinní. V dějinách zaujímá čestné místo především věc, o kterou se bojovalo.“

„Jaká věc? Kapitalismus? Tím chcete ospravedlnit vybití milionů lidí?“

Santa vrtí hlavou. „Vy nevíte nic o reálném světě. Miliony lidí umírají každý den, to akorát vy ignorujete titulky v novinách. Umírají ve válce i v důsledku špatného zacházení, umírají hladem a nemocemi. Američani to svoje prokletí ignorují, berou je jako další globální ‚věc‘ připisanou celebritám. Moje rodina má kořeny v Rusku, sahají až do časů cara. Nemáte ponětí, co to znamená žít v utlačovatelském režimu. Já jsem sloužil ve Společnosti, v CIA, šestadvacet let. Tomu, čemu vy říkáte vražda, jsme my říkali osvobozování celých společností. A zrovna to děláme teď v noci. Ano – cena je vysoká, ale když nic nepodnikneme, bude stonásobně vyšší. Uvažujte o tom pořádně! Svět je plný utlačovatelských režimů... islámských radikálů, kteří se bez sebemenšího zaváhání budou snažit pobít co nejvíc lidí pocházejících ze Západu. Co se stane, když takový pomatenec jako Mahmúd Ahmadínežád nebo jeho pacholci z Hizballáhu doopravdy odpálí skutečnou zbraň hromadného ničení, ne nějakou desetikilotunovou kufříkovou jadernou bombu, ale padesátimegatunovou bojovou hlavici? Možná vymažou z povrchu země Izrael, možná celý Manhattan! Co řeknete potom?“

Ace si povolí horní přezky ochranného oděvu Racial. „Já nepopírám, že existuje reálná hrozba, ale my ji akorát děláme horší. To s Afghánistánem bylo nutné: invazí do Iráku jsme umírněné muslimy donutili postavit se na

tu či onu stranu místo toho, abychom jim pomohli extremisty izolovat. Ty dnešní akce budou signálem, že oficiálně začíná svatá válka, která může skončit jedině zničením civilizace. Násilí se nikdy nedá zastavit násilím, to dokáže jedině mír.“

Santa pohrdlivě odfrkne. „Mír? Mír je iluze. Tady jde o boj dobra proti zlu, je to černobílá záležitost, a ti z nás, kdo svět vidí takový, jaký je, si nemůžou dovolit v klídku si hovět v odstínech šedé, jak ji prezentují liberálové.“

Ace nenápadně pohlédne přes Santovo rameno, potom se zadívá do jeho studeného oka. „Či to byl nápad, vyhodit do povětří některé americké město? Prescottův?“

„Prescott věděl, že se na obzoru k něčemu schyluje, ale prezidenti se do věci nikdy přímo nezapojují, nechťejí o něčem takovém vědět, chtějí, aby se to prostě udělalo. Lidé, se kterými pracuju... jsou to lidé s vizí, kteří chápou úlohu Ameriky jakožto vůdce industrializovaného světa. Už dávno přišli na to, že americké ozbrojené síly jsou možná oslabené, že okolkováním kolem toho, zač neseme odpovědnost, jedině vyklízíme prostor pro vzestup fundamentalismu. Světem hýbou korporace, Futrelle, ne míroví aktivisté. Ti, kterým vy říkáte neokonzervativci, jsou lidé, kteří postrkují svět dopředu, lidé, kteří jsou odhodlaní události řídit dřív, než události začnou řídit nás.“

„A jedenáctého září? To byla taky taková událost?“

„Bylo možné to zastavit, ale stejně by došlo k dalším pokusům. Tím, že jsme dopustili únosy těch letadel, jsme změnili pravidla střetu. Když chcete rozhýbat stádo, přivolejte si vlka. Prescott ten útok, který proběhl na Kolumbův den, využije k rozdrčení jaderné hrozby z Íránu. Bez podpory státu fanatický islám padne.“

„A saúdská královská rodina?“

„Až nastane vhodná doba.“

„Vynechal jste Venezuelu.“

Santa rozevře doširoka oko, potom se krivě pousměje. „Ropa je katalyzátor, stejně jako vedení války, je to prostředek k dosažení účelu. Ve válce proti drogám bude za pojistku označena Chavezova země. Toho člověka musíme mít pod dohledem.“

„To myslíte pod dohledem stejně jako drogové barony, které má pod dohledem CIA v Afghánistánu? Podívejte, problém s vašimi teoriemi je ten, že při uvádění do praxe jste vždycky pozadu. Zlo nikdy doopravdy neporazíte, prostě jen vyměňujete jeden utlačovatelský režim za jiný, a

nikdy neváháte uzavírat smlouvy s ďáblem. Obchod s heroinem vzkvétá, zisky stoupají... vedete si dobře, to se teda hned tak nevidí, kamaráde. Nastupuje svoboda... prdlajs. Vy pokrytci byste se na demokracii klidně vybodli. Jediné, čemu doopravdy rozumíte, jsou peníze. Peníze a moc.“

Santa sáhne do kabátu a vytáhne poloautomatickou pistoli ráže devět milimetrů. „Vaše manželka kdysi vyznávala stejné ideály jako Projekt nového století Ameriky – věděl jste to? Její názory změnila právě rakovina, ta ji oslabila, udělala z ní liberála s krvácejícím srdcem. Vytrhnout ji z té její bídý mi udělalo nesmírnou radost.“

Agent namíří pistoli Aceovi na hlavu –

– z jeho zdravého oka vyrazí gejzír krve a úlomků kostí, když mu hlavou proletí kulka.

Ace zvedne oči; údy se mu třesou. Ve dveřích stojí Ramzi, s ním Nahir a filmářský tým CNN, všichni v ochranných oděvech. „Prokrista, Ramzi, tak mi připadá, že jste to utnul jen taktak.“

Ramzi zastrčí pistoli zpátky do pouzdra. „To jeho chvástavé žvanění interview jen a jen vylepšilo.“

Kameraman CNN pokračuje v natáčení, jeho zvukař šťouchne do reportérky; ta je stále ještě v šoku. Nyní se vzpomatuje.

„Pane Futrelle, já jsem Rebecca St. Croixová ze CNN. Můžete nám říct, co tohle bylo za člověka?“

Ace se nadechne a s vypětím všech sil se pokouší uspořádat myšlenky. „Jmenoval se Scott Santa. Zavraždil mi ženu, Kelli Doyleovou, bývalou poradkyni pro otázky bezpečnosti ve vládách Bushe a McKuina. Ona i tenhle člověk se účastnili plánu neokonzervativců pro takzvané předem neuvažované okolnosti... nechat teroristy použít jaderný prostředek v některém americkém městě, abychom mohli připravit Írán o jeho zbraně. Manželka všechno zaznamenala, něco z těch důkazů posíláme přes internet hlavním zpravodajským médiím. Kongres musí neprodleně vznést proti Prescottovi ústavní obžalobu, dřív než ti šílenci rozpoutají třetí světovou válku.“

* * *

Letoun JSF se vysoko nad pouští žene k hořícím objektům daleko vpředu. Elektrooptický zaměřovací systém Lockheed Martin si sestaví konfiguraci skupinových cílů, prostor před podvozkem se rozevře jako zívající ústa... a vyvrhne svůj náklad.

* * *

Ace, Nahir, Ramzi a tým CNN instinktivně zvednou hlavy, když sto metrů nad rafinerií explodují pumy... a zaplaví ji nervovým plynem VX.

„Úřední místa Severoamerického velitelství protivzdušné obrany NORAD prohlásila – když došlo k prvnímu únosu letadla – že si zpočátku myslela, že ono dopoledne probíhá cvičení Bdělý strážce (Vigilant Guardian). Když stroj letu číslo 11 narazil v 8.45 do Světového obchodního centra, každý, přestože byl určitě zmaten tím, co vidí, měl přece poznat, že se nejedná o nějakou zkoušku... rozkaz k okamžitému vzletu letadel a zákrok proti jinému letadlu prostě znamená postarat se o eskortu vojenským letectvem, aby na situaci dohlíželo. To vůbec neznamená sestřelení letounu. K podobným zákrokům už došlo před jedenáctým zářím sedmašedesátkrát. Selhání koncepce tohoto jednoduchého standardního postupu v době mezi 8.28, kdy se stroj letu číslo 11 neplánovaně stočil o sto stupňů na jih, a 9.38, kdy došlo k útoku na Pentagon, nelze pochopit jinak, než že musel existovat nějaký vojenský rozkaz. Takový rozkaz, případně několik takových rozkazů současně, které způsobily ‚zmatení‘, mohlo být to dopoledne součástí scénářů válečných her. Nevíme, jestli jde právě o tento případ, a zdá se, že Komise pro vyšetřování událostí 11. září nechce znát pravý stav věci.“

– MICHAEL KANE,
z článku „Sloni v kasárnách: Naprosté selhání
Komise pro vyšetřování událostí 11. září“

„Vedoucí představitelé republikánů ve Sněmovně v tichosti stáhli svůj plán na omezení politického vlivu lobbistů a zřekli se navrhovaných požadavků, aby lobbisté sdělili, které zákonodárce a jejich asistenty kontaktovali a jak obstarávali pro politiky peníze.“

*USA TODAY,
květen 2006*

Výňatek z knihy
Na pokraj pekla: Omluva přeživším
Kelli Doyleová,
poradkyně pro otázky národní bezpečnosti,
Bílý dům
(2006-2010)

Řešení neokonzervativců ohledně způsobu jak odzbrojit Írán, již vybavený jaderným potenciálem, se provázalo s dalším jevem, který vyvolává obavy v globálním měřítku a který rychle vyvstává na obzoru – konec ropy.

Když přijde řeč na ekosystém, energie se stává základem všeho; lidská společenství dosahují úspěchu nebo selhávají, podle toho, jak se dokážou vyrovnat s otázkou zacházení se zdroji energie. To, že k populační explozi na naší planetě došlo současně s příchodem průmyslové revoluce, není pouhá shoda náhod, obojí je navzájem vnitřně propojené – je to důsledek dopadu používání fosilních paliv, zvláště ropy.

Krátké, avšak životně důležité poučení: Právě ropa a její vedlejší produkty umožňují, aby činnosti, dříve prováděné lidskou nebo zvířecí silou, vykonávaly stroje. Zhruba před sto lety museli koně i lidé vyžít z úrody, kterou farmáři vypěstovali, přičemž možnosti dané půdou, kterou farmáři dokázali obdělávat, byly celkem omezené. Teprve příchod strojů poháněných benzinem a jejich zavádění do zemědělské výroby náhle umožnily provádět v průmyslovém měřítku rychle a hospodárně orbu, sázet rostliny a sklízet úrodu z ohromného počtu hektarů, takže dvě procenta naší populace užijí celou naši zemi... což dává možnost dalšího šíření a rozvoje civilizace.

Bez benzínu nelze nákladními auty přepravovat zboží do centrálních zpracovatelských míst ani je rozvážet do měst a do

odlehklých oblastí. Bez ropy bychom nemohli osídlit ohromná území naší země. Představte si, že žijete ve státech s rozsáhlými pouštěmi, jako jsou Arizona nebo Nové Mexiko, anebo naopak v chladných severských oblastech, Minnesotě a Wisconsinu, aniž byste měli energii, s jejíž pomocí ochlazujete nebo vytápíte své domovy, obstaráváte si potraviny nebo dodáváte zboží, případně poskytujete jiné služby. Ropa toto vše umožňuje.

Většina lidí si neuvědomuje, že k získání energie je opět zapotřebí energie: benzin k provádění ropných vrtů, elektřina k výrobě fotovoltaického panelu. Můžeme ropu nahradit? Jaderná energie je drahá a při její výrobě vzniká nebezpečný radioaktivní odpad. Vítr, třebaže v některých oblastech je to účinný alternativní zdroj elektrické energie, nedokáže převézt na trh kamion s rychle se kazícími potravinami. Fotovoltaické panely, jejichž vývoj byl dlouho nedostatečně financován, zůstávají nadále drahé. Vodík není zdroj energie, je to prostředek k „uskladnění“ energie, a výroba vodíku vyžaduje fosilní paliva. Zemní plyn dochází, a opět – uvádět hospodářství výrazně do chodu nedokáže.

Drsná realita je takováto: Tam, kde jde o výrobu energie a o její rentabilitu, se ekonomickému hledisku použití ropy nic nevyrovná; a právě to je prvotní příčinou, proč Amerika neinvestovala do jiných, alternativních zdrojů energie. Přidejte si k tomu fakt souvisící s všemocným průmyslem fosilních paliv, jenž miliardy svých zisků používá k získávání podpory politiků, a máte před sebou hodně příkrý svah, který musíte zdolat, chcete-li provést významnou kvantitativní změnu.

Není nijak zvláštním tajemstvím, že ropa dochází, nicméně ekonomové budou donekonečna a dlouho do noci debatovat o tom, v kterém přesně roce vyschne poslední kapka. Udržení moci nad onou poslední kapkou vždy bylo jádrem „Plánu Nové americké republiky“, který zamýšlejí uskutečnit neokonzervativci, avšak náhlé prozření, totiž poznání, že ropné rezervy Iráku (i jiné) byly značně nadsazené, přinutilo radikální pravici upravit své plány a zamyslet

se nad další drsnou realitou:

Kolik nás může dohromady existovat na této planetě již bez fosilních paliv?

Zákon neměnného přísunu energie říká, že rostoucí ekonomika nutně nakonec v závěru spotřebovává víc energie, než kolik jí dokáže vyrobit. Takzvaný „ropný zlom“ nastal v roce 2003, a přitom spotřeba prudce roste, takže svíčka hoří na obou koncích. Průvodní jevy již o sobě dávají vědět. Víc než tři miliardy lidí na celém světě jsou podvyživené a žijí v chudobě. Produkce obilí a plocha orné půdy, připadající na hlavu, se od roku 1984 trvale snižují, a spolu s tím klesá i produkce ryb a hnojiv, zásadně důležitých pro výrobu potravin. Na druhé straně se zvýšilo znečištění vody, vzduchu a půdy a přidalo se globální oteplování. Jak důrazně upozornila americká Národní akademie věd, lidstvo se blíží ke kritickému bodu.

Po celá desetiletí se únosnost Země uměle zvyšovala díky hojnosti ropy – ropy, která prospívala pokroku v průmyslovém zemědělství a výrobních technologiích v klíčových sektorech včetně dopravních sítí, lékařské péče a zdravotnických zařízení. V situaci, kdy se naše primární zdroje energie vyčerpávají rychleji, než se předpokládalo, se naši vedoucí představitelé ocitli před realitou vedoucí k vystřízlivění: uvážíme-li, jaké jsou nynější rezervy, na naší planetě prostě žije příliš mnoho lidí, než aby bylo možné opatřit pro všechny jídlo a obydlí.

Matematické propočty jsou v tomto případě prosté: dnes nás existuje šest miliard, a ten počet se musí během následujících dvaceti let snížit o zhruba 66 procent, jinak to za nás udělá hladomor, vyvolaný koncem ropy.

Takže nemá-li dojít k anarchii, musí být strategicky eliminovány čtyři miliardy lidí.

A tak chamtivci přišli se svým vlastním „plánem pro předem neuvažované okolnosti“, plánem, který na svých internetových

stránkách jaksi opomněli zveřejnit. Místo toho, aby svůj vliv na většiny ve Sněmovně, Senátě, ve výkonné a soudní moci využili k tomu, aby Ameriku „odstavili“ od fosilních paliv a investovali do bezpečných alternativních řešení a do infrastruktur, které tato řešení podporují (přičemž by ovšem ohrozili svou voličskou základnu), rozhodli se hledat alternativní metody, jak selektivně „probrat stádo“.

Dva nejúčinnější způsoby, jak zredukovat populační centra, jsou pandemie a válka. V době, kdy píši tuto pasáž, se ve vládních laboratořích vyvíjejí geneticky zmanipulované epidemie a spolu s tím léčebné prostředky, které budou selektivně přidělovány klíčovým spojencům ve farmaceutickém průmyslu. Co se týče oněch otravně vlezlých vědců, kteří by budoucí pandemii mohli případně „vyléčit“ – mnozí z těchto individuí již byli „eliminováni“.

Po okupaci Iráku a po bojích, jež následovaly, a tváří v tvář realitě – redukcí amerických ozbrojených sil – vznikla Doktrína nové republiky. V podstatě se v ní praví toto: „Postup, jak provést invazi do cizí země a ovládnout ji způsobem takovým, aby poměr dosaženého užitku a vynaložených nákladů byl co nejefektivnější, je ten, že se nejprve použijí metody, kterými se podstatně sníží počet obyvatel, přičemž se uchovají stavby a infrastruktura.“

Přeloženo do srozumitelného jazyka: Namísto toho, aby do země vpadli vojáci, se použijí taktické chemické zbraně, které zničí vůli nepřítele... a jej samotného jako národ.

Když dojde na systematické, masové vyvražďování lidí, přičemž stavby a ropné vrty zůstávají nedotčeny, neexistuje nic smrtelnějšího a účinnějšího než chemické nervové otravné látky. Nervově paralytické látky jsou jedy, jejichž účelem je přerušit přísun cholinesterázy, enzymu, který nervové buňky využívají k tomu, aby se zbavily acetylcholinu, jenž vyvolává kontrakci svalů a žláz. Inhibicí cholinesterázy dojde k nekontrolovatelným kontrakcím svalů, což vede ke smrti udušením.

Skupinu chemických látek s nejletálnějšími účinky, jaké byly kdy

vyvinuty, tvoří řada V, desetkrát jedovatější než sarin. Nejhorší z nich je VX, bezbarvá olejovitá látka bez zápachu, která se nedá snadno smýt; i malá dávka, ulpělá na kůži nebo vdechnutá, vyvolá silné křeče, ochromí dýchací cesty a po několika minutách následuje smrt.

Jelikož VX má tak letální účinky, ministerstvo obrany ji musí používat ve formě binární munice – pum; ty mají dvě oddělené komory, z nichž každá obsahuje prekursor VX. Při odpálení nebo shozu z výšky pak zrychlení způsobí, že se vnitřní přepážka poruší, nervový plyn VX se smísí a řítí se na určené oběti.

Konec ropy.

Jaderný Írán, vedený extremistou, který má svůj pevně stanovený záměr.

Hrozba radikálního islámu, živeného nenávistí vůči západní společnosti.

Touha neokonzervativců ovládat.

Proměnné v rovnici, jejímž výsledkem je zničení, jsou dosazeny, šachová partie spěje ke konečným fatálním tahům –

– k šachmatu, který znamená konec civilizace takové, jakou ji známe.

„Prezident má pravomoc zabavovat majetek, organizovat a kontrolovat výrobní prostředky, zabavovat komodity, povolát zálohy v počtu 2,5 milionu mužů, vyhlašovat stanné právo, zabavovat veškeré dopravní prostředky a disponovat jimi, regulovat soukromé podnikání, omezovat cestování a za použití bezpočtu různých způsobů ovládat životy všech Američanů. Většina těchto zákonů zůstává potenciálním zdrojem v podstatě neomezené prezidentovy moci, kdyby se náhodou rozhodl uvést je ve skutek. Je možné, že některý budoucí prezident by tyto rozsáhlé pravomoci mohl použít k tomu, aby se pokusil dostat USA pod autoritativní vládu. Nebezpečí plynoucí z toho, že zákonnými cestami dojde k nastolení diktatury, se nám dnes sice může zdát vzdálené, ale dějiny již zaznamenaly případ Hitlera, který uchvátil moc prostřednictvím pravomocí existujících pro případ ohrožení, pravomocí, poskytovaných mu zněním zákonů Výmarské republiky.“

– SENÁTOŘI FRANK CHURCH (demokrat, Idaho)
A CHARLES MCMATHIAS (republikán, Maryland),
30. září 1973

„Viceprezident Dick Cheney se důrazně zastával tajného programu, podle něhož by se v rámci rozsáhlé mezinárodní databáze zkoumaly bankovní výpisy Američanů i ostatních lidí, a ostře kritizoval média za to, že zveřejnila operaci, kterou označoval za legální a ‚naprosto zásadní‘ pro boj proti terorismu.“

– *NEW YORK TIMES*,
24. června 2006

KAPITOLA 49

WASHINGTON

17. ŘÍJNA 2012

22.06 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

SENÁTOR MULLIGAN stojí před pódiem a zlostně svírá pěsti; živý přenos CNN s Acem Futrellem a Scottem Santou je zčistajasna přerušen... jen vteřiny před tím, než mělo dojít na interview s Acem.

Demokratický kandidát se otočí k narychlo svolané skupině reportérů. „Prescott to věděl, dovolil, aby došlo k útoku na Los Angeles! Nyní se zde obracím na všechny členy Kongresu s výzvou, aby se dnes o půlnoci společně se mnou zúčastnili naléhavého zasedání v Kapitolu, abychom prošetřili obvinění, že členové naší vlády byli přímo zapleteni do útoku, ke kterému došlo na Kolumbův den. Dnes vyzývám Senát, aby se opět ujal řízení naší země, aby je odebral vládě, která má sto chutí svou moc zneužívat!“

LETECKÁ ZÁKLADNA AL-UDAJD

KATAR

03.51 MÍSTNÍHO ČASU

VELITEL CENTCOM, generál Mike Tristano, poslouchá, jak viceadmirál Brandon Herbert úsečným hlasem vydává do hlasitého videotelefonu rozkazy kapitánu Jamesu Fisherovi, který je na palubě letadlové lodi *Ronald Reagan*.

„Jaký je přesný počet těch binárních pum, které vám podle rozkazu ministra obrany zásobovací loď dopravila na palubu, kapitáne?“

I na monitoru je vidět, jak Fisher zbledl. „Pane, něco přes tři sta.“

Generál polohlasem zakleje. „Kapitáne, na můj přímý rozkaz – do žádného letadla se další pumy s VX nebudou nakládat, rozumíte?“

„Pane, ministr obrany Kendle už vydal opačné rozkazy.“

„Kapitáne, ministr obrany čelí podezření ze zrady,“ odsekl admirál. „Jestli vás ministr obrany kontaktuje, odkážete ho na mě, je to jasné?“

„Ano, pane.“

„Generálmajore Zizziová, jaký je stav cílů Fáze jedna?“

„Jaderné cíle byly zničeny, íránské vojenské letectvo je vyřazeno. Nyní se k výcvikovým táborům teroristů blíží čtrnáct leteckých jednotek.“

„Kapitáne Fishere, vy dokončíte Fázi jedna mise, potom čekejte na rozkazy od velitelství CENTCOM.“

„Rozkaz, pane.“

WEST PALM BEACH, FLORIDA

23.35 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

Jennifer Wienerová se dívá na CNN ve svém mobilu; v té chvíli na ni volá z kanceláře její asistent. „Jenny, pusťte si CBS, přicházejí s něčím dalším a novým!“

Jennifer přeladuje kanál a vidí živý přenos z ústředí FBI v Chicagu, kde si tisk právě důkladně podává ředitele Nearyho.

„... podezřelý Džamal al-Júsuf byl asi před dvěma hodinami nalezen mrtev. Zpráva z předběžné pitvy uvádí, že se jedná o srdeční záchvat.“

„Pane, podezřelému se teprve blížila třicítka. Jak je možné, že –“

„Jak jsem již řekl, prošetřujeme všechny možnosti, včetně podezřelých okolností.“

„Navštívil někdo podezřelého před tím, než zemřel?“

Neary odpovíď pečlivě rozvažuje. „Lituji, ale v této chvíli se k tomu nemohu vyjádřit.“

„Tos právě teď udělal!“ Asistent vchází do místnosti; Jennifer ho obejmě. „Už se to spustilo, Colline! Všechno se kácí jak domeček z karet!“

Výraz Collina Bradleyho ji zarazí; podává jí telefon.

KAPITOL

WASHINGTON

00.12 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

VŠUDE JE PLNO POLICISTŮ a společně s lidmi z ministerstva vnitřní bezpečnosti zatýkají každého disidenta, který má na sobě třeba jen tričko s protiválečným heslem. Média jsou držena stranou, v okruhu půl kilometru od Kapitolu nesmějí být žádné kamery.

Uvnitř se senátor Joseph Mulligan, do hloubi duše otřesený, dívá na prázdnou místnost; přispěchá k němu jeden ze zřízců. „Přišlo jen sedmnáct demokratů a tři republikáni. Ministerstvo vnitřní bezpečnosti všechny pozatýkalo, pane.“

Dveře se rozletí a prostřední uličkou k nim jdou tři agenti ministerstva vnitřní bezpečnosti.

„Tohle je smutný den,“ prohlásí senátor Mulligan. „Smutný den pro demokracii.“

„Senátore Mulligane, jste zatčen; obvinění – zrada. Ve smyslu znění Zákona o vlastenectví nemáte právo na obhájce. Budete zadržen do té doby, než přijdou další instrukce.“

LETECKÁ ZÁKLADNA AL-UDAJD,

KATAR

04.22 MÍSTNÍHO ČASU

VOJENSKÁ POLICIE VPADNE násilím dovnitř, pistole v rukou.

Generál Mike Tristano zvedne zrak od stolu; krev se v něm vaří zlostí.

„Co má tohle být? Zastrčte ty zbraně!“

„Je mi líto, pane. Jste zatčen.“

„Zatčen?! Na čí rozkaz?“

„Na rozkaz prezidenta Spojených států.“

ROPNÁ RAFINERIE ABQAIQ

06.47 MÍSTNÍHO ČASU

ROZBŘESK UKÁŽE KRAJINU SMRTI – tisíce mrtvol, umírající ze sebe vydávají poslední vzdech, plíce nemohou dýchat, nervy mrtvých, napadené otravnou látkou, sebou dosud pošubávají.

Tým CNN, oblečený do ochranných oděvů, opatrně prochází mezi padlými a natáčí ta srdcervoucí jatka – místní lidé, otcové se syny, matky tisknoucí k sobě nemluvířata... součást exodu, jehož začátek se o mrknutí oka opozdil.

Ace pod plastovou kuklou svého ochranného oděvu ztěžka dýchá, klopýtavě prochází rafinerií, uvnitř citově zdevastovaný; cloumá jím vztek nad nesmyslností tohohle činu, jemuž ve své naprosté bezmoci nedokázal zabránit. Po jeho boku je Nahir, má na sobě ochranný oděv Scotta Santy.

Ramzi Karim vrávorá od jednoho mrtvého ke druhému, zvedá do náruče dusící se děti a odnáší je do jakési budovy – zoufalý čin, který přichází příliš pozdě po vpádu jedu, vyrobeného člověkem.

Na místo přicházejí další zpravodajské týmy, všichni jsou v ochranných oděvech. Než uplyne několik hodin, tyto úděsné obrazy se objeví ve zprávách a obletí celý svět.

OVÁLNÁ PRACOVNA, BÍLÝ DŮM

WASHINGTON

PREZIDENT PRESCOTT SEDÍ ZA STOLEM, dívá se na zprávy nepřetržitě vysílané z Abqaiq a nervózně svírá pěsti. „Je to zlé?“

„Moc zlé.“ Howard Lowe vypne zvuk.

„Už škody napravujeme,“ ozve se Jim Miller, Prescottův nový tiskový tajemník. „Spojíme tuhle událost s Los Angeles, vytvoříme souvislost mezi hnutím Ašraf a Íránem. Americké veřejnosti řekneme, že ti povstalci prodělali výcvik v jednotkách Quds.“

Prescott zvedne obočí. „Tohle by mohlo vyjít?“

Vchází ministr obrany Kendle. „CENTCOM už zase získal zpátky kontrolu nad situací; byl jsem nucen zatknout generála Tristana.“

Miller se rozvzteklí. „Něco takového nemůžete udělat prostě jen tak,

aniž byste to projednal s prezidentem! Tohle celé musí pokračovat pomaleji. Veřejnosti musíte věci dávkovat, i když máme stav nejvyšší pohotovosti.“

„Tristano neuposlechl rozkazu, odvolal Fázi dvě.“

„Co je Fáze dvě?“

„Naše odpověď na Los Angeles,“ odpovídá Lowe. „Zničení obydlených center v Íránu.“

„Zničení – jak?“

„Nervovým plynem VX.“

Jim Miller zkriví obličej; bývalému členu olympijského baseballového mužstva náhle ze všeho nejméně jde na rozum, jak to, že vůbec přijal tohle místo tiskového tajemníka. „Pane prezidente, teď, když byl zatčen Mulligan, když z Abqaiq přicházejí všechny tyhle záběry mrtvých dětí, bych vám důrazně radil, abyste od toho útoku upustil.“

„Nepřichází v úvahu.“ Ministr obrany ho sjede tvrdým pohledem; je dvakrát starší než Miller. „V Perském zálivu mám šestnáct válečných lodí –“

„Kterým se podařilo zničit íránské vojenské základny a jaderná zařízení. Je po hrozbě, bojový úkol byl splněn. Když teď válku ukončíte, zvítězíme na kolbišti světové politiky. Když vyvraždíte desítky milionů íránských civilistů, vyhlásíme otevřenou válku miliardám muslimů.“

„Tak dost!“ oboří se na něj Kendle. „Jste tiskový tajemník, nejste tady od toho, abyste nám diktoval, jak máme dělat politiku. Práci na herním plánu věnovali skoro celou svou kariéru lidé o moc zkušenější, než jste vy –“

„Aby udělali co? Aby vpadli do Íránu poté, co vyhubili jeho obyvatele? Všechno je to na internetu – pobít radikály a vzít si ropu; vynikající plán! Nevyšlo to v roce dva tisíce tři, a –“

„Ticho!“ Ministr vnitřní bezpečnosti ukazuje na televizor a zesílí zvuk.

Běží v něm zpráva CNN, živé vysílání z Phoenixu.

Z pódia promlouvá oblastní ředitel FBI Marc McDuff. „... koordinovaným vyšetřováním společně s agenty z Kansasu jsme identifikovali mrtvolu agenta FBI Elliotta Greena. Agent Green se podílel na probíhajícím vyšetřování případu jaderného fyzika profesora Erica Ming-juana Pi. Při prohlídce Greenova automobilu byly nalezeny nahrávky telefonických hovorů ředitele FBI Garyho Lee Schafera s člověkem podezřelým z terorismu; tohoto člověka je třeba teprve identifikovat. Stojí za zmínku, že ředitel byl v Los Angeles těsně před tím,

než osmého října explodovala jaderná zbraň, a že byl při tomto útoku zabit.“

Ellis Prescott zírá na obrazovku, srdce mu rychle, nepravidelně buší, zalévá ho studený pot, žíly v levé paži se stahují v křeči,

„Pane prezidentě? Pane, co je s vámi?“

Prescotta přiková k židli drtivá tíha – jako kdyby mu na hrud’ sedl slon.

„Dostal srdeční záchvat! Sežene doktora!“

O TÝDEN POZDĚJI

„Hrozně špatně bychom se zachovali vůči těm muslimům, kteří jsou liberální, kteří jsou demokrati, jsou moderní a chtějí žít civilizovaně... kdybychom je házeli do jednoho pytle s barbary, protože oni stojí na správné straně – a víc než to: mají hodně co nabídnout ve válce proti militantnímu islámu.“

– DANIEL PIPES,
ředitel Blízkovýchodního fóra

KAPITOLA 50

LETECKÁ ZÁKLADNA DOVER

DOVER, DELAWARE

24. ŘÍJNA 2012

09.38 VÝCHODNÍHO STANDARDNÍHO ČASU

OBLUDNÝ TRANSPORTNÍ LETOUN, 75 metrů dlouhý Galaxy C-5, krouží nad leteckou základnou Dover v konečné fázi přiblížení před přistáním. Ace Futrell sedí na horní palubě spolu s dvašedesáti raněnými vojáky; nákladní prostor je plný rakví zahalených vlajkami.

Posledních sedm dní se přehnal jako jediný vír výměny zpravodajských poznatků a zákulisních jednání; vojenská akce USA v Perském zálivu byla odvolána poté, co se podařilo zničit íránská jaderná zařízení, vojenské základny a potenciální výcviková střediska jednotek Quds. Následovala jednání OSN; probíhala dnem i nocí, potom Rada bezpečnosti vyhlásila příměří. Íránští mulláhové přistoupili na požadavek, aby zatočili se všemi radikálními islámskými sektami a zastavili veškerou vojenskou a finanční pomoc povstalcům v Iráku. Sýrie a Írán souhlasily také se zastavením vojenské pomoci Hizballáhu i ostatním teroristickým organizacím, OSN se „zapřísáhla“, že ve státech, které poruší dohody, zavede pořádek.

Tak aspoň zněla „oficiální“ verze.

V těsné návaznosti na masakr v Abqaiq se hnutí Ašraf rozšířilo a následovaly vlny demonstrací v Džiddě a ve východních oblastech. Královská rodina zůstává u moci... avšak jen pro tuto chvíli.

Na domácí scéně byli všichni „zadržení političtí provinilci“ propuštěni, nejvyšší stupeň pohotovosti polevil o jeden stupeň. Stav prezidenta Spojených států je nadále vážný, avšak stabilizovaný; srdeční záchvat přežil, Ace však ze svého vlastního výsledku ví, že v tajnosti souhlasil s tím, že „povolí“ výměnou za „pohřbení“ kritických důkazů,

dosvědčujících vinu jeho vlády.

Sám Ace uzavřel s uchazeči o moc svou vlastní dohodu, souhlasil s tím, že „stopí“ Kelliiny paměti výměnou za to, že mu bude vrácen jeho život.

Kdyby přišel o život on nebo někdo z jeho rodiny nějakým „podezřelým způsobem, kdyby se stal pohřešovanou osobou nebo kdyby si jejich životy vzal Bůh“, potom Aceova parta „Sherwoodských veselých hochů“ předá veřejnosti předmětnou informaci prostřednictvím internetu.

A tak se tedy vrací do Států, jeho mysl je stále ještě v šoku z toho, co se odehrálo. Nedokáže pochopit zkázu Los Angeles. Stále jako kdyby se nedokázal vyrovnat s faktem, že jeho žena se do toho spiknutí zapojila, občas jí pohrdá, jindy mu vrtá hlavou, jestli by její snaha přece jen nedokázala změnit svět. Je fyzicky, duševně i citově vyhořelý, už mu nezáleží na ropě ani na politice, na chaosu, který zachvátil svět, ani na tom, že se jeho život rozpadl a leží v troskách. Už mu neleží v hlavě, proč byl ušetřen dalšího mučení v Inakeši ani proč je dosud vůbec naživu. Při pohledu do zrcadla se málem zhrozí člověka, který na něj zírá.

Nahir se mu vytrácí z myslí. Když se vymanila ze života ve vězení v Inakeši, rozhodla se, že se přestěhuje do Indie, kde žije její matka. Ace ji nechal odejít; dospěl k názoru, že nejlíp bude tuto kapitolu svého života uzavřít.

* * *

Vojenský transportní letoun pojíždí přes ranvej a zastavuje u jednoho z otevřených hangárů. Ace upírá zrak okénkem na dav – rodiny a milované bytosti raněných a mrtvých Američanů.

On již prošel peklem, ale pro spoustu dalších ta cesta pokračuje dál.

Myslí na své děti a říká si, jak k nim po tak dlouhé nepřítomnosti vůbec přistupovat. Poznají ho ještě vůbec? Odpustí mu?

Vzadu za davem lidí zastavuje černá vládní limuzína. Ace vidí ředitele CIA Davida Schalla; vystupuje z vozu a jde k C-5. Doprovázejí ho dva silně ozbrojení členové vojenské policie.

Tak takhle to tedy bude...

Před devíti měsíci Ace vystoupil z letadla v New Yorku – člověk v plné síle, dychtící po shledání s manželkou, v blahé nevědomosti o bouři, vystupující na obzoru. Nyní bouře udeřila, přešla, a po ní celý jeho život zůstal rozmetaný na kousky.

Jak ty úlomky posbírám?

Vystupuje z letadla do slunečního svitu, pohlédne na dav, na vdovu,

čekající na ostatky svého manžela, na děti, které zůstanou bez otce, na otce, který přišel o syna. Na veterána, který obětoval jednu končetinu...

S pocitem studu setře konečky prstů slzy.

Sestoupí z rampy; Schall ho zdraví. „Pojďte se mnou.“

„Asi musím, co?“

David Schall si uvědomí jeho skelný pohled. Pošle vojenské policisty pryč, potom Ace vede zpátky přes asfalt k čekajícímu vládnímu automobilu. „Některé ty věci, ke kterým mezi námi došlo... musel jsem udržovat zdání. Chápejte, nebylo v tom nic osobního. A pokud jde o to, co se odehrálo v Saúdské Arábii – s tím jsem neměl nic společného. Prostě chci, abyste tohle věděl.“

Ace na to nic neříká.

„S vaší ženou jsme byli přátelé. Když Kelli zjistila, jak moc se její rakovina rozšířila, byl jste zrovna služebně pryč. Rozhodla se, že to před vámi utají. Nejspíš se vám nikdy nesvěřila s tím, že jsem za ní přišel, když dostala svůj rozsudek smrti. Pořád si pamatuju ten její prázdný pohled, byl stejný jako ten váš teď.“

Odmlčí se a uchopí Ace za paži. „Člověk nekončí tehdy, když je poražený, končí tehdy, když to vzdá. Víte, kdo tohle řekl? Nixon. Hned po skandálu s Watergate.“

„To jste mě sem vzal na hodinu dějepisu?“

„Jsem tu proto, abych nějak docílil toho, že věcem porozumíte. Kelliiných posledních osmnáct měsíců... věděla, že bitvu prohrála, ale nikdy nepřestala bojovat. Bojovala dál, každému dni dodala nějaký význam.“

Ace přimhouří oči. „Vy jste v tom jel, že jo? V tom jejím plánu?“

„A kdo myslíte, že jí umožnil přístup k Promisu?“

Ace jde dál, krev mu začíná tepat v žilách rychleji.

Schall ho následuje ven z brány. „Dal jsem jí, co potřebovala... něco, oč bylo třeba bojovat. Druhý dech. V naší zemi je binec, Aci, ale aspoň problémy vidíme takové, jaké doopravdy jsou, v pravém světle, a to už je krok vpřed... přinejmenším je to začátek. To, co jste vy dva dokázali... to byla dobrá věc.“

„Dobrá věc?“ Ace se k němu prudce otočí a odstrčí ho. „Že tohle byla dobrá věc, to vykládejte těm statisícům obětí rakoviny, kteří budou trpět až do dne, kdy zemřou. Vykládejte to milujícím pozůstalým po obětech, a počkejte si, jestli si tohle od vás nechají namluvit. Já teda ne.“

„Nechci vám v tomhle odporovat, ale mohlo to být horší. Tu situaci

jsme museli nějak zklidnit.“

„Víte, v čem je problém – váš, Kelliin a Prescottův, i ostatních takových, jako jste vy? Ať je jakkoli zle, ať věci pohnojíte kolikrát chcete, vy kreténí si pořád myslíte, že máte pravdu. Takže víte co? Kdybychom nebyli takoví závisláci na ropě, nebyli by žádní islamističtí extremisté a nebyla by žádná al-Káida, kdybychom nefinancovali hnutí odporu proti Sovětům v Afghánistánu. Saddám by se nikdy nestal hrozbou, kdybychom ho nevyzbrojili, hrozbou by nebyl ani Írán nebo ostatní loutkové režimy, které nastolila CIA proto, aby naše vláda mohla tahat za svoje provázky. My jsme Spojené státy, Schalle, a máme být ‚dobří hoši‘! Co kdyby naši vedoucí činitelé trvali na dodržování občanských práv a na tom, aby představitelé zemí jako například Saúdská Arábie nesli odpovědnost za své činy, výměnou za svou ropu? Anebo – co kdyby si lidi z Kongresu a Bílého domu skutečně sedli a rozhodli se přinutit naši zemi, aby se jednou provždy zřekla fosilních paliv...? A čert vzal velké ropné společnosti, čert vzal automobilový průmysl. Vynalezněme znova kolo, a tentokrát to udělejme pořádně. Představte si, v jak odlišném světě bychom dneska žili. Garantuji vám, že Los Angeles by bylo o moc zelenější.“

Ace mívá limuzínu a míří k východu z letiště.

„Tati!“

Zastavuje se, otočí se, a srdce mu skočí až do hrdla; ze zadních dveří limuzíny se vyřítí Sam a vletí mu do náruče. Z Aceových očí se řinou slzy radosti, objímá syna, prázdnota jeho duše náhle překypuje citovým pohnutím.

Poněkud váhavě přichází i Leigh.

Sam se oběma pažemi pověsí Aceovi kolem krku. „Tati, viděli jsme tě ve zprávách! Byls ve zprávách!“

Dcera upírá na otce zrak, stále ještě si připadá zrazená. „Tati? Co ti udělali? Podívej se na sebe, vypadáš, jako kdyby tě protáhli mlátíčkou.“

„Však jsem si připadal, jako kdybych do nějaké spadl. Tolik mě mrzí, že jsem vás tady nechal. Slibuju, že už od vás nikdy neodejdu. Odpustíte mi?“

Sammy přikývne.

Leigh se rozvzlyká; obejmeme ho.

„Už je dobře. Táta je zase doma –
– jsem doma.“

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly.“

– ZJEVENÍ JANOVO, 21:1

„Šedesátá léta nám ukázala možnosti, které jsme my všichni měli, a odpovědnost, která na nás na všechny připadla. Nebyla to odpověď. Jen nám to dalo na okamžik nahlédnout na to, jaká možnost to je.“

– JOHN LENNON

DOSLOV

MONTAUK, NEW YORK

15. BŘEZNA 2012

STĚHOVACÍ AUTO je plné po střechu, stěhováci do něj ještě cpou poslední věci. Leigh se Samem jsou před autem a loučí se s přáteli. Jejich prarodiče jsou uvnitř v domě a rozmlouvají s agentem realitní kanceláře.

Jennifer zaparkuje ve slepé uličce. Přehodí si kolem krku šálu a zamíří k domu. „Ahoj, děti! Kde máte tátu?“

„Kdepak asi?“ odpoví Leigh. „Loučí se.“

* * *

Drsný březnový vítr bičuje hladinu Atlantiku sprškami vody, vlny, vrhající se proti břehu, zvedá do hradeb se zpěněnými hřebeny. Ace si upravuje límec a upírá zrak na oceán... připravený vydat se dál.

Větší část listopadu strávil s rodinou ve Washingtonu, vypovídal před Senátem o útoku, ke kterému došlo na Kolumbův den. Jak se dalo očekávat, nesmlouvavé veřejné vyšetřování obvinilo ze zničení Los Angeles saúdskou královskou rodinu a Írán... a tím odvrátilo anarchii ve Spojených státech a vzplanutí nepřátelství v arabském světě.

Seďm pracovníků Odboru strategické podpory bylo nakonec shledáno vinnými ze „selhání při ochraně občanů Spojených států“. Ministr vnitřní bezpečnosti Howard Lowe a ministr obrany Joseph Kendle odstoupili „z rodinných důvodů“. Podrobnosti o tom, jak se obě kufříkové bomby vlastně dostaly do Spojených států, na veřejnost nikdy nepronikly, a stejně dopadly i poznatky o způsobu, jímž byli naverbováni Džamal al-Júsuf a Omar Kamel Rádí.

Vůdci demokratické menšiny s těmito tajně uzavřenými dohodami souhlasili, aby „uchovali jednotu země“; učinili tak výměnou za rozsáhlé změny ve způsobu voleb. Byly zakázány příspěvky na kampaň, všechny peníze budou pocházet z federálních fondů a budou rozděleny rovnoměrně

mezi jednotlivé strany a jejich kandidáty, a to na základě předem stanovených částek, určených tomu vládnímu úřadu, pro který vedou kampaň. Nebylo povoleno přidělovat žádné další peníze, společnosti spadající pod dodatek pět set dvacet sedm byly postaveny mimo zákon, společně se všemi lobbisty. Byl odhlasován zákon platný po dobu války, který soukromým firmám zakazoval shrabovat zisky. Na obzoru byly další změny, a mezitím se blížily prezidentské volby.

Na konci prosince agenti CIA po „anonymním upozornění“ zatkli na Kajmanských ostrovech muže jménem Armond „Dale“ Proctor. Proctor později obrátí důkazy státu proti dvěma výrobcům hlasovacích strojů, kteří je „upravili“ tak, aby změnily počet hlasů v klíčových státech Florida, Ohio a Pensylvánie. Proctorovo svědectví povede k dalšímu novému opatření při hlasování ve volbách – u všech hlasovacích strojů s dotekovou obrazovkou musejí současně být i hlasovací lístky.

Potom, 22. února – v den narozenin George Washingtona – byl senátor Joseph B. Mulligan zvolen šestačtyřicátým prezidentem Spojených států. Jeho prvním činem bylo odhlasování zákona o farmách a energii, podle něhož do konce roku 2013 má dojít k systematické náhradě benzinu etanolem E85. Druhým jeho činem bylo postupné stahování vojsk z Blízkého východu. Americké vojenské základny v Saúdské Arábii převzala OSN a její mírové síly. Tou dobou se bývalé království připravovalo na první otevřené demokratické volby. Prozatímní vláda – v čele s Ramzi Karimem – měla k dispozici šest set miliard dolarů z dosud postrádaných fondů, uložených k úschově na soukromých bankovních účtech po celém světě.

Královská rodina dostala malou „kompenzaci“, opustila své paláce a přesídlila do Evropy.

V Iránu byli radikální mulláhové přinuceni vzdát se moci a studenti začali znovu organizovat mírové demonstrace proti vládnoucím politickým stranám. Krátce poté zemřel íránský prezident, údajně na masivní cévní mozkovou příhodu.

* * *

„Aci!“

Jennifer se k němu připojí; ušní lalůčky jí zrudly zimou. „Tady mrzne. Zahřej mě.“ Vsune svou paži pod jeho, ruku strčí do kapsy kabátku a Aceovým tělem se chrání před větrem. „Slyšels poslední zprávy? Rozhodli se udělat z centra Los Angeles národní park Redwood. Prý by to mělo

výrazně snížit hladiny radiace.“

Ace mlčí, oči nehnutě upírá na obzor.

„Nojo – jižní Florida, co? No, to budeme asi docela blízko. Jak to, že –“

„Southeast Wind and Power mi nabídla zaměstnání; říkal jsem si, že by se nám docela hodilo změnit vzduch.“

„A já? Patřím taky do té změny?“

Ace polkne; cosi se mu tlačí do hrdla.

„Aci... tenkrát večer na té pláži – teda... myslím to, co jsem říkala... o tom, že k tobě něco cítím. Myslíš, že když budeš na Floridě –“

„Ty budeš vždycky patřit k naší rodině, Jen.“

„Ale víc nic?“

„A co asi?“ Otočí se k ní. „Ty a Kelli... vy dvě jste na mě udělaly podraz.“

„To byl nápad tvé manželky, ne můj.“

„Ale tys v tom jela s ní. Lhala jsi mi.“

„Ano. Ano, máš pravdu. To, co jsem udělala, mě moc mrzí. A je mi líto, že jsi tím vším musel projít. Věř mi, kdybychom věděly –“

„Nech toho.“

Dál upírají oči na oceán; mlčí. Za šedivým mrakem vykoukne kousek slunce a vrhne na hladinu svazek paprsků.

„Aci... opravdu mě to moc mrzí.“

Ace s námahou polkne. „Na vysoké, když jsem Kelli viděl poprvé, když jsme se poprvé potkali, byla to láska na první pohled. Právě první lásky v sobě mají něco zvláštního. Když jsme se potom potkali po několika letech... možná jsem hledal něco, o co jsem přišel, možná jsme to hledali oba.“ Odhrne pramínek černých vlasů, který spadl Jennifer do očí. „Už to nehledám, Jen, ta osoba je dávno pryč. Rozumíš, co říkám?“

Jennifer přikývne, v očích má slzy. „Tak – dobře dojeď.“ Urovná si šálu a odchází po pláži opačným směrem.

Ace se za ní dívá, potom se jeho pohled vrátí k oceánu.

Jejich nový domov je u téhož oceánu, přes dva tisíce kilometrů dál na jih. Voda je jiná, Atlantik je azurově modrý. Jistě – jak tchán opakovaně varoval, občas tam budou hurikány, ale žádné moře není pořád klidné, žádný ráj nezůstane bez vady. Montauk mu bude chybět, a právě tak i dům, ze kterého on a jeho žena udělali domov.

Změna je těžká.

Firma, pro kterou bude pracovat, je jednou z těch, které Kenneth Keene

tajně financoval penězi saúdské královské rodiny. Ace je společníkem firmy a jejím obchodním ředitelem.

Od ropy k větru... někdy je změna dobrá.

Hnutí Zelených v Americe pěkně pokračuje, bezpochyby je pohání vpřed zničení Los Angeles jaderným výbuchem. Předpovídá se, že do konce roku 2014 bude ve všech amerických čerpacích stanicích benzin oficiálně nahrazen etanolem E85. Rovněž se očekává, že o rok později vyrostou podél pobřeží Atlantiku, Mexického zálivu a Pacifiku technicky vyspělé větrné elektrárny. Do roku 2017 budou tyto technicky vyspělé stroje dodávat čistou a cenově přijatelnou elektřinu téměř padesáti procentům domácností na pevninské části Spojených států. Vědci očekávají, že hladiny oxidu uhličitého významně klesnou a zmírní se tak důsledky globálního oteplování; současně se zlepší kvalita ovzduší, které u dětí, žijících v blízkosti uhelných elektráren, dosud způsobuje vážná astmatická onemocnění.

Někteří vědci dokonce předpovídají, že do roku 2033 fosilní paliva zmizí úplně.

Ace vzpomíná na poslední okamžiky se svou ženou u památníku Johna Lennona.

Imagine...

Otře si slzu a ještě naposledy pohlédne k východu, potom se vrací do domu, dychtivý začít nový život.

„Nevrhneme se po hlavě do něčeho nezodpovědného jenom proto, že nějaký fanatický poděs v naší zemi klade takzvanou národní hrdost nad národní rozum. Myslíte si snad, že své svědomí obtížím odpovědností za bezuzdné mrzačení a zabíjení dětí, které jsme tu dnes večer viděli [si hrát]? Myslíte si snad, že mám v úmyslu vyvolat vzájemný jaderný střet – a kvůli čemu? Proto, že jsem byl donucen udělat něco, co jsem nepovažoval za náležité a správné? Nu, pokud si vy nebo někdo jiný myslí, že mám něco takového v úmyslu, potom mu přeskočilo.“

– PREZIDENT JOHN F. KENNEDY

„Pokouším se vám říct – podílejte se na změně! Nikdo jiný to za vás neudělá. Politici jsou jako ochromení. Naše demokracie si nevede moc dobře... to je můj názor. Nadělali jsme hromadu vážných politických chyb. Ale je jaksi až moc jednoduché a stranicky zaměřené vinit z toho vládu Bushe a Cheneyho. Máme kontroly a rovnováhy, nezávislou justici, svobodný tisk, Kongres... zklamaly nás? *Nebo jsme zklamali my sami?*“

– BÝVALÝ VICEPREZIDENT AL GORE,
2007

„Bud'te změnou takovou, jakou chcete na světě sami vidět.“

– MAHÁTMA GÁNDHÍ

Závěrečný výňatek z knihy
Na pokraj pekla: Omluva přeživším
Kelli Doyleová,
poradkyně pro otázky národní bezpečnosti,
Bílý dům
(2006-2010)

Kde budete, až se svět změní? Až plynovody povedou kilometry a kilometry daleko a police v obchodech s potravinami se budou vyprazdňovat? Jak si s tím poradíte? Máte půdu, na které si vypěstujete svou vlastní úrodu? Nebo prostředky k tomu, abyste si ji uchránili?

Jak zareagujete, až se novou teroristickou hrozbou stanou kufříkové jaderné bomby místo komerčních letadel a až se k obloze vyvalí první hříbovitý mrak? Uváznete v tom divokém víru? Jste na služební cestě? Nebo jste doma se svými blízkými? Vychutnáváte si třeba večer v restauraci? Jestli žijete ve velkém městě, zůstanete doma, nebo budete prchat? Nastrkáte svůj majetek do auta a budete jako o závod uhánět k mezistátní dálnici... a najdete ji ucpanou auty, jedoucími nárazníkem na nárazníku...

Budete ještě někdy znovu věřit lidem, které si zvolíte za své vedoucí představitele?

Budete se někdy cítit v bezpečí?

Co uděláte, až civilizace a pojem „duševní zdraví“ vyletí kamsi vzhůru v mraku radioaktivního dýmu, jak se zachováte, až každého, kdo svou tmavou pletí bude připomínat muslima, vyvečou na ulici a ubijí ho k smrti? Až se oči Velkého bratra a zákaz vycházení od devíti večer stanou pravidlem a až naše hranice zůstanou trvale uzavřené všem kromě elity?

Jak si budete připadat, až začne odplata? Až sedmdesát milionů Íránců zaplatí konečnou cenu za to, že se narodili do

utlačovatelského režimu... za lži, kterými je od narození krmili, za nenávist, která se v nich jako hnis hromadila pod rouškou náboženství?

Spláchne rudohnědý déšť tu hrozbu? Řekne svět TAK DOST?

Poučíme se někdy?

– Kelli Doyleová-Futrellová

9. prosince 2011

Tento román věnuji památce svého tchána
JAMESE FRANKLINA ROOFA
(11. června 1933-19. června 1996),
který hrdinně bojoval v Koreji v letech 1950-1954
a byl vyznamenán dvěma Purpurovými srdci,

a

svému příteli a technickému redaktorovi
CHARLESI „CHUCKU“ EUGENU JONESOVI
(28. května 1962-29. prosince 2006),
jenž hrdinně sloužil jako technik řízených střel
a jako policejní důstojník.

FAKTA NEBO FIKCE

Román *Černá barva krve* je fikce, avšak některé ze znepokojivých pasáží a útržky informací, zapracované do příběhu, jsou skutečné. Nemohu začít tím, že budu uvádět každý odkaz na použitou literaturu vztahující se ke každé podrobnosti v rukopise (už jen samotných studií a publikovaných článků je hodně přes šest set), proto jsem přidal (viz dále) komentáře k některým kontroverznějším odkazům, vyskytujícím se v románu. Jakožto spisovatel si vymínuji volnost ve výběru těch odkazů (a pomluv), které mi dávají možnost dál rozvádět děj příběhu; nicméně na rozdíl od vybírání třesniček informací z dortu, praktikovaného Bushovým Bílým domem, uvedené odkazy na použitou literaturu slouží k poznání pravdy, nikoli k tomu, aby nějaké činy nebo myšlenky skrývaly.

Výrazem „četné prameny“ myslím to, že odkazy jsou *příliš* četné, než aby se daly uspořádat do seznamu, a že danou tematiku lze snadno nalézt studiem pramenů na internetu. „Bibliografie“ odkazuje na seznam klíčových děl, uvedený dále. Slovem „Tajné“ se označuje důvěrný zdroj, který žádal, aby jeho totožnost nebyla uvedena. Subjekty nebo útržky informací, které jsem neuvedl, doporučuji vyhledat na internetu.

Těm, kdo hledají podrobnější odpovědi ohledně konce ropy a ohledně účasti klíčových osobností v útoku 11. září, vřele doporučuji knihu Michaela C. Rupperta *Crossing the Rubicon*. Je to podnětné, nesmírně dobře doložené líčení, vrhající světlo na to, co by zúčastněné osoby rády utajily před veřejností. Těm z vás, kteří mají ještě další připomínky nebo dotazy, je k dispozici adresa mé osobní elektronické pošty www.SteveAlten.com.

PŘEDMLUVA

„*Hlásil jsem, že bin Ládin uprchl do Hadramautu v Jemenu a že je pod ochranou lidí z kmene Sajíd.*“ Pramen: tajný. [Poznámka: V této době (červen 2007) není možné zjistit, zda je to skutečně pravda, jsem však naprosto pevně přesvědčen, že důvěrník z Blízkého východu, který mi tuhle drobnost sdělil, mi sděloval něco, o čem se sám domníval, že je

pravda.]

„A záložáci a lidi z Národní gardy? Pěkné překvapení, neříct jim, že rozmístování oficiálně nezačne dřív, než se jejich boty dotknou písku, což má znamenat, že těch šest měsíců, které jejich jednotka stráví v mobilizačních střediscích, se nepočítá.“ Pramen: američtí vojáci.

Autorova poznámka: Stejně znepokojivá jako zprávy o depresi a sebevraždách je i skutečnost, že vojákům, vracejícím se z Iráku a Afghánistánu, se neposkytuje náležitý čas na „detox“ před tím, než se zapojí zpět do společnosti. Neposkytuje se jim ani pomoc psychiatra. Je to nebezpečná skutečnost, která působí na naše veterány a jejich rodiny; dlužíme jim něco mnohem důstojnějšího než to, že celou věc zameteme pod koberec.

„Roosevelt věděl, že se Japonci chystají k útoku na Pearl Harbor – a dovolil, aby k němu došlo!“ Pramen: četné články s historickou tematikou.

KAPITOLA 1

„Nemůžu tvrdit, že zrovna my jsme jiní; nakonec – kolik desítek miliard dolarů pomoci New Orleansu se tajně převedlo na obnovu vrtných ropných plošin, poškozených hurikánem Katrina?“ Pramen: tajný.

Statistické údaje a odkazy týkající se využití ropy lze nalézt v četných pramenech a bibliografii.

KAPITOLA 3

Informace o alternativních zdrojích energie a ropě lze nalézt v četných pramenech a v použité literatuře.

„Syntetické palivo není nic jiného než gigantický daňový únik, vymyšlený hrstkou chamtivých společností, které přišly na způsob jak využít daňové pobídky, které Kongres uzákonil v osmdesátých letech.“ Pramen: viz pramen v textu.

KAPITOLA 4

„Byla to iniciativa neokonzervativců, prosazovaná Dickem Cheneyem; domníval se, že aféra Iran-Contra selhala proto, že do věci byly zapojené CIA a Pentagon, a nedala se udržet v tajnosti.“ Pramen: komentář (31. března 2003) Jima Mullinse, vědeckého pracovníka Střediska pro mezinárodní politiku ve Washingtonu; pramen se opírá o četná křížová ověření.

KAPITOLA 5

„Úvodní scéna, zabíraná kamerou drženou v ruce, ukazuje třídu s arabskými dětmi ve věku mezi pěti a sedmi lety... děti zpívají. Neary pozorně poslouchá. Překládá: ‚Arabové jsou milováni, a Židi jsou psi‘.“ Pramen: *Obsession: Radical Islam's War Against the West*.

KAPITOLA 7

Informace Carlyle Group: *House of Bush, House of Saud* od Craiga Ungera, včetně mnoha pramenů.

KAPITOLA 8

„Ministerstvo vnitřní bezpečnosti nyní nepotřebuje povolení k domovní prohlídce, když se jedná o skutky, jejichž záměrem je zastrašovat civilní obyvatelstvo nebo je k něčemu nutit.“ Viz Zákon o vlastenectví.

VÝŇATEK KELLI DOYLEOVÁ

„Potom, v den útoku, náčelníci štábů na základě osobního příkazu viceprezidenta Cheneyho stanovili termín pěti cvičných válečných her, a tyto hry uskutečnili; tím byly přepadové stíhací letouny záměrně odvedeny ze severovýchodního letového koridoru, a na monitorech řídících letového provozu se záměrně ukazovaly klamné radarové stopy simulující – jen si představte! – unesená linková letadla. Vojenské letouny, pro které je napadení takových letadel otázkou minut, byly zdrženy o neuvěřitelných osmdesát minut. Většina z nich do toho zmateného dění vůbec nezasáhla...“ Prameny: celá řada, včetně *Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of OU* od Michaela

C. Rupperta.

„Den před útoky domácí i zahraniční investoři prováděli nebyvalý počet opčních prodejů pro případ, že hodnota určitých akcií klesne; týkaly se leteckých společností a firem, které utrpí zdrcující škody, v některých případech více než devadesátkrát větší, než jak tomu je při normálním obchodování. Tyto finanční transakce dosáhly při nelegálním využívání vnitřních informací k burzovním transakcím výše přes 15 miliard dolarů, byly však jen nedůsledně, opatrně vyšetřovány, a vyšetřovatelé i média nakonec svých snah zanechali, přičemž Bushova vláda médiu manipulovala a určovala, které zprávy mohou být zveřejněny a které dány k ledu. Mezitím ti klíčoví členové Kongresu, kteří se stavěli proti plánům vlády, dostali poštou balíčky s antraxem; původ smrtelných spor byl později vysledován nikoli do zahraničí, nýbrž do laboratoří Ústřední zpravodajské služby.“ Prameny: četné a *Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of OU* od Michaela C. Rupperta.

„Bushova vláda ve snaze vytvořit o šíitech jak v Iráku, tak v Libanonu klamný obraz začala tajnými cestami dodávat sunnitským skupinám hnutí odporu – jinak známým jako al-Káida – miliardy dolarů na ‚obnovu‘.“ Článek Seymoura Hershe, *New Yorker*, 5. března 2007.

KAPITOLA 9

„Nováčky, kteří tím nedokážou projít, mohou poslat zpátky domů. Sem tam se někdo rozhodne raději pro sebevraždu, než aby musel s hanbou odejít. Během osmi týdnů, kdy Tursi prodělával výcvik, došlo v jeho eskadře k jednomu pokusu o sebevraždu a k jedné dokonané sebevraždě – jeden z nováčků se během ranního nástupu vrhl po hlavě z okna ve třetím poschodí.“ Pramen: důvěrný (odvedenec, vojenské letectvo).

KAPITOLA 10

„Zákon o vlastenectví, Patriot Act, paragraf 213: Každý federální represivní orgán může vstoupit do tvého domu nebo na tvoje pracoviště, ve tvé přítomnosti nebo v nepřítomnosti, aniž tě o tom předem uvědomí, a potom jakýkoli zabavený důkaz použít k tomu, aby tě usvědčil ze zločinu.

V paragrafu 202 stojí, že federální agenti můžou číst tvou elektronickou poštu, a paragraf 216 jim dovoluje sledovat hovory z tvého mobilu.“

Pramen: Zákon o vlastenectví.

KAPITOLA 11

Veškeré informace o atentátu na Meira Kahaneho, o muslimské teroristické buňce, která vraždu plánovala, a o pozdějším záměru provést (první) útok na Světové obchodní centrum, kterému se mělo zabránit, jsou fakta, podložená řadou pramenů.

KAPITOLA 13

Nehoda na letecké základně Little Rock, jež málem zlikvidovala významnou část středního Arkansasu, je skutečná. Pramen: důvěrný (zdroj byl jeden z techniků BMAT, který byl svědkem nehody).

VÝŇATEK KELLI DOYLEOVÁ

Informace o Ibn Saúдови a historie saúdské královské rodiny, včetně nákupu amerických i jiných zbraňových systémů, jsou fakta podložená řadou pramenů, mj. knihou Saida K. Aburische *The House of Saud* (Saúdská královská rodina).

KAPITOLA 14

„Roveova primární mantra, včetně zbraní hromadného ničení, byla, že irácká ropa zaplatí veškeré náklady na válku. Andrew Natsios, administrátor americké Agentury pro mezinárodní rozvoj (Agency for International Development), skutečně vystoupil v Nightline a prohlásil, že maximální náklady na vpád do Iráku přijdou amerického daňového poplatníka na 1,7 miliardy dolarů. Totéž, a tatáž částka, se opakovaně uvádělo tak dlouho, až tomu Kongres uvěřil. A nyní, po deseti letech, stojíme před částkou, jež právě překročila hranici bilionu dolarů!“
Pramen: četné odkazy.

Autorova poznámka: Náklady na válku nyní dosáhly výše 200 miliard dolarů. Federální peníze, vyplacené obětím hurikánu Katrina: 6,9 miliard dolarů (nyní méně o 2 miliardy dolarů). Peníze požadované v roce 2005 na zvýšení hrází a na zabránění devastace: 11 milionů dolarů, plus dalších

22,5 milionu, potřebných na dokončení prací. Peníze obdržené v roce 2005: 5,5 milionu dolarů. Předpokládané náklady na zpevnění hrází po hurikánu Katrina: 9,5 miliard dolarů. Peníze přidělené Kongresem ovládaným republikány: 2 miliardy dolarů. Peníze dodatečně požadované vládou: 2 miliardy. Pramen: Zpravodajský servis o životním prostředí Environmental News Service, 31. března 2006.

KAPITOLA 16

„Část přísně tajného programu nezjistitelných družic ONYX, obecně nazývaného FIA (Future Imagery Architecture, Architektura zobrazování v budoucnosti), přísně kritizovali členové Užšího senátního výboru pro výzvědnou činnost kvůli nesmírně vysoké ceně (40 miliard dolarů) a kvůli neschopnosti proniknout do podzemních bunkrů, kde Írán a Severní Korea skrývají svá jaderná zařízení. Navzdory těmto námitkám a výhradám však výbory, ustavené Sněmovnou a Kongresem ovládanými republikány a přidělující peníze na projekty, tento program financovaly.“ Pramen: četné odkazy a Space Review.

KAPITOLA 17

Masakr ve městě Haditha: časopis *TIME* a četné další prameny.

VÝŇATEK KELLI DOYLEOVÁ

Informace o aféře Iran-Contra, íránsko-irácké válce, Kuvajtu atd.: četné prameny.

„Když se (April Glaspieová, americká velvyslankyně v Iráku) diktátora zeptala, co dalšího ještě žádá, Saddám odpověděl, že záměrem jeho země je získat zpět Šatt al-Arab, součást Iráku, která nyní tvoří součást Kuvajtu. Glaspieová odpověděla, že ‚záležitost Kuvajtu se Ameriky netýká‘. V podstatě tak Spojené státy daly Saddámovi zelenou pro útok na Kuvajt.“ Četné prameny.

KAPITOLA 21

Informace o Promisu jsou fakta. Četné prameny a *Crossing the*

Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of OU, Michael C. Ruppert.

KAPITOLA 22

„Bratrstvo (Bridgeview, chicagská komunita Moslem community), dávající o sobě vědět hlasitějšími projevy a větší aktivitou než jeho umírnění současníci, zahájilo před několika lety kampaň pro získání fondů a obrátilo se na arabské vlády s žádostí, aby mu pomohly, zabránit rozkladu islámské společnosti v rukou Západu‘. Z Kuvajtu, od saúdské vlády a od ministerstva pro náboženské záležitosti ve Spojených arabských emirátech přišlo přes milion dolarů. Jordánské ministerstvo pro náboženské záležitosti navíc poslalo Masúda Aliho Masúda, sedmapadesátiletého Palestince, aby v mešitě v Bridgeview pracoval jako pomocný předříkavač modliteb. Do mešity zanedlouho pronikla přísná interpretace islámu, ženy dostaly příkaz zakrývat si vlasy a společenských akcí se účastní odděleně od svých mužů.“ Prameny: zakládají se na četných zdrojích a na dokumentu *Obsession: Radical Islam's War Against the West*.

„V Teheránu jsem zaslechl, že mnozí z Devatenácti statečných jsou dosud naživu (...) že na palubě těch letadel tyhle lidi nikdo neviděl. Cestovali s falešnými pasy, měli instrukce noc před útoky na veřejnosti se opít a vykřikovat na nevěřící urážky, aby na sebe upoutali pozornost. Bylo nám řečeno, že tihle lidé nejsou žádní pitomci, že fotokopie svých řidičských průkazů nechali udělat úmyslně, dokonce že z veřejné knihovny posílali nekódovanou elektronickou poštu, aby FBI svedli na falešnou stopu.“

Spisovatelská licence: nezakládá se na žádném faktu. Podobná sdělení se objevila na řadě internetových stránek a blogů, včetně www.WhatReallyHappened.com a www.MadCowMorningNews.com.

KAPITOLA 28

„Podívejte: i když budeme mít ropu, planeta může uživit asi dvě miliardy lidí a zajistit pro ně energii. Zatím to ještě jde, protože čtyři miliardy našich bližních v Africe a v Asii pomalu umírají hladem. Tak zbývá asi miliarda nás šťastných, kteří vedeme blažený, rajský život – až

na to, že když ropná čerpadla vyschnou, pravidla se změní. Tu trochu zdrojů potravin a energie, co zůstanou po ‚Velkém zlomu‘, si vydělte šesti miliardami, a vyjde vám přibližně pět set milionů lidí plus minus pár set tisíc.“ Pramen: „Jak čelit skryté krizi 21. století: Snížit počet lidí o 80 procent“ od profesora antropologie J. Kennetha Smaila, a „Potraviny, energie a společnost“ autorů Davida a Marcie Pimentalových, profesorů ekologie a zemědělských věd, 2000.

„Na scénu přichází čip μ , drobný nájezdník velikosti zrnka písku. Ten dává vládě možnost si vás doslova skenovat, sledovat místa vašeho pobytu a přesně vědět, s jakými nebezpečnými materiály jste přišel do styku. Příští generace μ umožní Washingtonu nepozorovaně zachycovat váš samotný myšlenkový proces.“ Pramen: četné zdroje.

„Devatenáct mrtvých vědců ve čtyřech měsících – všichni odborníci na virové choroby. Žádná zatčení, nic z toho se nedostalo do zpráv, všechno se pěkně zametlo pod koberec.“ To všechno je pravda. Pramen: řada odkazů, včetně *Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of OU*, Michael C. Ruppert.

„Byli jen dva vlivní demokraté, kteří se chystali zabránit, aby Zákon o vlastenectví prošel – Tom Daschle a Patrick Leahy – a ti byli na Kapitolu jediní, co dostali balíčky s antraxem. Zjistilo se, že antrax v těch balíčcích byl kmen Ames, pocházející v Fort Detricku, ale John Ashcroft odmítnul ten maličký důkaz vzít v úvahu.“

Všechny balíčky s antraxem pocházely z USA, jejich původ byl vysledován k tajným výzkumným programům CIA. Prameny: četné zdroje, včetně *Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of OU*, Michael C. Ruppert.

VÝŇATEK KELLI DOYLEOVÁ

„Tvrdé jádro neokonzervativců, vedené Dickem Cheneyem, Paulem Wolfowitzem, Richardem Pearlem, Jebem Bushem a Donaldem Rumsfeldem, všechno členy organizace, která si říkala Projekt nového století Ameriky. Tato skupina použila NOP jako předběžný návrh pro budoucnost Ameriky a vypracovala svůj vlastní strategický vojenský dokument, nazvaný ‚Přestavba obrany Ameriky‘. Plán Clintonově vládě

vytýkal, že dodržuje smlouvu o protiraketových řízených střelách z roku 1972 a že snížila vojenské výdaje, a načrtl velkolepou strategii, která si vytkla za cíl využít nově získané postavení Ameriky jakožto jediné světové supervelmoci.“ Pramen: četné zdroje, včetně obou uvedených dokumentů.

„Několik měsíců poté již viceprezident Dick Cheney organizoval tajné schůzky Zvláštní skupiny pro energetiku, jichž se účastnili někteří z největších hráčů (a dárců) na poli fosilních paliv a jaderného průmyslu. Mou úlohou bylo obstarávat pro tyto schůzky mapy iráckých ropných polí, nalezišť zemního plynu, oblastí, kudy vedou ropovody, a míst, kde jsou rafinerie a terminály.“ Spisovatelská licence (ale řeknu to, když to řekne Dick Cheney!)

„Afgánistán je největším světovým producentem máku na opium, používané k výrobě heroinu. Odhaduje se, že z makových polí ročně plyne až 500 miliard dolarů, a tyto drogy končí v ulicích měst ve Spojených státech a v ostatních západních zemích, a praní zisků se uskutečňuje v bankovních systémech na celém světě. Prostě a jednoduše: z drog plynou finance na falšované bankovní účty a na splácení světového dluhu.“ Pramen: četné zdroje, včetně *Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of OU*, Michael C. Ruppert.

Autorova poznámka: Podle zprávy Mezinárodního měnového fondu za rok 1996 představují vyprané peníze za drogy 2-5 procent světového HDP (asi 800 miliard až 2 biliony dolarů).

KAPITOLA 32

„Ve washingtonských mocenských kruzích však je saúdský obchod s otroky stále v obecném povědomí, nicméně je to tolerovaný zločin, kdy se lidé ‚díívají jinam‘; ten obchod se provozuje již od dob, kdy král Fahd a jeho synové začali ze svých soukromých sídel v Beverly Hills řídit gangy obstarávající skupiny dětí za účelem poskytování sexu.“ Pramen: četné zdroje, popírané ministerstvem zahraničí.

KAPITOLA 33

Inakešské vězení, Saúdská Arábie. Pramen: *The Defilers: Sowing the*

Seeds of Terrorism (Hanobitelé: Zasévání zárodků terorismu), Emad El Sirgany.

KAPITOLA 34

„Přinejmenším polovina těch zmizelých peněz pochází z provizí, které saúdská královská rodina shrábla za zbrojní kontrakty. Střely Patriot, F-16, F-15, F-14, F-18, F-19, F-20, F-21, F-22, F-23, F-24, F-25, F-26, F-27, F-28, F-29, F-30, F-31, F-32, F-33, F-34, F-35, F-36, F-37, F-38, F-39, F-40, F-41, F-42, F-43, F-44, F-45, F-46, F-47, F-48, F-49, F-50, F-51, F-52, F-53, F-54, F-55, F-56, F-57, F-58, F-59, F-60, F-61, F-62, F-63, F-64, F-65, F-66, F-67, F-68, F-69, F-70, F-71, F-72, F-73, F-74, F-75, F-76, F-77, F-78, F-79, F-80, F-81, F-82, F-83, F-84, F-85, F-86, F-87, F-88, F-89, F-90, F-91, F-92, F-93, F-94, F-95, F-96, F-97, F-98, F-99, F-100, F-101, F-102, F-103, F-104, F-105, F-106, F-107, F-108, F-109, F-110, F-111, F-112, F-113, F-114, F-115, F-116, F-117, F-118, F-119, F-120, F-121, F-122, F-123, F-124, F-125, F-126, F-127, F-128, F-129, F-130, F-131, F-132, F-133, F-134, F-135, F-136, F-137, F-138, F-139, F-140, F-141, F-142, F-143, F-144, F-145, F-146, F-147, F-148, F-149, F-150, F-151, F-152, F-153, F-154, F-155, F-156, F-157, F-158, F-159, F-160, F-161, F-162, F-163, F-164, F-165, F-166, F-167, F-168, F-169, F-170, F-171, F-172, F-173, F-174, F-175, F-176, F-177, F-178, F-179, F-180, F-181, F-182, F-183, F-184, F-185, F-186, F-187, F-188, F-189, F-190, F-191, F-192, F-193, F-194, F-195, F-196, F-197, F-198, F-199, F-200, F-201, F-202, F-203, F-204, F-205, F-206, F-207, F-208, F-209, F-210, F-211, F-212, F-213, F-214, F-215, F-216, F-217, F-218, F-219, F-220, F-221, F-222, F-223, F-224, F-225, F-226, F-227, F-228, F-229, F-230, F-231, F-232, F-233, F-234, F-235, F-236, F-237, F-238, F-239, F-240, F-241, F-242, F-243, F-244, F-245, F-246, F-247, F-248, F-249, F-250, F-251, F-252, F-253, F-254, F-255, F-256, F-257, F-258, F-259, F-260, F-261, F-262, F-263, F-264, F-265, F-266, F-267, F-268, F-269, F-270, F-271, F-272, F-273, F-274, F-275, F-276, F-277, F-278, F-279, F-280, F-281, F-282, F-283, F-284, F-285, F-286, F-287, F-288, F-289, F-290, F-291, F-292, F-293, F-294, F-295, F-296, F-297, F-298, F-299, F-300, F-301, F-302, F-303, F-304, F-305, F-306, F-307, F-308, F-309, F-310, F-311, F-312, F-313, F-314, F-315, F-316, F-317, F-318, F-319, F-320, F-321, F-322, F-323, F-324, F-325, F-326, F-327, F-328, F-329, F-330, F-331, F-332, F-333, F-334, F-335, F-336, F-337, F-338, F-339, F-340, F-341, F-342, F-343, F-344, F-345, F-346, F-347, F-348, F-349, F-350, F-351, F-352, F-353, F-354, F-355, F-356, F-357, F-358, F-359, F-360, F-361, F-362, F-363, F-364, F-365, F-366, F-367, F-368, F-369, F-370, F-371, F-372, F-373, F-374, F-375, F-376, F-377, F-378, F-379, F-380, F-381, F-382, F-383, F-384, F-385, F-386, F-387, F-388, F-389, F-390, F-391, F-392, F-393, F-394, F-395, F-396, F-397, F-398, F-399, F-400, F-401, F-402, F-403, F-404, F-405, F-406, F-407, F-408, F-409, F-410, F-411, F-412, F-413, F-414, F-415, F-416, F-417, F-418, F-419, F-420, F-421, F-422, F-423, F-424, F-425, F-426, F-427, F-428, F-429, F-430, F-431, F-432, F-433, F-434, F-435, F-436, F-437, F-438, F-439, F-440, F-441, F-442, F-443, F-444, F-445, F-446, F-447, F-448, F-449, F-450, F-451, F-452, F-453, F-454, F-455, F-456, F-457, F-458, F-459, F-460, F-461, F-462, F-463, F-464, F-465, F-466, F-467, F-468, F-469, F-470, F-471, F-472, F-473, F-474, F-475, F-476, F-477, F-478, F-479, F-480, F-481, F-482, F-483, F-484, F-485, F-486, F-487, F-488, F-489, F-490, F-491, F-492, F-493, F-494, F-495, F-496, F-497, F-498, F-499, F-500, F-501, F-502, F-503, F-504, F-505, F-506, F-507, F-508, F-509, F-510, F-511, F-512, F-513, F-514, F-515, F-516, F-517, F-518, F-519, F-520, F-521, F-522, F-523, F-524, F-525, F-526, F-527, F-528, F-529, F-530, F-531, F-532, F-533, F-534, F-535, F-536, F-537, F-538, F-539, F-540, F-541, F-542, F-543, F-544, F-545, F-546, F-547, F-548, F-549, F-550, F-551, F-552, F-553, F-554, F-555, F-556, F-557, F-558, F-559, F-560, F-561, F-562, F-563, F-564, F-565, F-566, F-567, F-568, F-569, F-570, F-571, F-572, F-573, F-574, F-575, F-576, F-577, F-578, F-579, F-580, F-581, F-582, F-583, F-584, F-585, F-586, F-587, F-588, F-589, F-590, F-591, F-592, F-593, F-594, F-595, F-596, F-597, F-598, F-599, F-600, F-601, F-602, F-603, F-604, F-605, F-606, F-607, F-608, F-609, F-610, F-611, F-612, F-613, F-614, F-615, F-616, F-617, F-618, F-619, F-620, F-621, F-622, F-623, F-624, F-625, F-626, F-627, F-628, F-629, F-630, F-631, F-632, F-633, F-634, F-635, F-636, F-637, F-638, F-639, F-640, F-641, F-642, F-643, F-644, F-645, F-646, F-647, F-648, F-649, F-650, F-651, F-652, F-653, F-654, F-655, F-656, F-657, F-658, F-659, F-660, F-661, F-662, F-663, F-664, F-665, F-666, F-667, F-668, F-669, F-670, F-671, F-672, F-673, F-674, F-675, F-676, F-677, F-678, F-679, F-680, F-681, F-682, F-683, F-684, F-685, F-686, F-687, F-688, F-689, F-690, F-691, F-692, F-693, F-694, F-695, F-696, F-697, F-698, F-699, F-700, F-701, F-702, F

KAPITOLA 39

„Původní ‚říjnové překvapení‘ má původ v prezidentských volbách v roce 1980, kdy propuštění amerických rukojmí z Íránu bylo činem, který málem zaručil znovuzvolení tehdejšího demokrata Jimmyho Cartera, jehož vláda se chystala ke druhému pokusu o jejich vysvobození, kdyby vyjednávání ztroskotala.

Když se lidé kolem kampaně Reagan-Bush doslechli o propuštění rukojmí, spustili rozsáhlou bleskovou akci, v níž upozorňovali veřejnost, že „říjnové překvapení“ Carter načasoval výhradně s cílem zvítězit ve volbách. Mezitím se bývalý ředitel CIA George Bush a další členové Reaganova týmu tajně scházeli v jednom pařížském hotelu s vysoce postavenými zástupci Iránu a Izraele a dávali dohromady dohodu, která Iránu slibovala, že bude vybaven zbraněmi a dostane náhradní součástky k vojenským zařízením oplátkou za to, že přistoupí na dohodu, že k propuštění amerických rukojmí dojde až po volbách.“ Pramen: řada článků a vydaných knih.

Autorova poznámka: Toto se v rámci té které strany obdivuhodně liší a je velmi kontroverzní; bylo to předmětem řady vyšetřování, jejichž výsledky si protiřečí. Jste-li demokrat, pravděpodobně budete tvrdit, že se to stalo; jste-li republikán, nazvete to „spiknutím“. Můj názor je ten, že se obě strany určitě pokoušely situaci s rukojmími „rozvříť“ ve snaze vyhrát volby. Vyhrál Reagan. Názor si utvořte sami.

KAPITOLA 45

„Ty prezidentské výnosy, co tam Prescott právě ze sebe vysypal, mu dovolují dělat si, co chce. Ten první vyžaduje, aby ministerstvo spravedlnosti prosazovalo veškeré pravomoci, dané prezidentem ministerstvu vnitřní bezpečnosti, ten druhý pak odebírá Kongresu přinejmenším na šest měsíců možnost revidovat prezidentovy činy.“

Prameny: Prezidentské výnosy 11310 a 11921 (Presidential Executive Orders).

DOPORUČENÁ ČETBA

Aburish, Said K.: *The House of Saud*. New York: St. Martins Press, 1994
Brock, David: *The Republican Noise Machine: Right-Wing Media and How it Corrupts Democracy*. New York: Crown Publisher, 2004

Campbell, C. J.: *The Corning OU Crisis*. Essex, UK: Multi-Science Publishing Company & PetroConsultants SA, 1988

Diamond, Jared: *Collapse: How Societies Choose to Fail or Succeed*. New York: Penguin, 2005

El Sirgany, Emad: *The Defilers: Sowing the Seeds of Terrorism*. Summer Publishing House, 2004

Hall-Jamieson, Kathleen: *Deception, Distraction, and Democracy*. New York: Oxford University Press. 1992

Heinberg, Richard: *The Party ,s Over: OU, War and the Fate of Industrial Societies*. Gabriola Island, BC: New Society Publishers, 2003

Heinberg, Richard: *Powerdown: Options and Actions For a Post-Carbon World*. Gabriola Island, BC: New Society Publishers, 2004

Johnson, Chalmers: *The Sorrows of Empire: Militarism, Secrecy, and the End of the Republic*. New York: Metropolitan Books, 2004

Kane, Michael: „Elephants in the Barracks: The Complete Failure of the 9-11 Commission“. Centre for Research on Globalisation, 27. březen 2004 <http://globalresearch.ca/articles/KAN403A.html>.

Klare, Michael T.: *The New Landscape of Global Conflict*. New York: Henry Holt, 2001

Kunstler, James Howard: *The Long Emergency: Surviving the Converging Catastrophes of the Twenty-first Century*. Boston: Atlantic Monthly Press, 2005

Mooney, Chris: *The Republican War on Science*. Jackson, TN: Perseus Book Group, Basic Books, 2005

Packer, George: *The Assassin's Gate: America in Iraq*. New York: Farrar, Straus & Giroux, 2005

Pimental, David a Marcia: „Food, Energy & Society“, *Bioscience*, květen 2000

Ruppert, Michael C: *Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of OU*. Gabriola Island, BC: New

Society Publishers, 2004

Smail, Kenneth J.: „Confronting the Twenty-first Century’s Hidden Crisis: Reducing Human Numbers by 80 Percent“. *NPG Forum Series*. Kenyon College, květen 1995.

Unger, Craig: *House of Bush, House of Saud: The Secret Relationships between the World’s Two Most Powerful Dynasties*. New York: Scribner, 2004

Webb, Gary: *Dark Alliance*. New York: Seven Stories Press, 1998

Yergin, Daniel: *The Prize: The Epic Quest for Oil, Money & Power*. New York: Free Press, 1991

Doporučené webové stránky:

<http://www.aspo-usa.com>

<http://www.TheOilDrum.com>

Obsession: Radical Islam’s War Against the West
(www.ObessionTheMovie.com)